BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

Colleen McCullough

AUTOAREA CELEBRULUI ROMAN

Pasărea Spin

Obsesie INDECENTĂ

Cuprins

PARTEA I
- CAPITOLUL I
- CAPITOLUL II
- CAPITOLUL III
- CAPITOLUL IV
- CAPITOLUL V
- CAPITOLUL VI
- CAPITOLUL VII
- CAPITOLUL VIII
- CAPITOLUL IX

PARTEA a II-a
- CAPITOLUL I
- CAPITOLUL II
- CAPITOLUL III

PARTEA a III-a
- CAPITOLUL I
- CAPITOLUL II
- CAPITOLUL III
- CAPITOLUL IV
- CAPITOLUL V
- CAPITOLUL VI
- CAPITOLUL VII

PARTEA a IV-a
- CAPITOLUL I
- CAPITOLUL II
- CAPITOLUL III
- CAPITOLUL IV
- CAPITOLUL V
- CAPITOLUL VI
- CAPITOLUL VII

PARTEA a V-a
- CAPITOLUL I
- CAPITOLUL II
- CAPITOLUL III
- CAPITOLUL IV
- CAPITOLUL V

CAPITOLUL VI
CAPITOLUL VII
PARTEA a VI-a
CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL V
PARTEA a VII-a
CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III

COLLEEN McCULLOUGH

OBSESIE INDECENTĂ

Traducerea de Anca Irina Ionescu
Titlul original: An Indecent Obsession, 1981

PARTEA I

CAPITOLUL I

Tânărul soldat se oprise şi privea şovăitor spre intrarea în Pavilionul X, care nu purta niciun fel de inscripţie. Raniţa îi atârna pe jos, în timp ce se gândea că, probabil, acesta era punctul terminus al călătoriei sale. Ultimul pavilion din complex – aşa îi spuseseră şi îi arătaseră drumul în jos, pe potecă, recunoscători că nu trebuiau să-şi irosească timpul lor preţios pentru a-l însoţi, căci îi asigurase că nimereşte şi singur. În afară de armamentul care îi fusese luat aseară de armurierul batalionului, avea asupra sa tot echipamentul – o povară care îi devenise atât de familiară, încât nici n-o mai băga în seamă. Bun, aşadar aceasta era ultima clădire, perfect; însă pavilionul acesta părea mult mai mic decât toate celelalte pe lângă care trecuse. Şi mult mai liniştit. Un pavilion pentru ţicniţi! Ce lamentabil se sfârşea pentru el războiul! Nu că ar fi avut importanţă cum se termină. Esenţial era că se terminase.

Urmărindu-l, fără să fie văzută, prin fereastra biroului său, sora Honour Langtry se simţea cuprinsă de o stare sufletească contradictorie, în care iritarea alterna cu fascinaţia. Iritare pentru că îi era băgat pe gât într-un moment în care, în sinea ei, spera că nu se vor mai face internări şi pentru că ştia că sosirea lui va tulbura echilibrul şi aşa precar din Pavilionul X; fascinaţie pentru că reprezenta necunoscutul pe care va fi nevoită să-l exploreze.

Wilson, M.E.J.

Era sergent într-un batalion vestit al unei divizii vestite; deasupra tăieturii buzunarului de la piept, în partea stângă, purta panglica roşu-albastru-roşu a Medaliei pentru Conduită Exemplară, o distincţie deosebit de preţioasă şi acordată destul de rar; la aceasta se mai adăugau panglicile Stelei 1939-1945, ale Stelei Africii şi ale Stelei Pacificului;

eşarfa aproape albă petrecută în jurul pălăriei era o amintire din Orientul Mijlociu şi avea cusută pe ea o bucăţică de pânză în culorile diviziei, bordurată cu gri. Purta o uniforma spălată şi călcată cu grijă, pălăria îi era trasă pe ochi în poziţie regulamentară, cureluşa de sub bărbie era şi ea la locul său, iar cataramele de aramă străluceau. Nu era foarte înalt, avea însă o privire dură. Porţiunile de piele descoperită de pe gât şi de pe braţe erau arse de soare, amintind culoarea lemnului de tek. Pentru el, războiul fusese lung, iar sora Langtry n-avea cum să ghicească motivul trimiterii lui în Pavilionul X. E adevărat, avea un aer blazat, propriu oamenilor capabili să se descurce rapid, în orice situaţie. Lăsa impresia că picioarele sale ştiau să găsească imediat direcţia corectă şi să transforme un drum necunoscut într-o potecă familiară. Dar senzaţia aceasta o poate avea orice om care vine într-un loc nou. În schimb, nu prezenta niciunul din simptomele obişnuite în astfel de cazuri – confuzie, dezorientare, tulburări de comportament. De fapt, conchise ea, arăta absolut normal, ceea ce era anormal pentru Pavilionul X.

Dintr-o dată, soldatul se decise să acţioneze. Smuci raniţa şi puse hotărât piciorul pe rampa lungă ce conducea spre uşa de la intrare. Exact în acelaşi moment, sora Langtry ieşi din spatele biroului său şi pătrunse în coridor. Se întâlniră în dreptul perdelei sunătoare, într-o sincronizare aproape perfectă. Perdeaua fusese confecţionată de un vechi pacient din capace de la sticlele de bere legate pe o sfoară de pescuit lungă de câţiva metri astfel încât, în loc să scoată sunete muzicale, asemenea perdelelor chinezeşti din mărgele de sticlă, suna a tinichea. Astfel cei doi făcură cunoştinţă pe un fundal sonor discordant.

— Bună ziua, eu sunt sora Langtry, îi zise ea zâmbitoare urându-i bun venit în lumea Pavilionului X, care era lumea ei. Dar iritarea de

mai înainte persista sub învelişul fragil al zâmbetului şi se manifestă şi în graba cu care întinse mâna pentru a-i verifica documentele. Remarcă imediat că nu fuseseră sigilate. Aiuriţii ăştia de la internări! Fără îndoială că s-a oprit undeva ca să le citească!

Soldatul reuşi cu oarecare dezinvoltură să se debaraseze de o parte din harnaşament, pentru ca s-o poată saluta, apoi îşi scoase pălăria şi îi înmână plicul ce conţinea actele lui personale.

— Scuzaţi-mă, soră, i se adresă el, n-am avut nevoie să le citesc ca să ştiu ce conţin.

Întorcându-se uşor, sora aruncă hârtiile, cu o mişcare abilă, pe masa din biroul său. Aşa; noul venit trebuia să-şi dea seama că nu e obligat să stea în faţa ei ca o stană de piatră, în vreme ce ea îi scormoneşte prin viaţa personală. Avea timp să citească istoria lui oficială ceva mai târziu; acum trebuia să facă în aşa fel încât el să se simtă la largul său.

— Wilson, M.E.J.? întrebă ea, admirându-i calmul.

— Wilson. Michael Edward John, răspunse el, cu o umbră de zâmbet în ochi.

— Ţi se spune Michael?

— Michael sau Mike, nu contează.

Era stăpân pe sine sau, cel puţin, aşa lăsa impresia; fără îndoială, în cazul lui nu putea fi vorba de o slăbire a încrederii în sine. Dumnezeule mare! Numai de l-ar accepta ceilalţi!

— De unde ai aterizat? întrebă ea.

— De departe, răspunse el vag.

— Haide, sergent, războiul s-a terminat! Nu mai e nevoie să păstrăm secretul! Borneo, presupun, dar ce regiune anume? Brunei? Balikpapan? Tarakan?

— Balikpapan.

— Nici nu puteai nimeri mai bine, spuse ea voioasă.

O luă apoi înaintea lui, pe coridorul scurt care dădea în sala principală.

— Masa de seară se va servi dintr-o clipă în alta, şi mâncarea nu e prea rea aici.

Pavilionul X fusese înjghebat dintr-o sumedenie de deşeuri, fiind plasat în interiorul complexului oarecum în pripă, în urma unei inspiraţii de moment survenite ulterior. Nu fusese destinat să adăpostească pacienţi a căror sănătate ar fi necesitat o îngrijire medicală complexă. La capacitatea maximă, putea primi zece pacienţi; dacă se înghesuiau puţin încăpeau şi doisprezece sau paisprezece, iar la nevoie se puteau pune paturi şi pe verandă. Pavilionul de formă dreptunghiulară, fusese construit din cherestea pentru vapoare, vopsită într-un maroniu deschis şi era pardosit cu scânduri groase. Ferestrele, mai bine zis deschizăturile improvizate în locul lor, nu aveau geamuri, ci nişte transperante menite să-i protejeze pe locatari de intemperii. Acoperişul era făcut din crengi de palmier fără altă căptuşeală.

În acel moment, în sala principală a pavilionului se aflau numai cinci paturi, patru aliniate la un perete, aşa cum prevedeau regulamentele spitalelor, iar cel de-al cincilea plasat oarecum excentric, de-a lungul celuilalt perete, şi nu în unghi drept cu acesta.

Erau paturi de campanie, joase, cafenii, fiecare dintre ele strâns cu grijă. La această latitudine nu se simţea nevoia cuverturilor sau plăpumilor, fiind suficiente un cearşaf de pat şi unul de învelit din pânză nealbită care, însă, se făcuse albă de atâta spălat. Cam la trei metri deasupra fiecărui pat se găsea un inel de metal ca acela de la coşurile de baschet de care atârna o perdea verde de protecţie împotriva ţânţarilor, drapată cu măiestrie în jos. În dreptul fiecărui pat se afla un mic dulap de metal cu lacăt.

— Poţi să-ţi pui lucrurile pe patul de-acolo, zise sora Langtry indicându-i ultimul pat din şirul de

patru, cel care se afla cel mai departe, lângă peretele din fund, şi avea storuri de ambele părţi, fiind astfel plasat încât să prindă orice adiere a brizei. O să-ţi aranjezi lucrurile mai târziu, adăugă ea. În Pavilionul X mai sunt cinci băieţi şi aş vrea să faci cunoştinţă cu ei înainte de masă.

Michael îşi puse pălăria pe pernă, diversele obiecte din echipament pe pat, apoi se întoarse spre ea. În faţa patului lui încăperea era îngrădită în mod misterios cu câteva paravane, ca şi când dincolo de ele s-ar fi aflat cineva pe moarte; îndemnându-l s-o urmeze, calm, sora Langtry se strecură printre paravane cu abilitatea pe care i-o dădea o îndelungată experienţă. Nici vorbă de vreun mister, nimeni nu era pe moarte. În spatele paravanului se afla o masă îngustă având într-o parte o bancă lungă şi în capăt un scaun aparent confortabil. Dincolo de aceasta era o uşă care dădea în verandă; dimensiunile ei – optsprezece metri lungime pe cinci lăţime – lăsau impresia unui petic însăilat la repezeală faţă de clădirea principală a pavilionului. Jaluzelele de bambus de sub streşini fereau veranda de ploaie, dar în momentul aceia erau ridicate. Un mic gărduleţ de jur-împrejurul verandei forma balustrada, care nu trecea de brâu. Podeaua din scânduri, ca şi în interiorul pavilionului, răsună ca o tobă sub cizmele lui Michael. La peretele dinspre pavilion erau aliniate patru paturi, în rest, veranda fiind mobilată cu o colecţie de scaune disparate. O altă masă, ceva mai lungă decât aceea din interiorul pavilionului, aflată în apropierea uşii era străjuită de bănci de-o parte şi de cealaltă; cele câteva scaune împrăştiate peste tot sugerau faptul că această porţiune a verandei era preferată în mod special de locatari. Peretele pavilionului era format aproape numai din deschideri prevăzute cu jaluzele, nişte şipci de lemn ce stăteau acum larg deschise, pentru a lăsa să intre chiar şi cea mai uşoară briză, căci, deşi veranda era plasată pe

partea unde sufla musonul, se întâmpla să fie orientată şi spre curenţii de sud-est.

Ziua era pe terminate, dar nu-şi pierduse încă strălucirea conferită de amestecul de auriu şi albastru indigo care scălda cerul din spatele verandei. Un nor mare negru pluti în lumina difuză până când poposi în vârful unui cocotier. Aerul licărea şi se mişca uşor, firişoarele de praf străluceau în lumina blândă a crepusculului. Arcul colorat al unui curcubeu se desenă sus, pe bolta înaltă a cerului, dar fu în curând înghiţit de genunea azurie. Fluturii plecau la culcare, cedând locul insectelor de noapte; treceau unii pe lângă alţii, fără să-şi dea seama de existenţa celorlalte vietăţi, la fel de silenţioşi ca nişte fantome. Triluri vesele şi armonioase se înălţau dinspre cuiburile din palmieri.

— O, Doamne, se gândi sora Langtry, care îl conducea pe Michael spre verandă. Niciodată nu ştiu cum o să fie, pentru că raţiunile de care ascultă ei depăşesc puterea mea de percepţie, le pot recepta numai cu instinctele şi lucrul ăsta e atât de deprimant… Undeva, în mine, sălăşluieşte un simţ sau un har care mă ajută să-i înţeleg, dar gândirea mea logică nu reuşeşte niciodată să sesizeze despre ce este vorba.

În urmă cu o jumătate de oră le comunicase că vor avea un nou coleg şi îşi dăduse seama că nu se simţeau deloc la largul lor. De fapt, se aşteptase la aşa ceva; în orice nou venit vedeau o ameninţare, un pericol şi, de regulă, erau reticenţi până când reuşeau să refacă echilibrul lumii în care trăiau. Şi această reacţie era corelată cu starea în care se prezenta noul venit; cu cât le-o răpea mai mult timp pe soră, cu atât resentimentul lor era mai profund. În cele din urmă, lucrurile aveau să reintre în normal, pentru că noul venit va înceta să fie nou, dar până atunci viaţa ei nu va fi deloc uşoară. În jurul mesei şedeau patru bărbaţi, fără

cămaşă, cu excepţia celui de-al cincilea care stătea lungit pe patul cel mai apropiat de masă şi citea o carte.

Unul singur se ridică în momentul în care intrară pe verandă; era un bărbat înalt, suplu, trecut de treizeci şi cinci de ani, cu părul blond spălăcit şi ochi albaştri. Purta o tunică decolorată, kaki, strânsă într-o curea, pantaloni lungi strâmţi şi ghete în picioare. Pe epoleţi erau aplicate cele trei trese aurii ale gradului de căpitan. Politeţea afişată în momentul intrării celor doi părea naturală, dar era adresată numai surorii Langtry, căreia îi şi zâmbi într-o manieră ce-l excludea pe bărbatul de lângă ea, intrusul.

Primul lucru care îl frapă pe Michael în legătură cu toţi ceilalţi era felul în care o priveau pe sora Langtry – nu atât ca nişte îndrăgostiţi, cât mai ales într-un mod posesiv. Ceea ce i se păru de-a dreptul fascinant era refuzul lor de a-l privi, deşi sora Langtry îşi pusese mâna pe braţul lui şi îl trăsese lângă ea, astfel încât era foarte greu să nu-i arunce măcar o privire. Cu toate acestea, niciunul, nici chiar băiatul care stătea lungit în pat, pe o parte, nu se uită în direcţia lui.

— Michael, te rog să faci cunoştinţă cu Neil Parkinson, spuse sora Langtry, ignorându-le cu bună ştiinţă ostilitatea.

Reacţia lui Michael fu instinctivă: datorită treselor de căpitan de pe umărul lui Neil, încremeni în poziţie de drepţi.

Efectul dovezii lui de respect fu mai curând acela al unei palme peste faţă.

— O, pentru Dumnezeu, termină! mârâi Neil Parkinson. În Pavilionul X, toţi ne aflăm în aceeaşi oală. Pentru ţicniţi nu există niciun fel de rang.

Din punctul de vedere al lui Michael, disciplina era mai presus de orice. Pe chipul lui nu se văzu niciun fel de reacţie la grosolănia lui Neil când trecu din poziţia de drepţi în aceea de repaus. Simţea încordarea surorii Langtry, căci, deşi îşi

luase mâna de pe braţul lui, continua să stea destul de aproape, astfel încât mâneca ei o atingea uşor pe a lui; parcă ar fi vrut să-l ajute în vreun fel, se gândi el şi se îndepărtă puţin de ea în mod deliberat. Era vorba de prezentarea lui şi trebuia să se descurce de unul singur.

— Vorbeşte numai în numele tău, căpitane, se auzi o altă voce. Nu toţi ne aflăm în aceeaşi oală de nebuni. N-ai decât să-ţi spui ţicnit dacă aşa îţi place, dar în ce mă priveşte sunt perfect sănătos. M-au închis aici ca să mă izoleze, nu pentru alt motiv. Eu reprezint un pericol pentru ei.

Căpitanul Parkinson se întoarse spre cel care vorbise, un tânăr ce stătea tolănit pe jumătate gol pe un scaun: obraznic, agresiv, sâcâitor.

— Vedea-te-aş împăiat, bastard împuţit! îi zise el, plin de ură.

E nevoie de timp pentru a se acomoda, îşi zise în sinea ei sora Langtry, mult mai supărată decât lăsă să se vadă. După cât se părea, aveau să-i ureze „bun venit” într-un mod absolut intolerabil, dacă se poate vorbi de „bun venit”. Şi intenţionau s-o facă de o manieră josnică, la adăpostul unor false aparenţe. Era tipul de comportament care o punea în cea mai mare dificultate pentru că pacienţii îi erau dragi şi ar fi vrut să poată fi mândră de ei.

Ca urmare, atunci când vorbi din nou, tonul ei era rece, oarecum amuzat şi, aşa cum spera ea, urma să pună capăt micului conflict provocat de sosirea noului pacient.

— Te rog să mă scuzi, Michael. Aşadar, acesta este Neil Parkinson. Domnul de pe scaun care a intervenit în conversaţie este Luce Daggett. Pe bancă, lângă Neil, stă Matt Sawyer. Matt este nevăzător şi mă roagă să spun de la început oamenilor lucrul acesta, pentru a preîntâmpina situaţiile stânjenitoare de mai târziu. Pe scaunul acela stă Benedict Maynard, pe pat Nugget Jones. Domnilor, acesta este ultimul nostru pacient, Michael Wilson.

Ei bine, asta a fost. Fusese lansat la apă. O corabie umană fragilă, mai fragilă decât majoritatea celorlalte, altfel nu s-ar fi aflat aici, încercând să-şi croiască drum pe apele agitate şi învolburate ale Pavilionului X. Dumnezeu să-l aibă în pază, gândi ea. Nu pare să sufere de ceva, dar de bună seamă că are el ceva. Este calm, ce-i drept, dar aşa pare să fie din fire. Se simt în el o forţă şi o posibilitate de adaptare absolut intacte. Ceea ce, de când sunt eu la Pavilionul X, n-am mai întâlnit.

Îi privi pe rând, cu severitate.

— Daţi-i sărmanului Michael o şansă, nu fiţi atât de susceptibili, zise ea.

Prăbuşindu-se pe bancă, Neil Parkinson izbucni în râs şi se lăsă puţin într-o parte ca să-l poată vedea pe Luce în timp ce se adresa noului venit.

— *O şansă?* întrebă el. O, soră, las-o moartă! Ce şansă mai poate exista când ai ajuns aici? Pavilionul X, acest stabiliment medical în care te afli, sergent Wilson, este, în realitate, un ospiciu. Milton definea ospiciul drept paradisul nebunilor, ceea ce ni se potriveşte foarte bine şi nouă. Iar omenirea, ca şi războiul au nevoie de noi precum are taurul de ţâţe.

Făcu o pauză ca să vadă ce efect avusese asupra lui Michael încercarea lui oratorică. Acesta continua să stea lângă sora Langtry – un tânăr chipeş în uniforma sa tropicală, al cărui chip exprima interes pentru ceea ce se petrecea în jur, fără să pară, însă, câtuşi de puţin descumpănit. De regulă, Neil era mai îngăduitor şi ar fi putut juca rolul de tampon între noul venit şi colegii mai vechi. Însă Michael nu se potrivea cu Pavilionul X. N-avea deloc un aer derutat, emoţionat, debusolat. Dimpotrivă, Michael Wilson arăta ca un tânăr sever cu statut de veteran în armată, aflat însă în posesia tuturor facultăţilor sale mintale. După toate aparenţele, n-avea câtuşi de puţin nevoie de grija şi

atenţia cu care se simţea obligată să-l înconjure sora Langtry.

De când aflase că războiul cu Japonia încetase, în urmă cu câteva zile, Neil începuse să simtă apăsarea supărătoare a timpului ce îl mâna de la spate, a deciziilor încă neluate, dar, din păcate, puterile care îi reveneau încetul cu încetul, nu-i fuseseră încă puse la încercare. Timpul pe care-l mai avea la dispoziţie pentru Baza Cincisprezece şi Pavilionul X îi era drămuit până la ultima secundă, neincluzând întreruperea provocată de sosirea unui nou pacient.

— Nu arăţi a ţicnit, îi zise el lui Michael.

— Nici mie nu mi se pare, zise Luce cu un chicotit şi îl înghionti cam prea brutal pe nevăzător în coaste. Ţie ţi se pare ţicnit, Matt? întrebă el.

— Termină o dată! şuieră Neil furios.

Chicotitul lui Luce se transformă în râs; îşi zvârli capul pe spate şi mugi scoţând o serie de sunete deloc amuzante.

— Potoleşte-te! îi spuse sora Langtry sever. Se uită în direcţia lui Neil, în căutarea unui sprijin, nu-l găsi şi atunci îşi plimbă privirea asupra chipurilor celorlalţi. Dar toţi rezistau cu stoicism, hotărâţi să se prezinte noului pacient în cea mai proastă lumină. În astfel de situaţii, neputinţa tortura cumplit, însă ştia din experienţă ca nu e cazul să întindă coarda prea tare. Atitudinile de acest fel nu persistau prea mult şi, de regulă, cu cât erau mai ursuzi la început, cu atât mai rapid era după aceea, saltul în direcţia opusă.

Când termină prezentarea lui Michael în faţa grupului de pacienţi mai vechi, sora Langtry descoperi că acesta o privea intens, ceea ce o nelinişti întrucâtva, căci, spre deosebire de cei mai mulţi dintre noii pacienţi, acesta nu încercase să ridice niciun fel de barieră în spatele căreia să se ascundă, nu implora în niciun fel ajutor; o privea pur şi simplu, aşa cum un bărbat priveşte orice lucru nou, fermecător, emoţionant şi drăgălaş, un

căţeluş sau cam aşa ceva, un obiect cu valoare sentimentală, nu însă şi practică.

— Stai jos, te rog, îi spuse ea zâmbitoare ascunzându-şi iritarea la gândul că se vedea eliminată în felul acesta. Cred că trebuie să te doară genunchii.

Michael îşi dădu seama că aluzia ei cu privire la durerea de genunchi era mai degrabă o mustrare la adresa celorlalţi, decât o dovadă de simpatie faţă de el. Cu toate acestea, se lăsă aşezat pe un scaun cu faţa spre Neil şi ceilalţi patru pacienţi, apoi sora Langtry se aşeză şi ea într-un loc de unde putea să-i vadă în acelaşi timp pe Neil, Michael, Luce şi Benedict.

Obişnuită să-şi concentreze atenţia asupra celor care păreau să aibă nevoie de ea la un moment dat, observă că Ben începea să dea semne de nelinişte. Matt şi Nugget posedau admirabila capacitate de a ignora ciorovăiala care reprezenta elementul permanent în relaţiile dintre Neil şi Luce. În schimb, Ben se eschiva şi, dacă cearta ar fi continuat, s-ar fi simţit foarte nefericit.

Ochii lui Luce, pe jumătate închişi, o cercetau cu un interes de ordin sexual pe care caracterul ei, educaţia şi formaţia sa profesională îl considerau jignitor, deşi de când lucra în Pavilionul X învăţase să-şi stăpânească dezgustul şi era mai curând interesată să afle motivul care-i determină pe bărbaţi să se uite astfel la ea. Cu toate acestea, Luce era un caz deosebit; nu reuşise niciodată s-o scoată la capăt cu el şi uneori se simţea chiar vinovată că nu se străduise mai mult. Faptul că nu se străduise mai mult era, trebuia să recunoască cel puţin faţă de sine acest lucru, consecinţa primei săptămâni pe care o petrecuse în Pavilionul X, timp în care o păcălise cumplit. Faptul că îşi revenise rapid, fără niciun fel de repercusiuni asupra vreunuia dintre ei nu putea justifica lipsa ei de maturitate de la început. Luce dispunea de o anumită forţă, însă aceasta îi provoca o stânjeneală

detestabilă pe care se străduia din răsputeri s-o depăşească.

Cu un efort, îşi întoarse privirea de la Luce înapoi, spre Ben; ceea ce citi pe chipul lui întunecat o făcu să privească în jos, la ceasul pe care îl purta atârnat de gât pe deasupra uniformei.

— Ben, fii te rog amabil şi vezi de ce s-a întârziat cu masa de seară!

Ben se ridică repede în picioare, dădu aprobator din cap şi intră înăuntru.

Ca şi când mişcarea acestuia i-ar fi trezit un alt şir de gânduri, Luce se ridică în capul oaselor, îşi deschise larg ochii gălbui şi îi îndreptă asupra lui Michael. Dinspre acesta rătăciră spre Neil, apoi înapoi la sora Langtry, pe chipul căreia se fixară gânditori, de astă dată fără vreo încărcătură senzuală.

Sora Langtry îşi drese vocea.

— Ai o mulţime de petliţe, Michael? Când te-ai înrolat? Chiar cu primul contingent? întrebă ea.

Părul tuns scurt al lui Michael strălucea ca metalul. Capul lui era frumos dăltuit, iar faţa, deşi mai curând osoasă, nu avea aspectul acela de cap-de-mort care te izbea la chipul lui Benedict. Un evantai de cute subţiri se desfăşura în jurul ochilor şi două adâncituri marcau linia de demarcaţie dintre obraji şi nas. Un bărbat, nu un băiat, dar, oricum, cutele se săpaseră prematur. După toate probabilităţile, era un om dintr-o bucată. Avea ochi cenuşii, dar nu în culoarea de camuflaj a ochilor lui Luce, care treceau uşor din verde în galben şi invers; un cenuşiu fără vârstă, fără remuşcări, foarte calm, controlat, foarte inteligent. Sora Langtry constată toate acestea în fracţiunea de secundă de care avu nevoie ca să-şi tragă răsuflarea, fără să-şi dea seama că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, inclusiv aceia ai lui Matt, nevăzătorul, înregistrând interesul pe care îl manifesta pentru noul venit.

— Da, cu primul contingent, zise Michael.

Nugget abandonă definitiv cartea pe care se făcea că o citeşte şi îşi întoarse capul în direcţia lui Michael fixându-l insistent cu privirea. Sprâncenele flexibile ale lui Neil se ridicară brusc.

— Pentru tine războiul a durat foarte mult, spuse sora Langtry. Şase ani. Acum cum te simţi?

— Mă bucur că am scăpat, răspunse el la obiect.

— Dar la început erai nerăbdător să vezi cum e.

— Da.

— Când ţi-ai schimbat atitudinea în privinţa aceasta?

Michael se uită la ea, ca şi când ar fi considerat întrebarea ei deosebit de naivă, dar îi răspunse destul de politicos, ridicând din umeri.

— E datoria noastră, nu?

— O, datorie! izbucni Neil. Aceasta este cea mai indecentă dintre obsesii! Ignoranţa ne-a adus aici şi datoria ne ţine aici. Aş fi fericit să văd o lume care îşi creşte copiii în ideea de datorie primordială faţă de ei înşişi.

— Al naibii să fiu dacă am să-mi cresc astfel copiii, zise Michael rece.

— Nu propovăduiesc hedonismul şi nici nu sunt pentru respingerea totală a moralei! spuse Neil nerăbdător. Pur şi simplu, aş dori să văd o lume mai puţin grăbită să-şi măcelărească floarea bărbăţiei, atât şi nimic mai mult!

— Perfect, sunt întru totul de acord cu tine, zise Michael, relaxându-se. Scuză-mă, te-am înţeles greşit.

— Nu mă miră, interveni Luce care nu pierdea nicio ocazie să-l enerveze pe Neil. Vorbe, vorbe, vorbe! Aşa ai ţinut socoteala omorurilor, Neil, vorbind despre moarte?

— Ce ştii tu despre omoruri, glumă a naturii? Asta nu e vânătoare de rate! A trebuit să te tragă cu forţa ca pe un porc înjunghiat ca să intri în armată şi apoi te-ai refugiat într-un post călduţ în spatele liniilor, nu-i aşa? Îmi faci greaţă!

— Nu atât de mult cât îmi faci tu mie, bastard împuţit, mârâi Luce. Într-o zi am să-ţi smulg coaiele şi o să le prăjesc pentru micul dejun.

Atitudinea lui Neil se modifică vizibil; furia îi pieri, o lumină jucăuşă îi străluci în ochi.

— Dragă bătrâne, crede-mă, nu merită efortul. Sunt aşa de mici!

Nugget râse pe înfundate. Matt începu să tuşească. Michael râse zgomotos, iar sora Langtry lăsă capul în jos, privind disperată în poală.

Apoi, recăpătându-şi stăpânirea de sine, zise:

— Domnilor, limbajul dumneavoastră este de-a dreptul jignitor în seara asta. Poate că cei cinci ani petrecuţi în armată m-au făcut să-mi îmbunătăţesc educaţia, dar sentimentele mele au rămas aceleaşi dintotdeauna. Aşadar, atunci când sunt de faţă şi vă pot auzi, vă rog să vă controlaţi limbajul. Apoi se întoarse trufaşă spre Michael. Este valabil şi pentru dumneata, sergent.

Michael o privi fără a se lăsa intimidat.

— Da, soră, zise el rânjind ascultător.

Rânjetul lui era atât de contagios, de plăcut… încât ea se lumină la faţă.

Luce se ridică în picioare cu o mişcare firească şi graţioasă în acelaşi timp şi se strecură între Neil şi scaunul lăsat liber de Benedict, aplecându-se peste el pentru a-i răvăşi părul lui Michael cu un gest lipsit de pudoare. Michael nu schiţă nicio mişcare de împotrivire, nu se arătă nici supărat, însă deveni deodată ceva mai atent – vrând poate să sugereze în felul acesta că nu era dispus să fie luat drept obiect de joacă. Sora Langtry îl privea fascinată.

— O, ai încasat ceva! spuse Luce şi se întoarse spre Neil, aruncându-i o privire dispreţuitoare. O să ai ceva concurenţă, domnule căpitan de la Universitatea Oxford! Nu-i aşa? Ai început ceva mai târziu, dar finişul încă nu se vede, aşa-i?

— Las-o moartă! zise Neil violent, cu pumnii strânşi. Termină odată, naiba să te ia!

Luce trecu pe lângă Michael şi sora Langtry, ondulându-şi trupul de parcă n-ar fi avut oase, şi se îndreptă spre uşă, unde se izbi de Benedict şi sări înapoi ca ars. Îşi reveni repede, ridicând dispreţuitor buza de sus, dar rămase într-o parte, înclinându-se ironic.

— Cum te simţi ca ucigaş de bătrâni şi copii, Ben? întrebă el, apoi dispăru în interior.

Benedict rămase ţintuit locului, înspăimântător de singur şi tulburat; pentru prima oară de când venise în Pavilionul X, Michael fu străbătut de un val de compasiune profundă. Privirea stinsă din ochii aceia negri îl cutremură.

„Poate că pentru prima oară văd o emoţie adevărată – se gândi el. Sărmanul om! Arată aşa cum mă simt eu, de parcă cineva ar fi stins toate luminile din sufletul meu!”

În timp ce Benedict se îndrepta spre scaunul său cu un pas târşâit ca de călugăr, cu braţele încrucişate pe piept, Michael îl urmări cu privirea, studiindu-i cu atenţie chipul întunecat. Era atât de ros de suferinţă, atât de consumat de ceea ce se ascundea înăuntrul fiinţei sale, atât de vrednic de milă! Şi, deşi nu semănau, lui Michael i se păru că îi aminteşte de Colin şi dori dintr-o dată atât de mult să-l ajute, încât îl sili să-şi întoarcă privirea spre el; când ochii li se întâlniră, Ben zâmbea.

— Nu-l lăsa pe Luce să-ţi ia gâtul, Ben, zise Neil. E un simplu ticălos de categorie uşoară.

— Este *rău,* zise Benedict, pronunţând anevoios cuvântul, ca şi când acesta şi-ar fi croit cu greu drumul spre buze.

— Aşa suntem cu toţii, depinde cum ne priveşti, zise Neil liniştit.

Sora Langtry se ridică; Neil era blând cu Matt şi cu Nugget, dar cu Ben nu reuşea nicicum să găsească tonul potrivit.

— Ai aflat ce s-a întâmplat cu cina, Ben? întrebă ea.

Pentru o clipă, călugărul se transformă în băieţel; privirea lui Benedict se încălzi şi ochii se deschiseră larg, învăluind-o pe sora Langtry cu o afecţiune nedisimulată.

— Vine, soră, vine! zise el şi zâmbi mulţumit şi recunoscător pentru încrederea pe care i-o acordase atunci când îl trimisese să se intereseze de cină.

Sora îl privi pe Ben cu multă blândeţe, apoi se întoarse:

— Am să te ajut să-ţi aşezi lucrurile, Michael, zise ea şi păşi în încăpere. Dar nu terminase încă ce avea de spus micului grup de pe verandă.

— Domnilor, întrucât cina întârzie, cred că ar fi mai bine să mâncaţi înăuntru, să vă puneţi cămăşile şi să vă lăsaţi mânecile în jos, altfel vă mănâncă ţânţarii.

Deşi ar fi preferat să rămână pe verandă ca să vadă cum se comportă grupul în absenţa ei, Michael luă îndemnul ei ca pe un ordin şi o urmă în interiorul pavilionului.

Toate lucrurile lui, raniţa şi bocceaua erau pe pat. Cu braţele încrucişate pe piept, sora Langtry îi urmărea cu admiraţie uşurinţa metodică cu care îşi aranja lucrurile; la început, mica raniţă legată de boccea, apoi periuţa de dinţi, o bucăţică murdară, dar preţioasă de săpun, tutun, trusa de bărbierit, pe toate le aranjă cu grijă în sertarul dulăpiorului său.

— Ai înţeles unde ai ajuns? întrebă ea.

— Păi, ce să zic, am văzut o mulţime de tipi care s-au ţicnit, dar nu e acelaşi lucru. Aici este un pavilion pentru alienaţi, nu-i aşa?

— Da, spuse ea blând.

Michael îşi derulă pătura şi cearşaful din boccea, apoi începu să scoată şosete, lenjerie, un prosop, cămăşi curate, chiloţi şi pantaloni scurţi din buzunarul interior al raniţei. În timp ce îşi făcea ordine, continua să vorbească.

— Ciudat, deşertul nu a îngenuncheat nici a zecea parte din câţi oameni a doborât jungla. Deşi

e la mintea cocoşului, presupun. Deşertul nu te înghite; acolo este mai uşor de trăit.

— De aceea jungla tropicală e aşa cum e…

Sora continua să-l urmărească cu privirea.

— Pune toate lucrurile de care ai nevoie în dulap. Mai este şi un scrin acolo, de la care am eu cheie. Dacă ai nevoie de ceva, e de ajuns să spui… Ştii, nu sunt chiar aşa de răi cum par.

— Sunt O.K. Schiţă un zâmbet care îi trase puţin colţul buzei în sus. Am fost în locuri mult mai mizerabile.

— Nu-ţi pare rău?

Michael se îndreptă, cu ghetele de rezervă în mână, şi o privi direct în ochi.

— Războiul s-a terminat, soră. În curând am să plec acasă şi în stadiul actual sunt atât de sictirit, că nu-mi pasă unde aştept. Aruncă o privire de jur-împrejurul camerei. Este mult mai bine decât în tranşee, iar clima nici nu se compară cu aceea din Borneo. N-am mai dormit într-un pat adevărat de secole. Ridică o mână şi aranjă faldurile plasei împotriva ţânţarilor. Tot confortul de acasă, ba chiar şi o mămică! Nu, n-am ce să regret.

Afirmaţia cu privire ia „mămică” o făcu să se crispeze. Cum îndrăznea!? Nu-i nimic, cu timpul i se va şterge această primă impresie. Continuă apoi să-l iscodească.

— Cum de nu regreţi? Eu pot să jur că nu eşti ţicnit!

Ridică din umeri, întorcându-se spre raniţa lui, care părea să conţină cărţi şi haine de schimb, în părţi egale. Îşi dădu seama că se pricepea de minune să facă bagajele.

— Presupun că am executat de multe ori ordine fără sens. Soră, te rog să mă crezi, faptul că am fost trimis aici nu este nici pe departe atât de absurd în comparaţie cu unele din ordinele pe care a trebuit să le execut.

— Te declari alienat?

El râse fără zgomot.

— Nu, n-am nimic deranjat la cap.

Era năucită; pentru prima oară în cariera ei îndelungată nu ştia ce să spună. Apoi, în timp ce el băga din nou mâna în raniţă, găsi de spus ceva logic.

— O, ce bine că ai papuci! Nu pot să sufăr zgomotul făcut de cizme pe duşumeaua asta de lemn.

Întinse mâna şi apucă câteva din cărţile aflate pe pat. Cele mai multe erau scrieri ale autorilor americani: Steinbeck, Faulkner, Hemingway.

— Niciun scriitor englez? întrebă ea.

— Nu-i înţeleg, zise el şi îşi adună cărţile, vrând să le pună în dulap.

Se simţi din nou cuprinsă de slăbiciune şi se luptă împotriva iritării pe care o considera cât se poate de firească.

— De ce? întrebă ea apoi.

— Este o lume pe care n-o cunosc. Şi apoi, n-am întâlnit niciun fel de englezi de când am plecat din Orientul Mijlociu ca să fac schimb de cărţi cu ei, mai mult americani.

Întrucât lecturile ei erau axate aproape exclusiv pe scriitorii englezi şi nu deschisese niciodată o carte a unui autor american modern, renunţă la subiect şi se întoarse la tema principală.

— Spuneai că eşti atât de plictisit, încât nu mai contează unde aştepţi sfârşitul războiului. Ce anume te plictiseşte?

Legă din nou curelele raniţei şi ale boccelei.

— Totul, zise el. Este un mod de viaţă indecent. Ea lăsă braţele în jos.

— Nu ţi-e teamă să te întorci acasă? întrebă ea, conducându-l spre scrin.

— De ce mi-ar fi?

Descuie dulapul şi se trase la o parte, făcându-i loc să-şi pună lucrurile înăuntru.

— Ceea ce am constatat în vremea din urmă la majoritatea pacienţilor mei, ba chiar şi la unii dintre colegi, este un anumit sentiment de teamă la

gândul întoarcerii acasă. Ca şi când aşteptarea aceasta atât de lungă ar fi făcut-o să-şi piardă orice sens, adăugă ea.

Terminându-şi treaba, se întoarse şi o privi în faţă.

— Aici, poate că aşa stau lucrurile. Ăsta e un cămin aparte, are un soi de permanenţă. Şi ţie ţi-e teamă să te întorci acasă?

Ea tresări.

— Nu cred, şopti încet şi zâmbi. Nu prea ştii să ceri ceva, aşa este?

— Mi s-a mai spus, zise ei însoţindu-şi cuvintele de un zâmbet larg, generos.

— Dacă doreşti ceva, te rog să-mi dai de ştire. Peste câteva minute ies din schimb, dar mă întorc pe la ora şapte.

— Mulţumesc, soră, totul e în ordine. Ochii ei îi aruncară o privire cercetătoare.

— Da, într-adevăr, cred că totul este în ordine, zise ea.

CAPITOLUL II

Între timp venise ordonanţa cu masa de seară şi făcea mare tărăboi în sala de mese. În loc să se ducă direct la ea în birou, sora Langtry intră în sufragerie, adresându-se ordonanţei:

— Ce avem în seara asta? se interesă ea, scoţând farfuriile din bufet.

Ordonanţa oftă.

— Tocăniţă de carne cu cartofi, cel puţin asta era în meniu.

— Mai mult cartofi decât carne, nu-i aşa?

— Mai mult zeamă. Însă puddingul este foarte bun şi pluteşte într-un sirop auriu.

— Orice pudding este mai bun decât nimic. Între noi fie vorba, este de-a dreptul impresionant cât de mult s-a îmbunătăţit mâncarea în ultimele şase săptămâni.

— Asta aşa e, soră! încuviinţă grăbit ordonanţa.

În timp ce se întorcea către primusul pe care avea obiceiul să încălzească mâncarea înainte de a servi, privirea îi fu atrasă de o mişcare uşoară din biroul ei; lăsă jos farfuriile şi păşi fără zgomot prin coridor afară din sala de mese. Luce stătea la biroul ei, cu capul plecat şi ţinea în mână plicul nesigilat ce conţinea actele lui Michael.

— *Lasă-l jos imediat!*

Luce se conformă liniştit, ca şi când ar fi luat plicul numai aşa, fără să vrea; dacă le citise, faptul era consumat, căci hârtiile erau aşezate cu grijă în plic. Dar privindu-l pe Luce nu era sigură. Ăsta era necazul cu Luce: trăia la niveluri atât de diferite ale existenţei, încât, uneori, nici el însuşi nu era în stare să spună care din eurile lui intra în acţiune în momentul respectiv. Bineînţeles, din aceasta cauză era întotdeauna capabil să se autoconvingă că nu făcea nimic rău. Şi, dacă te gândeai mai bine, Luce ar fi fost ultimul om care ar fi avut nevoie să

ascundă ceva sau să tragă cu urechea. Dar aşa era el şi nu se putea face nimic.

— Ce cauţi aici, Luce?

— O permisie pentru seara asta, răspunse el prompt.

— Îmi pare rău, sergent, luna aceasta ai avut şi aşa destule permisii, replică ea pe un ton rece. Ai citit hârtiile acelea?

— Soră Langtry! Sunt eu în stare de aşa ceva?

— Va veni o zi când ai să calci strâmb şi eu voi fi acolo să te prind cu mâţa în sac. Deocamdată ai face bine să mă ajuţi să pun masa, dacă tot eşti aici.

Dar, înainte de a pleca din birou, luă actele lui Michael şi le încuie în sertarul de sus, dojenindu-se în gând pentru neglijenţa de care, după câte îşi amintea, nu mai dăduse dovadă până atunci, în întreaga sa carieră. Ar fi trebuit să se asigure că hârtiile sunt puse bine sub cheie, înainte de a-l prezenta pe Michael celorlalţi pacienţi. Poate că Michael avea dreptate; războiul durase prea mult şi de aceea începuse şi ea să facă greşeli.

CAPITOLUL III

— Să mulţumim cu smerenie lui Dumnezeu pentru mâncarea pe care o primim, zise Benedict, spulberând tăcerea nu tocmai desăvârşită din sala de mese, apoi ridică fruntea.

Luce fusese singurul care ignorase rugăciunea, mâncând fără jenă tot timpul cât durase aceasta, ca şi când ar fi fost surd. Ceilalţi aşteptară semnalul lui Benedict înainte de a pune mâna pe cuţite şi furculiţe şi a purcede la disecarea amestecului dubios din farfurii, fără a fi nici jenaţi de rugăciunea lui Benedict, nici enervaţi de lipsa de respect a lui Luce. Întregul ritual îşi pierduse total caracterul de noutate pe care îl avusese poate cândva, îşi zise în sinea lui Michael, aplecându-se asupra unei farfurii pline cu o mâncare de-a dreptul gustoasă, chiar dacă provenea tot de la cazanul armatei. Era un adevărat lux – pudding!

Pentru el devenise o obişnuinţă să-şi formeze o părere despre orice grup nou de oameni – mai mult chiar, în unele ocazii, o problemă de supravieţuire şi alteori un joc. Îi plăcea să parieze cu sine însuşi diverse sume de bani imaginare în favoarea corectitudinii concluziilor sale, recurgând la acest gen de pariu ca să uite că lucrul pentru care pariase cu adevărat în ultimii şase ani fusese însăşi viaţa sa.

Bărbaţii din Pavilionul X erau cam bizari, asta-i drept, dar nu cu mult mai bizari decât alţi oameni pe care îi cunoscuse în decursul timpului. Pur şi simplu nişte oameni care încercau să se acomodeze cu semenii lor şi care, aidoma celor mai mulţi dintre ei, reuşeau destul de bine să facă faţă acestei cerinţe. Dacă semănau cu el, trebuie să fi fost sătui până peste cap de război şi de bărbaţi, bărbaţi şi numai bărbaţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-au trimis aici, în pavilionul X, Michael, întrebă dintr-

o dată Benedict, cu ochii strălucitori.

Michael lăsă lingura jos, pentru că oricum îşi terminase puddingul şi îşi scoase cutia de tutun.

— Era cât pe ce să omor un tip, zise el, scoţând o foiţă de ţigară din hârtie de orez din portofel. Şi chiar l-aş fi omorât, dacă n-ar fi fost ceilalţi tipi care s-au aruncat asupra mea.

— Presupun că nu era un duşman, aşa este? întrebă Neil.

— Nu. Era un sergent major chiar din compania mea.

— Şi asta-i *tot?* întrebă Nugget, făcând fel de fel de strâmbături în timp ce înghiţea mâncarea.

Michael se uită îngrijorat la el.

— Ei, ai păţit ceva?

— Am o hernie, zise Nugget pe un ton resemnat. Mă apucă întotdeauna când înghit.

Nugget arborase acelaşi aer solemn afişat de Benedict atunci când rostise rugăciunea. Michael observă că toţi ceilalţi, inclusiv Luce, se mulţumiră să rânjească. Aşadar, le era simpatic băiatul ăsta cu chip de nevăstuică.

Michael terminase de rulat ţigara, o aprinse şi apoi se lăsă pe spate cu mâinile încrucişate la ceafă, căci banca nu avea spătar. Încerca să-şi dea seama ce fel de oameni erau noii lui colegi. Îi plăcea să se afle într-un loc nou, înconjurat de chipuri străine. După şase ani petrecuţi în acelaşi batalion, cu aceiaşi camarazi de arme, ajunsese să-i cunoască pe fiecare după miros.

Nevăzătorul trecuse probabil bine de treizeci de ani, nu vorbea prea mult, nu cerea mult. Exact inversul lui Nugget, care era mascota lor, îşi zise el. În orice companie exista un talisman purtător de noroc; de ce-ar fi fost altfel în Pavilionul X?

Mai mult ca sigur că nu-l va plăcea pe Luce, dar probabil că nimeni nu-l agrea. Ca şi Nugget, nici el nu arăta prin nimic că ar fi văzut vreodată cum arată un câmp de bătălie. Asta nu însemna neapărat că ar fi trebuit să ajungă pe câmpul de luptă, dar

bărbaţii care fuseseră pe front erau mai altfel, şi când afirma asta nu avea în vedere curajul, puterea sau bărbăţia lor. Acestea erau calităţi pe care, dacă nu le aveai, războiul nu ţi le putea forma, iar dacă le aveai, nu ţi le putea distruge. Oroarea modului în care acţiona războiul asupra omului era mult mai profundă. Perfidia acestuia consta în faptul că te făcea să priveşti moartea în faţă şi să cunoşti astfel preţul vieţii. Îţi demonstra că viaţa sau moartea nu sunt decât un joc al întâmplării. Te făcea să fii cumplit de egoist, să te bucuri că glonţul nu avea înscris pe el numele tău. Mai erau şi superstiţiile cărora le cădeai pradă. Neliniştea şi deprimarea care te cuprindeau la sfârşitul fiecărei lupte, ştiind că eşti un animal, un număr într-o statistică pentru cei care controlează destinele armatei…

Acum vorbea Neil; Michael se străduia să-l urmărească, căci Neil era o persoană care impunea respect. Pentru el, războiul fusese lung. Purta uniforma trupelor de deşert şi se purta ca un adevărat soldat.

— …dacă înţeleg eu bine, ar mai fi vreo opt săptămâni, spunea Neil; Michael asculta numai cu jumătate de ureche, dar înţelese că Neil se referea la timpul şederii lor în Pavilionul X.

Fascinat, îşi muta privirea de la unul la altul, încercând să înţeleagă cum era posibil ca iminenţa întoarcerii acasă să-i descumpănească în asemenea hal. Matt cel nevăzător tremura, literalmente, de frică. Erau într-adevăr nişte băieţi ciudaţi, îşi zise el, amintindu-şi că şi sora Langtry îi vorbise de teama lor de a se întoarce acasă.

Sora Langtry… Trecuse atâta vreme de când nu mai avusese în niciun fel de-a face cu femeile, încât nu mai era foarte sigur ce simte pentru ele. Războiul întorsese întreaga lume cu susul în jos. Îi era greu să-şi imagineze o femeie într-un post de conducere şi constata că femeilor li se acorda acum o încredere de care nu se bucuraseră înainte

de război. Cu toată drăgălăşenia şi amabilitatea ei, sora Langtry era obişnuită cu rolul de şefă şi nu se simţea deloc stânjenită ori de câte ori trebuia să-şi exercite autoritatea asupra bărbaţilor. Dar, să recunoaştem, postura aceasta nu-i procura satisfacţii deosebite. Nu era tipul de femeie-dragon. Sora Langtry, o femeie tânără. Totuşi, îi venea greu să se împace cu ideea că trebuie să aibă de-a face cu o femeie care considera de la sine înţeleasă egalitatea dintre ei – faptul că vorbeau aceeaşi limbă, aveau aceleaşi gânduri. Nici măcar nu se putea consola cu gândul că văzuse mai multe decât ea în războiul acesta, căci era de presupus că şi ea petrecuse o bună parte din timp sub focul gloanţelor.

Oamenii din Pavilionul X o adorau; când îl dusese pentru prima oară pe verandă ca să-l prezinte, îşi dăduse imediat seama de resentimentul lor faţă de el; se temeau de un intrus, de cineva cu care vor fi siliţi să împartă afecţiunea surorii Langtry. Reacţia lor era generată de această temere, conchise el. Ei bine, n-aveau de ce să-şi facă griji. Dacă cele spuse de Neil se adevereau, niciunul dintre ei nu va mai rămâne suficient de mult timp aici ca să resimtă vreo modificare a propriului statut. Tot ceea ce dorea el era să scape de război, de armată, chiar şi de cele mai vagi amintiri legate de ultimii aproape şase ani.

Şi, deşi se bucurase la gândul că va fi transferat la Baza Cincisprezece, nu-i surâdea ideea de a-şi petrece următoarele câteva luni trândăvind fără rost în pavilion; însemna să aibă prea mult timp pentru gânduri, pentru amintiri. Se simţea bine, era în deplinătatea facultăţilor sale mintale; ştia asta şi o ştiau şi tipii care îl trimiseseră aici. Dar sărmanii aceştia din Pavilionul X erau cu adevărat suferinzi; se vedea pe chipurile lor, răzbătea din vocile lor. Cu timpul va reuşi să înţeleagă de ce, cum anume. Deocamdată îi era suficient să ştie că sunt sau

fuseseră cu toţii alienaţi. Singura soluţie era să se facă util.

Astfel că, în momentul în care ultimul dintre ei îşi termină puddingul, Michael se ridică în picioare, strânse farfuriile murdare şi făcu ordine prin încăpere.

CAPITOLUL IV

Sora Langtry traversa întregul complex, de la camera surorilor la Pavilionul X, cel puţin de şase ori pe zi; ultimele două vizite le făcea după căderea nopţii. În timpul zilei se bucura să facă puţină mişcare, însă noaptea îi displăcea, fiindcă se temea de întuneric; în copilărie îi fusese chiar foarte tare frică, drept care refuza să doarmă într-o cameră complet neluminată. Evident, cu timpul, devenise suficient de stăpână pe sine ca să-şi învingă această teamă prostească. Şi totuşi, când mergea prin Complex în timpul nopţii se străduia să-şi ţină mintea ocupată gândindu-se la ceva anume şi îşi lumina drumul cu o lanternă. Altfel, simţea că umbrele o ameninţă prea tare.

În ziua în care Michael Wilson fusese internat în Pavilionul X, sora Langtry părăsise pavilionul când se aşezaseră bărbaţii la masă şi se îndreptase spre propria sală de mese. Acum, ţinând în mână lanterna care proiecta un con de lumină pe cărarea din faţa ei, se întorcea la Pavilionul X, pentru a petrece cel mai plăcut moment al zilei, după cum considera ea că este intervalul de timp dintre pauza ei de masă şi ora stingerii. În seara aceasta aştepta cu nerăbdare să se întoarcă printre pacienţi; un nou venit suscita întotdeauna interes şi îi stimula gândirea.

Trecea în revistă diversele aspecte ale suferinţei. I se părea că se scursese o veşnicie de când se certase cu sora şefă pentru că o mutase la Pavilionul X, susţinând că nu avea niciun fel de experienţă cu bolnavii mental şi că îi provocau o repulsie fizică. Pe atunci, numirea aceasta o duruse ca o palmă peste obraz, i se păruse o pedeapsă nemeritată din partea armatei, de la care aşteptase mulţumiri pentru tot ceea ce făcuse atâţia ani. Dusese altă viaţă – corturi, pământ pe jos, praf când era vreme uscată şi noroi când ploua şi în

toată această mizerie trebuia să-şi păstreze sănătatea şi să fie mereu în formă ca să-i poată ajuta pe alţii. Luptase şi atunci cu durerea şi suferinţa, de-a lungul multor ani la rând. Dar suferinţa aceea era diferită. Ciudat, un băiat fără un braţ, cu pântecele sfârtecat poate să-ţi frângă inima; dar acestea sunt fapte împlinite. Nu se mai poate face nimic. Mai salvezi ce se poate salva, îi plângi pe cei sortiţi pieirii şi te străduieşti să uiţi ca să poţi merge mai departe, să te dedici următorului pacient.

Însă în Pavilionul X, suferinţa era o tulburare a spiritului şi a minţii pe care cei mai mulţi n-o înţelegeau, astfel că se simţeau adesea tentaţi s-o ia în derâdere. Tocmai de aceea, sora Langtry considerase mutarea ei la Pavilionul X ca o insultă, după toţi anii de muncă devotată ca soră în serviciul armatei. Acum înţelegea de ce se simţise atât de umilită şi insultată. Suferinţa fizică, trupul mutilat le conferă glorie celor în cauză. Erau dovada eroismului, a spiritului de sacrificiu şi a abnegaţiei cu care îşi făcuseră datoria. Dar o depresiune nervoasă nu avea nimic nobil în ea; dimpotrivă, era dovada unei slăbiciuni de caracter.

Cu aceste gânduri în minte ajunsese la Pavilionul X, cu buzele strânse de emoţie, dorind aproape să-şi poată urî pacienţii. Numai pregătirea ei desăvârşită, scrupulozitatea cu care înţelegea să-şi facă datoria o ajutaseră să-şi învingă resentimentele şi să-şi deschidă inima pentru a-şi putea schimba şi atitudinea. Un bolnav era, în ultimă instanţă, un bolnav şi atâta tot, o minte în suferinţă avea nevoie de ajutor la fel de mult ca şi un trup în suferinţă. Hotărâtă să nu dea nimănui ocazia s-o acuze de lipsă de profesionalism, îşi impusese o conduită corectă încă din primele zile petrecute printre pacienţii de la Pavilionul X.

Dar ceea ce o făcuse pe sora Langtry să depăşească limitele rolului de simplă îngrijitoare a unui bolnav, devenind realmente şi sincer ataşată

sufleteşte de pacienţii ei, era descoperirea pe care o făcuse curând: în Baza Cincisprezece nu-i păsa nimănui de soarta pacienţilor din Pavilionul X. Într-un spital ca Baza Cincisprezece nu se aflau niciodată foarte mulţi pacienţi ca cei din Pavilionul X. Majoritatea celor internaţi în Pavilionul X fuseseră transferaţi aici din alte secţii. În situaţia aceasta se aflau Nugget, Matt şi Benedict. Pacienţii cu afecţiuni psihice severe erau trimişi înapoi, în Australia. Cei care ajungeau la Pavilionul X aveau tulburări uşoare, cu simptome mai puţin evidente. Armata avea puţini medici psihiatri şi niciunul nu fusese numit în locuri ca Baza Cincisprezece, cel puţin după cât ştia sora Langtry.

Şi, întrucât nu avea de îndeplinit prea multe sarcini medicale propriu-zise, se hotărî să-şi folosească inteligenţa ieşită din comun şi rezervele inepuizabile de energie care-i conferiseră statutul unei surori medicale de excepţie pentru a studia problema suferinţei X, cum o numea ea. Înţelese că, dacă reuşea să descopere în ce consta suferinţa fiecăruia dintre pacienţi, aceasta însemna inaugurarea unui nou capitol în experienţa sa profesională.

Suferinţa X reprezenta expresia sinuozităţilor dureroase ale minţii care părea că se desparte de creier; era amorfă şi insidioasă, bazată pe ceva abstract, ceea ce nu-i atenua cu nimic gravitatea; însemna distrugerea unui organism care fusese sănătos, cu nimic deosebită de oricare suferinţă sau handicap fizic. Dar ceea ce era şi mai grav, efectele ei aveau o durată mult mai îndelungată în timp şi în plus, în acest domeniu cunoştinţele medicale erau cele mai modeste.

Sora Langtry descoperi cu uimire că manifesta un interes deosebit, aproape pasionat, pentru pacienţii care treceau prin Pavilionul X. Se simţea fascinată de varietatea nesfârşită a cazurilor, ba chiar îşi descoperi şi un anume talent în a-i ajuta

efectiv să depăşească fazele cele mai dureroase ale suferinţei lor. Evident, avusese parte şi de eşecuri, dar asta ţinea de meserie; dacă vrei să fii o soră bună trebuie să te împaci şi cu acest lucru, cu condiţia de a fi încercat tot ce ai putut sau tot ce crezi că ai fi putut să faci. Dar oricât era de nepregătită pentru acest tip de activitate şi în pofida ignoranţei pe care şi-o reproşa, îşi dădea totuşi seama că prezenţa ei în Pavilionul X făcea mult bine pacienţilor.

Pe de altă parte, consumul de energie nervoasă era mult mai mare în raport cu cea mai istovitoare muncă fizică; dându-şi seama de aceasta se străduise să-şi modifice ritmul de viaţă, să-şi păstreze intacte rezervele de energie. Şi de înţelegere. Chiar şi după ce se debarasase de prejudecăţile pe care le avusese fată de aceste „slăbiciuni de caracter" trebuise să lupte cu ceea ce părea să fie o atitudine total egocentrică a pacienţilor ei. Pentru cineva care îşi dedicase întreaga viaţa de adult alinării suferinţei altora, mânat de un puternic elan altruist, era greu de înţeles că orientarea aparent egocentrică a pacienţilor reprezenta, de fapt, o anulare a eului. Tot ce învăţase în acest domeniu era rezultatul propriei experienţe, pentru că nu avea cine s-o înveţe şi nu exista nici material bibliografic pe această temă. Dar Honour Langtry avea vocaţie de soră; se lupta cu ea însăşi, încuraja şi domolea pacienţii şi, în cele din urmă, descoperi că este de-a dreptul îndrăgostită de această muncă nouă.

Adesea, rezultatele efortului ei de a comunica cu un pacient se lăsau aşteptate mult mai mult decât îşi închipuise. Şi de multe ori, atunci când minunea se producea, se întreba dacă avusese sau nu şi ea o cât de mică contribuţie. Dar *ştia* că avusese. Dacă s-ar fi îndoit o clipă de aceasta, şi-ar fi cerut imediat transferul.

Pavilionul X este o capcană, îşi zise ea, şi m-a prins în ea. Dar interesant e că mă bucur să mă ştiu

prinsă în ea.

Când pata de lumină atinse partea de jos a rampei, stinse lanterna şi străbătu porţiunea rămasă ceva mai relaxată, atât cât îi permiteau cizmele din picioare.

Biroul ei, aflat în prima încăpere pe stânga, era o cămăruţă pătrată de trei pe trei în care încăpeau cu greu o măsuţă ce-i servea drept birou, scaunul ei, de o parte a măsuţei, şi un altul, pentru vizitatori, de partea cealaltă, câteva rafturi fixate în L pe pereţi şi două sertare încuiate pe care le numea „arhiva" ei. În sertarul de sus se aflau documentele tuturor pacienţilor care fuseseră internaţi în Pavilionul X încă de la înfiinţarea acestuia. Erau câteva dosare, de fapt copii ale dosarelor celor care fuseseră externaţi. În cel de-al doilea sertar ţinea cele câteva medicamente pe care sora şefă şi colonelul Chinstrap[11] le consideraseră absolut necesare; barbiturice, morfină, antinevralgice, apă distilată, calmante diurne şi o sticlă de Chateau Tanunda trei stele, rachiul spitalului.

Sora Langtry îşi scoase pălăria, jambierele şi ghetele militare, le aşeză în ordine în spatele uşii şi luă coşul mic în care îşi ţinea lucrurile personale şi care, atunci când era la serviciu, stătea în spatele biroului şi îşi puse şlapii. Întrucât Baza Cincisprezece se afla într-o zonă bântuită de malarie, tot personalul era obligat ca după lăsarea întunericului să-şi acopere tot corpul, de la gât până în vârful degetelor de la picioare, ceea ce făcea viaţa şi mai insuportabilă în căldura aceea tropicală. În realitate, pulverizarea intensă cu DDT pe o zonă destul de întinsă, redusese ameninţarea ţânţarilor anofeli, practic la zero. Regulamentul rămăsese însă neschimbat. Unele dintre surorile mai emancipate purtau uniforma cenuşie şi după căderea nopţii, susţinând că fustele nu erau nici pe departe atât de comode. Dar cele care, ca Honour Langtry, petrecuseră cea mai mare parte a

războiului la punctele de urgenţă unde nu se putea sta decât în pantaloni, preferau, atunci când se putea, ca în atmosfera de „lux” a Bazei Cincisprezece să poarte o uniformă mai feminină.

În plus, sora Langtry avea o teorie. Era convinsă că pacienţilor le făcea mai bine să vadă o femeie în rochie, decât într-o uniformă identică cu a lor. Mai avea şi o altă teorie, cu privire la zgomot, aşa că îşi scotea ghetele când intra în pavilion după lăsarea întunericului, regulă pe care le-o impusese şi pacienţilor.

Pe peretele din spatele scaunului pentru vizitatori era o colecţie de portrete în creion, în total cam vreo cincisprezece: lucrări ale lui Neil, reprezentându-i pe toţi cei care fuseseră sau continuau să fie internaţi în Pavilionul X. Când lucra la birou, ridica uneori privirea şi se uita ţintă la desenele lui Neil; în cazul în care vreun băiat era mutat în altă parte, i se transfera şi portretul de pe rândul central spre marginea peretelui. În momentul de faţă, pe rândul central se aflau cinci figuri, dar era suficient loc şi pentru a şasea. Din nefericire, ea nu se mai aşteptase să apară un al şaselea pacient, ţinând seama de faptul că zgomotul armelor se stinsese, războiul se terminase şi Baza Cincisprezece se pregătea de lichidare. Dar iată că astăzi a sosit Michael, un model proaspăt pentru penelul lui Neil şi pentru privirea lui pătrunzătoare. Se întreba ce anume va descoperi ochiul ager al lui Neil pe chipul lui Michael şi aştepta cu oarecare nerăbdare ziua când rezultatul analizei lui atente se va afla pe peretele din faţa ei.

Se aşeză pe scaun, îşi sprijini bărbia în palme şi privi îngândurată portretele de pe rândul central.

„Sunt ai mei”, se surprinse ea gândind şi îşi reprimă rapid această atitudine cât se poate de periculoasă. De când lucra în Pavilionul X descoperise că propria persoană, eul ei era un intrus nedorit, absolut nefolositor pentru pacienţii

ei. Căci, în ultimă instanţă, ea era, dacă nu arbitrul final al destinelor lor, cel puţin reazemul lor permanent pe perioada şederii în Pavilionul X. În această calitate avea puteri deosebite, fiindcă echilibrul micului grup era extrem de precar şi putea fi asemuit cu un leagăn basculant, ea aflându-se în punctul de unde, cu greutatea propriului eu, putea corecta şi menţine echilibrul. Se străduia de fiecare dată să uzeze de puterea ei, fără a abuza însă. Dar uneori, ca de pildă acum, conştiinţa acestei puteri o făcea să-şi acorde prea multă importanţă. Foarte periculos! O adevărată soră medicală nu trebuie să-şi facă nicio clipă iluzia că ea este cauza directă a însănătoşirii pacienţilor săi. Însănătoşirea mentală sau fizică era meritul pacienţilor înşişi.

Lucrul de care avea ea nevoie era munca. Se ridică, dezlegă panglica cu care îşi ţinea legate cheile în interiorul buzunarului de la pantaloni şi alese cheia de la sertarul de sus. Îl descuie, scoase actele lui Michael şi se pregăti să citească etiologia cazului.

CAPITOLUL V

Când Neil Parkinson bătu la uşă şi intră, plicul cu actele lui Michael stătea tot nedeschis, pe birou. Neil se aşeză în scaunul pentru vizitatori şi o privi grav în ochi. Ea se mulţumi să zâmbească, curioasă să afle ce-o să-i spună.

Dar privirea cu care credea că se obişnuise nu o examina niciodată superficial; avea senzaţia că o desface şi o face la loc la fiecare întâlnire, cu plăcerea cu care un copil îşi strică jucăria preferată ca să vadă cum e alcătuită pe dinăuntru. Descoperea de fiecare dată câte ceva nou în ea, astfel că nu se plictisea niciodată şi de fiecare dată când venea seara în biroul ei ca să mai stea de vorbă se simţea năpădit de o bucurie proaspătă.

Nu că sora Langtry ar fi fost o frumuseţe sau o femeie deosebit de senzuală. Era tânără şi întâmplător avea o piele foarte frumoasă, foarte subţire, atât de fină, încât vasele de sânge se distingeau uşor, deşi acum era uşor bronzată. Avea trăsături regulate, ochi mari, căprui, potriviţi cu culoarea părului castaniu. Silueta ei era ideală pentru o soră medicală – pieptul bombat fără să fie prea mare, picioare puternice, lungi şi musculoase, dar cu glezne subţiri, rezultat al mersului pe jos şi al muncii anevoioase pe care fusese nevoită s-o facă. În timpul zilei, când purta rochie, volănaşele albe ale bonetei de soră îi încadrau plăcut chipul; noaptea purta pantaloni şi îşi punea pe cap o pălărie cu boruri lăsate, pe care o scotea însă când pătrundea în incinta Pavilionului. Părul scurt se mula în onduleuri frumoase pe care i le aranja un sergent major, coafor în viaţa civilă, în schimbul raţiei ei de lichior.

Acesta era învelişul exterior. În interior avea duritatea unui metal călit în foc; era inteligentă, citise mult, frecventase o şcoală bună. Avea capacitate de decizie, era vioaie, ştia să facă o

distincţie clară între datorie şi viaţa personală. Le aparţinea acestor pacienţi, li se dăruia cu devotament, dar ceea ce ţinea de propria persoană nu răzbătea niciodată la suprafaţă.

Şi totuşi, se afla într-o situaţie destul de delicată, singură printre atâţia bărbaţi pentru care reprezenta, probabil, o relicvă a unei specii demult uitate – femeia. Tocmai de aceea se străduise să nu manifeste niciodată faţă de ei vreun interes de natură sexuală sau, hai să zicem, romantică. Era soră, ei îi spuneau Sis[2], şi asta şi dorea să fie pentru ei: o soră, o persoană care îi iubea foarte mult, fără a fi însă dispusă să-şi dezvăluie în faţa lor lumea sa lăuntrică.

Cu toate acestea, între Neil Parkinson şi Honour Langtry se înfiripase o relaţie mai specială. Nu discutaseră niciodată despre aceasta, nici măcar în treacăt, dar ştiau amândoi că, după terminarea războiului şi revenirea la viaţa civilă, ei vor continua să se vadă.

Amândoi proveneau din familii foarte bune, fuseseră crescuţi într-un spirit de înalt respect pentru datorie, astfel ca niciunul dintre ei n-ar fi acordat prioritate sentimentelor personale. În momentul în care se cunoscuseră, războiul impunea un tip de relaţii strict profesionale, la care au subscris amândoi imediat şi de bună voie. Dar după război, lucrurile aveau să se schimbe.

Neil se agăţase de această perspectivă pe care o aştepta cu răbdare, dar aşteptarea lui era însoţită mai mult de suferinţă decât de bucurie. Visa de fapt să-şi împlinească cumva viaţa, căci o iubea foarte mult. Nu era la fel de puternic ca ea, sau poate că avea un temperament mult mai pătimaş, fiindcă îi venea greu să respecte limitele stabilite de ea. Nu îndrăznea decât s-o privească şi să facă unele aluzii; gândul că ar putea s-o atingă sau s-o sărute îl îngrozea, căci ştia că dacă ar fi îndrăznit să facă una ca asta, ea l-ar fi repezit imediat şi pentru totdeauna, chiar dacă îi era pacient. În

desfăşurarea războiului, femeile fuseseră acceptate aproape exclusiv ca surori medicale, iar surorii Langtry armata îi oferise un post de încredere, fapt pentru care nu-şi putea permite să se implice emoţional în niciun fel de relaţii cu un bărbat care era în acelaşi timp pacient şi soldat.

Cu toate acestea, el nu pusese niciodată la îndoială valabilitatea înţelegerii tacite dintre ei; dacă nu ar fi împărtăşit şi ea sentimentele lui, i-ar fi spus-o pe loc, ca să nu-i alimenteze iluziile, considerând că e de datoria ei să procedeze astfel.

Singurul copil al unei familii din înalta societate a Melbournului, Neil Longland Parkinson fusese educat după preceptele la modă în perioada antebelică: devenise mai englez decât orice englez. Vorbirea lui nu trăda nici urmă de accent australian, ci, dimpotrivă, nu se deosebea cu nimic de aceea a unui autentic nobil englez. De la şcoala primară mersese direct la Universitatea Oxford din Anglia, studiase istoria şi de atunci nu petrecuse mai mult de câteva luni acasă, în Australia. Ar fi dorit să devină pictor, astfel că de la Oxford a plecat la Paris, apoi în Grecia, în Pelopones, unde începu să ducă o viată destul de anostă, întreruptă numai de vizitele furtunoase ale unei actriţe italiene care avea rolul de amantă, deşi l-ar fi preferat pe cel de soţie. Între crizele epuizante de nervi prilejuite de vizitele actriţei, Neil învăţă limba greacă, pe care începu s-o vorbească la fel de cursiv ca engleza, franceza şi italiana; picta cu frenezie şi se considera mai degrabă un englez expatriat decât australian.

Căsătoria nu făcea parte din planurile lui, cel puţin deocamdată, pentru că îşi dădea seama că, în cele din urmă, tot va trebui s-o ia în calcul. Prefera însă să amâne toate deciziile care se refereau la viitor. La vârsta lui de nici treizeci de ani i se părea că are tot timpul să mai aştepte.

Dar totul se schimbase brusc, catastrofal. Chiar şi în Grecia ajunseseră unele zvonuri cu privire la izbucnirea războiului; apoi primi o scrisoare de la tatăl său: o scrisoare aridă, nesuferită, în care i se aducea la cunoştinţă că zilele frumoase de libertate sălbatică şi de visuri nebuneşti luaseră sfârşit şi i se punea în vedere să-şi facă datoria faţă de familie şi faţă de societate, întorcându-se acasă atâta vreme cât mai era posibil.

Se îmbarcase aşadar pentru Australia spre sfârşitul anului 1938 şi se întorsese într-o ţară de care abia dacă-şi mai amintea, pentru a saluta nişte părinţi care i se păreau la fel de îndepărtaţi în timp ca personajele din literatura victoriană – şi, întâmplător, chiar aşa erau – nu supuşii reginei Victoria, ci cetăţeni ai statului Victoria.

Ajunsese în Australia chiar în ziua sa de naştere, când împlinea 30 de ani. Nici acum, când trecuseră mai bine de şapte ani, nu-şi putea aminti de acea zi fără să se cutremure de revoltă la gândul ororilor pe care trebuise să le cunoască după aceea şi mai ales la cele ce i se întâmplaseră în mai, anul trecut. *Tatăl lui!* Acel bărbat nemilos, fermecător, dur, debordând de o incredibilă energie! De ce nu făcuse o liotă întreagă de copii? Era aproape incredibil că nu avusese decât unul şi, pe deasupra, la bătrâneţe. Era o povară atât de apăsătoare să fii unicul fiu al lui Longland Parkinson. Să doreşti să te măsori cu Longland Parkinson, ba chiar să-l şi întreci.

Evident, era imposibil. Bătrânul nu înţelesese niciodată că el însuşi era cauza eşecului lui Neil. Lipsit de dârzenia muncitorească a tatălui care luptase toată viaţa ca să ajungă cineva, răsfăţat de o mamă rafinată până la preţiozitate, Neil se trezise complet dezarmat în faţa vieţii când venise momentul deciziilor. Era încă adolescent când îşi dăduse seama că îl iubeşte pe tatăl său mai mult decât pe mama sa. Şi asta în pofida aparentei indiferenţe a tatălui faţă de el, dar şi a afecţiunii

ostentativ protectoare a mamei. Simţise o mare uşurare când plecase de acasă la internat şi îşi stabilise un model de viaţă pe care îl urmase de atunci până la vârsta de treizeci de ani. De ce să încerci să te lupţi, când era evidentă imposibilitatea oricărei lupte? Mai bine să eviţi confruntarea, să ignori totul. La majorat primise banii mamei, care depăşeau cu mult nevoile lui. Trăise, aşadar, departe de Melbourne şi de părinţi, construindu-şi un mod propriu de viată.

Dar iminenţa războiului distrusese totul. Sunt şi unele realităţi care nu pot fi, pur şi simplu, evitate sau ignorate.

Petrecerea de ziua lui fusese splendidă, foarte formală, lista invitaţilor fiind uşor agrementată cu tinere prezenţe feminine care, în viziunea mamei sale, puteau aspira la o căsătorie cu el. Mai erau prezenţi doi arhiepiscopi, unul al Bisericii anglicane şi celălalt al Bisericii romano-catolice, un ministru din guvernul statului şi altul din guvernul federaţiei, Înaltul Comisionar Britanic şi Ambasadorul Franţei. Evident, mama lui fusese aceea care trimisese invitaţiile. În timpul mesei nu dăduse nicio importanţă tinerelor fete, abia dacă o băgase în seamă pe mama sa, în schimb îşi concentrase aproape tot timpul atenţia asupra tatălui său, care, aşezat la celălalt capăt al mesei, îşi privea oaspeţii cu ochii săi de oţel, formulând, fără îndoială, în gând, aprecieri critice la adresa acestora. Neil nu înţelegea cum de putea ghici ce se petrece în mintea tatălui său, dar simţea o căldură plăcută în suflet şi ardea de dorinţa de a sta puţin de vorbă cu acest omuleţ bătrân care nu contribuise la înfăţişarea actuală a fiului său decât cu forma şi culoarea ochilor. Astfel încât se simţi foarte emoţionat când toţi bărbaţii se sculară în picioare pentru a se duce în salon, unde se aflau doamnele, iar tatăl său îl luă de braţ şi-i zise:

— Se descurcă şi fără noi. Şi apoi, îi vom oferi mamei prilejul de a se plânge de noi dacă

dispărem.

Ajuns în biblioteca cu rafturile pline de cărţi legate în piele pe care nu le deschisese niciodată, necum să le citească, Longland Parkinson se aşeză pe un fotoliu comod, în timp ce fiul său luă loc pe un divan. Încăperea era scăldată într-o lumină blândă, care nu putea atenua însă duritatea trăsăturilor bătrânului şi nici nu putea estompa ascuţimea privirii lui sfredelitoare. În spatele ochilor lui se ghicea o inteligenţă aparte, de sine stătătoare, care nu se lăsa influenţată de oameni, de efuziuni emoţionale sau de considerente morale. Abia atunci înţelese Neil că ceea ce simţea pentru tatăl lui era dragoste şi se miră singur de acest paradox – de ce trebuia să iubească un om care nu simţea nevoia să fie iubit?

— Nu prea te-ai purtat ca un fiu cumsecade, zise bătrânul fără supărare.

— Nu prea, într-adevăr.

— Dacă aş fi ştiut că o simplă scrisoare este în stare să te aducă acasă, ţi-aş fi scris mai demult.

Neil îşi întinse mâinile şi se uită la ele: erau lungi, cu degete subţiri, fine, ca de fată şi păstrau forma aceea copilărească datorată faptului că nu fuseseră puse niciodată să facă un lucru pornit din adâncul sufletului şi controlat îndeaproape de creier; şi aşa şi era, căci pictura nu avea o importanţă prea mare pentru el.

— Nu scrisoarea dumitale m-a făcut să vin acasă, zise el încet.

— Atunci ce anume? Războiul?

— Nu.

Aplica din spatele bătrânului îi lumina chelia roz şi arunca umbre ciudate asupra chipului său cu ochii strălucitori şi buzele strânse.

— Nu sunt bun de nimic, zise Neil.

— La ce anume nu eşti bun?

Era tipic pentru tatăl său să ia în discuţie sensul concret al oricărei afirmaţii.

— Sunt un pictor prost.

— De unde ştii?

— Aşa mi-au spus unii care se pricep. Acum cuvintele îi veneau mai uşor pe buze. Strânsesem destule lucrări pentru o expoziţie mai mare – totdeauna mi-am dorit să încep cu o expoziţie personală, nu aşa, cu câte un tablou atârnat ici şi colo. Am scris unui prieten de la Paris care este proprietarul galeriei unde doream să debutez şi, întrucât acestuia îi surâdea ideea de a-şi petrece o mică vacanţă în Grecia, a venit să vadă ce pictasem. Şi n-a fost deloc impresionat. Asta-i tot. Foarte drăguţ, mi-a zis, foarte, foarte drăgălaş. Dar nici urmă de originalitate, de forţă, de simţ al formei. Şi atunci mi-a sugerat să mă orientez spre arta comercială.

Dacă cumva bătrânul fusese mişcat de suferinţa fiului, oricum nu lăsă să se vadă nimic, ci continuă să-l privească intens. În cele din urmă zise:

— Armata o să-ţi facă foarte bine.

— Adică o să scoată un bărbat din mine, asta vrei să spui?

— Aceasta ar însemna să pornim din exterior pentru a acţiona asupra interiorului. Eu mă gândeam să lăsăm interiorul să iasă la iveală spre exterior.

— Şi dacă acel interior este gol?

Bătrânul ridică din umeri, zâmbi şi răspunse pe un ton aproape indiferent:

— Chiar şi aşa, nu e mai bine să ştii că nu este nimic acolo?

Nu se pronunţase niciun cuvânt în legătură cu afacerile familiei; Neil ştia că orice discuţie în domeniul acesta ar fi fost de prisos. Într-o oarecare măsură îşi dădea seama că tatăl său nu prea se sinchisea de afaceri; nu-l interesa ce se va întâmpla cu ele atunci când nu va mai fi în stare să le controleze. Longland Parkinson avea aceeaşi atitudine de detaşare totală faţă de ideea unui imperiu familial pe care o adoptase şi faţă de soţie şi fiu. Nu-i pretindea fiului său să fie pe măsura

lui, nu-i cerea să realizeze ceea ce realizase el sau să-i continue munca. Fără îndoială că, atunci când se căsătorise cu mama lui Neil, ştiuse foarte bine ce fel de progenitură e în stare să aibă şi nu-i păsase prea mult. Căsătorindu-se cu ea, putea să dea cu tifla înaltei societăţi în care pătrunsese prin soţia sa. Şi de astă dată, ca şi în alte împrejurări, acţiunile lui Longland Parkinson aveau ca scop satisfacerea propriei plăceri.

Cu toate acestea, pe când îl privea, Neil simţi un val de afecţiune din partea tatălui său care îi muie inima. Bătrânul nu credea că Neil are vreun talent; şi se pricepea bine la oameni.

În consecinţă, Neil intră în armată, evident pe un post de comandă. Când izbucni războiul, fu trimis cu un batalion în Africa de Nord, ceea ce l-a bucurat imens, căci se simţea mai acasă acolo decât în propria ţară. Învăţă limba arabă cu mare uşurinţă şi se străduí să le fie cât mai util celor din jur. Deveni un soldat deosebit de capabil şi conştiincios şi se dovedi extrem de curajos; oamenii din subordine îl iubeau. Superiorii îl agreau şi, pentru prima oară în viaţă, începu să-şi placă lui însuşi. „Totuşi, mi s-a transmis şi mie *ceva* din tata", îşi spunea el încântat, aşteptând cu nerăbdare sfârşitul războiului când se şi vedea întorcându-se acasă cu o alură nouă, dură, pe care simţea că tatăl său o va sesiza şi o va admira imediat. Îşi dorea mai mult decât orice altceva pe lume ca ochii aceia cenuşii să-l privească de la egal la egal.

Dar după aceea urmă Noua Guinee, apoi Insulele, unde se purta un război care nu semăna nici pe departe cu cel din Africa de Nord şi nu era deloc pe gustul lui. Înţelese că atunci când crezuse că se maturizase cu adevărat, în realitate nu făcea decât să se joace. Jungla îi apăsa şi îi strângea în chingi sufletul în aceeaşi măsură în care deşertul i-l eliberase. Dar îl şi întări sufleteşte, îi puse în valoare o capacitate de rezistenţă de care nu era

conştient. Încetă să mai joace un rol, să se preocupe de impresia pe care o lăsa celor din jur, căci era mult prea ocupat să descopere acele resurse interne care trebuiau să-i salveze viaţa, să asigure supravieţuirea lui şi a oamenilor săi.

Şi dintr-o dată, într-o campanie fără prea mare importanţă de la începutul anului 1945, totul se prăbuşise. Făcuse o greşeală şi oamenii lui plătiseră pentru ea. Toată acea preţioasă rezervă de încredere în sine se destrămă imediat, în mod dezastruos. Dacă cel puţin l-ar fi învinuit de ceva, dacă l-ar fi urât pentru asta, poate că ar fi suportat totul mai uşor. Dar toţi, începând cu cei câţiva supravieţuitori dintre oamenii lui şi terminând cu superiorii, îl *iertaseră!* Cu cât îi spuneau mai des că nu fusese vina lui, că nimeni nu este perfect, că oricui i se poate întâmpla să greşească, cu atât se simţea mai deprimat. Neavând împotriva cui să lupte, se împotmoli şi se prăbuşi.

În mai 1945 fusese internat în Pavilionul X. Când sosise aici, plângea şi era atât de absorbit de propria durere, încât nici nu-l interesa unde avea să fie trimis. Timp de câteva zile i se dăduse voie să facă ce doreşte, şi tot ceea ce dorea era să-şi scormonească tot mai adânc rana, să plângă, să sufere. Şi apoi, o persoană pe care o distingea ca pe ceva tulbure începu să-l zgândăre şi să-l sâcâie până la enervare. Stătea pe capul lui, îl teroriza, ba chiar îl forţă să mănânce; refuza să admită că se află într-o stare lamentabilă, îl sili să stea la masă cu ceilalţi pacienţi, când tot ceea ce-şi dorea el era să fie lăsat în pace, să se poată închide în sine. Îl punea să facă treabă, îl îndemna să vorbească, la început despre tot felul de fleacuri, apoi despre el însuşi, lucru pe care îl prefera de mii de ori. Treptat, îşi recapătă conştiinţa de sine, începu să sesizeze prezenţa lucrurilor din jur, a celorlalţi pacienţi. I se trezi interesul pentru fenomenul numit Pavilionul X şi pentru sora Honour Langtry.

Persoana aceea sâcâitoare dobândise, în sfârşit, în mintea lui un nume, o identitate. La început nu-i prea plăcuse. Se arăta mult prea puţin impresionată de unicitatea suferinţei lui. Dar tocmai în momentul în care trăsese concluzia că nu este altceva decât o soră de caritate ca oricare alta în armată, sora Langtry începu să radieze spre el o tandreţe şi o blândeţe cum nu mai cunoscuse niciodată în anii de experienţe dure ai războiului. Era convins că s-ar fi prăbuşit dacă l-ar fi părăsit. Dar ea nu-l abandonă nicio clipă. Abia când se simţi pe deplin întremat îşi dădu seama de subtilitatea cu care ştiuse să-l aline.

Nu fusese necesar să fie trimis înapoi, în Australia, pentru continuarea tratamentului. Dar nici la unitate nu se mai întoarse. Se pare că ofiţerii batalionului lui preferau să-l ştie acolo unde se afla acum; divizia fusese scoasă din serviciul activ, aşa că, deocamdată, nu i se simţea lipsa.

Repausul acesta forţat în Pavilionul X îl încânta în multe privinţe, între altele şi pentru că-l ţinea aproape de sora Langtry, care îl trata acum mai mult ca pe un coleg decât ca pe un pacient, prefigurând o relaţie ce nu avea nimic comun cu Pavilionul X. Dar în momentul în care se consideră vindecat şi gata să-şi reia activitatea începu din nou să se frământe. Oare de ce nu-l chemau înapoi? Şi îşi răspundea singur – pentru că nu mai puteau avea încredere în el, pentru că dacă războiul ar reîncepe, nu ar fi în stare să-şi asume comanda unei unităţi.

Deşi toată lumea îl asigura de contrariu, Neil ştia că acesta este adevăratul motiv pentru care, după aproape cinci luni, continua să se afle în Pavilionul X. Ceea ce nu înţelegea el era că nevroza nu-i trecuse de tot, manifestându-se acum sub forma neîncrederii în sine. Dacă războiul ar fi reînceput, probabil că ar fi fost chemat din nou la datorie şi probabil că s-ar fi descurcat foarte bine.

Tragedia lui Neil era că războiul se sfârşise de-a binelea şi nu mai avea cum să-şi pună la încercare capacităţile.

Se aplecă puţin peste birou ca să citească numele de pe actele întinse pe biroul surorii Langtry şi se strâmbă.

— Un mic aranjament, nu-i aşa? Să-l trimită încoace tocmai acum!

— Cam ciudat, aşa este. Deşi rămâne de văzut dacă este vorba de un aranjament. Ce-i drept, nu pare să aibă niciun fel de tulburări.

— În privinţa asta sunt de aceeaşi părere. E foarte blând. Îmi sugerează întrucâtva un papagal chinuit de remuşcări.

Şocată, sora Langtry îşi întoarse privirea de la fereastră spre el; de regulă, Neil nu era atât de tăios şi obtuz în aprecierea băieţilor.

— *Eu* cred că este un băiat de ispravă, zise ea.

În voce îi răzbătu o undă de iritare neaşteptată şi inexplicabilă, care îi surprinse în egală măsură pe amândoi.

— Ei, soră Langtry! Dar ce s-a întâmplat? Te simţi atrasă de el? N-aş fi zis că este tocmai genul tău!

Încruntarea ei dispăru, cedând locul unui râs sănătos.

— Controlează-ţi cuvintele, dragă Neil! Nu e demn de tine. Vorbeşti exact ca Luce, şi ăsta nu-i un compliment. De ce eşti atât de aspru cu sărmanul băiat?

— Sunt pur şi simplu gelos, zise el înciudat, scoţându-şi din buzunar tabachera scumpă, din aur masiv, care purta într-un colţ iniţialele lui. O deschise şi îi oferi fetei o ţigară, cu bricheta pregătită în mâna cealaltă.

Ea oftă, dar luă ţigara şi o întinse să i-o aprindă.

— N-ar trebui să-ţi dau voie să mă ispiteşti cu ţigările în timpul serviciului, zise ea. Sora şefă m-ar face de două parale dacă m-ar surprinde. În afară de asta, o să trebuiască să te trimit la

plimbare într-un minut. Trebuie să cercetez hârtiile lui Michael înainte de sosirea colonelului Chinstrap.

— O, Doamne! Să nu-mi spui că trebuie să-l suportăm şi pe el în seara asta!

Ea îi aruncă o privire amuzată.

— Ei bine, de fapt, eu trebuie să-l suport şi pe el în seara asta, nu tu.

— Şi ce anume îl face pe distinsul nostru şef să se ostenească până aici după lăsarea întunericului?

— Michael, bineînţeles. I-am telefonat şi l-am rugat să vină, pentru că nu am niciun fel de instrucţiuni în privinţa lui Michael. Nu ştiu de ce a venit la Baza Cincisprezece şi de ce a fost repartizat la Pavilionul X. Mă simt derutată.

Oftă, apoi se întinse şi zise:

— Oricum, ziua de astăzi n-a fost prea plăcută.

— În ce mă priveşte, nicio zi petrecută în Pavilionul X nu este foarte plăcută, zise Neil sumbru, aplecându-se să scuture scrumul ţigării în scoica pe care ea o folosea ca scrumieră. Lâncezesc în Pavilionul X de aproape cinci luni. Alţii vin, pleacă, dar eu parcă am prins rădăcini aici.

Şi din nou, amândoi se simţiră sfâşiaţi de suferinţa X. Era atât de dureros să-i vezi cum suferă şi, în acelaşi timp, să-ţi dai seama că nu-i poţi ajuta, că nu poţi înlătura cauza suferinţei lor, căci aceasta rezida în propria lor inadaptabilitate. Înţelese cu tristeţe că alinarea pe care le-o aducea în momentele de suferinţă acută nu se extindea şi asupra perioadei lungi de convalescenţă.

— Ai suferit de o depresiune nervoasă, ştii lucrul ăsta, nu-i aşa? zise ea blând, înţelegând totodată cât de slabă era această consolare. Reluau o conversaţie arhicunoscută în care el se va dojeni pentru slăbiciunea sa, iar ea se va strădui să-l convingă că nu e vorba neapărat despre asta.

El mormăi:

— Depresiunea mi-a trecut de mult, şi ştii şi dumneata asta.

Întinse braţele în faţă, cu pumnii strânşi până când muşchii şi tendoanele i se desenară clar sub piele, fără să-şi dea seama de faptul că, atunci când îl privea făcând această mică demonstraţie de forţă, sora Langtry simţea o atracţie aproape dureroasă pentru el. Dacă şi-ar fi dat seama de asta, ar fi încercat să consolideze cumva relaţia cu ea, sărutând-o, făcând dragoste cu ea; dar chipul fetei nu trăda niciodată ceea ce simţea sau gândea.

— Poate că nu mai sunt bun de soldat, zise el. Dar am convingerea că pot să fac ceva folositor. O, soră, aşa m-am săturat de Pavilionul X! Şi nu sunt bolnav mental!

Strigătul lui o mişcă; întotdeauna o mişcau strigătele lor disperate, dar în cazul acesta era şi mai tulburată. Fu nevoită să lase privirea în jos şi să clipească des.

— Nu mai poate dura mult. Războiul s-a terminat, în curând vom pleca cu toţii acasă. Ştiu că nu asta e soluţia pe care o cauţi şi înţeleg de ce ţi-e aproape teamă să te întorci. Dar crede-mă că îţi vei găsi imediat calea în momentul în care va surveni o schimbare de decor, iar tu vei avea o mulţime de lucruri de făcut.

— Cum pot să mă duc acasă? Acolo sunt văduve şi orfani care au ajuns aşa din cauza mea! Ce mă fac dacă întâlnesc vreuna din văduvele acestor oameni? Eu i-am omorât! Ce aş putea să-i spun? Ce aş putea să fac?

— Vei spune şi vei face exact ceea ce trebuie. Haide, Neil! Astea nu sunt decât nişte fantome pe care le evoci ca să te chinuieşti singur pentru că nu ai ce face cu timpul tău aici, în Pavilionul X. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar te rog să nu te mai autocompătimeşti.

Nu era dispus să asculte, preferând să-şi zgândăre durerea cu un fel de plăcere perversă.

— Numai incompetenţa mea a cauzat moartea a peste douăzeci din oamenii mei, soră Langtry! Văduvele şi orfanii lor nu sunt deloc nişte fantome, te asigur, zise el ţeapăn.

De multe săptămâni nu-l mai văzuse cufundându-se cu atâta patimă în propria durere. Se vede că e din cauza lui Michael. Ştia foarte bine cum trebuie să interpreteze purtarea lui din seara aceasta; nu era legată numai de ea. Sosirea unui nou pacient îi mâhnea întotdeauna pe cei mai vechi. Iar Michael reprezenta un caz aparte – nu putea fi dominat, nu era impresionat de aerele de comandant ale lui Neil. Căci Neil avea tendinţa să facă pe şeful în pavilion.

— Trebuie să termini o dată cu toate astea, Neil, replică ea scurt. Eşti un bărbat minunat şi ai fost un foarte bun ofiţer. Timp de cinci ani n-a fost nici un ofiţer mai bun decât tine. Acum, ascultă-mă! Nici măcar nu s-a stabilit că moartea acelor oameni s-a datorat greşelii tale. Eşti soldat, ştii prea bine cât de complicate sunt acţiunile militare. Şi, oricum, faptul este consumat. Oamenii tăi nu mai există. Fără îndoială că cea din urmă datorie pe care o ai faţă de ei este să duci o viaţă normală. Ce bine crezi că le faci acelor văduve şi acelor orfani dacă stai aici în biroul meu şi te lamentezi, căinându-te pe tine, nu pe ei? Nimeni nu are nicio garanţie scrisă că viaţa se va derula aşa cum dorim noi. Trebuie să ne descurcăm cu ea aşa cum este, bună sau rea. Şi tu ştii asta! Ajunge!

Ceva mai liniştit, Neil zâmbi, întinse mâna pentru a o apuca pe a ei şi îşi lipi obrazul de ea.

— Foarte bine, soră, am primit mesajul. Am să fiu un băiat cuminte. Nu ştiu cum faci, cred că mai degrabă felul cum priveşti decât ceea ce spui contează, dar reuşeşti întotdeauna să iei suferinţa cu mâna, cum se spune. Şi dacă ai şti ce ai însemnat pentru mine în timpul şederii mele în Pavilionul X! oftă. O, nici nu-mi pot imagina cum ar fi fost Pavilionul X fără tine.

Spunea că reuşeşte întotdeauna să le ia durerea cu mâna. Dar cum, de ce? Nu era suficient să faci bine; inteligenţa ei dorea să ştie care este formula magică, dar aceasta îi scăpa mereu.

Ridică din sprâncene şi îl privi peste mustaţă, direct în faţă, întrebându-se dacă fusese prudent să-i dea toate acele mici semne de încurajare. O, dacă ar putea să-şi separe total sentimentele personale de datorie! Oare îi făcea mai mult bine sau rău lui Neil ataşându-se de el? De exemplu, în ce măsură micul spectacol pe care îl jucase fusese destinat să-i atragă ei atenţia? Dacă se lăsa impresionată mai mult de bărbat decât de pacient însemna că se interesează mai mult de viitor decât de prezent; or, tocmai situaţiei ei de moment trebuia să-i dedice toată energia şi atenţia. Chiar dacă admitea ideea unei relaţii cu Neil în timp de pace, începând cu prima sărutare până în momentul în care se va gândi eventual să se căsătorească cu el, era o mare greşeală să facă acest lucru acum, aici.

Ca bărbat, îl găsea atractiv, incitant, interesant. Lumea din care venea el semăna foarte mult cu lumea ei, ceea ce făcea ca prietenia lor să aibă o bază logică. Îi plăcea felul cum arăta, cum se purta, educaţia lui, originea socială. Şi îi plăcea chiar foarte mult bărbatul din el, cu excepţia acestei nefericite şi permanente obsesii. Când insista să se întoarcă cu gândul înapoi, la ziua măcelului, ca şi când ar fi simţit o deosebită plăcere să-şi imagineze restul vieţii în culori de doliu, începea să se îndoiască de eventualitatea statornicirii unei relaţii de prietenie cu el. Căci nu dorea câtuşi de puţin să-şi irosească resursele afective cu un mutilat emoţional, indiferent cât de justificată ar fi fost această mutilare. Dorea, *avea nevoie* de cineva pe care să-l considere egalul ei, nu de un infirm care să se sprijine mereu de ea, idolatrizând-o în acelaşi timp ca pe o zeiţă.

— Pentru asta mă aflu aici, ca să îndepărtez suferinţa, zise ea cu blândeţe şi îşi trase mâna uşor, nevrând să-i rănească sentimentele.

Hârtiile lui Michael se aflau sub mâna cealaltă. Le luă şi zise:

— Îmi pare rău că trebuie să te rog să pleci, Neil, dar, crede-mă, am de lucru.

El se ridică în picioare şi o privi neliniştit.

— Vii mai târziu să ne vezi, nu-i aşa? Treaba asta cu noul pacient n-o să te împiedice, nu-i aşa?

Ea privi în sus, surprinsă.

— Nimic nu mă poate împiedica! Mi s-a mai întâmplat vreodată să lipsesc de la ceaiul de seară din pavilion? întrebă ea zâmbindu-i, apoi îşi plecă din nou capul asupra hârtiilor lui Michael.

CAPITOLUL VI

Furios, colonelul Wallace Donaldson îşi lumina drumul spre capătul complexului cu o lanternă. Era atât de neplăcut! Se făcuse pace, camuflajul fusese ridicat şi totuşi nu exista niciun fel de iluminat exterior. De fapt, tot spitalul se cufundase în beznă pentru că era nelocuit şi ferestrele pavilioanelor nu mai luminau curtea.

În ultimele şase luni, spitalul militar general Baza Cincisprezece se depopulase simţitor, fără să-şi restrângă suprafaţa, ceea ce îl făcea să semene cu un grăsan care slăbise, dar era silit să poarte tot vechile haine. Fusese construit de americani cu aproximativ douăsprezece luni în urmă, dar plecaseră aproape imediat şi îl lăsaseră – neterminat şi numai parţial mobilat – australienilor, care se îndreptau spre vest prin Indiile de Est.

În vremurile de glorie, spitalul adăpostise cinci sute de pacienţi în pavilioanele sale şi dăduse de lucru până peste cap unui număr de treizeci de medici militari şi o sută cincizeci de surori. Acum nu mai erau decât vreo şase pavilioane locuite şi, evident, Pavilionul X, la marginea pădurii de palmieri care reprezentase cândva o avere pentru culegătorii de nuci de cocos. Din cei treizeci de medici militari nu mai rămăseseră decât cinci chirurgi generalişti sau specialişti, cinci medici specialişti sau generalişti şi numai treizeci de surori.

Fiind neurolog, colonelul Donaldson preluase Pavilionul X în momentul în care Baza Cincisprezece fusese transferată australienilor. Întotdeauna moştenea micul grup de pacienţi cu tulburări de comportament care exista în fiecare spital într-un pavilion X.

Înainte de război, colonelul Donaldson făcuse mari eforturi pentru a-şi desăvârşi practica

medicală în strada Macquarie, străduindu-se să ocupe un loc de frunte în ierarhia medicală a oraşului Sydney. O speculaţie norocoasă la bursă în anul 1937, când omenirea se chinuia să depăşească perioada de recesiune, îi oferise posibilitatea să-şi cumpere un cabinet pe strada Macquarie şi tocmai începuseră să-i curgă onorarii substanţiale când Hitler invadase Polonia. Şi din acel moment, totul se schimbase; se surprindea uneori întrebându-se îngrijorat dacă lucrurile vor mai arăta vreodată după război aşa cum arătaseră înainte de 1939. Scrutând viitorul din acest iad care se numea Baza Cincisprezece şi care nu era decât o nouă escală dintr-o întreagă succesiune de astfel de iaduri, nu părea posibil ca ceva să mai fie cum fusese înainte. Nici chiar el însuşi.

Avea o poziţie socială excelentă, deşi în timpul recesiunii rezervele pecuniare ale familiei se subţiaseră îngrijorător de repede. Din fericire, avea un frate agent de bursă care a contribuit în mare măsură la refacerea rapidă a nivelului de trai al familiei. Ca şi Neil Parkinson, vorbea fără nicio urmă de accent australian; frecventase liceul din Newington şi participase la cursurile Universităţii din Sydney, dar toate cursurile de calificare postuniversitară le urmase în Anglia şi în Scoţia drept care se considera mai mult englez decât australian. Nu că i-ar fi fost cumva ruşine că este australian, dar era mai bine să fii englez.

Şi dacă exista cineva cu adevărat antipatic pe lumea aceasta, apoi aceea era chiar femeia pe care urma s-o întâlnească peste puţin timp, sora Honour Langtry. O puştoaică, abia daca avea treizeci de ani, soră de profesie, dar fără instrucţie militară, deşi ştia că era în armată încă din 1940. Femeia aceasta reprezenta o enigmă pentru el; vorbea foarte corect, era foarte bine educată şi pregătită excelent, făcuse practica de soră la unul dintre cele mai bune spitale, asta era drept. Însă nu manifesta suficientă politeţe şi nu părea să fie conştientă de

statutul ei în cadrul personalului de serviciu. Dacă era să fie sincer cu el însuşi, trebuia să recunoască faptul că sora Langtry îi producea o spaimă de moarte. Trebuia să se pregătească bine, şi spiritual şi mental, ori de câte ori urma s-o întâlnească. Îl enerva în aşa hal, încât îi trebuiau câteva ore ca să-şi revină.

Chiar şi perdeaua aceea caraghioasă din capace de bere îl irita. Nicăieri în altă parte nu s-ar fi admis aşa ceva, dar sora şefă, aşa cotoroanţă cum era, păşea întotdeauna cu multă precauţie în Pavilionul X. Într-una din zilele de la începutul existenţei pavilionului, unul dintre pacienţi se săturase s-o tot audă pe sora şefă cum o cicăleşte pe sora Langtry şi procedase foarte simplu: o apucase de halat şi i-l rupsese de la guler până la tiv. Evident, pacientul fusese trimis de urgenţă în Australia, însă de atunci sora şefă avea mare grijă să nu-i supere cu nimic pe pacienţii din pavilionul X.

Colonelul Donaldson era un bărbat înalt, solid, în jur de cincizeci de ani, cu o mustaţă îngrijită şi obrazul bine bărbierit. Îşi scoase chipiul care lăsase o urmă în părul grizonat. Avea ochi albaştri, puţin exoftalmici; întreaga lui înfăţişare lăsa să se întrevadă că în tinereţe fusese un bărbat chipeş. Îşi păstrase, de asemenea, silueta: lat în umeri, aproape fără niciun pic de burtă, cu o alură impunătoare; în uniforma sa croită impecabilă arăta admirabil.

Sora Langtry ieşi imediat în întâmpinarea lui, îl pofti în biroul ei şi îl invită să ia loc pe scaunul pentru vizitatori; ea rămase în picioare. „Alt truc de-al ei”, îşi zise colonelul Donaldson prost dispus. Doar în felul acesta putea să-l privească de sus.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat până aici, dar băiatul acesta – şi ridică de pe birou hârtiile lui

Michael – a sosit astăzi şi nu ştiam dacă aţi aflat de venirea lui.

— Stai jos, soră, stai jos, spuse el exact pe tonul cu care te adresezi unui câine neascultător.

Ea se aşeză calm pe scaun, fără ca expresia de pe chipul ei să se schimbe câtuşi de puţin; semăna cu un elev de la şcoala de cadeţi, aşa cum era îmbrăcată în pantaloni şi tunică. Un punct câştigat de sora Langtry: reuşise să-i provoace o reacţie necontrolată.

Îi întinse hârtiile în tăcere.

— Nu, nu vreau să mă uit acum la toate astea. Spune-mi, pe scurt, despre ce este vorba.

— Sergent Michael Edward John Wilson, începu ea pe un ton neutru, pe care am să-l numesc în continuare Michael. Douăzeci şi nouă de ani, înrolat încă de la începutul războiului, Africa de Nord, Siria, Noua Guinee, Polinezia. A participat la multe acţiuni, fără repercusiuni asupra stabilităţii sale psihice! De fapt, este un soldat excelent şi a primit o serie de medalii pentru conduită exemplară. Acum trei luni, cel mai apropiat prieten al lui a fost ucis într-o luptă cu inamicul, după care Michael s-a închis un timp în sine.

Colonelul Donaldson scoase un oftat sfâşietor.

— Bine, mai departe, soră!

Ea continuă fără să se tulbure:

— Michael este suspectat de tulburări de comportament în urma unui incident care a avut loc acum o săptămână. S-a luat la bătaie cu un subofiţer şi l-ar fi omorât dacă n-ar fi sărit camarazii să-i despartă. Singurul comentariu pe care îl făcuse de atunci Michael fusese că a vrut să-l omoare şi că l-ar fi omorât. Repetase afirmaţia aceasta de mai multe ori, fără să adauge nimic altceva.

Ofiţerul comandant al unităţii încercase să afle motivul încăierării, dar Michael refuzase să răspundă. În schimb, caporalul fusese mult mai

vorbăreţ şi declarase că Michael îi făcuse avansuri de natură sexuală, insistând să se instituie o curte marţială. Se pare că prietenul mort al lui Michael avea certe înclinaţii homosexuale, însă în ceea ce-l priveşte pe Michael părerile erau împărţite. Caporalul şi oamenii lui susţineau că cei doi întreţinuseră raporturi sexuale în timp ce marea majoritate a celorlalţi soldaţi din companie afirmau că atitudinea lui Michael faţă de prietenul mort fusese aceea de protector şi camarad.

Comandantul companiei îi cunoştea pe toţi trei foarte bine, căci fuseseră mult timp împreună – Michael şi prietenul lui mort încă de la început, iar subofiţerul, de pe vremea şederii în Noua Guinee. După părerea comandantului, Michael nu trebuia în niciun caz să compară în faţa unei curţi marţiale. A preferat să creadă că Michael suferea de o tulburare a facultăţilor mentale, drept care i-a ordonat să-şi facă analizele; acestea au indicat fără putinţă de tăgadă că este alienat mental.

Fata continuă cu o voce liniştită:

— Aşa că l-au urcat într-un avion şi l-au trimis aici. Ofiţerul de la internări l-a repartizat automat la noi.

Colonelul Donaldson o privea atent pe sora Langtry.

— Am să-l examinez pe sergentul Wilson mâine dimineaţă la mine la clinică. Poţi veni cu el, soră. Aruncă o privire spre becul slab care împrăştia o lumină chioară, apoi zise: Am să mă uit atunci peste hârtiile lui. Nu ştiu cum de poţi citi ceva la lumina asta, eu oricum nu pot.

Simţi dintr-o dată că scaunul pe care şedea era inconfortabil, se frământă puţin, apoi rosti dispreţuitor:

— Detest cazurile cu implicaţii de natură sexuală.

Sora Langtry strânse convulsiv degetele în jurul creionului pe care-l ţinea în mână.

— Mi se rupe inima pentru dumneavoastră, domnule, zise ea fără a încerca să-şi disimuleze în vreun fel sarcasmul. Sergentul Wilson nu are ce căuta în Pavilionul X, de fapt nu are ce căuta în niciun fel de pavilion de spital. Vocea îi tremură, ridică o mână spre frunte şi îşi răvăşi buclele îngrijite. Cred că altercaţia cu camaradul său şi bănuielile îndreptate împotriva lui sunt suficiente ca să zdruncine pe moment un tânăr deja marcat sufleteşte de moartea prietenului său. Stau şi mă gândesc cum s-o fi simţind acum. Ca şi când ar fi nimerit pe un drum înecat într-o ceaţă densă din care nu ştie cum să iasă, sunt sigură. Eu am vorbit cu el, dumneavoastră nu. Şi nu are nicio problemă de natură psihică sau sexuală. Medicul care l-a trimis aici ar trebui să compară în faţa unei curţi marţiale. Să-i refuzi sergentului Wilson dreptul de a se disculpa trimiţându-l într-un loc ca Pavilionul X este o ruşine pentru armată.

Ca de obicei, colonelul Donaldson fu incapabil să reacţioneze în vreun fel la această nemaipomenită insolenţă, căci, de regulă, bărbaţii aflaţi în poziţii ierarhice ca a lui, într-un spital, nu sunt confruntaţi cu asemenea situaţii. Naiba s-o ia, îi vorbea de parcă s-ar fi considerat egală cu el ca intelect şi educaţie! Probabil că surorile medicale din armată îşi permit să se comporte astfel în virtutea statutului lor de ofiţeri, la care se adaugă şi gradul mare de independenţă de care se bucurau în locuri ca Baza Cincisprezece. Şi voalul ăsta stupid pe care îl poartă nu le e de niciun folos. Numai călugăriţele ar trebui să poarte voaluri, numai ele merită apelativul de surori.

— Ei, haide, soră! zise el încercând să se stăpânească şi să fie rezonabil. E adevărat că împrejurările sunt cumva mai deosebite, dar oricum, războiul s-a terminat. Tânărul nu va rămâne aici mai mult de câteva săptămâni. Şi ar fi putut s-o nimerească mai rău decât în Pavilionul X, ştii şi dumneata asta.

Creionul zbură prin aer, se lovi de colţul mesei şi căzu cu un zgomot sec exact pe partea pe care şedea colonelul, care se întreba ce o apucase. În mod normal, ar fi trebuit să raporteze surorii şefe; în calitate de şefă a surorilor medicale cu grad de ofiţer, numai ea avea dreptul să le sancţioneze disciplinar. Dar necazul era că, de când cu halatul acela sfâşiat, sora şefă nutrea un mare respect pentru sora Langtry. Dumnezeule, ce tevatură ar fi fost dacă i-ar fi făcut raport.

— Pavilionul X este un ospiciu, strigă sora Langtry, furioasă cum n-o mai văzuse niciodată.

Asta îi aţâţă curiozitatea. Situaţia acestui sergent Michael Wilson avusese fără îndoială un efect extraordinar asupra ei. Poate că n-ar strica să-l vadă şi el mâine dimineaţă. Ea continuă, sufocată de furie:

— Pavilionul X este un ospiciu! Pacienţii cu care nu mai ştie nimeni ce să facă sunt repartizaţi la Pavilionul X şi apoi daţi uitării! Dumneavoastră sunteţi neurolog. Eu sunt soră generalistă. Nu avem nici cea mai mică experienţă sau pregătire în acest domeniu. Dumneavoastră ştiţi ce să faceţi cu oamenii aceştia? Eu nu ştiu, domnule! Bâjbâi! Mă străduiesc din răsputeri, dar sunt cât se poate de conştientă că nu este nici pe departe suficient. Vin la lucru în fiecare dimineaţă rugându-mă să ajung cu bine la capătul zilei fără să zdrobesc vreunul din sufletele acestea atât de fragile. Oamenii mei din Pavilionul X merită mai mult decât le putem oferi eu sau dumneavoastră, domnule.

— Ajunge, soră! zise el, simţindu-şi sângele care-i năvălea în obraji.

— A, dar n-am terminat încă, ripostă ea fără să se lase impresionată. Să-l lăsăm oare pe sergentul Wilson fără niciun fel de îngrijire? Hai să-i luăm pe ceilalţi pacienţi aflaţi în momentul de faţă în Pavilionul X. Matt Sawyer a fost transferat aici de la neurologie pentru că nu s-a descoperit nicio leziune organică care ar fi putut să-i provoace

orbirea. Cu diagnosticul de isterie. Aţi semnat şi dumneavoastră acest diagnostic. Nuggett Jones a fost transferat aici de la secţia de chirurgie abdominală după două laparatomii şi mai ales pentru că îi înnebunise pe toţi cu vaietele lui; diagnosticul: ipohondrie. Neil, respectiv căpitanul Parkinson a suferit o depresiune nervoasă pe care o putem numi o durere mai profundă şi atât. Însă comandantul lui consideră că îl protejează dacă îl ţine aici, aşa că Neil stă în Pavilionul X de câteva luni. Diagnosticul: melancolie involutivă. Benedict Maynard aproape că a înnebunit când compania lui a deschis focul asupra unui sat în care nu erau niciun fel de japonezi, ci numai câţiva localnici, femei, copii şi bătrâni. Pentru că suferise o rană uşoară la cap în momentul în care a început să dea primele semne de tulburare a fost transferat de la neurologie aici. Diagnosticul: *dementia praecox.* Sunt de acord cu acest diagnostic, este un fapt real. Dar Ben ar trebui trimis la specialiştii din Australia, ar trebui să primească îngrijiri speciale. Iar cât despre Luce Daggett, acesta ce caută aici? În actele lui nu figurează niciun fel de diagnostic. Dar noi amândoi ştim care este motivul: îl şantaja pe comandantul său ca să-l lase să facă ce vrea şi pentru că acuzaţia nu putea fi dovedită şi pentru că nu ştiau cum să procedeze în acest caz l-au trimis aici să aştepte încheierea războiului.

Colonelul se ridică brusc în picioare, cu faţa stacojie de mânie:

— Încetează, soră! Eşti impertinentă!

— Sunt impertinentă? Îmi cer iertare, domnule, zise ea revenind la calmul care o caracteriza.

Cu mâna pe clanţa uşii, colonelul Donaldson îi aruncă o ultimă privire şi spuse:

— Mâine dimineaţă la ora zece să vină la mine la cabinet. Şi nu uita să-l conduci chiar dumneata.

Ochii îi străluceau de furie şi căuta rapid în minte ceva care s-o jignească, s-o rănească, să poată străpunge acea faţadă impenetrabilă.

— Mi se pare ciudat că sergentul Wilson, un soldat atât de capabil, răsplătit cu atâtea decoraţii, nu a reuşit timp de şase ani să înainteze în grad.

Sora Langtry zâmbi dulce:

— Ce să facem, domnule, nu putem fi *toţi* şefi, cineva trebuie să facă şi munca murdară.

CAPITOLUL VII

După ce plecă colonelul, sora Langtry se aşeză la birou şi rămase nemişcată, simţind o uşoară ameţeală din cauza enervării; o sprânceană şi buza de sus îi tremurau uşor, iar respiraţia îi era accelerată. Ce prostie, să se ambaleze aşa! Nu era bine deloc, nu avea niciun rost, nu făcea decât să-i arate ce simţea pentru el, când, de fapt, ar fi preferat ca el să nu ştie. Şi unde era acea faimoasă stăpânire de sine care-i asigura întotdeauna victoria în confruntările cu colonelul Cureluşă? Era o pierdere de timp să vorbeşti cu omul acesta despre Pavilionul X şi victimele lui. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de furioasă pe el. Sigur că totul pornea de la povestea aceea patetică. Dacă ar mai fi întârziat puţin, ar fi avut suficient răgaz să-şi stăpânească emoţiile şi nu s-ar fi pierdut cu firea. Dar venise la numai câteva secunde după ce terminase de citit hârtiile lui Michael.

Indiferent cine o fi fost medicul care redactase cazul lui Michael, era incontestabil un om talentat la scris. Citind relatarea lui, personajele implicate în ea prindeau viaţă. Chiar şi Michael, pe care îl cunoscuse deja. Scurta întâlnire din coridor îi dăduse prilejul să facă numeroase speculaţii, dar niciuna nu egala povestea adevărată. Cât de dureros pentru sărmanul băiat şi cât de nedrept! Cât de nefericit trebuie să fie! Fără să-şi dea seama ce face, se lăsase antrenată emoţional în povestea pe care o citea; fusese atât de impresionată de pierderea pe care o suferise Michael prin moartea prietenului său, încât simţise un nod în gât şi o durere în piept. Şi în acel moment intrase colonelul Cureluşă.

Pavilionul X începe să-şi pună amprenta asupra mea, îşi zise ea. În ultimele minute am comis toate greşelile enumerate în manualul pentru surori

medicale, începând cu implicarea afectivă şi terminând cu insubordonarea faţă de superiori.

Chipul lui Michael îi stăruia în memorie. Se descurca de minune, făcea faţă oricărei situaţii, acceptase chiar şi ideea de a fi internat în Pavilionul X. De regulă, se necăjea pentru suferinţa pacienţilor ei, dar iată că acum era tulburată din cauza unui pacient care în mod clar nu avea nevoie de ajutorul ei. Una din principalele ei strategii de apărare, care o ferea de orice implicare personală în relaţiile cu pacienţii, era aceea de a-i considera nişte fiinţe fragile, bolnave, ceea ce anula sau, cel puţin, estompa condiţia lor de bărbaţi. Nu că i-ar fi fost frică de bărbaţi sau s-ar fi temut să aibă relaţii cu un bărbat. Însă, pentru a-şi face cu adevărat datoria, sora trebuia să rămână independentă din punct de vedere sentimental. Înarmată nu împotriva sentimentelor şi emoţiilor; înarmată împotriva relaţiei fireşti bărbat-femeie. Era destul de rău când se întâmpla aşa ceva între o soră şi un pacient obişnuit, dar în cazul unui pacient cu tulburări mentale ar fi fost de-a dreptul catastrofal. În privinţa lui Neil reflectase foarte mult şi încă nu era sigură că făcuse bine lăsându-l să spere că vor continua să se vadă după ce se vor întoarce acasă. Se consola cu gândul că Neil se vindecase aproape complet, iar războiul se terminase, existenţa Pavilionului X fiind o problemă de câteva săptămâni. Pe de altă parte, se putea controla suficient de bine pentru a se gândi la el ca la o fiinţă fragilă, neajutorată, nefericită atunci când era cazul.

Sunt şi eu om, la urma urmelor, îşi zicea ea. N-am uitat nicio clipă lucrul acesta, nicio clipă! Şi este atât de greu!

Oftă, se întinse şi-i alungă din minte şi pe Neil, şi pe Michael! Era prea devreme să se arate în pavilion. Respiraţia şi culoarea feţei nu-i reveniseră încă la normal. Şi creionul – oare unde a zburat creionul cu care aruncase în colonel? Cât

de obtuz putea să fie omul acesta! Nici nu-şi dădea seama ce explozie era să provoace cu ultima lui remarcă referitoare la faptul că Michael nu avansase în grad. Unde trăise omul acesta în ultimii şase ani? Sora Langtry nu cunoştea situaţia din celelalte armate, dar, după ce îngrijise australieni timp de şase ani, înţelesese foarte bine că, cel puţin la ea în ţară, se formase un soi special de bărbaţi – dotaţi cu multă inteligenţă, cu calităţi de comandant şi cu alte însuşiri proprii unui bun ofiţer, dar care în mod constant refuzau să promoveze mai sus de gradul de sergent. Era probabil ceva în legătură cu conştiinţa de clasă, dar nu în accepţia negativă a cuvântului. Ca şi când ar fi fost mulţumiţi cu ceea ce obţinuseră şi cu locul unde se aflau şi nu vedeau niciun rost în dobândirea unui grad superior. Şi experienţa ei cu soldaţii îi spunea fără greş că Michael Wilson aparţinea acestui grup de bărbaţi.

Oare colonelul nu aflase nimic despre oamenii de felul lui Michael? Oare el singur nu înţelesese nimic? După cât se părea, nu. Colonelul Cureluşă, prostul! Ce prostie să se înfurie în halul ăla! Mai curând s-ar fi cuvenit să-i fie milă de el. Baza Cincisprezece era tare departe de strada Macquarie, iar el era departe de a fi un ramolit. Arăta destul de bine şi sub uniforma lui impecabilă era şi el un bărbat cu aceleaşi nevoi şi dorinţe ca oricare altul. Umbla vorba că are o legătură amoroasă cu sora Heather Connolly de la Blocul operator. De fapt, majoritatea medicilor simţeau nevoia să flirteze cu cineva şi cu cine altcineva erau s-o facă dacă nu cu surorile? Să-i fie de bine.

Creionul era sub celălalt capăt al mesei. Se băgă dedesubt ca să-l scoată, îl puse la locul lui şi se aşeză din nou pe scaun. Oare despre ce vorbea sora Heather Connolly cu el când erau împreună? Probabil că nu vorbeau. Totuşi, nu-ţi petreci tot timpul cu un amant numai făcând dragoste. Pe timp de pace, Wallace Donaldson fusese neurolog

specializat în câteva boli ale coloanei vertebrale cu nume imposibil de pronunţat. Poate că vorbeau despre ele; poate le părea rău că aici lipseau acele boli stranii, singurul tratament care se aplica în afecţiunile coloanei vertebrale fiind extragerea gloanţelor. Poate că discutau despre soţia lui, care întreţinea viu focul sacru al căminului familial la Vauciuse sau la Bellevue Hill. Bărbaţii aveau tendinţa să le vorbească amantelor despre soţiile lor, ca şi când ar fi vorbit despre meritele unui prieten cu alt prieten, regretând că nu le pot face cunoştinţă. Bărbaţii erau întotdeauna ferm convinşi că amantele şi soţiile ar putea fi prietene foarte bune, bineînţeles dacă şi convenţiile sociale ar accepta acest lucru. Şi era oarecum logic. Dacă n-ar fi fost aşa, ar fi însemnat că nu se pricep la femei.

Şi bărbatul cu care avusese ea de-a face procedase astfel, îşi aminti ea cu neplăcere. Tot timpul îi vorbea despre nevastă-sa, era foarte trist că nu putea să le facă cunoştinţă, fiind convins că s-ar fi plăcut una pe alta. După primele trei propoziţii în care o descrisese pe nevastă-sa, Honour Langtry fusese sigură că ar fi detestat-o. Dar avea prea mult bun simţ ca s-o spună.

Ce multă vreme trecuse de atunci! Era medic specialist la primul spital din Sydney unde lucrase. Specialitatea lui o constituiau bolile de piele. O specialitate mai nouă pe atunci. Era înalt, brunet, prezentabil; avea în jur de 35 de ani. Căsătorit, bineînţeles. Dacă nu reuşeşti să pui mâna pe un doctor cât timp mai este încă intern, nu mai pui niciodată. Şi ea nu stârnise niciodată interesul internilor, care preferau fetele mai frumoase, mai vioaie, cu mai puţină minte. Însă pe la 30-35 de ani începeau să regrete alegerea făcută la 20 de ani.

Honour Langtry fusese o tânără foarte serioasă, şefă a promoţiei de surori; tocmai de aceea se făceau diverse speculaţii în legătură cu faptul că se

limitase la profesia de soră, în loc să urmeze medicina, chiar dacă facultatea aceasta era considerată grea pentru o femeie. Se trăgea dintr-o familie de fermieri înstăriţi şi învăţase la una din cele mai bune şcoli de fete din Sydney ca internă. Adevărul este că optase pentru această meserie fiindcă *dorea* să fie soră medicală, fără a înţelege prea bine la început de ce, dar simţind cumva că profesia aceasta îi oferea exact ceea ce căuta ea – apropierea faţă de oameni. Întrucât profesia de soră medicală era considerată o ocupaţie feminină demnă de tot respectul, părinţii ei se simţiră de-a dreptul uşuraţi şi încântaţi când că refuză oferta lor de a se înscrie la medicină.

Ca stagiară, nu purtase ochelari şi nici nu făcuse pe deşteapta. Atât la internat, cât şi acasă avusese o viaţă socială activă, fără a se ataşa emoţional de cineva anume. În timpul celor patru ani cât urmase şcoala de surori făcuse cam acelaşi lucru – mergea la dans şi nu sprijinea niciodată pereţii, mergea cu băieţii la câte o cafea sau la cinematograf. Dar nu avusese niciodată intenţia de a se lăsa antrenată în mod serios într-o asemenea relaţie. Profesia o fascina mai mult.

După absolvirea şcolii fusese repartizată la o clinică pentru femei unde îl cunoscuse pe specialistul în boli de piele, numit şi el tot de curând. Se plăcuseră chiar de la început, el fiind impresionat de felul ei de a fi. În ce-o priveşte îi trebui ceva mai multă vreme ca să-şi dea seama că îl atrăgea mai ales ca femeie. În momentul în care deveni conştientă de acest lucru era prea târziu: se îndrăgostise deja de el.

El închiriase un apartament care aparţinea unui prieten avocat, necăsătorit, şi se afla într-un bloc înalt, la capătul străzii Elisabeta, şi o invită să se întâlnească cu el acolo. Ea fusese de acord, pe deplin conştientă de dimensiunile aventurii în care se lăsa angrenată. Cu o sinceritate care o uimise şi pe care o considera admirabilă, el îi spusese

adevărul: nu avea nicio perspectivă să divorţeze vreodată de soţie ca s-o ia pe ea de nevastă, dar o dorea nebuneşte.

Întemeiată sub semnul cinstei, relaţia lor se destramă după aproximativ douăsprezece luni în aceeaşi atmosferă de sinceritate. Se întâlneau ori de câte ori putea inventa el câte o scuză, ceea ce nu era chiar aşa de uşor. Specialiştii în boli de piele nu au urgenţe, aşa cum au chirurgii sau obstetricienii. După cum spunea el cu umor, cine a mai auzit ca un dermatolog să fie smuls din pat la ora trei dimineaţa ca să trateze un caz de acnee? Nici ei nu-i era uşor să-şi facă timp, pentru că nu putea să se învoiască oricând. Cât durase relaţia lor reuşiseră să se întâlnească cel mai des o dată pe săptămână, uneori însă la intervale de trei sau patru săptămâni.

Honour Langtry se simţea măgulită în mai mare măsură în postura de amantă decât în aceea de soţie. Soţie însemna ceva domestic, sigur, în timp ce amantele erau întotdeauna învăluite într-o aură de mister. Realitatea se dovedi însă cu mult mai crudă. Se întâlneau pe furiş şi aveau prea puţin timp la dispoziţie. Era deprimant să constate că trebuiau să-şi consume cea mai mare parte a timpului făcând dragoste, în loc să-l dedice unei alte forme de comunicare, în plan spiritual. Nu că nu i-ar fi plăcut să facă dragoste sau ar fi considerat acest lucru sub demnitatea ei. Învăţă repede de la el, era destul de inteligentă ca să se adapteze la noua situaţie în aşa fel încât relaţia să fie agreabilă pentru ambele părţi, dar nu reuşea să ajungă până la sufletul lui, fiindcă nu aveau niciodată suficient timp.

Şi, într-o bună zi, el se plictisi de ea. I-o spuse franc, fără a încerca să se scuze în vreun fel. Se împăcă liniştită cu această concediere, în spiritul aceloraşi bune maniere, îşi puse pălăria şi mănuşile şi ieşi pentru totdeauna din viaţa lui.

O duruse; o duruse foarte tare. Şi durerea cea mai mare era cauzată de faptul că nu-şi dădea prea bine seama de ce se întâmplase aşa. De ce începuse şi de ce se terminase. În momentele ei de optimism îşi spunea că o terminase cu ea pentru că simţise că o iubeşte prea mult ca să se împace cu caracterul efemer al legăturii lor. În momentele de sinceritate se vedea nevoită să recunoască faptul că adevăratul motiv era o combinaţie de plictiseală şi inerţie, căci relaţia lor începuse să devină îngrozitor de cenuşie. Şi ştia că mai există un motiv: atitudinea ei faţă de el. Era vorba de resentimentul pe care şi-l ascundea din ce în ce mai greu la gândul că, pentru el, reprezenta ceva mai mult decât oricare altă femeie în pat. Ca să-l păstreze numai pentru ea ar fi trebuit să-i consacre tot timpul şi toată energia numai lui, aşa cum făcea probabil soţia lui.

Ei bine, considera că această acrobaţie tipic feminină era inutilă, nu merita osteneala. Avea altceva mai bun de făcut cu viaţa ei, decât să şi-o dedice unui bărbat egoist. Deşi se părea că marea majoritate a femeilor doreau să trăiască în felul acesta, Honour Langtry nu era dispusă să-l accepte. Nu-i displăceau bărbaţii – pur şi simplu considera că ar fi fost o mare greşeală să se mărite cu vreunul din ei.

Continuase, aşadar, să-şi exercite meseria, descoperind în ea o plăcere pe care n-o găsise în dragoste. Îşi adora meseria. Îi plăcea ritmul acesta alert, schimbarea permanentă şi inevitabilă a personajelor din viaţa ei, problemele adevărate şi concrete pe care viaţa din clinică i le punea zi de zi, fără întrerupere. Prietenii ei – şi erau destui – se uitau unii la alţii şi dădeau din cap. Sărmana Honour, era atacată de morbul meseriei, nu mai încăpea nicio îndoială.

Ar fi urmat probabil şi alte poveşti sentimentale, care, de bună seamă, i-ar fi modificat părerea asupra căsătoriei, dar intervenise războiul. Avea

douăzeci şi cinci de ani şi fusese printre primele surori medicale care se oferiseră să plece voluntar pe front. Din momentul în care intrase în armată nu mai avusese niciun pic de timp să se gândească la ea însăşi. Lucrase în mai multe puncte de prim-ajutor din Africa de Nord, Noua Guinee şi Islanda, ceea ce o făcuse să uite total ce însemna viaţa normală. O, ce viaţă fusese aceea! Atât de trepidantă, de năucitoare, de fascinantă, încât ştia cu siguranţă că nimic din ce avea să urmeze nu se va putea compara cu ea.

Şi totuşi, aceşti ani îşi ceruseră drepturile! Din punct de vedere fizic supravieţuise, ba chiar mai bine decât mulţi alţii pentru că era robustă şi inteligentă. Mental, supravieţuise mai bine decât majoritatea oamenilor, iar atunci când în viaţa ei apăruse Baza Cincisprezece o salutase cu un oftat de uşurare. Se pusese problema să fie trimisă înapoi, în Australia, dar ea se opusese din răsputeri şi cu succes, simţind că experienţa şi vigoarea sa vor fi mai folositoare aici, într-un loc cum era Baza Cincisprezece, decât acasă, la Sydney sau Melbourne.

Când tensiunea începuse să scadă, acum şase luni, avusese răgazul să se gândească la proiectele sale de viitor. Şi îşi pusese problema dacă munca de soră într-un spital civil va mai fi de natură să o satisfacă. Îşi dădu seama că se gândeşte şi la un aspect mult mai intim, incompatibil cu munca de soră.

Dacă n-ar fi fost Luce Daggett, probabil că n-ar fi răspuns sentimentelor lui Neil Parkinson. Când fusese internat Luce, Neil se afla într-una din cele mai proaste stări. Pentru ea nu era decât un pacient. Dar Luce îi făcuse ceva, nu-şi dădea prea bine seama ce anume. Când năvălise în Pavilionul X cu alura aceea de stăpân pe el însuşi şi pe situaţie îi tăiase respiraţia. Timp de două zile se simţise fascinată, atrasă de el; o făcuse să se simtă cum nu se mai simţise de ani de zile. Se simţea

femeie, dorită, iubită. Dar Luce, consecvent cu sine însuşi, distrusese toate sentimentele ei. Descoperind că ceea ce luase drept aur nu era decât plumb lustruit, fusese gata să renunţe la cariera ei de soră, ceea ce ar fi fost o reacţie disproporţionată. Atât de mult o impresionase pe atunci. Din fericire, Luce nu-şi dăduse niciodată seama de efectul pe care îl avusese asupra ei. Era una din puţinele ocazii în care Luce nu profitase de avantajul pe care şi-l crease. Dar Pavilionul X reprezenta ceva nou pentru el, toate chipurile care îl înconjurau aici erau noi, astfel că amână relaţia cu sora Langtry. Când îşi concentră toată puterea farmecelor lui asupra ei era deja prea târziu: îl respinsese ferm, fără să se sinchisească de fragilitatea sentimentelor lui.

Şi totuşi, această mică abatere de conduită marcase începutul unei schimbări. Poate era conştiinţa faptului că războiul fusese câştigat şi se apropia, oricum, de sfârşit, iar viaţa bizară pe care o dusese atâta timp avea şi ea să se încheie. Poate că Luce jucase rolul unui Făt-Frumos care o trezise pe Honour Langtry dintr-un somn autoimpus. Dar de atunci începuse, în mod inconştient, să dea o nouă turnură gândurilor, îndepărtându-se câteodată de la datorie în sensul strict al cuvântului.

Prin urmare, atunci când Neil Parkinson îşi revenise din criza de depresiune şi îşi manifestase interesul pentru ea, sora Langtry remarcase, la rândul său, farmecul lui personal. Neil îi plăcuse foarte mult chiar de la început şi acum simţea că începe să-l iubească. Nu dădea dovadă de egoism, o admira şi o iubea. Era o adevărată încântare să se gândească la viaţa alături de el după terminarea războiului.

Robită însă simţului disciplinei, nu-şi permisese niciodată să se poarte cu Neil altfel, să se uite prea insistent la gura sau la mâinile lui, să-şi imagineze ce-ar simţi dacă s-ar lăsa sărutată sau ar face dragoste cu el. Nu putea; dacă s-ar fi gândit la aşa

ceva, automat, ar fi trecut la fapte. Şi în incinta Bazei Cincisprezece ar fi fost un adevărat dezastru. Nu era un loc în care să pui bazele unei relaţii ce urma să dureze tot restul vieţii. Ştia că şi el simte la fel. Şi era destul de nostim să faci această echilibristică emoţională, să mergi ca pe sârmă, făcându-te că nu bagi în seamă dorinţele, patimile, nevoile, pretinzând că nu vezi pasiunea din ochii lui…

Tresări, se uită la ceas, văzu că era nouă şi un sfert. Dacă nu se ducea imediat în salon îşi vor închipui că nu mai vine.

CAPITOLUL VIII

În timp ce se îndrepta, prin micul coridor, spre salon, sora Langtry nu bănuia că echilibrul fragil al Pavilionului X începuse deja să se clatine.

Din spatele paravanelor aranjate vizavi de patul lui Michael se auzea un murmur liniştit de conversaţie; se strecură printre două din ele şi pătrunse în „sufragerie". Neil şedea pe o bancă, la capătul dinspre scaun; alături de el se afla Matt. Benedict şi Nugget şedeau pe cealaltă bancă, dar lăsaseră liberă porţiunea imediat învecinată cu scaunul ei. Îşi ocupă locul obişnuit în capul mesei şi îi privi pe cei patru bărbaţi.

— Unde este Michael? întrebă ea, simţindu-se cuprinsă de un început de panică – „proasto, îşi spuse imediat, parcă nu ai şti că nu este bolnav mental şi nu-l paşte niciun fel de pericol de acest fel". Totuşi, războiul nu se încheiase încă, iar Pavilionul X continua să existe. Altădată nu şi-ar fi permis să lase un pacient nou venit atâta timp nesupravegheat. Oare Michael le va aduce ghinion? Mai întâi lăsase hârtiile lui nesupravegheate pe masă, acum iată că-l pierduse din ochi chiar şi pe el.

Probabil că pălise – toţi cei patru bărbaţi o priveau curioşi, ceea ce însemna că şi în voce i se simţea îngrijorarea; altfel, Matt nu ar fi avut cum să-şi dea seama.

— Mike este în camera de zi şi face ceai, zise Neil, scoţându-şi tabachera şi oferind bărbaţilor câte o ţigară.

Ştia că Neil nu va comite indiscreţia de a-i oferi şi ei o ţigară în afara celor patru pereţi ai biroului ei.

— Se pare că noului nostru coleg îi place să se facă util, continuă el, aprinzând toate ţigările cu bricheta sa. Mai întâi a strâns vasele murdare şi l-a ajutat pe soldat să le spele, acum face ceai.

Sora îşi simţea gura uscată, dar nu încercă în niciun fel să-şi umezească buzele.

— Şi Luce? Unde este? întrebă ea.

Matt râse liniştit.

— Dă târcoale pe afară ca un motan în călduri.

— Şi sper să rămână afară toată noaptea, zise Benedict, cu buzele strânse.

— Sper că nu, altfel o încurcă, replică sora Langtry, şi îndrăzni să înghită nodul care îi stătea în gât.

Michael aduse ceaiul într-un ceainic vechi care cunoscuse şi zile mai bune; în locurile unde sărise smalţul apăruseră pete de rugină şi purta numeroase urme de lovituri. Îl puse jos în faţa surorii Langtry, apoi se întoarse în sufragerie ca să ia o bucată de scândură care îndeplinea rolul de tavă. Pe ea se aflau şase căni smălţuite, o singură linguriţă îndoită, o cutie veche de lapte praf plină cu zahăr şi o căniţă ponosită de tinichea în care era lapte condensat. Pe scândură se mai găsea o ceaşcă frumoasă de porţelan cu farfurioara ei, ambele pictate de mână şi aurite; alături de ele era o linguriţă de argint.

O amuză să observe că Michael se aşezase faţă în faţă cu Neil, pe locul rămas liber în apropierea ei, ca şi când nici nu i-ar fi trecut prin cap că acela era locul lui Luce. O, Doamne! Era foarte bine ca Luce să-şi dea seama că nu va fi chiar atât de uşor să-l pună la punct pe noul pacient. Dar de ce ar trebui să se simtă Michael intimidat sau timorat de Luce? El nu suferea de niciuna din anxietăţile pe care le manifestau de regulă pacienţii nou veniţi în Pavilionul X. Fără îndoială că în ochii lui, Luce era mai degrabă ridicol decât înspăimântător. Şi în acest caz, se gândi, dacă, aşa cum se pare, îl iau pe Michael drept standard al normalităţii, înseamnă că şi eu sunt puţin atinsă, căci şi pe mine mă stinghereşte Luce. M-am simţit întotdeauna stânjenită în faţa lui din momentul în care am ieşit din starea de uluială iniţială pentru ca să descopăr

că este un fel de imbecil moral, un psihopat. Mi-e teamă de el, pentru că a reuşit să mă păcălească; aproape că mă îndrăgostisem de el. Mă bucuram foarte tare, crezându-l normal. Aşa cum mă bucur acum de faptul că Michael este normal. Oare mă înşel din nou? Îl judec greşit şi pe Michael?

— Îmi închipui că cele şase căni sunt pentru noi, iar ceaşca şi farfurioara de porţelan pentru dumneata, soră, zise Michael uitându-se la ea. Sora Langtry zâmbi.

— Într-adevăr, sunt ale mele. Cadou de ziua mea de naştere.

— Când e ziua dumitale de naştere? întrebă el imediat.

— În noiembrie.

— Atunci înseamnă că vei fi acasă ca să-ţi serbezi următoarea zi de naştere. Câţi ani ai?

Neil pufni ameninţător, la fel şi Matt; Nugget se mulţumi să privească speriat, Benedict nu manifestă nici un fel de interes. Sora Langtry părea mai curând surprinsă cu garda coborâtă, decât ofensată, dar Neil interveni primul, înainte ca ea să poată răspunde.

— Nu te priveşte pe tine câţi ani are ea! zise el.

Michael clipi:

— De ce vorbeşti în locul ei? Nu pare aşa de bătrână încât să vrea să-şi ascundă vârsta.

— Pentru noi este sora Langtry, zise Matt cu vocea tremurând de indignare.

— Ce vârstă ai, soră Langtry? întrebă Michael nu pentru a-i sfida pe ceilalţi, ci pentru că era de părere că sunt mult prea sensibili, iar el dorea să-şi manifeste independenţa.

— Voi împlini treizeci şi unu, spuse ea simplu.

— Şi nu eşti căsătorită? Nici văduvă?

— Nu, sunt o fată bătrână.

El râse, scutură din cap şi zise:

— O, nu, nu arăţi deloc a fată bătrână.

Atmosfera începea să se încarce. Erau foarte iritaţi de îndrăzneala lui şi de faptul că ea o tolera.

— În biroul meu este o cutie cu biscuiţi. Se oferă cineva s-o aducă? întrebă ea.

Michael se ridică imediat.

— Dacă îmi spui unde sunt, mă duc imediat, soră.

— Caută pe raftul de sub cărţi. Este o cutie de glucoză, dar pe eticheta de pe capac scrie Biscuiţi. Cum preferi ceaiul?

— Tare, simplu, două linguriţe de zahăr. Mulţumesc.

Cât timp lipsi din încăpere domni o tăcere absolută. Sora Langtry turna ceaiul în linişte, în vreme ce bărbaţii scoteau rotocoale de fum de ţigări, ca nişte răbufniri de furie.

Se întoarse cu cutia, dar, în loc să se aşeze la locul său, merse de jur-împrejurul mesei oferind biscuiţi fiecăruia dintre ei. Observă că toţi luaseră câte patru, astfel că, atunci când ajunse în dreptul lui Matt, puse tot atâţia biscuiţi sub mâna destinsă a nevăzătorului. Mută apoi cana cu ceai mai aproape de Matt, în aşa fel încât acesta s-o poată localiza după căldura pe care o radia. După aceea se aşeză din nou, zâmbind, lângă sora Langtry. Zâmbetul lui sincer exprima un soi de încredere în sine care îi plăcu surorii Langtry; îşi spuse că nu avea nimic în comun cu Luce.

Ceilalţi bărbaţi păstrau tăcerea şi îi pândeau mohorâţi; dar ea nu observă, ocupată cum era să răspundă zâmbetului lui Michael, gândindu-se cât de reconfortant era să ai în preajmă un astfel de om, după atâtea orori prin care trecuse. Era ferm convinsă că nu se va folosi de ea aşa cum făceau ceilalţi, ca să contrabalanseze propriile lacune în plan afectiv.

Nugget scoase un geamăt profund şi se apucă cu mâinile de pântece, împingând ceaşca din faţa lui.

— O, dumnezeule, soră, iar începe! O, soră, cred că este diverticulita mea!

— Mare scofală! mormăi Neil morocănos, luând ceaiul lui Nugget şi vărsându-l în propria cană.

Apoi îi luă şi biscuiţii şi îi împărţi în mod egal celorlalţi, de parcă ar fi împărţit cărţi de joc.

— Dar, soră, mi-e rău! scânci Nugget.

— Dacă n-ai sta toată ziua lungit pe pat să citeşti fel de fel de cărţi de medicină te-ai simţi mult mai bine, zise Benedict cu o strâmbătură. Nu e deloc sănătos. Aruncă o privire de jur-împrejurul mesei, ca şi când s-ar fi simţit profund jignit de ceva. Aerul de aici este nesănătos, adăugă el şi se ridică în picioare, îndreptându-se spre verandă.

Nugget începu din nou să geamă, mai tare de astă dată.

— Sărmanul Nugget! zise sora Langtry blând. Du-te la mine în birou şi aşteaptă-mă acolo, bine? Vin cât pot de repede. Dacă vrei, poţi să-ţi iei pulsul şi să-ţi numeri bătăile în vreme ce aştepţi, bine?

Se ridică anevoie în picioare, ţinându-şi abdomenul cu amândouă mâinile, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva conţinutul acestuia să se reverse afară. Aruncă o privire triumfătoare spre ceilalţi:

— Vedeţi? Sora ştie! Sora ştie că nu joc teatru. Cu siguranţă că este colita mea ulceroasă, simt eu! Şi se grăbi să iasă din salon.

— Sper că nu este grav, soră, zise Michael îngrijorat. Pare într-adevăr bolnav.

— O! mârâi Neil.

— N-are nimic, răspunse sora Langtry, aparent netulburată.

— Numai sufletul îi este bolnav, zise Matt pe neaşteptate. Sărmanului micuţ îi este dor de mămica lui. Se află aici pentru că acesta este singurul loc unde poate fi suportat. Şi noi îl suportăm de dragul surorii. Dacă ar fi avut puţină minte, oamenii ăştia l-ar fi trimis acasă la mămica încă de acum doi ani. În loc de asta, stă aici şi are dureri, dureri de cap, de gât, de stomac, de inimă. Şi putrezeşte la fel ca noi.

— Putrezeşte, da, aşa e, zise Neil ursuz.

În aer plutea furtuna; erau ca norii şi vântul de la această latitudine, se gândi sora Langtry, plimbându-şi privirea de la unul la altul. Oare ce o provocase de astă dată? Referirea la putregai?

— Ei, dar oricum o avem pe sora Langtry, aşa că nu poate fi chiar atât de rău, zise Michael împăciuitor.

Neil izbucni într-un râs zgomotos. Poate că furtuna trecuse.

— Bravo! zise el. Iată un suflet galant care a aterizat printre noi. Acum e rândul dumitale, soră! Respinge complimentul dacă poţi!

— De ce l-aş respinge? Mi se fac destul de puţine complimente.

Neil se lăsă pe spate, complet relaxat.

— Vai, ce minciună! spuse el blând. Doar ştii foarte bine că te copleşim cu complimente. Dar ai putea totuşi să ne spui de ce putrezeşti dumneata în Pavilionul X. Trebuie să fi făcut ceva.

— Da, aşa este. Am comis un păcat cumplit: îmi place Pavilionul X. Dacă nu mi-ar plăcea, ştiţi prea bine că nimic nu m-ar obliga să stau aici.

Matt se ridică dintr-o dată în picioare, ca şi când i s-ar fi părut insuportabil să mai stea la masă, se mişcă spre capătul ei, de parcă ar fi văzut ceva şi îşi puse uşor mâna pe umărul surorii Langtry.

— Sunt obosit, soră, aşa că am să vă spun noapte bună! Nu-i nostim? Am senzaţia că mâine dimineaţă, când mă voi trezi, o să-mi recapăt vederea.

Michael schiţă gestul de a se ridica pentru a-l ajuta să străbată bariera de paravane, însă braţul lui Neil îi bloca drumul.

— Nu este nevoie, ştie drumul.

— Mai vrei ceai, Michael? întrebă sora Langtry.

Dădu din cap afirmativ şi, tocmai când se pregătea să spună ceva, paravanele scrâşniră. Luce se strecură înăuntru şi se aşeză lângă Neil, pe locul pe care stătuse Matt.

— Bau! Am sosit tocmai la timp ca să beau şi eu un ceai.

— Vorbeşti de lup… oftă Neil.

— Exact! În persoană, fu de acord Luce. Îşi încrucişă mâinile la ceafă şi se lăsă puţin pe spate, privindu-i pe toţi trei printre gene. Ce şuetă plăcută! După cum văd, au rămas numai armele grele, puşcoacele au dispărut. Nu e nevoie să te uiţi la ceas, soră, încă nu e zece. Îţi pare rău că nu am întârziat?

— Câtuşi de puţin, răspunse calm sora Langtry. Ştiam că vei veni la timp. Nu-mi amintesc să fi rămas vreodată după ora zece fără permisie, nici să fi încălcat în vreun fel regulamentul.

— Ei bine, nu fi aşa de tristă din cauza asta. Am impresia că nimic nu ţi-ar face mai multă plăcere decât să mă pârăşti colonelului Cureluşă.

— Nu mi-ar face absolut nicio plăcere, Luce. Tocmai ăsta e cusurul tău, prietene. Te străduieşti din răsputeri să-i faci pe oameni să te creadă rău. Îi sileşti pur şi simplu să-ţi dea dreptate numai ca să aibă parte de puţină linişte.

Luce oftă, se aplecă înainte şi-şi rezemă coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia în palme. Părul lui des şi ondulat, puţin cam prea lung faţă de tunsoarea reglementară, îi căzu peste o sprânceană. Ce trăsături perfecte are, se gândi sora Langtry reprimându-şi repulsia. Poate chiar prea perfecte. Îl suspecta că-şi vopseşte sprâncenele şi genele, ba chiar că se pensează, nu din cauza vreunei perversiuni sexuale, ci din pură vanitate. Ochii lui cu reflexe aurii erau aşezaţi foarte frumos sub arcada sprâncenelor prea negre pentru a fi naturale. Avea un nas subţire, drept, ca o spadă, cu nări care fremătau mândre. Pometii erau bine conturaţi, iar buzele desenate cu o precizie şi eleganţă proprii statuilor.

Nu e de mirare că m-a dat gata când l-am văzut prima dată… Dar acum nu mă mai atrage acest chip. Şi nici trupul lui splendid. Nu aşa cum mă

atrage Neil. Sau Michael, ca să zic aşa. Ceva nu e în regulă cu Luce; nu e vorba de o slăbiciune, ci de altceva, ceva înnăscut şi tocmai de aceea iremediabil.

Îşi întoarse privirea spre Neil, care ar fi trecut drept un bărbat frumos dacă n-ar fi fost şi Luce de faţă. Avea cam aceleaşi trăsături ca şi Luce, însă coloritul chipului era mult mai puţin spectaculos. Majoritatea bărbaţilor arată mai bine când le apar unele riduri adânc săpate pe chip; dar la Luce, asemenea riduri îl făceau să semene cu o bestie. Şi apoi, Luce avea tendinţa de a se îngrăşa, ceea ce nu era cazul cu Neil. La Neil îi plăceau în mod deosebit ochii; ochi albaştri, blânzi, cu gene aurii moi pe care o femeie simte dorinţa să le mângâie cu degetul, mereu şi mereu.

Michael era cu totul altfel. Avea un chip de efigie romană. Mai mult caracter decât frumuseţe, mai multă putere decât autoindulgenţă. Un cezar. Era în el ceva aparte, ceva care părea să spună: „Am avut grijă de alţii şi de mine însumi multă vreme. Am trecut prin cer şi prin iad, dar am rămas întreg. Sunt stăpân pe mine”. Da, conchise ea, Michael era deosebit de atractiv.

Luce o pândea. Îi simţi privirea şi îşi întoarse ochii spre el, încercând să le imprime o expresie rece. Îl învinsese şi ştia acest lucru. Luce nu reuşise niciodată să înţeleagă de ce farmecul lui nu avusese niciun efect asupra ei, iar sora Langtry nu avea de gând să-l lămurească nici în legătură cu prima impresie pe care i-o făcuse, nici cu motivul înfrângerii lui.

În seara aceasta, garda lui era uşor coborâtă. Nu că ar fi fost vulnerabil, mai degrabă se complăcea în această postură.

— Astă seară m-am întâlnit cu o fată de la mine de acasă, anunţă Luce cu bărbia proptită în palme. Îşi aminteşte foarte bine de mine. Eu nu mi-am amintit de ea. S-a schimbat atât de mult. Lăsă să-i cadă mâinile, îşi luă un aer de fată timidă şi începu

să vorbească cu voce de femeie, astfel că sora Langtry se simţi proiectată chiar în mijlocul scenei pe care o relata. „Mama lui ne spăla rufele, zise ea, şi eu trebuia să car coşul”. Zice: „Tatăl meu era director de bancă”. Aici, Luce îşi schimbă vocea, revenind la normal. Zic: „probabil că avusese o mulţime de prieteni în timpul recesiunii – o ipotecă aici, alta acolo. Numai că mama mea nu avea nimic de ipotecat”. „Eşti crud”, zice ea gata să izbucnească în plâns. „Deloc, zic eu, sunt numai sincer”. „Să nu mi-o iei în nume de rău”, zice ea şi deschide spre mine ochii ei mari, negri, umeziţi de lacrimi. „Cum aş putea să iau în nume de rău ceva unei fete atât de frumoase”, zic eu. Luce rânji subţire.

Sora Langtry adoptase acum poziţia lui de mai înainte, cu bărbia rezemată în mâini şi îl urmărea cu atenţie.

— Ce trist, Luce, zise ea cu blândeţe. Probabil că-i venea foarte greu să care coşul acela cu rufe.

Luce ridică din umeri şi încercă să-şi reia aerul zeflemitor.

— Ei, ce nu e greu pe lumea asta, nu-i aşa?

Ochii îi străluciră. Apoi continuă:

— Deşi, de fapt, să cari coşul cu rufe al directorului de bancă, al doctorului, al dentistului sau al mai ştiu eu cui nu este nici pe departe tot atât de trist ca lipsa pantofilor pentru a putea merge la şcoală. Amândoi urmam aceeaşi şcoală; mi-am amintit de ea când mi-a spus cine este. Am reţinut chiar şi ce fel de pantofi purta – erau nişte pantofi eleganţi à la Shirley Templar, cu barete şi funde de mătase neagră. Surorile mele erau mult mai drăguţe ca ea, dar n-au avut niciodată asemenea pantofi.

— Oare nu te-ai gândit că, poate, cei cu pantofi te invidiau pentru libertatea de care te bucurai? întrebă sora Langtry împăciuitoare, încercând să spună ceva pentru a-l ajuta să-şi vadă copilăria într-o lumină mai plăcută. Îmi amintesc că mie mi

se întâmpla cam întotdeauna aşa, pe când frecventam şcoala publică din localitate, înainte să fi crescut suficient ca să merg la internat. Aveam şi eu pantofi asemănători cu aceia ai fiicei directorului de bancă. Şi în fiecare zi mă uitam cu jind la câte un ştrengar care alerga prin curţile pline de pietriş cu picioarele goale fără să-i pese că l-ar putea durea. Atunci aş fi dorit tare mult să-mi pot arunca pantofii din picioare.

— Da, răspunse Luce zâmbind, aproape uitasem.

Se îndreptă, se întinse şi apoi o străpunse cu privirea:

— Dar iarna, dragă soră Langtry, bine educată, bine hrănită şi bine îmbrăcată, iarna, călcâiele şi vârfurile degetelor de la picioare îmi pocneau – cuvântul ţâşni ca un foc de armă – şi sângerauuuuu, cuvântul se târî anevoie din gura lui – de frig, de frig. Frig, soră Langtry. Ţi-a fost vreodată frig?

— Da, zise ea umilită, dar şi puţin furioasă văzându-se repezită în felul aceasta. În deşert mi-a fost frig. Mi-a fost foame şi sete. În junglă mi-a fost cald. Şi mi-era rău, atât de rău încât nu puteam suporta nici mâncarea, nici apa. Dar mi-am făcut datoria. Nu sunt o răsfăţată! Nici insensibilă la suferinţele tale din copilărie; dacă am greşit cu ceva, îţi cer scuze, dar am avut cele mai bune intenţii.

— Mă compătimeşti şi nu am nevoie de mila dumitale, strigă Luce îndurerat, simţind că o urăşte.

— Nici nu poate fi vorba de milă. Nu te compătimesc. De ce dumnezeu aş face-o? Nu contează de unde vii, important este încotro te îndrepţi.

Dar el renunţase între timp la supărare şi devenise din nou sarcastic, strălucitor.

— Oricum, în momentul în care războiul a pus laba pe mine purtam cei mai frumoşi pantofi din

lume. Asta s-a întâmplat după ce m-am dus la Sydney şi m-am făcut actor. Laurence Olivier, la o parte!

— Care era numele tău de scenă, Luce?

— Lucius Sherringham. Îl pronunţă cu emfază. Până când mi-am dat seama că era prea lung pentru afişe. Atunci l-am schimbat în Lucis Ingham; era un nume bun pentru scenă şi merge şi la radio. Dar când am să ajung la Hollywood am să-l schimb în Lucius şi nu mai ştiu cum, ceva mai bombastic. Ceva aşa, ca Rhett sau Tony. Sau dacă o să am o mutră mai nostimă o să-mi spun pur şi simplu John.

— De ce nu Luce? E şi ăsta un nume destul de bun.

— Nu se potriveşte cu Ingham. Dar e o idee. Dacă rămâne Luce, Ingham trebuie să plece. Luce… Luce Diablo! Asta le-ar emoţiona pe fetiţe, nu-i aşa?

— Daggett nu merge?

— Daggett! Ce nume! Sună ca un behăit de oaie! Chipul i se schimonosi străbătut parcă de o amintire neplăcută. O, soră, eram aşa de bun! Dar şi prea tânăr. Nu avusesem suficient timp să mă afirm când Regele şi Patria m-au chemat la datorie. Şi când am să mă întorc o să fiu prea bătrân… Cine ştie ce şmecheraş cu tensiune arterială ridicată sau cu un tătic bogat care să-i facă rost de o dispensă stă acum pe scenă, în lumina reflectoarelor, în locul meu. Nu e drept!

— Dacă erai un actor bun, asta n-are importanţă, zise ea. O să te întorci de unde ai plecat. Oamenii vor vedea cât eşti de bun. De ce n-ai cerut să fii repartizat la una din unităţile artistice din cadrul armatei atunci când s-au format?

Luce o privi revoltat.

— Eu sunt actor serios, nu comediant de music-hall. Tipii care au făcut recrutările pentru aceste unităţi erau nişte saltimbanci de vodevil; nu doreau decât jongleri şi scamatori.

— Nu contează, Luce, o să ajungi oricum înapoi, în teatru. Ştiu că o să reuşeşti. Cine îşi doreşte ceva atât de mult cum îţi doreşti tu să devii un actor vestit nu se poate să nu reuşească.

Sora Langtry auzi un geamăt care venea de undeva, din apropiere. Se smulse fără entuziasm din discuţia cu Luce, care îi făcuse realmente plăcere şi îşi dădu seama că cel care gemea era Nugget. Se tânguia în capătul celălalt al coridorului şi fără îndoială că l-ar fi trezit pe Matt dacă nu intervenea urgent.

— Soră, mi-e aşa de rău! se văicărea el.

Ea se ridică în picioare, privind în jos, spre Luce, cu un regret sincer.

— Îmi pare nespus de rău, Luce, realmente regret, dar dacă nu mă duc acum, o să suferiţi toată noaptea.

Sora Langtry ajunsese deja la jumătatea drumului spre biroul ei, când Luce zise:

— Nu contează. Oricum, mie nu mi-e rău!

Chipul i se schimonosi din nou. Se simţea frustrat. Micul lui moment de relaxare şi de lumina îi fusese stricat de scâncetul unul copil care plângea după mămica. Şi mămica, aşa cum fac toate mămicile, se dusese imediat să-l liniştească pe bebeluş. Luce se uită la cana lui cu ceai, care se răcise între timp. Laptele formase un caimac subţire şi scârbos ce se întindea pe toată suprafaţa. Dezgustat, luă cana în mână şi o vărsă încet şi intenţionat pe masă.

Ceaiul, se răspândi în toate direcţiile. Neil sări în picioare, ferindu-şi pantalonii de şuvoiul principal. Michael se mişcă aproape la fel de repede în direcţia opusă. Luce rămase unde era, indiferent faţă de soarta hainelor sale, şi urmărea cu privirea curgerea domoală a lichidului care ajunsese la marginea mesei şi începuse să picure pe jos.

— Ia cârpa şi şterge, ticălos nenorocit! spuse Neil strângând din dinţi.

Luce privi în sus şi râse:

— Pune-mă să şterg!

Neil tremura de furie.

— Dacă n-aş fi superiorul tău în grad te-aş pune, ba te-aş băga şi cu nasul acolo.

Se răsuci pe călcâie şi găsi deschizătura dintre paravane mai mult din întâmplare.

— Nu mai spune! strigă Luce batjocoritor în urma lui. Du-te şi plânge-ţi amarul la pieptul lu' mămica.

Pumnii lui Luce se relaxară. Se întoarse încet cu faţa spre masă şi acolo îl descoperi pe Michael care ştergea mizeria cu o cârpă. Luce îl privi uluit.

— Dobitocule!

Michael nu reacţiona în niciun fel. Puse cana goală alături de celelalte vase pe scândură, apoi le luă pe toate şi le duse alături. Rămas singur la masă, Luce reuşi cu greu să-şi stăpânească plânsul.

CAPITOLUL IX

De bună voie şi din proprie iniţiativă, sora Langtry lucra singură, fără nicio colegă de schimb. Când fusese înfiinţat Pavilionul X, sora şefă repartizase două surori aci. Cea de-a doua soră era o femeie firavă şi antipatică, cu un temperament total nepotrivit pentru Pavilionul X. Lucrase aici o lună, apoi fusese înlocuită de o fetişcană care îşi păstra intacte visele de şcolăriţă. Aceasta lucrase o săptămână, după care îşi ceruse transferul, nu pentru că i s-ar fi întâmplat ei ceva, dar fusese impresionată de violenţa manifestată de unul dintre pacienţi. Cea de-a treia soră era dură şi neînduplecată. Rezistase o săptămână şi jumătate, apoi fusese îndepărtată la cererea surorii Langtry. Cerându-şi scuze, sora şefă îi promisese că va trimite pe cineva potrivit imediat ce va putea. Dar nu mai trimisese pe nimeni fie că uitase, fie că nu putuse găsi o persoană convenabilă.

Sora Langtry prefera să se ocupe singură de Pavilionul X, deşi trebuia să plătească un tribut considerabil de somn şi energie, aşa că nu se agita prea mult ca să i se repartizeze încă o soră. Şi, pe de altă parte, ce ar fi putut să facă cu zilele libere într-un loc cum era Baza Cincisprezece? Nu avea unde să meargă. Întrucât nu se dădea în vânt după dans şi plajă – singurele distracţii pe care le putea oferi Baza Cincisprezece – prefera compania băieţilor ei. Prin urmare lucra singură, absolut singură – mai ales după cele trei experienţe anterioare – socotind că era preferabil pentru pacienţii ei să aibă de-a face cu o singură femeie, cu un singur set de dispoziţii şi ordine decât cu două. Pentru ea, totul era clar! Pe timp de război, când patria era în pericol, datoria ei era să dea tot ce are mai bun în ea, să-şi facă meseria cât putea mai bine.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că, hotărându-se să se ocupe singură de Pavilionul X, îşi aroga drepturi depline asupra pacienţilor. Era bucuroasă că poate elibera în felul acesta o soră, pentru a se ocupa de pacienţii internaţi într-un alt sector al Bazei. Când i se dăduse un concediu de o lună, predase înlocuitoarei sale Pavilionul fără prea multe regrete; însă când se întorsese fusese nevoită să ia totul de la început.

În mod obişnuit, ziua ei începea în zori, puţin înainte de răsăritul soarelui; la această latitudine, durata zilelor de vară nu se deosebea prea mult de aceea din timpul iernii, ceea ce era foarte plăcut. Când răsărea soarele, se afla deja în pavilion, cu mult înaintea ordonanţei de la bucătărie care trebuia să servească ceaiul de dimineaţă. Asta, evident, în cazul în care apărea vreo ordonanţă. Dacă nu se ivea nimeni, făcea ea singură ceai şi pregătea pâinea cu unt, apoi îi trezea. Lua şi ea parte la acest mic dejun foarte matinal, apoi făcea ordine în camera de zi, în timp ce bărbaţii se duceau la baie să facă duş şi să se bărbierească. Dacă nici acum nu apărea ordonanţa, pregătea tot ea şi micul dejun propriu-zis. În jurul orei opt mânca împreună cu băieţii ei, după care începea programul zilnic; îi punea să-şi facă paturile, îi supraveghea pe cei mai înalţi, ca Neil sau Luce, în timp ce drapau artistic perdelele împotriva ţânţarilor. Aranjamentul perdelei împotriva ţânţarilor pe timpul zilei fusese inventat chiar de sora şefă şi se ştia că, dacă era mulţumită de drapajul acestora în timpul inspecţiilor, nu mai observa nimic altceva.

Într-un pavilion în care toţi pacienţii se puteau deplasa singuri, întreţinerea nu ridica niciun fel de probleme, astfel că nu era nevoie de serviciile unei ordonanţe. Făceau curăţenie singuri, supravegheaţi de ochiul atent şi meticulos al surorii Langtry.

Lăsase ordonanţele să meargă unde era mai mare nevoie de ele.

Micile susceptibilităţi ale pacienţilor dispăruseră de mult. Neil, fiind singurul ofiţer, fusese cazat în vechea sală de tratamente, o încăpere de 3 m pe 4 m, lângă biroul surorii Langtry. Pacienţii din Pavilionul X nu aveau propriu-zis nevoie de tratamente obişnuite, iar Baza Cincisprezece nu dispunea de un psihiatru care să le aplice un tratament specific. În felul acesta, sala de tratament era întotdeauna liberă şi putea găzdui rarii pacienţi ofiţeri ai pavilionului. Când sora Langtry avea nevoie de un spaţiu pentru tratarea afecţiunilor minore, cum ar fi julituri, înţepături, arsuri, îşi folosea propriul birou. Crizele recurente de malarie sau alte febre tropicale specifice erau tratate la patul bolnavului, cazurile mai grave fiind transferate în alt pavilion, mai potrivit pentru tratarea afecţiunilor fizice.

În interiorul pavilionului nu existau toalete nici pentru pacienţi, nici pentru personaj. Din motive de igienă, pacienţii ambulanţi şi personalul foloseau nişte latrine adânci amenajate la anumite intervale în interiorul complexului; acestea erau dezinfectate o dată pe zi; periodic, la anumite intervale de timp, erau stropite cu petrol şi li se dădea foc, pentru a se preveni răspândirea infecţiilor. Pacienţii ambulanţi îşi rezolvau problemele de igienă personală în nişte construcţii de beton numite băi; baia Pavilionului X se afla în spatele acestuia, la vreo sută de metri. Cândva, fusese folosită de încă alte şase pavilioane. Acum însă era destinată exclusiv băieţilor din Pavilionul X, la fel ca şi latrinele învecinate, căci celelalte pavilioane fuseseră închise cu şase luni în urmă. Spălătoria din interiorul pavilionului se folosea foarte rar; aici se depozitau ploştile, borcanele pentru urină, lenjeria de pat, o cutie cu dezinfectant şi altele. Apa pentru băut era strânsă într-un rezervor aflat la înălţimea plafonului, astfel

încât curgea prin acţiunea gravitaţiei la robinetele din camera de zi, spălătorie şi sala de tratamente.

După ce termina tot ce avea de făcut în salon, sora Langtry se retrăgea în biroul ei ca să rezolve hârtiile, să completeze fel de fel de formulare de lenjerie, internări şi externări etc. Dacă era rândul Pavilionului X să meargă la cumpărături, alegea unul din oameni şi se ducea la magazin – o clădire de tablă ţinută sub cheie de administratorul spitalului. Descoperise că cel mai priceput la asemenea treburi era Nugget; arăta foarte neînsemnat şi prăpădit, dar când se întorcea în pavilion, scotea din buzunar o mulţime de lucruri, de la batoane de ciocolată până la cutii de lapte praf, prăjituri, pudră de talc, tutun, ţigări şi chibrituri.

Vizitele şefilor – ale surorii şefe, ale colonelului Cureluşă sau ale celuilalt colonel cu chipiu roşu, superintendentul spitalului – aveau loc întotdeauna în partea a doua a dimineţii. Dar dacă era o zi liniştită, netulburată de nici un fel de vizite, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, stătea pe verandă împreună cu băieţii şi discutau sau, pur şi simplu, le ţinea companie în tăcere.

După ce sosea masa de prânz pentru pacienţi – asta se întâmpla în jurul orei douăsprezece şi jumătate, în funcţie de bucătărie – pleca şi ea să mănânce în sala de mese a personalului. După-amiaza şi-o petrecea în linişte, de regulă în camera ei; citea câte o carte, mai cârpea ceva din lenjeria băieţilor şi, uneori, dacă era suficient de răcoare, aţipea puţin. Cam pe la ora patru se ducea în camera surorilor să bea o ceaşcă de ceai şi mai schimba o vorbă cu cine se întâmpla să fie acolo; acesta era, de fapt, singurul moment al zilei când avea o relaţie socială cu colegele, căci în timpul meselor erau întotdeauna grăbite şi preocupate.

La ora cinci se ducea la pavilion, ca să supravegheze masa de seară, apoi se întorcea în sala de mese a personalului, mânca şi, în jurul orei

şapte, se îndrepta din nou spre Pavilionul X, unde petrecea partea cea mai plăcută a zilei: o mică şuetă şi o ţigară cu Neil în biroul ei, vizite scurte şi discuţii cu ceilalţi pacienţi dacă aceştia simţeau nevoia sau dacă ea considera că era necesar. După aceea îşi transcria notaţiile zilnice în foile de observaţie ale pacienţilor. Puţin după nouă mai făcea un ceai pe care îl beau împreună, în spatele paravanelor din salonul lor. La ora zece, pacienţii începeau să se pregătească de culcare, iar la ora zece şi jumătate părăsea pavilionul.

Evident, acum lucrurile se mai liniştiseră şi viaţa ei devenise mai uşoară. Dar în zilele de glorie ale Pavilionului X fusese adesea obligată să-şi petreacă mult mai mult timp aici, uneori rămânând până seara pentru a administra sedative înainte de culcare. Dacă avea vreun pacient mai violent, lăsa o soră sau o ordonanţă de serviciu pe timpul nopţii, dar cazurile grave nu rămâneau prea mult timp aici, dacă nu se observa o îmbunătăţire în comportamentul lor. Munca în Pavilionul X necesita spirit de echipă, dublat de un efort considerabil chiar din partea pacienţilor; nu se întâmplase niciodată să nu existe măcar un pacient pe care sora Langtry să se bazeze atunci când lipsea. Cu acest prilej descoperise că asemenea pacienţi aveau un rol mult mai important în însănătoşirea camarazilor lor decât personalul calificat.

Spiritul de echipă era vital, după părerea ei, căci principala problemă a pacienţilor Pavilionului X era lipsa de preocupări, faptul că nu aveau cu ce să-şi umple timpul. Odată depăşită faza acută a bolii, omul trebuia să mai petreacă o bună bucată de timp lâncezind în pavilion, înainte de a putea fi externat. Nu se putea face nimic. Oamenii ca Neil Parkinson se descurcau mai bine, pentru că aveau un anumit talent căruia puteau să i se dedice. Dar pictorii erau destul de rari în Pavilionul X. Din păcate, sora Langtry nu avea niciun fel de talent

pentru a le preda o meserie, chiar dacă, să zicem, ar fi putut procura materialele necesare. Câteodată se întâmpla ca vreunul din pacienţi să-şi manifeste dorinţa de a ciopli în lemn, de a tricota sau de a coase. În astfel de cazuri făcea tot posibilul ca să-i încurajeze. Dar indiferent cum ai fi privit lucrurile, Pavilionul X era un loc cât se poate de onest. De aceea era preferabil ca oamenii să fie convinşi că trebuie să participe la acţiunile de rutină zilnică din cadrul pavilionului.

În noaptea care a urmat după sosirea lui Michael, la fel ca şi în toate celelalte nopţii sora Langtry ieşi din biroul ei la ora zece şi un sfert, cu o lanternă în mâna dreaptă. În salon, toate luminile erau stinse, cu excepţia unei lămpi de veghe aflate tocmai în capăt, deasupra mesei dintre paravane. Pe aceasta o stinse ea însăşi de la un întrerupător de pe coridorul mare. În acelaşi timp, îşi aprinse lanterna şi proiectă jetul de lumină în podea.

Totul era cufundat într-o linişte tulburată doar de ritmul egal al respiraţiilor. Curios lucru, niciunul dintre băieţi nu sforăia; uneori se întreba dacă nu cumva aceasta era o explicaţie pentru faptul că reuşiseră totuşi să se suporte unul pe altul, în ciuda tuturor răutăţilor şi nervilor. Cel puţin atunci când dormeau, nu se deranjau reciproc. Oare Michael sforăia? Spre binele lui, spera să nu sforăie. Dacă sforăia, probabil că până la urmă ceilalţi nu l-ar fi suportat.

De când se renunţase la camuflaj, salonul nu mai era niciodată cufundat într-un întuneric total. Lumina de pe coridor rămânea aprinsă toată noaptea, ca şi un alt bec deasupra scărilor care duceau spre baie şi latrină; lumina lui palidă pătrundea prin ferestrele de pe peretele în dreptul căruia se afla patul lui Michael.

Toate perdelele împotriva ţânţarilor erau trase în jos şi drapate în jurul fiecărui pat, făcându-le să semene cu nişte catafalcuri impunătoare.

Priveliştea era oarecum sepulcrală – atâţia războinici dormeau liniştiţi învăluiţi în umbra perdelelor ca în nişte nori de fum proveniţi de la ofrandele aduse zeilor.

Sora Langtry îşi schimbă automat poziţia mâinii pe lanternă acoperind cu palma jetul de lumină care se reducea astfel la o fantă slabă şi roz ce scăpa printre degetele ei.

Se duse mai întâi spre Nugget şi proiectă fasciculul de lumină spre plasa de ţânţari. Ce bebeluş! Dormea profund, bineînţeles, ceea ce nu-l va împiedica mâine dimineaţă să se plângă că n-a închis ochii toată noaptea. Deşi era foarte cald, îşi încheiase meticulos pijamaua până la gât şi îşi trăsese cearşaful cu care se învelea până la piept. Dacă nu era constipat, avea diaree, dacă nu-l durea capul, avea junghiuri în spate; dacă pielea nu i se mai acoperea de pete roşii, dureroase, îi înfloreau pe spinare furuncule mari ca nişte muşcături de albină. Nu era niciodată fericit, fiind torturat în permanenţă de o suferinţă reală sau imaginară. Tovarăşul lui cel mai fidel era un dicţionar medical descoperit pe undeva, înainte să vina în Pavilionul X, pe care acum îl ştia pe dinafară. În seara aceasta se purtase cu el ca de obicei, compătimindu-l, antrenându-l într-o discuţie de specialitate în legătură cu simptomele pe care pretindea că şi le descoperise. Îl pusese, de asemenea, să-şi aleagă şi tratamentul pe care îl considera cel mai potrivit. Nu aflase niciodată dacă îşi dăduse seama că toate pilulele, mixturile şi injecţiile pe care i le administrase nu erau decât bomboane şi siropuri. Ce copil!

Următorul pat era al lui Matt. Şi el dormea. Lumina rozacee care străbătea prin palma surorii Langtry se plimbă pe pleoapele lui închise, iluminându-i trăsăturile pline de demnitate. Băiatul acesta o mâhnea profund pe sora Langtry pentru că nu putea face nimic pentru el. Legătura dintre creier şi ochi era blocată nepermiţând niciun fel de

comunicare. Îi sugerase să-l roage pe colonelul Donaldson să-l trimită la un tratament neurologic special, o dată pe săptămână, dar Matt refuzase; la ce bun, spusese el, dacă exista o leziune reală, până la urmă tot va muri, iar dacă, aşa cum consideră ei, este imaginară, de ce să-şi mai bată capul? Pe dulăpiorul lui se afla o fotografie reprezentând o femeie de circa treizeci de ani, cu părul aranjat cu multă grijă în stil Hollywood; în jurul gâtului avea un guler a la Peter Pan. Era înconjurată de trei fetiţe purtând acelaşi guler Peter Pan, iar în braţe ţinea un al patrulea copil, tot o fetiţă, de vreun an şi jumătate. Ce ciudat, gândi sora Langtry, Matt, singurul care nu vedea sau nu vrea să vadă este şi singurul care are pe noptieră o fotografie a familiei. Deşi observase că în Pavilionul X se întâmpla mult mai des faţă de celelalte secţii ca pacienţii să nu aibă familie sau fotografii ale acestora.

Când dormea, Benedict părea de nerecunoscut. Când era treaz lăsa impresia unui om liniştit, reţinut, timid. În somn se sucea şi se răsucea în toate părţile, fără a se odihni cu adevărat. Dintre toţi, el o îngrijora cel mai mult: cădea pradă unui zbucium lăuntric pe care ea nu-l putea nici opri şi nici controla. Îi era imposibil să ajungă până la el, nu pentru că ar fi fost ostil sau reticent, fiindcă nu era niciodată aşa, însă când îi vorbeai părea că nu ascultă, iar dacă asculta, lăsa impresia că nu înţelege. Îl suspectase de mult că este torturat de instincte sexuale, astfel încât într-o zi se hotărî să discute problema cu el. Când îl întrebase dacă avusese vreodată o prietenă îi răspunsese scurt: Nu. De ce nu? întrebase ea, explicându-i că nu era vorba de o fată cu care să se culce, ci de una cu care să fie prieten, pe care eventual s-o ia de soţie. Benedict se uitase la ea şi pe faţă i se aşternuse o expresie de repulsie. Fetele sunt murdare, spusese el şi nu mai adăugase nimic altceva. Da, o îngrijora, şi nu numai din acest motiv.

Înainte de a ajunge la patul lui Michael, aranjă puţin paravanele, căci erau prea aproape de patul acestuia. Le plie ca pe un evantai strâns şi le rezemă de perete. Trecuse multă vreme de când nu mai dormise nimeni în patul acesta; oamenilor nu le plăcea din cauza luminii care străbătea prin fereastră.

Fu încântată să constate că Michael dormea fără bluza de la pijama. Era un lucru aşa de înţelept în căldura aceasta! Era mult mai îngrijorată pentru pacienţi ca Matt sau Nugget care nu renunţau în ruptul capului la pijamaua încheiată până la gât. Indiferent ce încercase să le spună, nu reuşise să-i convingă. Uneori se gândea că se simţea aici influenţa modului de viaţă impus de femeia cu care convieţuiseră cei doi, soţia, mama, şi care reprezentau pudoarea şi puritanismul unei lumi foarte departe de aceea a Pavilionului X.

Michael dormea întors cu spatele spre salon, iar lumina care îi cădea pe faţă nu părea să-l deranjeze. Asta e bine, se gândi, înseamnă că patul nu-l supără. Dacă nu trecea de partea cealaltă, nu putea să-i vadă trăsăturile feţei, dar voia să-l spioneze în somn, aşa că rămase pe loc. Firicelul blând de lumină i se plimbă pe spate, apoi pe umăr şi surprinse sclipirea lănţişorului de argint de care atârnau matricolele de identificare. Aşa urma să fie recunoscut, în cazul în care mai rămânea ceva intact din el, după acele matricole. Una se trimitea acasă împreună cu efectele, iar cealaltă îl însoţea în mormânt… Dar acum, asta nu se mai poate întâmpla, îşi zise. Războiul s-a terminat. Nu mai e posibil aşa ceva.

Mai devreme se uitase la ea de parcă i-ar fi venit greu s-o ia în serios, ca şi când şi-ar fi părăsit propriul rol, străduindu-se să joace într-o piesă care nu i se potrivea. Oricum, o lăsase să înţeleagă că nu e nevoie să se ocupe de el. Acelaşi lucru îl simţiseră şi ceilalţi băieţi: Michael nu avea ce căuta în Pavilionul X.

Rămase lângă el mult mai mult decât şi-ar fi închipuit, lăsând lumina lanternei nemişcată pe ceafa lui, aranjând şi netezind cu mâna stângă perdeaua împotriva ţânţarilor, cu un gest inconştient.

O mişcare uşoară în celălalt capăt al încăperii îi întrerupse gândurile. Privi într-acolo şi îl văzu pe Luce, complet gol, şezând pe marginea patului ţinându-şi un picior în sus cu mâinile strânse în jurul genunchiului. Privirea îi era îndreptată asupra ei. Se simţi dintr-o dată ca şi când ar fi fost surprinsă într-un act sexual ruşinos şi fu fericită că din cauza întunericului din salon nu se putea vedea că roşise puternic.

Câteva clipe se uitară unul la altul ca doi duelişti înainte de luptă, măsurând cu răceală posibilităţile adversarului. Apoi Luce îşi schimbă poziţia, lasă piciorul în jos şi desfăcu braţele, fluturând batjocoritor mâna spre ea. Se răsuci pe o parte, intră sub plasa împotriva ţânţarilor şi dispăru. Cu o mişcare cât se poate de naturală, sora Langtry străbătu salonul şi se apropie de patul lui, apoi se aplecă să-i aranjeze plasa, evitând însă să-l privească în faţă.

Nu avea obiceiul să-l controleze şi pe Neil. Dacă nu o chema el, ceea ce nu se întâmpla niciodată, din momentul în care intra în camera lui rămânea absolut singur. Asta era tot ce putea face pentru sărmanul Neil.

Totul era în ordine; sora Langtry se opri o clipă în biroul ei ca să se schimbe şi să-şi pună din nou ghetele şi pantalonii; se aplecă apoi să ia coşul de lucru în care pusese două perechi de şosete culese din lucrurile lui Michael, căci aveau mare nevoie să fie cârpite şi trecu fără cel mai mic zgomot prin perdeaua din capace de la sticlele de bere. Lăsând acum lumina lanternei descoperită, se îndreptă spre camera ei. Era ora zece şi jumătate. Pe la unsprezece urma să facă baie şi să se pregătească

de culcare, iar de la ora unsprezece şi jumătate avea să se bucure de şase ore de somn neîntrerupt.

Băieţii din Pavilionul X nu erau chiar lipsiţi de protecţie în timpul absenţei ei. Dacă începea să sune clopoţelul interior de alarmă din sufletul ei, se scula şi inspecta ea însăşi pavilionul în timpul nopţii, apoi o ruga pe sora de noapte să-şi arunce ochii din când în când şi spre Pavilionul X. Chiar şi fără îndemnul surorii Langtry, sora de noapte avea întotdeauna grijă să treacă pe acolo. Şi, în cel mai rău caz, exista un telefon. Dar se scurseseră trei luni de când nu se mai produsese niciun fel de criză, astfel că somnul ei era liniştit.

PARTEA a II-a

CAPITOLUL I

Vizita la cabinetul doctorului Cureluşă nu avu niciun rezultat, aşa cum se aştepta, de altfel, sora Langtry. Colonelul se concentra în special asupra trupului lui Michael, ignorându-i mintea şi sufletul. Palpase, ascultase, lovise, pipăise, ciupise, lovise peste tot, iar Michael răbdase tot fără murmur. Închise ochii şi îşi atinse vârful nasului cu degetul, urmări cu privirea fără a mişca deloc capul mersul unui creion în sus şi în jos, de la dreapta la stânga, citi toate literele de pe o pancartă, fără să protesteze împotriva investigaţiilor de tot felul. Rezistă cu succes şi la oftalmoscopie, suportând privirea ochiului miop al doctorului; aşezată pe un scaun, sora Langtry constatase amuzată că Michael nici măcar nu clipise când fusese izbit de răsuflarea grea a doctorului căruia îi mirosea groaznic gura.

După toate acestea, Michael fu invitat să aştepte afară, în timp ce sora Langtry îl urmărea cu privirea pe colonelul care îşi vârâse vârful degetului mare în spatele buzei superioare. Gestul acesta o făcea să se gândească la cineva care se scobeşte în nas, deşi ştia că astfel colonelul îşi stimulează gândirea.

— Am să-i fac o puncţie lombară după-amiază, zise el în cele din urmă încet.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? izbucni sora Langtry înainte să se poată controla.

— Poftim? Ce ai spus, soră Langtry?

— Am spus: de ce, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu mai putea da înapoi. Odată întrată în joc, trebuia să continue:

— Sergentul Wilson nu are nimic anormal din punct de vedere neurologic şi dumneavoastră ştiţi prea bine lucrul acesta. De ce să-i provocăm sărmanului băiat nişte dureri de cap îngrozitoare şi

să-l condamnăm să zacă în pat când se bucură de o sănătate admirabilă, mai ales dacă ne gândim la viaţa şi clima pe care le-a îndurat până acum!

Era prea de dimineaţă ca s-o înfrunte. Excesul din noaptea trecută cu sticla de whisky şi sora Connolly se datorase în mare măsură ciocnirii avute cu Langtry în seara precedentă, ceea ce-l făcea să respingă ferm ideea unei noi altercaţii. Într-una din zilele acestea o să-i arate el ei, dar nu astăzi.

— Foarte bine, soră, zise el ţeapăn, punând stiloul jos şi închizând dosarul Michael Wilson. N-am să-i fac puncţie lombară după-amiază. Îi întinse dosarul de parcă ar fi fost contaminat. Bună ziua!

Sora Langtry se ridică imediat.

— Bună ziua! zise ea, apoi se întoarse şi ieşi din cabinet.

Michael o aştepta şi porni alături de ea, când o văzu ieşind cam vijelios din pavilionul policlinic, în aerul proaspăt de afară.

— Asta a fost tot?

— Mai mult ca sigur! Şi dacă nu te procopseşti cu vreo boală rarisimă a coloanei vertebrale pot să te asigur că este ultima oară când l-ai văzut pe colonelul Cureluşă.

— Colonelul… cum?

Ea râse.

— Cureluşă. Luce i-a dat porecla asta care i se potriveşte de minune. De fapt, îl cheamă Donaldson. Sper ca porecla să nu-l urmeze şi înapoi, în strada Maquarie.

— Trebuie să recunosc că locul acesta, ca şi oamenii de aici sunt plini de surprize.

— Nu mai mult decât bivuacul sau batalionul tău.

— Necazul cu bivuacul şi cu batalionul meu era tocmai ăsta: îi cunoşteam pe toţi prea bine, aceleaşi fete de atâţia ani. N-am fost omorâţi sau schilodiţi cu toţii. Atunci te mişti, când eşti în acţiune, nu-ţi dai seama de monotonia chipurilor,

dar eu mi-am petrecut aproape toţi aceşti şase ani prin tabere militare. Tabere în furtuna uscată a deşertului, în bătaia necontenită a musonilor. Tot timpul tabere în condiţiile unei călduri toride. Mă gândeam adesea la frontul rusesc. Oare cum o fi o tabără într-un climat rece? Aproape că visam la aşa ceva. Nu vi se pare jalnic ca viaţa unui bărbat să devină atât de monotonă încât visurile lui să fie legate mai curând de altă tabără decât de o femeie sau de căminul său? Tabere, asta este tot ce am cunoscut.

— Da, sunt de acord, lucrul cel mai teribil în război este monotonia. Tot acesta este şi cel mai mare necaz în Pavilionul X. Şi pentru mine, şi pentru pacienţi. Prefer să muncesc cât mai mult şi să mă ocup singură de tot pavilionul, căci dacă nu aş proceda astfel aş înnebuni şi eu. În ce-i priveşte pe băieţi, din punct de vedere fizic sunt sănătoşi tun, perfect capabili să presteze o muncă oricât de grea. Dar nu se poate. Nu există niciun fel de muncă de făcut aici. Dacă ar exista, le-ar face bine şi pe plan psihic. Zâmbi. Dar nu mai e mult. Curând vom merge cu toţii acasă.

Nu-i încânta ideea de a se întoarce acasă, Michael ştia, dar nu spuse nimic şi continuă să meargă lângă ea în tăcere.

Sora Langtry îşi dădu seama dintr-o dată că îi făcea plăcere să-l ştie alături. Nu-şi pleca fruntea spre ea în mod condescendent, aşa cum făcea Neil, nici nu poza ca Luce, nici nu se ascundea în spatele ei ca Nugget. De fapt, se purta absolut firesc, ca de la bărbat la bărbat s-ar putea spune, ceea ce nu suna prea bine, dar o făcea să se simtă la largul său.

— Ce ocupaţie ai în viaţa civilă, Michael? întrebă ea abătându-se din drumul care ducea direct spre Pavilionul X şi luând-o pe o cărare între două pavilioane nelocuite.

— Sunt fermier. Am o fermă de vaci. Am trei sute de acri de pământ pe malul râului, lângă

Maitland. Acum se ocupă de teren sora mea cu bărbatul ei, dar se vor întoarce la Sydney. Cumnatu-meu e orăşean sadea, însă când s-a pus problema recrutării, a zis că preferă să mulgă vacile şi să fie trezit de cântatul cocoşilor, decât să poarte o uniformă şi să fie, eventual, împuşcat.

— Încă cineva de la ţară în Pavilionul X! Aşadar, suntem în majoritate. Neil, Matt şi Nugget sunt de la oraş, dar acum, dacă ai venit şi tu, suntem patru de la ţară!

— De unde eşti?

— Tata are nişte pământ lângă Yass.

— Dar până la urmă te-ai stabilit la Sydney, ca Luce.

— Da, la Sydney, dar nu ca Luce.

Zâmbi scurt, o privi pe furiş şi spuse:

— Îmi cer scuze, soră.

— Ai putea să-mi spui Sis[3], la fel ca toţi ceilalţi.

— O.K., Sis. Aşa voi face.

Urcară un dâmb nisipos acoperit de un păienjeniş de iarbă aspră, punctat din loc în loc de palmieri şi ajunseră la marginea unei plaje. Se opriră o clipă; briza mângâia uşor vălul surorii Langtry.

Michael îşi scoase ustensilele de fumat şi se lăsă pe vine, aşa cum fac toţi oamenii de la ţară. Sora Langtry îngenunche lângă el, având grijă ca nisipul să nu-i murdărească pantofii de la uniformă.

— Când văd o privelişte ca asta, viaţa în insule nu mi se mai pare atât de nesuferită, zise el, răsucindu-şi o ţigară. Nu e minunat? Tocmai când te gândeşti că urmează o altă zi cu ploaie, noroi, dizenterie, febră galbenă, te trezeşti dimineaţa şi vezi că Dumnezeu a trimis pe pământ una dintre cele mai fermecătoare zile, sau se întâmplă altceva care te face să recunoşti că, în fond, viaţa nu este chiar atât de rea.

Era într-adevăr o privelişte încântătoare – o fâşie pustie de nisip pestriţ, ceva mai închis la culoare,

lângă mare. Era un fel de mic promontoriu, mărginit de apă şi cer în partea stângă şi de o pădure de mangrovia în dreapta. Apa semăna cu o tentă de culoare trasă peste albul norilor: verde pal, sticlos. Ceva mai departe se înălţa un banc de nisip şi linia orizontului era ascunsă de spuma valurilor uşoare.

— Aceasta este plaja pacienţilor, zise ea, lăsându-se pe călcâie. Dimineaţa nu e voie să veniţi aici, de aceea este aşa de pustie, dar după-amiaza, de la unu la cinci vă stă la dispoziţie. Nu puteam să te aduc după-masă pentru că în acel interval accesul femeilor este interzis. Aceasta scuteşte armata de orice bătaie de cap în legătură cu costumele de baie. Ordonanţele şi personalul de serviciu de grad inferior o pot frecventa între aceleaşi ore. Pentru mine a fost o adevărată mană cerească. Fără această plajă care mai spulberă monotonia, oamenii mei nu s-ar fi făcut niciodată bine.

— Aveţi şi voi o plajă?

— Da, în partea cealaltă a dâmbului. Dar nu suntem la fel de norocoşi ca voi. Sora şefă nu agreează nudismul.

— Cotoroanţa!

— Medicii şi ofiţerii îşi au şi ei plaja lor, de aceeaşi parte a promontoriului cu noi, însă sunt despărţiţi de noi printr-un gard. Pacienţii ofiţeri au voie să facă şi ei plajă acolo.

— Medicii poartă costume de baie?

Ea zâmbi.

— Nu m-am gândit să mă interesez. Stătea într-o poziţie incomodă, astfel că se uită la ceas şi se ridică în picioare. Ar fi mai bine să ne întoarcem. Nu este ziua de vizită a surorii şefe, dar încă nu ţi-am arătat cum se drapează perdeaua împotriva ţânţarilor. Avem la dispoziţie o oră ca să exersăm înainte de masă.

— N-o să dureze o oră. Eu învăţ repede, zise el, neavând chef să se mişte, să întrerupă plăcerea

acestui contact solid cu o femeie.

Dar ea scutură din cap şi se îndepărtă de plajă, obligându-l în felul acesta s-o urmeze.

— Crede-mă, o să dureze mult mai mult de o oră. Dacă n-ai văzut cum se aranjează plasa de ţânţari, n-ai văzut nimic pe lumea asta. Dacă aş fi ştiut cât de complicat este, i-aş fi sugerat colonelului Donaldson să folosească aranjamentul perdelei ca test de aptitudini mentale.

— Ce vrei să spui?

O ajunse din urmă şi îşi scutură nisipul de pe pantaloni.

— Sunt anumiţi pacienţi din Pavilionul X care nu sunt în stare să realizeze acest drapaj. De exemplu, Benedict. Am încercat cu toţii să-l învăţăm şi el doreşte din toată inima să înveţe, dar pur şi simplu nu poate, deşi este suficient de inteligent. Execută o mulţime de variaţiuni pe aceeaşi temă, dar nu e capabil să aranjeze plasa în felul în care cere ea.

— Eşti foarte sinceră cu fiecare, nu-i aşa?

Ea se opri şi îl fixă cu o mină serioasă.

— Nu există niciun motiv să nu fiu aşa, Michael. Indiferent dacă îţi place sau nu, dacă ţi se pare potrivit sau nu, dacă te consideri sau nu pacient, te afli în Pavilionul X şi vei rămâne aici până vei pleca acasă, până vom pleca cu toţii. Şi vei descoperi şi singur că în Pavilionul X nu ne putem permite luxul eufemismelor.

El dădu din cap afirmativ, dar nu spuse nimic, se mulţumi s-o privească scrutător şi cu mult mai mult respect decât în urmă cu o zi.

După o clipă, ea îşi lăsă privirea în jos şi continuă să meargă, însă cu un pas lent, ca de plimbare, nu cu pasul ei vioi şi energic dintotdeauna. Se bucura de această întrerupere a rutinei cotidiene, se bucura de prezenţa lui reconfortantă. Cu el nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu starea sănătăţii; putea să se relaxeze şi

să-şi imagineze că s-a întâlnit cu o cunoştinţă oarecare.

Din păcate, în curând, mult prea curând, Pavilionul X le apăru în fată, imediat ce dădură colţul după o clădire pustie. Neil era afară şi îi aştepta, ceea ce o irită puţin pe sora Langtry; arăta ca un tată deosebit de îngrijorat care îşi lăsase pentru prima oară copilul să vină singur de la şcoală.

CAPITOLUL II

După masă Michael se duse la plajă împreună cu Neil, Matt şi Benedict. Nugget refuzase să meargă, iar Luce nu era de găsit nicăieri.

Siguranţa cu care se mişca Matt îl fascina de-a dreptul pe Michael; era suficient ca Neil să-i apese uşor braţul sau cotul pentru ca Matt să ştie pe unde să meargă; Michael privea cu atenţie şi se străduia să înveţe, pentru ca în absenţa lui Neil să-l poată înlocui cu succes. Nugget îl informase la baie, folosind o mulţime de amănunte tehnice, că, de fapt, Matt nu era orb, că nu avea absolut nimic cu ochii, dar lui Michael nu i se părea deloc trucată incapacitatea lui de a vedea. Un om care ar fi făcut pe nevăzătorul s-ar fi împiedicat, s-ar fi lovit de obiecte, şi-ar fi jucat cumva rolul de orb. Dar atitudinea lui Matt era demnă şi deschisă.

Pe plajă se aflau vreo cincizeci de bărbaţi, răspândiţi pe toată suprafaţa nisipului, care ar fi putut găzdui şi o mie de oameni fără să lase impresia de înghesuială. Toţi erau în pielea goală; unii erau mutilaţi, alţii aveau cicatrici. Întrucât aici aveau acces şi soldaţii şi subofiţerii, precum şi pacienţii convalescenţi după malarie sau alte afecţiuni tropicale, cei trei bărbaţi perfect sănătoşi din Pavilionul X nu făceau notă discordantă printre ceilalţi. Cu toate acestea, Michael observă că grupurile se formaseră în funcţie de afecţiunile de care sufereau: cei de la neurologie formau un grup aparte, ortopedia altul, dermatologia altul etc.; membrii personalului de deservire formau şi ei alt grup separat.

Pacienţii de la Pavilionul X îşi aşezară hainele suficient de departe de toate celelalte grupuri, ca să nu poată fi suspectaţi că trag cu urechea, apoi înotară cam o oră în apa călduţă ca baia unui prunc. După aceea se întinseră pe nisip ca să se usuce. Michael se ridică în capul oaselor ca să

răsucească o ţigară; o aprinse şi i-o întinse lui Matt. Neil zâmbi uşor, dar nu spuse nimic, mulţumindu-se să urmărească cu privirea gesturile sigure ale mâinii lui Michael, care îşi răsucea o ţigară şi pentru el.

E o mare diferenţă faţă de campament, reflectă în sinea lui Michael cu privirea pierdută în depărtare, pe suprafaţa apei şi cu ochii mijiţi din cauza strălucirii ei; urmărea firicelul subţire de fum care se ridica alene din ţigară pentru a fi luat apoi de adierea blândă a brizei. I se părea reconfortant să se afle în alt anturaj decât batalionul; se simţea ca într-o familie, o familie strâns unită şi condusă de o femeie, aşa cum sunt toate familiile. Era plăcut să fie şi o femeie prin preajmă. Sora Langtry îi prelungise primul contact mai apropiat cu o femeie după şase ani. Aproape că uitase de existenţa lor: nu mai ştia nici cum merg, cum miros, cât de diferite sunt de bărbaţi. Senzaţia apartenenţei la o familie pe care o avea în Pavilionul X emana, evident, de la ea, principalul personaj din pavilion despre care toată lumea, inclusiv Luce, vorbea cu respect. Sigur, era o doamnă, asta-i drept, dar era mai mult decât o doamnă. Doamnele care nu aveau nimic în spatele frunţii pe care să-şi sprijine manierele elegante şi atitudinile semeţe nu-l interesaseră niciodată. După cum constata el, sora Langtry avea anumite calităţi care se întâlnesc de regulă la bărbaţi. Nu se sfia să spună ce gândeşte şi nu se temea de bărbaţi numai pentru că erau bărbaţi.

La început fusese cam distantă, dar el era destul de corect ca să recunoască faptul că vina era mai mult a lui; adică de ce femeile nu ar putea fi învestite cu autoritate şi nu ar trebui să aibă rang militar, dacă reuşeau să facă faţă situaţiei? Ea se descurca foarte bine, dar, în plus, era şi foarte feminină şi foarte drăguţă. Fără a lăsa impresia că face vreun efort special, reuşea să-i ţină în frâu pe

bărbaţii aceştia atât de diferiţi, nu era nicio îndoială în privinţa aceasta. Ei o iubeau, o iubeau cu adevărat. Ceea ce însemna că era aici şi o atracţie sexuală. La început, el n-o simţise; dar fuseseră de ajuns o zi de şedere în pavilion şi două discuţii în particular cu ea pentru ca şi el să simtă la unison cu ceilalţi. O, asta nu însemna că-i venea s-o trântească la pământ şi s-o posede; era ceva mult mai subtil şi mai rafinat; simţeai un fel de delectare s-o priveşti, să-i descoperi gura, gâtul, umerii, picioarele… Bărbatul putea să înnebunească şi să nu se mai gândească la viaţa sexuală după ce ani de-a rândul nu i se oferise nimic altceva decât plăcerea jalnică a masturbării; dar prezenţa unei femei în preajmă era de natură să revigoreze trupul şi să pună în mişcare seva vieţii. Sora Langtry nu era o femeie pe un afiş. Era *adevărată.* Totuşi, pentru Michael întruchipa un vis care nu avea nimic de-a face cu războiul şi cu lipsa de femei. Ea făcea parte dintr-o altă clasă, mai înaltă, era genul de femeie pe care n-ar fi cunoscut-o niciodată în viaţa civilă.

Sărmanul Colin, cu siguranţă că ar fi urât-o. Nu în felul în care o ura Luce, pentru că Luce o şi dorea în acelaşi timp. Luce putea să pretindă faţă de el însuşi că ceea ce simţea pentru ea era ură, pentru că ea nu-l dorea, iar el nu înţelegea de ce. Cu totul alta era situaţia lui Colin. Şi tocmai acesta fusese necazul lui dintotdeauna. Fuseseră tot timpul împreună, încă de la recrutare. Se apropiase imediat de Colin pentru că era genul de om pe care ceilalţi nu-l înghiţeau, fără vreun motiv aparent; iar Michael simţise dorinţa de a-i proteja pe cei mai slabi încă din copilărie, când îngrijea fel de fel de animale nefericite.

Colin era suplu ca o fată, ceva cam prea chipeş; ca soldat, lupta ca un diavol, deşi era oarecum handicapat de felul cum arăta şi ceea ce simţea, probabil la fel ca Benedict. Îngropă chiştocul în nisip, apoi îşi opri privirea asupra lui Benedict.

Sufletul lui era cuprins de o mare nefericire; sub fruntea aceea îngustă se adunase multă frământare şi o anume revoltă, la fel ca şi în cazul lui Colin. Ar fi pariat pe orice sumă că şi Benedict fusese un adevărat diavol în luptă, unul dintre oamenii aceia care reprezintă blândeţea întruchipată până în momentul în care, cuprinşi de euforia bătăliei, înnebunesc şi se comportă ca nişte eroi. Oamenii care trebuiau să-şi dovedească ceva lor înşişi în primul rând deveneau adevăraţi diavoli în timpul luptei, mai ales atunci când conflictele spirituale atingeau cota maximă.

Michael începuse prin a-l compătimi pe Colin, instinctul lui proteguitor spunându-şi în mare măsură cuvântul, dar, o dată cu trecerea timpului şi ca urmare a peregrinărilor prin diverse ţări, între ei se înfiripase un sentiment delicat de afecţiune, care a generat o prietenie profundă. Luptau bine împreună, se înţelegeau de minune în bivuac şi descoperiră curând ca niciunul nu era înnebunit după femei şi nici nu alerga să se îmbete cât mai repede când aveau permisie. Astfel încât apăru ca de la sine înţeles faptul că-şi petreceau aproape tot timpul împreuna.

Totuşi, apropierea te poate orbi; şi ea îl orbi pe Michael. Abia când ajunseră în Noua Guinee îşi dădu seama cu adevărat de amploarea tulburărilor lui Colin. La companie fusese repartizat un nou subofiţer, un fanfaron plin de sine, arogant şi răutăcios, căruia îi plăcea să-l şicaneze pe Colin. Asta nu l-ar fi îngrijorat prea mult pe Michael; ştia că lucrurile nu pot merge mai departe, atâta timp cât el era de faţă. Noul sergent major îl intuise prea bine pe Michael ca să încerce să treacă dincolo de linia trasată de acesta, astfel că se mărginea la comentarii şi priviri ironice adresate lui Colin. Michael aştepta cu răbdare, ştiind că imediat ce vor intra din nou în acţiune, sergentul major va descoperi o nouă faţă a feciorelnicului Colin.

De aceea fu un adevărat şoc pentru el într-o zi să-l descopere pe Colin plângând amarnic şi se înarmă cu multă răbdare ca să-l facă să spună ce se întâmplase. Era vorba de avansurile homosexuale pe care i le făcuse sergentul major, care îl chinuia pe Colin în fel şi chip. Mărturisi că avea astfel de înclinaţii. Ştia că nu e bine, că e nefiresc, se dispreţuia pentru aceasta, dar nu putea face nimic. Numai că nu pe sergentul major îl dorea el, ci pe Michael.

Michael nu se revoltă, nu manifestă niciun fel de repulsie, nici nu se simţi jignit. Fu cuprins de o îngrijorare profundă, la fel de profundă pe cât erau afecţiunea şi prietenia pe care le nutrea pentru el. Cum ar fi putut să-şi întoarcă faţa de la cel mai bun prieten după ce trecuseră împreună prin atâtea încercări? Statură mult timp de vorbă, iar mărturisirea lui Colin din finalul discuţiei nu avu darul să altereze în vreun fel relaţia de prietenie dintre ei, ba poate chiar că o întărise. Michael nu avea înclinaţii de felul acesta, dar nu putea să-şi schimbe sentimentele faţă de Colin numai pentru că el manifesta asemenea preferinţe. Asta era viaţa, ăştia erau oamenii. Războiul şi modul de viaţă impus de acesta îl făcuseră pe Michael să înţeleagă că trebuie să accepte multe lucruri pe care le-ar fi respins categoric mai înainte, în viaţa civilă. Viaţa însemna, pur şi simplu, toleranţă; atâta timp cât un om era lăsat în pace nu se interesa prea mult de ceea ce făceau colegii lui.

Dar era o povară deosebită să fii iubit ca amant. Răspunderea lui Michael faţă de Colin crescu dintr-o dată. Iar incapacitatea de a răspunde la dragostea lui Colin în felul în care dorea acesta însemna o povară în plus pentru Michael, îi amplifica dorinţa de a-l proteja. Cunoscuseră împreună vremuri grele, văzuseră moartea în faţă, simţiseră împreună ce înseamnă singurătatea, foamea, dorul de casă, boala; lucrurile acestea nu se puteau uita. Dar faptul că nu era în stare să-i

răspundă cu aceeaşi monedă la dragostea lui era o povară de vinovăţie pe care nu şi-o putea ispăşi decât prin serviciile pe care i le putea face fără a intra în conflict cu propria conştiinţă. Şi Colin, deşi înţelesese că bucuria deplină a unei relaţii sexuale nu îi era permisă, înflori şi se simţi mult mai fericit după ziua aceea din Noua Guinee.

La moartea lui Colin, Michael fusese incapabil să înţeleagă ceea ce se petrecea sub ochii lui – o moarte rapidă provocată de un grăunte de tinichea scuipat de o armă cu o viteză mai mare decât aceea a sunetului şi care pătrunsese în spaţiul îngust de la ceafă, acolo unde se termină părul şi începe gâtul.

Colin se lăsase în jos şi murise simplu, fără să verse o picătură de sânge, fără să provoace dezgust. Michael rămăsese multă vreme lângă el, ţinându-l de mână, sigur că în cele din urmă mâna ţeapănă va răspunde strângerii mâinii lui; într-un târziu trebuiseră să despartă cele două mâini – cea vie de cea moartă – şi să-l convingă pe Michael că nu mai există nicio speranţă ca viaţa să reapară pe chipul acela care părea că doarme. Avea o înfăţişare nobilă, sacră, inviolabilă. Moartea ar fi trebuit să-i schimbe cumva expresia, pentru că moartea însemna o golire de conţinut. Dar chipul mort al lui Colin părea numai adormit, şi asta îl făcea să simtă o durere cumplită; îl încercase de nenumărate ori, dar nu ca acum.

Apoi, după ce trecuse primul şoc provocat de moartea lui Colin, se simţise oripilat să constate că trăia o senzaţie de eliberare. Era liber. Povara datoriei faţă de cel mai neajutorat decât el sau mai puţin înzestrat decât el dispăruse. Cât timp trăise Colin se simţise încorsetat de această datorie. Poate că nu l-ar fi împiedicat să caute dragostea în altă parte, dar, fără îndoială, i-ar fi îngreuiat mult drumul. Iar Colin nu ar fi avut suficientă forţă lăuntrică pentru a se retrage, pentru a renunţa la spiritul său de posesiune exclusivă asupra lui.

Luni de-a rândul evitase compania celorlalţi, asta şi datorită statutului lui special în cadrul batalionului; într-un batalion atât de faimos ca al lui existau mulţi soldaţi remarcabili, dar Michael era un adevărat diavol. Comandanţii lui vorbeau despre el ca despre un soldat-chintesenţă, înţelegând prin aceasta un nivel de profesionalism mai rar întâlnit. Pentru Michael, a fi soldat era o meserie ca oricare alta şi nu greşise niciodată deoarece credea nu numai în sine, ci şi în corectitudinea cauzei. Avea o atitudine calmă, lipsită de patimă, chiar dacă era provocat, ceea ce însemna că se putea avea oricând încredere în el că nu-şi va pierde capul, că va face întotdeauna ceea ce trebuie fără a se sinchisi de consecinţe, chiar dacă era vorba de propria viaţă. Putea să sape o tranşee, un drum, un şanţ sau un mormânt; putea să cucerească o poziţie-cheie sau să-şi asume responsabilitatea retragerii dacă ar fi considerat necesar. Nu se plângea niciodată, nu provoca necazuri, nu punea niciodată întrebări în legătură cu un ordin, chiar dacă îşi mobiliza toate forţele pentru a descoperi cum ar putea fi ocolit. Avea asupra camarazilor o influenţă liniştitoare, încurajatoare. Toţi se considerau norocoşi atunci când se aflau în preajma lui.

După ce se luase hotărârea debarcării în Borneo, fusese trimis într-o misiune de rutină la prima vedere; întrucât batalionul ducea lipsă de ofiţeri, comanda acţiunii fusese încredinţată tocmai sergentului major care îl curtase pe Colin. Primiseră instrucţiuni să acosteze pe o anumită plajă, să ocupe împrejurimile şi să se infiltreze în teritoriu. Cercetaşii care fuseseră mai înainte în recunoaştere raportaseră că nu există japonezi în acel loc. Dar când începuse acţiunea, descoperiseră că japonezii erau la datorie, astfel că mai mult de jumătate din oamenii companiei fură omorâţi sau răniţi. Din cele trei barje de acostare care porniseră în acţiune, una se întoarse imediat, înainte de a

apuca să acosteze; o altă barjă se scufundă sub focul gloanţelor; Michael, un alt sergent şi sergentul major reuşiseră ca prin minune să-i adune pe oamenii teferi, pe cei răniţi uşor şi cu toţii îi căraseră pe cei mai grav răniţi la bordul celei de-a treia barje, care nu se scufundase. La jumătatea drumului spre bază fuseseră întâmpinaţi de o echipă de salvare care aducea medicamente, plasmă, morfină, pansamente, căci barja neavariată ajunsese acasă şi le trimisese ajutoarele la timp.

Sergentul major era puternic afectat de pierderea atâtor oameni de ispravă şi considera că fusese vina lui, întrucât aceasta reprezenta prima lui misiune independentă. Iar Michael, amintindu-şi de zilele petrecute în Noua Guinee şi de Colin, se considerase obligat să facă tot posibilul ca să-l îmbărbăteze. Dar efectul fu surprinzător: sergentul major îl luă pur şi simplu în braţe. Timp de cinci minute oribile, Michael avu senzaţia că-şi pierde minţile. Soldatul exemplar care nu se lăsase niciodată antrenat de patimă era acum literalmente ros de furie. Vedea toată acea desfăşurare hidoasă de evenimente prin care mai trecuse o dată – se vedea din nou devenind obiectul unei iubiri nedorite, victimă şi, în acelaşi timp, cauză a unei servituţi penibile şi simţi dintr-o dată că-l urăşte pe acel sergent major cum nu mai urâse pe nimeni niciodată în viaţă. Dacă bărbatul acela nu i-ar fi făcut avansuri lui Colin nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că sărmanul Colin n-ar fi avut puterea să pornească el primul pe drumul acela.

Din fericire, singura armă pe care o avea la dispoziţie Michael erau numai mâinile goale, însă antrenamentul, experienţa, furia şi avantajul surprizei ar fi fost mai mult decât suficiente, dacă sergentul major n-ar fi reuşit să strige după ajutor şi dacă acel ajutor n-ar fi fost foarte aproape.

După ce-i trecu valul de furie, Michael rămase consternat. În toţi aceşti ani de serviciu militar nu simţise niciodată nevoia de a omorî pe cineva, nu

găsise nicio satisfacţie în uciderea cuiva şi nici nu reuşise să-şi urască cu adevărat duşmanii. Dar pe când strângea în mâini gâtul sergentului major simţea o plăcere care nu se putea asemui decât cu o imensă satisfacţie sexuală şi, apăsându-şi degetele mari pe cartilajele gâtului, încerca aceeaşi plăcere carnală pe care o dispreţuise întotdeauna la alţii.

Numai el singur ştia cum se simţise în timpul acelor câteva secunde de violenţă; şi, în deplină cunoştinţă de cauză, se hotărî să nu se apere de consecinţele gestului său. Refuză să se justifice în vreun fel, refuză să spună orice altceva, decât că avusese intenţia să-l omoare.

Comandantul batalionului, unul dintre cei mai buni de care avuseseră parte, îl invită pe Michael la o discuţie între patru ochi. Singura persoană care asistase fusese medicul batalionului, un doctor foarte bun, înzestrat cu un înalt spirit umanitar. Aceştia îl informaseră pe Michael că problema fusese preluată de conducerea diviziei; sergentul major insista ca Michael să fie tradus în faţa unei curţi marţiale, nefiind de acord ca acţiunea să fie blocată la nivelul batalionului.

— Tâmpitul! spuse comandantul batalionului.

— Se poartă foarte ciudat zilele acestea, zise Michael, care la rândul său căzuse pradă unor sentimente foarte contradictorii, fiind pe punctul de a izbucni în plâns.

— Dacă o să continui în felul acesta or să te condamne, îi spuse medicul. Vei pierde totul, tocmai dumneata care ar fi trebuit să termini războiul aureolat de glorie!

— N-au decât să mă condamne, zise Michael abătut.

— Ei, haide, Mike! replicase comandantul. Doar ştii foarte bine că valorezi cât zece ca el, ce Dumnezeu!

— Nu vreau decât să se termine totul odată, spusese atunci Michael, închizând ochii. O,

Doamne, aşa m-am săturat de război, de oameni, de toată porcăria asta!

Cei doi ofiţeri schimbară o privire între ei.

— E limpede că ai mare nevoie de odihnă, spusese apoi medicul pe un ton ferm. Oricum, sfârşitul războiului nu mai poate fi departe. Ce-ai zice de un pat drăguţ şi reconfortant într-un spital drăguţ şi reconfortant, cu o soră drăguţă şi reconfortantă care să aibă grijă de dumneata?

Michael deschise ochii.

— Aş zice că am ajuns în rai, răspunse el. Ce trebuie să fac ca să ajung acolo?

— Doar să continui să te porţi ca un năuc, spuse medicul. Te trimit la Baza Cincisprezece ca potenţial alienat mintal. Lucrul acesta nu va fi menţionat în documentele dumitale, ai cuvântul nostru. Dar asta îl va sili pe prietenul nostru subofiţer să-şi bage ghearele în teacă.

Înţelegerea fusese pecetluită în felul acesta. Michael depuse armele şi muniţia, fusese suit într-o ambulanţă şi dus la aeroport, iar de acolo la Baza Cincisprezece.

Un pat drăguţ şi reconfortant într-un spital drăguţ şi reconfortant şi o soră drăgălaşă şi reconfortantă care să aibă grijă de el. Dar sora Langtry corespundea oare acestei definiţii? Se aşteptase la o persoană de circa patruzeci de ani cu aer de mămică. Nu la o fiinţă mică, fragilă, puţin mai în vârstă decât el, cu mai mult aplomb decât un brigadier şi mai multă minte decât un ofiţer.

Ieşi din starea de reverie şi îşi dădu seama că Ben îl fixa insistent; îi răspunse la zâmbet cu o afecţiune nedisimulată, înainte de a percepe clinchetul clopoţelului de alarmă care îi suna în minte. Nu, niciodată! Nici măcar pentru acest nefericit cu privirea melancolică de câine hămesit. Nu, niciodată n-o să se mai repete! Un om prevenit face cât doi şi era sigur că prietenia pe care se pregătea s-o ofere va fi limitată. Nu că Michael ar fi crezut despre Benedict că este homosexual. Dar

Ben, pur şi simplu, avea mare nevoie de un prieten şi niciunul dintre ceilalţi nu manifestase nici cea mai mică urmă de interes pentru el. Degaja un fel de răceală deconcertantă pe care Michael o mai constatase şi la alţi oameni, ceea ce îndepărta potenţialii prieteni. Probabil că îi era o frică de moarte de fete, după cum şi el le înspăimânta de moarte. Ben îl şocase pentru că intuia în el genul de om a cărui viaţă emoţională fusese un adevărat deşert, ca o găoace goală. Nu era de mirare că o iubea pe sora Langtry, căci aceasta se purta firesc cu el, în timp ce toţi ceilalţi îl priveau ca pe o curiozitate a naturii. Ceea ce simţeau însă instinctiv, fără să înţeleagă prea bine, era violenţa din el, deşi Neil ar fi putut să-şi dea seama de ea, căci avea suficientă experienţă ca s-o perceapă. Dumnezeule, ce soldat trebuie sa fi fost!

În acea clipă, Benedict se crispă; chipul i se strâmbă într-o grimasă urâtă, nările se încordară, ochii îi deveniră sticloşi. Se transforma în stană de piatră sub ochii lui Michael. Curios, Michael întoarse capul în direcţia privirii lui Benedict. La o distanţă oarecare se plimba ţanţoş Luce, ca la paradă. Păşea ridicând piciorul, perfect conştient de frumuseţea sa; soarele strălucea pe trupul lui auriu, iar lungimea şi grosimea penisului lui îi făcea pe toţi ceilalţi bărbaţi de pe plajă să se simtă stânjeniţi, umiliţi şi roşi de o invidie secretă.

— Ticălosul! zise Neil, săpând cu degetele de la picioare în nisip, de parcă ar fi vrut să-l îngroape de-adevăratelea. Dumnezeule, dacă aş putea măcar o dată să-i ciupesc puţin cu briciul bâta aia a lui!

— Şi eu aş dori să-l pot vedea, măcar o dată, zise Matt visător.

— E o privelişte care merită să fie văzută, zise Michael amuzat.

Luce ajunse lângă ei şi se întoarse graţios pe călcâie mângâindu-şi absent pieptul neted cu mâna.

— Face cineva un tenis? întrebă el, ţinând cu cealaltă mână o rachetă imaginară.

— O, este vreun teren pe aici? întrebă Michael sincer mirat. Atunci fac un joc cu tine.

Luce îl privi bănuitor, dându-şi seama că oferta nu fusese făcută în serios.

— Ticălos nenorocit, mă iei peste picior! zise uimit.

— De ce nu? întrebă Michael rânjind. Dacă tot ai trei!

Matt şi Neil izbucniră în râs, Benedict le urmă exemplul, însă cu mai puţin zgomot, iar băieţii din grupurile mai apropiate făcură acelaşi lucru, deşi ar fi vrut să lase impresia că nu trăseseră cu urechea la discuţie. Luce ezită timp de o fracţiune de secundă, apoi ridică din umeri şi se îndreptă spre apă, ca şi când, de fapt, asta fusese tot timpul intenţia lui. Apoi îi zvârli lui Michael câteva vorbe peste umăr:

— Foarte bine, Mike! Foarte bine! Mă bucur că ai observat!

— Cum ar fi putut cineva să nu observe un bompres ca ăsta! La început am crezut că suntem în portul Sydney!

Grupul învecinat renunţă la orice încercare de a se preface că nu a auzit nimic şi izbucni într-un râs zgomotos; numărul măreţ al lui Luce se transformase într-o farsă. Neil apucă un pumn de nisip şi îl aruncă voios spre Michael.

— Punct ochit, punct lovit, băiete, zise el, clipind vesel din ochi. Doamne, ce mult mi-ar fi plăcut să fi spus eu asta!

Când sora Langtry veni din nou la serviciu, puţin după ora cinci, descoperi bucuroasă că toţi ceilalţi pacienţi ai ei îl agreau pe Michael. Pentru ea era extrem de important ca toţi pacienţii să se înţeleagă între ei. De astă dată nu înţelegea foarte bine motivul îngrijorării sale, însă avea impresia că îi păsa mai mult de el decât de ceilalţi.

La început îi stârnise curiozitatea, apoi survenise simţul de dreptate şi de fair play, pentru ca în cele din urmă să-i trezească chiar interesul. Când se gândea la modul în care se va acomoda cu ceilalţi pacienţi din Pavilionul X, avea dubii nu atât în privinţa lui, cât mai ales a lui Neil, şeful grupului din Pavilionul X. Pentru că Neil nu-l întâmpinase cu prea multă căldură; chiar dacă nu-i plăcea să recunoască acest lucru, totuşi el era liderul, toţi ceilalţi, chiar şi Luce, îl considerau ca atare; tocmai de aceea depindea atât de mult de el.

Constatarea că Neil îl tratează pe Michael ca de la egal la egal o determină să-i fie foarte recunoscătoare. Cu Michael totul avea să fie în ordine de acum încolo şi implicit cu toţi ceilalţi.

Apoi apăru Benedict şi fu încântat să afle că Michael ştia să joace şah. Se părea că şahul era singura pasiune a lui Ben, dar pe Neil îl plictisea, iar pe Nugget îl înspăimânta; Matt jucase cândva cu plăcere şah, dar acum susţinea că este prea obositor să memoreze în permanenţă poziţiile pieselor pe tabla de şah. Luce juca bine, dar nu se putea abţine să nu transforme lupta dintre alb şi negru într-o luptă între bine şi rău, ceea ce, după părerea surorii Langtry, nu era potrivit pentru Ben, căci îl deprima, astfel încât îi interzisese să joace cu Luce

Privindu-l pe Benedict cu câtă bucurie ordonează piesele de şah pe capacul cutiei aşezate pe o bancă între el şi Michael, sora Langtry avu deodată sentimentul că, în sfârşit, Pavilionul X era complet. Ce plăcut era să ai un aliat, se gândi ea mulţumită, prea generoasă că să-i poarte ranchiună lui Michael pentru că se descurca atât de bine cu un pacient căruia ea nu-i putuse acorda întotdeauna ajutorul de care avea nevoie.

CAPITOLUL III

Luce avea mai multe particularităţi comune cu pisicile: nu numai că se mişca neauzit ca ele, dar vedea foarte bine în întuneric. De aceea nu avu nevoie de niciun fel de lanternă când se furişă cu paşi siguri printre blocurile goale, îndreptându-se spre un loc anume din capătul plajei destinate surorilor, unde ajunse pe scurtătură sărind peste un morman de bolovani.

Poliţia militară era mai blândă zilele acestea, Luce ştia bine; războiul se terminase. Baza Cincisprezece era nemişcată ca un cadavru, aşa cum avea să devină în curând. Nu se simţea niciun fel de ameninţare în aer.

În seara aceasta avea o întâlnire importantă; se simţea puternic, uşor şi cu o poftă de viaţă aproape dureroasă. O, da, micuţa domnişoară, fiica directorului de bancă! Nu fusese uşor s-o convingă să se întâlnească cu el, iar ea se declarase de acord numai atunci când îşi dăduse seama că nu are altă posibilitate de a-l vedea decât fie aşa, fie sub privirile tuturor, pe veranda din faţa pavilionului surorilor. Ea era ofiţer, iar el soldat şi, dacă era permisă o legătură inocentă cu un fost coleg de şcoală, orice relaţie mai intimă ar fi atras după sine sancţiuni disciplinare aspre din partea surorii şefe, un adevărat bastion al convenţiilor militare. Dar Luce reuşise s-o convingă să se întâlnească cu el pe plajă după căderea întunericului şi nu avea niciun fel de dubii cu privire la felul cum se vor desfăşura lucrurile de aci înainte; obstacolul cel mai greu fusese trecut.

Nu era o noapte cu lună care să-i trădeze, dar în locul acesta liniştit şi întunecos, cerul avea o strălucire aparte, răspândind o lumină parcă nepământeană, ce îmbrăca totul într-o mantie de argint. Lui Luce nu-i fu greu s-o descopere printre

umbrele mai întunecate din jurul ei şi se îndreptă spre ea cu paşi neauziţi.

Fata tresări:

— Nu te-am auzit, îi zise şi începu să tremure uşor.

— Nu se poate să-ţi fie frig într-o noapte ca asta, îi spuse el frecându-i mâinile în locul unde pielea i se făcuse ca de găină.

— Este din cauza nervilor. Nu sunt obişnuită să mă fofilez aşa. E totuşi o deosebire faţă de căminul surorilor din Sydney de unde, ce-i drept, o mai ştergeam uneori pe nesimţite.

— Stai liniştită, totul e-n ordine! O să ne aşezăm comod aici şi o să fumăm câte o ţigară. Sprijinind-o cu braţul pe sub cot, o ajută să se aşeze pe nisip şi se aşeză şi el, destul de departe ca s-o facă să se simtă în siguranţă. N-aş vrea să mă consideri bădăran, dar nu ai cumva ţigări? Eu aş putea să-ţi răsucesc una, dar mi-e teama că n-o să-ţi placă.

Ea scotoci într-unul din buzunarele jachetei şi scoase un pachet de Craven As, pe care Luce îl luă cu grijă ca nu cumva degetele lui să le atingă pe ale ei. Apoi dădu gestului său o nuanţă de intimitate, aprinzând ţigara în gură şi oferindu-i-o apoi gata aprinsă. Pentru el îşi răsuci o ţigară.

— Dacă vede cineva ţigările? întrebă ea.

— S-ar putea, dar este foarte puţin probabil, răspunse el liniştit. Surorile de aici sunt foarte cuminţi, aşa că Poliţia Militară nu-şi bate capul să scotocească plaja. Întoarse capul ca s-o privească din profil. Cum mai arată bătrânul nostru oraş?

— Cam pustiu.

Îi venea destul de greu, totuşi o întrebă:

— Ce mai face mama mea? Dar soră-mea?

— Când ai primit veşti de la ele ultima dată?

— Acum câţiva ani.

— Cum aşa? Nu-ţi scriu?

— Ba da. Tot timpul. Dar nu mă obosesc să le citesc scrisorile.

— Atunci de ce te prefaci că te interesează soarta lor?

Întrebarea ei îl surprinse prin agerime.

— Despre ceva trebuie să vorbim, nu-i aşa? răspunse el blând şi se întinse ca să-i apuce mâna.

— Eşti exact aşa cum erai şi la şcoală!

— A, nu, deloc! Câtuşi de puţin! A trecut atâta vreme de atunci!

— A fost îngrozitor, nu-i aşa? întrebă ea compătimitor.

— Vrei să spui, războiul? Uneori.

Îi veni în minte biroul lui liniştit şi serviciul comod pe care trebuia să-l facă, maiorul acela care tremura ca o meduză şi care oficial, era şeful lui, deşi în realitate lucrurile stăteau invers. Luce oftă:

— Bărbatul trebuie să-şi facă datoria!

— O, ştiu! apoi adăugă după o scurtă tăcere: Ştii, e plăcut să mai vezi câte un chip cunoscut.

— Aşa este.

— Eram atât de fericită când mi s-a dat voie de la Forţele de muncă să merg la război, dar nu era deloc ceea ce credeam eu. Sigur, ar fi fost cu totul altceva dacă nu s-ar fi terminat războiul. Dar Baza Cincisprezece este un loc mort, am dreptate?

El râse uşor.

— Ai descris-o foarte corect.

Întrebarea pe care ea voia să i-o pună îi frigea limba şi porni înainte de-a apuca s-o formuleze cu ceva mai mult tact:

— Ce faci tu în Pavilionul X, Luce?

El avea răspunsul pregătit, căci se aştepta de mult la această întrebare:

— Oboseală nervoasă cauzată de război, pur şi simplu. Se întâmplă chiar şi cu cei mai buni dintre noi.

— O, Luce!

Este cel mai idiot dialog din câte s-au scris vreodată, îşi zise el, dar aşa e viaţa. N-are sens să iroseşti un Shakespeare acolo unde merge şi Dagget.

— Te-ai mai încălzit? întrebă el.

— Foarte tare. Este chiar foarte cald aici, nu-i aşa?

— Ce-ar fi să facem o baie în mare?

— Acum? Dar nu mi-am luat costumul de baie.

Urmă o pauză în care el numără până la cinci, apoi spuse:

— Este întuneric, nu pot să te văd. Şi chiar dacă aş putea, nu m-aş uita.

Era conştientă, desigur, că, din momentul în care acceptase să se întâlnească cu el aici, îşi dăduse consimţământul pentru orice libertate şi-ar fi permis el, însă trebuia respectat ritualul, trebuiau date răspunsurile care se cuveneau. Altfel, nu ar fi avut conştiinţa liniştită şi nu şi-ar fi putut alunga din minte fantoma părinţilor. Ardea de dorinţa de a se culca cu el, dar el nu trebuia să-şi închipuie despre ea că este o pradă uşoară sau ieftină.

— Bine, dar numai dacă intri tu primul şi-mi promiţi să rămâi acolo până ies înapoi şi mă îmbrac, zise că şovăind.

— S-a făcut! exclamă el şi sări în picioare, începând să se elibereze rapid de îmbrăcăminte, cu dexteritatea cuiva care învăţase să se schimbe în mare viteză. Ea nu voia să-l piardă în apă, astfel că îl urmă cât putu mai repede, dar se descurca mai greu cu bocancii şi ghetele cu care nu era obişnuită.

— Luce! Unde eşti? şopti ea, intrând în apă până la genunchi, temându-se ca el să n-o ia în braţe.

— Sunt aici! răspunse el de la o distanţa nu prea mare, dar suficientă ca s-o liniştească.

Răsuflă uşurată, ea continuă să înainteze până când apa îi cuprinse umerii.

— E plăcut, nu-i aşa? întrebă el. Haide să înotăm puţin mai încolo.

Ea urmă strălucirea fosforescentă lăsată de siajul lui, înotând viguros şi simţind pentru prima dată în viaţă plăcerea de a înota goală, cu trupul

nestânjenit de mângâierea blândă a apei. Se simţea prea excitată; se întoarse şi începu să înoate spre mal, fără a se mai uita înapoi, să vadă dacă el o urmează.

Era ca un fel de magie, ca un vis fermecat, mintea i-o luase înaintea trupului, dorind să ştie cum va fi el în intimitate. Nefiind o fecioară sfielnică, ştia ce urma să se întâmple şi era sigură că se va simţi mult mai bine cu el decât cu oricare alt bărbat.

Convingerea ei că fusese vrăjită se întări în momentul în care, trăgând cu coada ochiului, îl zări alături; calcă apa şi atinse fundul cu picioarele; se opri şi-l aşteptă să o sărute. Dar, în loc de aceasta, Luce o luă în braţe, o duse aşa până la locul unde îşi lăsase ea hainele şi o culcă pe ele. Ea îşi ridică braţele spre Luce, care se lungi lângă ea şi îşi îngropa faţa în gâtul ei. Tremură de plăcere când îi simţi dinţii! Dar curând plăcerea se transformă în durere, căci el o muşca, o muşca cu adevărat, cu o ferocitate tăcută, sălbatică, pe care la început se străduí s-o suporte, dar pe care, în cele din urmă, n-o mai putu îndura. Se străduí să se elibereze, dar era imposibil, căci strânsoarea lui era incredibil de puternică. Din fericire, Luce îi lăsă în pace gâtul şi coborî mai jos, începând să-i muşte, ceva mai blând, unul din sâni. Dar când strânsoarea deveni din nou insuportabilă, nu se mai putu stăpâni, scoase un strigăt de groază şi spuse:

— O, Luce, te rog, încetează! Mă doare!

Cuvintele ei părură să-l impresioneze, căci se opri, începu să sărute sânul pe care îl maltratase până mai adineauri, dar sărutările lui erau oarecum neglijente şi în curând încetară cu totul.

„O să fie bine," îşi spunea ea. Simţea renăscând dragostea şi pasiunea ei din copilărie. Oftă. El se sprijini în braţe deasupra ei, îi desfăcu cu un gest poruncitor picioarele şi îşi aşeză propriile picioare între ele. Simţind cum penisul lui începe s-o împingă, întinse mâinile să-l îndrume, îi găsi locul

potrivit şi, tresărind uşor, îşi puse mâinile pe umerii lui ca să-l tragă în jos, spre ea, în ea, să-i spună bun venit, să-i simtă apăsarea greutăţii şi atingerea pielii, îmbrăţişarea mâinilor lui pe spate. Dar el continua să rămână proptit în braţe, departe de ea, atingând-o numai acolo unde considera el că este important; ca şi când dacă ar mai fi atins-o şi în alte puncte ar fi însemnat să risipească o parte din energia de care avea nevoie în punctul esenţial. Prima penetrare o făcu să geamă de durere, dar era tânără, excitată şi extraordinar de însetată după ceea ce urma să se întâmple; îşi întinse complet picioarele pe pământ pentru a micşora în felul acesta adâncimea până la care putea el să pătrundă şi începu să se mişte în ritmul lui, venind de fiecare dată în întâmpinarea împingerii lui.

Şi era minunat, deşi ar fi preferat să fie îmbrăţişată, nu să-l simtă departe de ea. Poziţia aceasta exasperantă a lui diminua fricţiunea, astfel încât avu nevoie de vreo zece minute bune până să ajungă la orgasm, care fu mai măreţ şi mai sălbatic decât orice altceva simţise ea în viaţă; spasmele o scuturau de la maxilare până în vârful degetelor de la picioare, ca într-o criză de epilepsie.

Profund recunoscătoare că reuşise să se controleze atât de mult timp ca să-i facă ei plăcere, se aştepta acum ca orgasmul lui să urmeze imediat; dar nu se întâmplă aşa. Mişcarea aceea obsesivă de du-te-vino continua monoton, mai departe, mai departe. Se simţea epuizată, secătuită, astfel că răbdă ce răbdă până nu mai putu şi zise:

— Pentru Dumnezeu, Luce, ajunge! Destul! Ajunge!

El se retrase imediat, tot în erecţie, fără să fi ajuns la orgasm. Şi lucrul acesta o zdrobi. Niciodată nu se mai simţise atât de tristă şi abătută, frustrată de ceea ce ar fi putut fi o victorie desăvârşită. N-avea niciun rost să-i murmure la ureche: „A fost okay?” fiindcă era clar că nu fusese.

Dar nu era în firea ei să se lase doborâtă de necazurile altora; dacă nu fusese satisfăcut, asta era problema lui, nu a ei. Pentru o clipă mai rămase acolo unde era, sperând că o va săruta, că o va îmbrăţişa, dar el nu făcu nimic din toate astea; din momentul în care începuse să o posede şi până la sfârşit n-o sărutase niciodată; ca şi cum atingerea buzelor ei i-ar fi stricat plăcerea. Plăcerea? Dar simţise el oare vreo plăcere? Sigur că trebuia să fi simţit! Era tare ca piatra.

Ea îşi trase picioarele într-o parte, se răsuci într-un cot şi începu să caute ţigările. În momentul în care le găsi, Luce întinse mâna să ia şi el una; ea îi dădu o ţigară şi se aplecă apoi să şi-o aprindă pe a ei de la a lui. Flacăra chibritului îi descoperi faţa – un chip total lipsit de expresie, cu genele lungi coborâte ca să-i ascundă privirea. Trase puternic din ţigară şi chibritul se stinse din cauza răsuflării lui.

„Aşa", îşi zicea el, „Asta o s-o facă fericită pe târfuliţa asta proastă" şi se lăsă pe spate cu braţele încrucişate sub ceafă, ţinând ţigara între buzele strânse uşor. „Să le frământi până cerşesc îndurare şi atunci nu au dreptul să se plângă sau să te critice". Nu conta de cât timp era nevoie pentru asta. El putea rămâne în erecţie chiar şi o noapte întreagă. Dispreţuia actul în sine, dispreţuia femeile, se dispreţuia pe sine. Actul era un instrument, un instrument al instrumentului dintre picioarele lui, dar îşi jurase de mult ca el să nu fie instrumentul nici uneia dintre ele. Întotdeauna operatorul. Întotdeauna stăpânul. El era stăpânul, iar ele servitoarele, şi singurele persoane pe care nu le putea frânge prin voinţa sa erau cele de felul surorii Langtry, care nu simţeau niciun fel de înclinaţie de a fi nici stăpâni, nici servitori…

Se uită la ceas şi văzu că trecuse de nouă şi jumătate. Era timpul să plece dacă nu voia să întârzie şi n-ar fi dorit sub nicio formă să-i ofere

surorii Langtry satisfacţia de a-l pârî colonelului Cureluşă.

— Haide, iubito, eu trebuie să plec. E târziu.

O ajută să se îmbrace cu meticulozitatea celei mai conştiincioase cameriste, îngenunchind ca să-i lege şireturile. Îi scutură hainele de praf, îi aranjă sacoul, strângând catarama centurii şi îi potrivi pe cap pălăria cu boruri largi. Hainele lui erau ude din cauza trupurilor lor ude, dar şi le trase pe el indiferent.

Apoi o conduse până la marginea sectorului rezervat surorilor, ţinând-o de cot ca s-o ghideze prin întuneric cu un aer atât de detaşat şi impersonal, încât ea se simţi jignită şi furioasă.

— Ne mai vedem? întrebă ea când se opriră.

— Sigur că da, iubito, zâmbi el.

— Când?

— Peste câteva zile. Nu se poate prea des, ca să nu ne descopere. Am să vin să te salut pe veranda din faţa pavilionului vostru şi o să aranjăm ceva. Bine?

Ea se ridică în vârful picioarelor ca să-l sărute pe obraz, apoi îşi continuă drumul singură.

El se transformă imediat în pisică, evitând petele de lumină şi adăpostindu-se mai tot timpul în umbra clădirilor.

Şi reveni la gândurile care nu-l părăsiseră nicio clipă cât timp făcuse dragoste: Sergentul Wilson, soldat model, ba chiar erou; expediat la Pavilionul X de vreun comandant pus în încurcătură, ca să-l scape de Curtea Marţială; ar fi putut paria că aşa este. Aşa, aşa! Internările în Pavilionul X deveneau din ce în ce mai ciudate!

Nu-i scăpase faptul că sora Langtry îl considera absolut normal pe noul venit. Bineînţeles că nu crezuse o iotă din ceea ce citise în actele lui, nicio femeie nu crede aşa ceva, mai ales când e vorba de un individ cu statura lui Wilson – cel mai potrivit personaj pentru visurile unei fete bătrâne. Problema era însă alta: era oare sergentul Wilson

omul din visele surorii Langtry? Luce considerase mult timp că acesta trebuia să fie privilegiul lui Neil, dar acum nu mai era atât de sigur. În gândul lui, se ruga ca sora Langtry să-l prefere pe sergent căpitanului, pe Wilson lui Parkinson. Dacă era aşa, îi va fi şi lui mai uşor să realizeze ceea ce îşi pusese în gând. S-o umilească pe sora Langtry.

Îşi dădu seama că îl dureau îngrozitor testiculele şi se opri lângă un zid, încercând să urineze. Dar, ca de obicei, nu putea. Întotdeauna avea nevoie de foarte mult timp pentru a reuşi să se uşureze. Apelă la întreaga sa voinţă, încercând să pună în mişcare şuvoiul uşurător, ţinând instrumentul dispreţuit între degete şi frecându-l în sus şi în jos, cu o furie aproape disperată. Zadarnic. O altă privire aruncată spre ceas îl spuse că n-avea încotro. Trebuia să îndure durerea încă vreo câteva minute.

PARTEA a III-a

CAPITOLUL I

Michael se afla în Pavilionul X de aproximativ două săptămâni când sora Langtry începu să simtă un fel de premoniţie. Nu era vorba de anticiparea unui lucru plăcut, ci de un soi de spaimă morbidă fără vreun suport real. Realitatea era reconfortantă; nu existau niciun fel de asperităţi în mica lor societate; toţi îl plăceau pe Michael şi Michael îi plăcea pe foţi; băieţii erau relaxaţi, se simţeau cu siguranţă mult mai bine, căci Michael îi ajuta enorm, îi proteja şi avea grijă de ei. În fond, îi explicase el, nu putea să citească la nesfârşit; trândăvea suficient pe plajă şi simţea nevoia să facă şi el ceva folositor. Aşa că repara ţevile, bătea cuie, dregea ce se mai strica. Fixase o pernă pe spătarul scaunului din biroul ei. Podelele străluceau. În camera de zi era ordine.

Cu toate acestea, starea de anxietate nu o părăsea. Este ca un soi de catalizator, îşi zicea ea; prin firea lui este inofensiv, dar în mediul specific al Pavilionului X, cine ştie? Da, într-adevăr, plăcea tuturor şi îi plăceau toţi. Şi nu existau niciun fel de animozităţi. Dar Pavilionul X se schimbase de când sosise el, deşi ea nu-şi dădea seama în ce constă schimbarea. Era ceva diferit în atmosferă.

Căldura devenise apăsătoare, aerul era greu şi neclintit; cea mai neînsemnată mişcare producea râuri de transpiraţie. O dată cu luna plină începură ploile care potoliră praful, însă îl prefăcură în noroi. Mucegaiul distrugea totul: plasele împotriva ţânţarilor, cearşafurile, cărţile, lemnăria, hainele, pâinea! Dar, într-un fel, era bine pentru că, neavând posibilitatea să meargă la plajă, erau siliţi să trândăvească; or, mucegaiul le dădea de lucru, căci sora Langtry îi punea să cureţe meticulos mucegaiul cu cârpe muiate în spirt. Deşi le ceruse tuturor să-şi scoată încălţările înainte de a intra în pavilion, noroiul tot izbutea să se infiltreze ca într-

un proces de osmoză şi le dădea de lucru băieţilor, care umblau mereu cu găleţile de apă şi cârpele în mâini ca să menţină curăţenia.

Din fericire, ploaia în sine nu era deprimantă, căci nu întuneca strălucirea soarelui, aşa cum se întâmplă la altitudinile mai înalte. Cât timp nu se instala temeinic, ploaia aceasta era chiar un prilej de exaltare, accentuând starea de linişte şi conferindu-le oamenilor o putere aparte. Atunci când se instala definitiv, aşa cum se întâmpla când începea să sufle musonul, efectele ei erau mai rele decât ale oricărei alte ploi, căci puterea ei era copleşitoare şi neîndurătoare, făcându-i pe oameni să se simtă nişte furnici.

Dar ploaia aceasta venise prea devreme ca să fie în legătură cu musonul, iar după ce trecu, până şi acea îngrămădire curioasă de clădiri numite Baza Cincisprezece arăta surprinzător de frumos.

„Ei, asta este", îşi zise sora Langtry simţind o mare uşurare. „Ceea ce mă neliniştea era apropierea ploii, întotdeauna îi afectează. Ba chiar şi pe mine mă apasă."

— Ce prostie! îi spuse ea lui Michael, întinzându-i o găleată cu apă murdară de noroi.

Michael termina de făcut curăţenie în spălătorie după ce restul pacienţilor puseseră la loc uneltele şi se bucurau de o bine meritată odihnă pe verandă.

— Ce prostie? întrebă el, vărsând apa murdară la canal şi ştergând apoi găleata cu o cârpă.

— Aveam sentimentul că se pune la cale ceva rău, dar nu era decât apropierea ploii. După atâta timp petrecut la tropice s-ar zice că ar trebui să mă pricep mai bine. Se rezemă cu spatele de tocul uşii şi se uită la el, urmărind conştiinciozitatea şi meticulozitatea cu care ducea la bun sfârşit orice sarcină i se încredinţa.

După ce stoarse cârpa o întinse să se usuce pe gura găleţii, apoi se întoarse, îşi îndreptă spinarea şi se uită la ea amuzat.

— Sunt de acord. Aşa este. Trecu pe lângă ea să-şi ia cămaşa agăţată într-un cui şi se îmbrăcă.

— Ajunge să te exaspereze la un moment dat, nu-i aşa? Acasă nu-mi amintesc să mă fi scos vreodată din minţi o ploaie de câteva zile, dar aici te face câteodată să simţi nevoia să omori pe cineva.

— Aşa s-a întâmplat şi cu tine?

Ochii lui zâmbitori exprimară surprindere pentru o clipă, apoi îşi reluară expresia dinainte.

— Nu.

— Dacă n-a fost ploaia, atunci ce a fost?

— Asta e problema mea, spuse el politicos.

Ea roşi.

— Ba este şi a mea în împrejurările de faţă. O, cum de nu înţelegi că este mult mai bine să vorbeşti. Eşti la fel de rezervat ca Ben!

Îşi încheiase până la gât cămaşa şi o băgase în pantaloni cu gesturi mecanice.

— Nu te supăra, soră. Şi nu fi îngrijorată din pricina mea.

— Nu sunt câtuşi de puţin îngrijorată din pricina ta. Dar am petrecut suficient de mult timp în Pavilionul X ca să-mi dau seama că este mult mai bine pentru pacienţii mei să spună ce au pe suflet.

— Dar eu nu sunt pacientul tău, zise el, aplecându-se spre ea, ca şi când s-ar fi aşteptat s-o vadă plecând din calea lui.

Dar ea nu plecă. Continua să stea acolo, mai mult exasperată decât supărată.

— Michael, bineînţeles că eşti pacientul meu! Un pacient foarte echilibrat, trebuie să recunosc, dar nu puteai fi trimis la Pavilionul X fără un motiv bine întemeiat!

— A fost un motiv foarte întemeiat. Am încercat să omor un tip, zise el pe un ton neutru.

— *De ce?*

— Motivele sunt expuse în documentele mele.

— Motivele acelea nu sunt destul de bune pentru mine. Gura i se strânse. Nu le înţeleg. Tu nu

eşti homosexual.

— De unde ştii? întrebă el rece.

Ea trase adânc aer în piept, dar îi susţinu privirea.

— Ştiu.

Atunci el izbucni în râs şi îşi dădu capul pe spate.

— Ei bine, soră, pentru mine nu are nicio importanţă de ce mă aflu aici. De ce ar avea pentru tine? Pur şi simplu, îmi pare bine că sunt aici, asta e tot.

Ea plecă de lângă uşă şi intră în cameră.

— Faci scrimă cu mine, zise ea încet. Ce încerci să ascunzi? Ce poate fi atât de tainic încât să nu-mi poţi spune?

Pentru o clipă, Michael fu gata să lase garda în jos şi ea surprinse privirea unui om extrem de obosit, puţin sălbăticit, frământat. Şi, văzând toate acestea, se simţea dezarmată.

— Nu, nu-ţi bate capul să-mi răspunzi, îi zise ea, zâmbindu-i cu o prietenie sinceră.

El îi răspunse cuprins de o caldă afecţiune pentru ea:

— Nu ştiu să vorbesc, asta e tot; mai ales despre mine însumi, nu-mi găsesc cuvintele.

— Ţi-e teamă că aş putea să te judec în vreun fel?

— Nu. Dar ca să vorbeşti trebuie să găseşti cuvintele potrivite şi eu nu sunt întotdeauna în stare de aşa ceva. Sau, cel puţin, nu atunci când trebuie. Mâine dimineaţă, pe la ora trei, cred că vor fi la locul lor.

— Aşa se întâmplă cu toată lumea. Dar tot ce trebuie să faci este să începi. Şi eu am să te ajut, vreau să te ajut.

Michael închise ochii şi oftă.

— Soră, nu am nevoie de ajutor!

Fata renunţă, cel puţin pentru moment, şi îl întrebă:

— Atunci spune-mi ce crezi despre Benedict.

— De ce mă întrebi pe mine despre Ben?

— Pentru că ştii să te porţi cu el, ceea ce eu nu am ştiut niciodată. Te rog să nu crezi că sunt invidioasă. Mă bucur foarte mult că ştii cum să-l iei. Dar aş vrea să aflu cum faci.

— Benedict, murmură el coborând capul gânditor. Ţi-am spus că nu mă pricep la cuvinte. Ce cred eu despre el? Îmi place. Mi-e milă de el. E bolnav.

— De când cu incidentul din satul acela?

Michael scutură din cap.

— A, nu! E ceva mult mai vechi.

— Poate pentru că şi-a pierdut părinţii la o vârstă fragedă? Sau pentru că a fost crescut de bunică?

— Poate. E greu de spus. Cred că Ben nu ştie prea bine ce este cu el. Nu ştiu. Nu sunt specialist în chestiuni mentale.

— Nici eu, zise ea brusc.

— Dar te descurci foarte bine.

— Ca să fiu sinceră, Ben este singurul pacient care mă frământă şi cu care nu ştiu ce să fac după ce se va desfiinţa Baza Cincisprezece.

— Adică după război, când va pleca din armată?

— Da. Căuta cuvintele potrivite, ca să nu-i rănească sentimentele lui Michael; îşi dădea atâta silinţă cu Ben. Vezi, continuă ea, nu sunt sigură că Ben e în stare să trăiască independent, în afara unei colectivităţi foarte limitate. Dar, pe de altă parte, mi s-ar părea incorect faţă de el punerea lui sub observaţie.

— Într-un azil? întrebă el neîncrezător.

— Cam aşa ceva. Asta este tot ce avem pentru oameni ca Ben. Dar am ezitat mereu să fac asta.

— Greşeşti, strigă el.

— Posibil, tocmai de aceea am şi ezitat.

— Asta l-ar ucide.

— Da, zise ea tristă. După cum vezi, meseria mea nu e chiar atât de uşoară.

El îşi puse mâna pe umărul ei şi o scutură uşor.

— Nu te pripi, te rog! Şi să nu faci nimic fără să discuţi mai întâi cu mine!

Avea o mână grea; ea întoarse capul ca să-i întâlnească privirea.

— Starea lui Ben se îmbunătăţeşte, zise ea. Şi aceasta datorită ţie. Tocmai de aceea am vrut să stau de vorbă cu tine. Nu-ţi face griji!

Neil apăru în uşă şi li se adresă de acolo:

— Cred că sunteţi frânţi de oboseală, nu-i aşa?

Sora Langtry făcu un pas înapoi, depărtându-se de Michael, a cărui mână se retrăsese pe jumătate de pe umărul ei în momentul în care îşi făcuse apariţia Neil.

— Nu chiar aşa de frânţi, zâmbi ea către Neil de parcă s-ar fi scuzat. Apoi îi fu ciudă pe ea însăşi că simţise nevoia să se scuze, dar îi fu ciudă şi pe Neil, pentru raţiuni ceva mai obscure.

Michael rămase pe loc, urmărindu-l pe Neil cu aerul său de proprietar pe care îl arborase în vreme ce o conducea pe sora Langtry afară din spălătorie. Apoi oftă, ridică din umeri şi îi urmă pe verandă. Pavilionul X era tot atât de potrivit pentru o discuţie particulară ca o piaţă publică. Toată lumea ţinea socoteala celorlalţi, şi asta mai ales în ceea ce o privea pe sora Langtry. Dacă nu ştiau unde este, cu cine este, nu aveau pace până n-o găseau. Şi uneori făceau şi un mic calcul în minte pentru a se convinge că îşi împărţea timpul în mod egal pentru fiecare dintre ei. Chiar pentru fiecare? Pentru cei care contau. Neil era foarte priceput la asemenea calcule mentale.

CAPITOLUL II

În ziua următoare, încă din zori, vremea se liniştise şi aerul era atât de înmiresmat, încât toată lumea se simţea mai bine, iar atmosfera generală era relaxată. De îndată ce se încheie corvoada curăţeniei zilnice, băieţii se strânseră pe verandă, iar sora Langtry se retrase în biroul său ca să-şi pună la punct documentele. Plaja urma să se deschidă după-amiază şi, cu siguranţă, avea să fie destul de aglomerată. Numai atunci când era închisă, oamenii îşi dădeau seama ce bine e să poţi azvârli de pe tine hainele şi grijile, să înoţi alene şi să trândăveşti pe nisip.

Deşi mai aveau încă o jumătate de dimineaţă în care trebuiau să-şi umple timpul cu ceva, apatia obişnuită încă nu se instalase, căci toţi aşteptau cu mare nerăbdare ora care le fusese rezervată pentru plajă. Luce se întinsese să doarmă pe unul din paturile de pe verandă. Neil îi convinsese pe Nugget şi pe Benedict să joace cărţi, şi Michael îl condusese pe Matt la celălalt capăt al verandei unde se aflau câteva scaune chiar sub fereastra de la biroul surorii Langtry, suficient de izolate ca să poată sta de vorbă în linişte.

Matt dorea să dicteze o scrisoare pentru soţia sa, şi Michael se oferise să i-o scrie el. Doamna Sawyer încă nu aflase că Matt orbise; insistase să nu i se spună, pentru că dorea s-o facă el însuşi, nimeni nu era în măsură să-l înlocuiască. Compătimitoare, sora Langtry fusese de acord, ştiind că adevăratul motiv era speranţa lui nesăbuită că, înainte de a se reîntâlni cu soţia, se va întâmpla o minune şi îşi va recăpăta vederea.

Când termină, Michael îi reciti rar scrisoarea.

…şi pentru că mâna nu mi s-a refăcut complet, prietenul meu Michael Wilson este cel care îţi scrie acum. Oricum, nu trebuie să-ţi faci griji, căci lucrurile merg spre bine. Îţi dai seama şi singură

că, dacă ar fi fost ceva grav, aş fi fost trimis acasă. Nu-ţi face griji pentru mine. Îmbrăţişează-le şi sărută-le pe fete din partea mea şi spune-le că am să vin curând acasă. Ai grijă de tine şi de ele. Mi-e tare dor de voi toţi. Al tău soţ iubitor, Matthew.

Toate scrisorile trimise acasă se remarcau prin tonul lor artificial, căci autorii lor nu se aşteptaseră niciodată să ajungă atât de departe de cei dragi, încât să fie nevoiţi să-şi aştearnă gândurile şi sentimentele pe hârtie. Şi, în afară de aceasta, mai erau şi cenzorii. Ei citeau absolut tot, iar oamenii, neştiind cine erau aceştia, evitau să vorbească despre necazurile lor, astfel încât scrisorile erau politicoase şi distante. Majoritatea scrisorilor nu se deosebeau cu nimic de acelea scrise de copiii dintr-un internat pe care îl detestă; de regulă, atunci când oamenii sunt fericiţi şi ocupaţi, nevoia de a comunica cu cei dragi scade simţitor.

— Crezi că o să meargă? întrebă Matt neliniştit.

— Eu aşa cred. Am s-o pun într-un plic chiar acum şi i-o dau surorii înainte de prânz… Doamnei Ursula Sawyer – ce adresă ai, Matt?

— Drummoyne, str. Fingleton, 97.

Luce veni din celălalt colţ al verandei şi se prăbuşi într-unul din scaune.

— O, Micul Lord face iarăşi fapte bune! zise el pe un ton provocator.

— Dacă o să stai pe scaunul acela numai în şort, o să ai dungi pe spate ca un puşcăriaş, zise Michael, punând scrisoarea lui Matt în buzunar.

— Dă-le naibii de dungi!

— Ai grijă cum vorbeşti, zise Matt, făcând un gest sugestiv spre obloanele deschise de la ferestrele surorii Langtry.

— Ia stai o clipă, Mike! Am şi eu o scrisoare pentru soţia lui Matt pe care poţi s-o trimiţi o dată cu a lui, zise Luce, suficient de încet ca nimeni altcineva decât ei trei să nu poată auzi. Vreţi să v-o citesc? Dragă doamnă, ştiţi că soţul dumneavoastră este orb ca un liliac?

Matt sări de pe scaun, dar Michael se aşeză între nevăzătorul furios şi torţionarul lui şi îl prinse ferm de umeri.

— Linişteşte-te, Matt. Nu face decât să te necăjească. Linişteşte-te! N-ar putea să trimită o asemenea scrisoare chiar dacă ar vrea, pentru că cenzura nu i-ar permite.

Luce urmărea încântat spectacolul şi nu făcu nicio încercare să-şi retragă picioarele, când îşi dădu seama că Michael intenţionează să-l conducă pe Matt la masă, lângă ceilalţi. Dar, nevrând să dea prilej de discuţii, Michael preferă să-l conducă pe Matt în aşa fel, încât să ocolească picioarele întinse ale lui Luce.

După ce plecară cei doi, Matt la masa de joc, iar Michael în salon, Luce se ridică şi se îndreptă spre balustrada verandei, se sprijini de ea şi întoarse capul în aşa fel încât să prindă murmurul vocilor lui Michael şi a surorii Langtry care se auzeau prin fereastra deschisă; deşi prin întreaga sa atitudine lăsa impresia că nu este atent – asta în cazul în care ceilalţi s-ar fi uitat la el – în realitate trăgea cu urechea. Apoi uşa de la birou se închise şi se făcu din nou linişte. Luce trecu pe lângă cei care jucau cărţi şi intră în salon.

Îl găsi pe Michael ungând pâinea cu unt. Pâinea proaspătă, crocantă era singurul răsfăţ culinar pe care Baza Cincisprezece putea să-l ofere, în ultima vreme, pacienţilor săi. Atât ei, cât şi personalul consumau cantităţi uriaşe de pâine, căci era de-a dreptul excelentă. La ora nouă seara şi la ultima ceaşcă de ceai de dimineaţă nu rămânea nicio firimitură din porţiile generoase de pâine. Încăperea în care se găsea Michael nu era propriu-zis o bucătărie, ci un oficiu pentru depozitarea veselei şi spălatul vaselor. Singura mobilă o constituiau o tejghea şi un dulap de vase de-a lungul unui perete şi sub fereastra cu obloane. În oficiu erau o chiuvetă şi o lampă cu spirt aşezată

pe tejghea, la oarecare distanţă de chiuvetă. Nu exista niciun fel de dispozitiv pentru a ţine mâncarea la rece. Într-un colţ mai îndepărtat se afla şi un sterilizator cu spirt, cu ajutorul căruia sora Langtry steriliza seringile şi celelalte câteva instrumente de care se întâmpla să fie nevoie. În permanenţă avea la îndemână, gata sterilizate, două seringi, ace de seringă, ace de sutură, două pensete şi un forceps pentru ţânţari, fie pentru cazul în care vreunul din pacienţi s-ar fi rănit şi ar fi avut nevoie de administrarea urgentă a primului ajutor sau a unui sedativ, în cazul în care ar fi încercat să se sinucidă. Când fusese deschis Pavilionul X se discutase foarte aprins dacă pacienţii au voie să păstreze asupra lor bricele, curelele şi alte instrumente de acest fel şi dacă e sau nu nevoie ca toate cuţitele de bucătărie să fie ţinute sub cheie. Dar în cele din urmă se convenise că era incomod şi numai o singură dată un pacient încercase să se sinucidă, din fericire fără să reuşească. Nu existaseră cazuri premeditate de violenţă a unui pacient împotriva altuia pentru a se revizui această decizie, căci pacienţii care nu puteau fi stăpâniţi în condiţiile Bazei Cincisprezece erau trimişi în altă parte.

După lăsarea întunericului, oficiul era invadat de gândaci. Nici cea mai strictă igienă din lume nu putea să-i elimine, pentru că veneau în zbor de afară, urcau pe ţevile de canalizare, cădeau din acoperişul de stuf. Cum vedeau unul, oamenii îl omorau, dar erau o grămadă care îi luau locul. Neil avea obiceiul să organizeze, o dată pe săptămână, o vânătoare pe scară mare, ceea ce, probabil, avea darul de a stăvili întrucâtva înmulţirea populaţiei gândăceşti. Toţi se îngrijeau să ţină întotdeauna foarte curată mica încăpere, aşa că recolta de gunoi era nesemnificativă.

Luce se opri în uşă urmărindu-l cu privirea pe Michael câteva clipe, apoi îşi scoase din buzunar ustensilele de fumat şi începu să-şi răsucească o

ţigară. Deşi Michael era ceva mai scund decât Luce, păreau oarecum egali, amândoi fără cămaşă, laţi în umeri, cu şoldurile înguste şi abdomenul plat.

Întorcând capul spre stânga, Luce observă că uşa de la biroul surorii Langtry este închisă.

— Nu reuşesc să te zgândăr niciodată, aşa este? îl întrebă el pe Michael, punându-şi tabachera înapoi în buzunar şi începând să-şi răsucească alene o ţigară. O bucăţică de foiţă de hârtie i se lipise de buza de jos şi flutura în timp ce el vorbea.

Întrucât Michael nu-i răspunsese în niciun fel, Luce repetă întrebarea, de astă dată pe un ton atât de insolent, încât l-ar fi făcut pe oricine să sară în sus de furie.

— Aşa-i că nu reuşesc niciodată să te scot din pepeni?

Dar Michael nu sări în sus de furie.

— De ce doreşti să mă scoţi din pepeni? întrebă el.

— Pentru că îmi place să-i aţâţ pe oameni. Îmi place să-i scot din sărite. Mai întrerupe cumva monotonia asta idioată.

— Mai bine ai încerca să te faci plăcut şi util, zise Michael cu o oarecare ciudă în glas, gândindu-se la tristeţea pe care i-o provocase lui Matt.

Ţigara răsucită numai pe jumătate căzu pe podea, foiţa de ţigară de pe buza lui Luce zbură scuipată de ei în sus; Luce străbătu încăperea dintr-o săritură, îl apucă strâns pe Michael de braţ şi îl răsuci brusc cu faţa spre el.

— Cine dracu’ te crezi? Să nu încerci să faci pe deşteptul cu mine!

— Ceea ce ai spus seamănă cu o replică din vreuna din piesele tale, ripostă calm Michael, privindu-l pe Luce drept în faţă.

Timp de un minut, niciunul nu se mişcă, sfredelindu-se reciproc cu privirea.

Apoi mâna lui Luce se relaxă, dar, în loc să se îndepărteze, rămase pe loc, mângâind pe bicepşii lui Michael urmele lăsate de strânsoarea degetelor lui.

— Ai tu ceva al tău, nu-i aşa, Michael? şopti Luce. Băieţelul cu ochi albaştri al surorii Langtry! Dar e ceva în tine care nu i-ar plăcea deloc dacă l-ar descoperi. Eu însă ştiu ce este acest ceva şi mai ştiu şi ce să fac cu el.

Avea o voce insidioasă de hipnotizator, mâna îi coborî mângâind uşor braţul lui Michael şi, când ajunse la încheietură, îl obligă să lase jos cuţitul. Aproape că nu mai respirau, niciunul, nici celălalt. Apoi Luce se apropie şi mai mult, Michael întredeschise buzele şi trase puternic aer în piept printre dinţii încleştaţi; ochii îi căpătaseră o strălucire ciudată.

Amândoi auziră zgomotul în aceeaşi clipă şi se întoarseră deodată. Sora Langtry stătea în uşă.

Mâna lui Luce coborî de pe braţul lui Michael fără grabă, fără a lăsa să se vadă că s-ar simţi cumva vinovat; apoi Luce făcu un pas înapoi cu un gest firesc.

— Încă nu ai terminat, Michael? întrebă sora Langtry.

— Aproape, soră.

Luce se întoarse, îi aruncă o privire languroasă surorii Langtry, apoi ieşi. Ţigara uitată zăcea pe podea, iar firişoarele de tutun şi foiţa se mişcau uşor în adierea vântului.

Inspirând profund, sora Langtry intră în încăpere, fără să-şi dea seama de faptul că îşi freca palmele de rochie, în sus şi în jos. Se opri în locul de unde îl putea urmări pe Michael din profil cum tăia pâinea cu unt în bucăţi mai mici şi le aşeza în teanc pe o farfurie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nimic.

Vocea lui era nepăsătoare.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur, soră!

— Nu încerca să… să te provoace?

Michael se întoarse cu spatele ca să facă ceai; ceainicul de pe spirtieră bolborosea, adăugând şi aburul său la atmosfera şi aşa încărcată. „O, Dumnezeule, oare de ce nu-l lăsau oamenii în pace?”

— Să mă provoace? repetă el în loc de răspuns, sperând ca obtuzitatea lui s-o descurajeze.

Sora Langtry încerca disperată să-şi stăpânească gândurile şi emoţiile, conştientă de faptul că niciodată nu se mai simţise atât de răvăşită, de debusolată.

— Ascultă, Michael, zise ea fără niciun fel de tremur în glas, eu sunt fetiţă mare acum, nu-mi place încercarea oamenilor de a mă face să mă simt fetiţă mică. De ce continui să te porţi cu mine ca şi când, indiferent ce ai avea în minte, ar depăşi puterea mea de înţelegere? Te întreb din nou – ţi-a făcut sau nu Luce vreun fel de avansuri? Da sau nu?

Michael şterse o dâră de apă care se prelinsese din ceainic pe dinafară vasului de porţelan în care urma să se oprească ceaiul şi zise:

— Nu, soră, pe cuvânt, nu mi-a făcut. A fost el însuşi, atât şi nimic mai mult.

Schiţă un zâmbet uşor în colţul gurii. Puse ceainicul înapoi, stinse flacăra şi se întoarse ca s-o privească în ochi.

— Este foarte simplu. Încerca să mă scoată din sărite. Chiar el a spus-o. Dar nu va reuşi niciodată. Eu am mai întâlnit oameni ca Luce. Indiferent de modul cum aş fi provocat, nu-mi voi pierde niciodată controlul. Mâna i se strânse convulsiv, făcându-se pumn. Nu pot! Sunt îngrozit de ce aş putea face!

Avea el ceva anume; exact aşa spusese şi Luce. Privirea ei alunecă de la umăr spre părul blond de pe piept, nefiind foarte sigură dacă broboanele de pe ele erau de sudoare sau proveneau de la aburul

ceainicului. Dintr-o dată simţi că îi este frică să-l privească în ochi, că ameţeşte şi are un gol în stomac. Culoarea îi dispăru din obraji şi începu să se clatine. El se mişcă repede, fiind sigur că va leşina, şi îşi trecu un braţ pe sub talia ei, sprijinind-o. Ea nu mai simţea nimic altceva decât braţul şi coapsa şi umărul lui până când, îngrozită, avu senzaţia că i se face frig, că pielea i se strânge şi mameloanele i se fac tari ca piatra, începând s-o doară.

— O, Dumnezeule, nu! strigă ea smulgându-se şi canalizându-şi toată furia împotriva lui Luce. Este o adevărată pacoste, zise ea strângând din dinţi. Îi place să distrugă totul numai pentru a savura dezastrul.

Dar nu numai ea era afectată de această întâmplare; mâna lui Michael tremura uşor când o duse la frunte să-şi şteargă transpiraţia şi se întoarse puţin cu spatele spre ea ca să nu se dea de gol, respirând precipitat.

— Nu este decât o soluţie în privinţa lui Luce, zise el, să nu-l laşi să te scoată din sărite.

— Ştiu eu ce i-ar prinde bine lui Luce – vreo şase luni cu lopata şi cu târnăcopul în mână!

— Şi mie mi-ar prinde bine. Tuturor celor din Pavilionul X, spuse Mike blând şi găsi în el puterea de a apuca tava. Haide, vino, soră, o să te simţi mai bine după o ceaşcă de ceai.

Reuşi şi ea să schiţeze ceva ce semăna a zâmbet şi se uită la el neştiind dacă trebuie să se simtă ruşinată sau fericită. Încerca să descifreze ceva pe chipul lui care s-o liniştească, s-o încurajeze. Dar, în afară de ochi, chipul lui era cu totul impasibil; ochii trădau o emoţie puternică, deoarece aveau pupilele dilatate. Ceea ce ar fi putut fi şi din cauza lui Luce.

Luce nu era de găsit nicăieri în pavilion. Şi nu era nici pe verandă. Jucătorii de cărţi abandonară partida oarecum recunoscători la vederea

ceainicului, căci sosirea lui era aşteptată de câtva timp.

— Cu cât transpir mai mult, cu atât beau mai mult ceai, zise Neil, golindu-şi cana dintr-o înghiţitură şi întinzând-o apoi din nou, ca să i se mai toarne.

— E timpul să-ţi iei tabletele de sare, dragul meu, zise sora Langtry, încercând să dea glasului ei o intonaţie firească. Neil îi aruncă o privire rapidă. Ceilalţi făcură aceiaşi lucru.

— S-a întâmplat ceva, soră? întrebă Nugget îngrijorat.

Ea zâmbi şi scutură din cap.

— Un uşor atac din partea lui Luce. Apropo, unde este?

— Am impresia că s-a dus pe plajă.

— Înainte de ora unu? Nu-l recunosc.

Nugget rânji, ceea ce îl făcu să semene şi mai mult cu o rozătoare, pentru că rânjetul îi dezveli doi incisivi de sus.

— Am spus eu cumva că se ducea să înoate? Şi am precizat spre ce plajă se îndrepta? S-a dus şi el să se plimbe, aşa, ca omul, şi dacă se întâmplă să întâlnească o domnişoară drăguţă, ei bine, se opresc şi ei şi stau de vorbă, asta-i tot.

Michael oftă zgomotos, zâmbindu-i surorii Langtry ca şi când ar fi vrut să spună: „Vezi, ţi-am spus eu că nu ai de ce să-ţi faci griji” şi se întinse pe spate, încrucişându-şi mâinile la ceafă. Pectoralii i se contractară, în timp ce părul de sub braţ strălucea încărcat de bobite de transpiraţie.

Ea simţi că păleşte din nou şi reuşi numai cu un mare efort să pună ceaşca în farfurie fără să verse, ceaiul. Este ridicol! îşi zise ea, doar nu sunt liceană, sunt o femeie adultă şi cu experienţă.

Neil se încordă şi întinse mâna să-i mângâie încurajator braţul.

— Haide, curaj! Ce s-a întâmplat, soră? Un acces de febră?

Ea se ridică în picioare.

— Aşa cred. Vă puteţi descurca dacă plec mai devreme? Sau preferaţi s-o rog pe sora şefă să trimită pe cineva să mă înlocuiască?

Neil o însoţi în salon în timp ce ceilalţi rămaseră abătuţi la masă, inclusiv Michael.

— Pentru Dumnezeu, nu ne aduce pe altcineva pe cap! o rugă Neil. Dar tu o să te simţi bine singură? Poate ar fi mai bine să te însoţesc până la tine.

— Nu, Neil, mulţumesc. Nu cred că este nimic serios, pur şi simplu astăzi nu mă simt în apele mele. Poate că este din cauza vremii. Mai devreme se anunţa un timp atât de răcoros şi plăcut şi acum e din nou zăpuşeală. Dar somnul de după-amiază o să mă refacă complet. Desfăcu perdeaua din capace de bere şi îi zâmbi peste umăr. Ne vedem diseară.

— Numai dacă te simţi mai bine. Dacă nu, nu-ţi face griji şi nu trimite, te rog, pe nimeni. Locul ăsta e liniştit ca un mormânt.

CAPITOLUL III

Camera surorii Langtry era o încăpere la fel cu alte zece construite în stilul tipic al Bazei Cincisprezece; înşirate una după alta, dădeau într-un coridor pe una din părţi şi pe o verandă în cealaltă. Întreaga construcţie era ridicată pe piloni la o înălţime de trei metri deasupra solului. În ultimele patru luni fusese singura locatară a acestui bloc, ceea ce nu însemna că ar fi fost o fiinţă nesociabilă, ci că tânjea după o oarecare intimitate. Din 1940, când intrase în armată, pe tot parcursul perioadei cât lucrase la urgenţele din linia întâi locuise totdeauna în comun, câte patru într-un cort. Când venise la Baza Cincisprezece i se păruse că ajunsese în rai, deşi nu fusese singură în camera în care locuia acum şi întreaga clădire răsuna de zgomotele făcute de femeile obligate să trăiască mult prea aproape una de alta. Nu e de mirare, aşadar că, în momentul în care personalul medical începuse să-şi rărească rândurile, surorile rămase se străduiseră să stea cât mai departe una de alta, desfătându-se în luxul de a locui singure.

Sora Langtry intră în camera sa şi se duse imediat ia birou, trase sertarul de sus şi scoase o sticluţă cu somnifer-granule. Pe birou se afla o carafă cu apă fiartă, acoperită cu un pahar de sticlă obişnuită. Luă paharul de pe gâtul carafei şi turnă puţină apă în el, apoi înghiţi somniferul înainte să se poată răzgândi. Ochii care o priveau din oglinda deteriorată de pe perete erau încercănaţi şi fără expresie; aşa ar fi vrut să-i rămână până când somniferul îşi va face efectul.

Cu uşurinţa pe care i-o dădea o practică îndelung exersată găsi şi desfăcu agrafele care îi fixau vălul şi ridică întregul edificiu de pe părul îngrijit, plasându-l – gol şi ţeapăn – pe spătarul unui scaun de unde părea că-şi bate joc de ea. Se aşeză pe marginea patului ca să-şi dezlege pantofii

de zi, îi puse cu grijă unul lângă altul, destul de departe ca să fie sigură că nu se va împiedica de ei când se va da jos din pat, apoi se ridică în picioare ca să-şi scoată uniforma şi lenjeria.

Un halat cu un model vag oriental atârna de un cui în spatele uşii; şi-l trase pe ea şi se duse să facă un duş. După aceea, simţindu-şi pielea curată sub pijamaua de bumbac, se întinse în pat şi închise ochii. Somniferul începea să-şi facă efectul, dându-i o senzaţie nu foarte diferită de cea provocată de un consum prea mare de gin, un fel de ameţeală şi somnolenţă. Oftă şi se strădui să mai rămână câtva timp conştientă. Sunt îndrăgostită de el sau ceea ce simt pentru el are cu totul alt nume decât dragoste? Oare am fost prea mult timp departe de viaţa adevărată, normală, sunt victima dorinţelor mele refulate? Nu, nu se poate să fie asta. Totuşi, sper să fie numai asta. Nu dragoste. Nu aici. Nu cu ei. Nu mi se pare a fi genul de om care să preţuiască dragostea…

Imaginile începură să se estompeze, să-şi piardă contururile, să se confunde una cu alta; adormi cu un sentiment de recunoştinţă faţă de somn şi cu gândul că ar fi minunat să nu se mai trezească niciodată, niciodată…

CAPITOLUL IV

În momentul în care urca rampa spre intrarea în Pavilionul X, în jurul orei şapte, în aceeaşi seară, îl zări pe Luce în faţa uşii. Ar fi vrut s-o ocolească dar ea îi tăie calea foarte hotărâtă şi cu o privire morocănoasă.

— Aş dori să stau de vorbă cu tine o clipă, te rog. El îşi dădu ochii peste cap.

— O, soră! Tocmai acum! Aveam o întâlnire!

— Anuleaz-o! Înăuntru, sergent.

Luce o urmărea în timp ce îşi scotea pălăria cu boruri largi şi o atârna în locul în care stătea boneta roşie în timpul zilei. Îi plăcea mai mult în uniforma ei de seară, un mic soldăţel îmbrăcat în gri.

Ea se aşeză la biroul ei, apoi ridică privirea spre el şi constată că Luce rămăsese lângă uşă, sprijinit de perete, gata de plecare.

— Intră înăuntru, închide uşa şi ia poziţia de drepţi, sergent, zise ea scurt şi aşteptă până când el se conformă. Apoi continuă: Aş dori să-mi explici exact ce s-a întâmplat astăzi între tine şi sergentul Wilson.

El ridică din umeri, scutură din cap, apoi zise:

— Nimic, soră.

— Nimic, *soră Langtry.* Mie nu mi s-a părut că n-ar fi fost nimic.

— Dar ce ţi s-a părut? întrebă el, după cât lăsa impresia mai mult amuzat decât tulburat de ea.

— Mi s-a părut că făceai avansuri homosexuale sergentului Wilson.

— Aşa este, spuse el simplu.

Luată prin surprindere avu nevoie de o pauză ca să găsească ce să-i spună în continuare. Şi îl întrebă:

— De ce?

— O, a fost numai o experienţă. Ştiu că e domnişoară şi eram curios să văd ce o să facă.

— Asta e o calomnie!

— Zău!? Atunci poate să mă dea în judecată. Dar eu îţi spun că e fetiţă.

— Asta nu explică nicidecum avansurile tale. Dacă facem abstracţie de sergentul Wilson, tu nu eşti câtuşi de puţin homosexual.

Mişcarea lui fu atât de bruscă, încât o făcu să se tragă înapoi, fără să vrea. Îşi puse o coapsă pe biroul ei şi se aplecă atât de tare spre ea, încât îi vedea structura extraordinară a irisului, multitudinea de linii de culori diferite care le confereau acea calitate de cameleon; pupilele lui erau dilatate şi strălucitoare. Iar inima ei începu să bată într-un galop nebunesc, amintindu-şi straniul efect pe care îl avusese asupra ei în primele zile când venise în Pavilionul X; se simţea paralizată, hipnotizată, aproape vrăjită. Dar cuvintele spuse de el în secunda imediat următoare avură darul să rupă imediat vraja.

— Iubito, eu sunt *orice,* spuse el pe un ton dulceag. Orice doreşti tu – tânăr, bătrân, mascul, femelă – pentru mine e totuna!

Sora Langtry nu-şi putu reprima o tresărire de scârbă.

— Încetează! Nu mai vorbi aşa! Blestematule!

Faţa lui se apropie şi mai mult, mirosul lui proaspăt şi plăcut o invada din toate părţile.

— Haide, surioară, pune-mă la încercare. Ştii care e necazul tău? Că n-ai încercat cu nimeni. Şi atunci de ce să nu începi cu cel mai bun? Eu sunt tot ce poate fi mai bun! Zău aşa! O, femeie, eu pot să te fac să tremuri toată şi să mă implori să continui. Haide, soră, încearcă măcar o dată! Nu te irosi pentru o „fetiţă” sau vreun filfizon neputincios, prea obosit ca să i se mai scoale a doua oară. Încearcă-mă *pe mine.* Eu sunt cel mai bun.

— Te rog să ieşi afară, zise ea cu nările fremătând.

— De regulă nu sărut pe nimeni, dar cu tine o să fac o excepţie. Haide, soră, sărută-mă!

Nu avea unde să fugă; spătarul scaunului ei era atât de aproape de perete, încât abia putea să şadă pe el. Dar ea îl împinse cu atâta furie înapoi, încât se izbi de zid, iar trupul i se retrase într-o adevărată convulsie de scârbă pe care nici măcar Luce n-o putea confunda cu altceva.

— Afară, Luce! *Imediat!* Îşi puse mâna la gură ca şi când i-ar fi venit să vomite, cu ochii aţintiţi asupra acelui chip fascinant, de parcă l-ar fi privit pe diavolul însuşi.

— Foarte bine, n-ai decât să te iroseşti, zise el. Se ridică şi începu să-şi scuture şi să-şi perie cu mâna pantalonii, ca să-şi potolească erecţia. Ce proastă eşti! N-o să ai nicio plăcere cu niciunul dintre ei. Ăia nu sunt bărbaţi. Singurul bărbat de aici sunt eu.

După ce plecă Luce, ea continuă să privească fix uşa închisă într-o stare de prostraţie până când oroarea şi spaima începură să scadă în intensitate; simţea o nevoie cumplită să plângă şi numai faptul că nu clipea deloc împiedica lacrimile să izbucnească în şiroaie. Căci simţise puterea din el, voinţa acerbă de a avea ceea ce îşi doreşte cu orice preţ. Şi se întreba dacă şi Michael se simţise la fel mai înainte, în salon, ţintuit ca un fluture în insectar de ochii aceştia de ţap.

Neil bătu, intră şi închise uşa, ascunzând ceva într-o mână la spate. Înainte de a se aşeza pe scaunul pentru oaspeţi, scoase tabachera şi îi oferi o ţigară peste masă. Ritualul cerea ca ea să facă un pic de mofturi, dar de astă dată apucă imediat ţigara şi se aplecă peste masă ca să-i fie aprinsă, ca şi cum nevoia de a fuma era atât de imperioasă, încât uitase de orice reticenţă.

Ghetele îi scrâşniră pe podea în momentul în care îşi mişcă picioarele. Neil ridică o sprânceană:

— Nu-mi amintesc să fi rămas vreodată cu ghetele în picioare în interiorul pavilionului, soră. Eşti sigură că te simţi bine? Ai cumva febră? Sau vreo durere de cap?

— Nici durere de cap, nici febră, domnule doctor! Mă simt foarte bine. Nu mi-am scos ghetele pentru că l-am prins pe Luce tocmai când se pregătea să plece şi voiam să stau de vorbă cu el. Aşa că am uitat de ghete.

El se ridică în picioare, ocoli biroul şi îngenunche în spaţiul îngust de lângă scaunul ei, bătându-se uşor cu mâna pe coapsă.

— Haide, sus piciorul.

Cataramele de la jambierele ei erau înţepenite, aşa că dură ceva timp până le desfăcu; slăbi apoi şireturile suficient pentru a-i putea trage gheata din picior şi îi rulă şoseta în sus, peste pantaloni. Apoi procedă la fel şi cu celălalt picior, se aşeză pe călcâie şi se răsuci căutând cu privirea papucii cu tălpi de cauciuc şi feţe de pânză pe care îi purta în pavilion după lăsarea întunericului.

— Pe raftul de sus, zise ea.

— Acum e mai bine, zise el, după ce legă şireturile papucilor. E suficient de comod?

— Da, mulţumesc.

El se întoarse la scaunul lui.

— Tot mai arăţi cam palidă.

Ea îşi lăsă ochii în jos şi-şi privi mâinile.

— Îmi tremură mâinile, zise ea aparent surprinsă.

— De ce nu te duci la cabinetul medical?

— E numai din cauza nervilor, Neil.

Continuară să fumeze în linişte, ea uitându-se pe fereastră, el fixând-o cu privirea. Apoi, când ea se întoarse ca să strivească ţigara în scrumieră, el puse în faţa ei, pe birou, bucata de hârtie pe care o ţinuse ascunsă la spate.

Michael! Exact aşa cum îl văzuse şi ea, bun şi puternic, cu ochi care o priveau atât de deschis şi

direct, încât era imposibil să crezi că în spatele lor s-ar ascunde ceva ruşinos, nedemn de un bărbat.

— Este cel mai bun din câte ai făcut până acum; chiar mai bun decât Luce, aşa cred, zise ea privind intens portretul şi sperând din toată inima să nu i se observe tulburarea care o cuprinsese la vederea desenului. Luându-l cu grijă în mână, i-l întinse înapoi.

— Vrei să fii drăguţ să-l prinzi tu de perete?

El se ridică şi îl fixă pe perete cu câte o pioneză în fiecare colţ la capătul din dreapta al rândului din centru, lângă propriul său portret. Îl punea în umbră pe acesta, căci atunci când încercase să-şi traseze pe hârtie propriul chip, Neil nu reuşise să se detaşeze suficient, astfel că portretul era slab, şters, inexpresiv.

— Acum suntem toţi, zise el. Poftim, mai ia, te rog, o ţigară.

Ea o apucă aproape cu aceeaşi grabă ca şi pe prima, trase adânc în piept şi când dădu fumul afară îi spuse pe un ton repezit şi artificial:

— Pentru mine, Michael, ca bărbat, este o enigmă şi arătă spre portretul fixat pe perete.

— Ţi s-au încurcat sistemele de semnalizare, soră, zise Neil fără a lăsa să se vadă că înţelegea cât de greu îi venea ei să abordeze subiectul Michael şi fără a-şi trăda propria preocupare în legătură cu relaţia dintre ea şi Michael. Femeile sunt enigme. Întreabă pe oricine, de la Shakespeare la Shaw.

— Numai pentru bărbaţi. Shakespeare şi Shaw erau bărbaţi. Şi reciproca e valabilă. Sexul opus reprezintă întotdeauna o enigmă, o *terra incognita.* Aşa încât, ori de câte ori cred că „am rezolvat" un bărbat, acesta face o piruetă complicată şi îmi scapă din nou şi o ia în direcţie opusă. Scutură scrumul ţigării şi îi zâmbi. Presupun că am preferat să mă ocup singură de acest pavilion pentru că îmi oferă o ocazie minunată de a studia un grup de bărbaţi fără amestecul altei femei.

El râse.

— Ce observaţie de clinician! Asta poţi să mi-o spui mie, dar nu cumva să sufli o vorbă lui Nugget dacă nu vrei să-ţi vină cu o combinaţie de plagă bubonică şi antrax.

Ochii ei căpătaseră o expresie oarecum indignată, ca şi când ar fi vrut să protesteze pentru că o judeca greşit, dar el continuă blând, înainte ca ea să-i poată întrerupe.

— Bărbaţii sunt creaturile cele mai simple cu putinţă, evident, nu chiar la nivelul protozoarelor, dar nici al fiinţelor enigmatice.

— Fals! Sunteţi mult mai enigmatici decât cele mai tainice creaturi; şi cu mult mai importanţi. Să-l luăm, de exemplu, pe Michael.

Nu, nu putea. Nu putea să vorbească despre ceea ce se petrecuse în salon între Michael şi Luce, deşi pe drum se gândise că singurul care ar putea s-o ajute era Neil. Dar îşi dădu seama că, relatându-i cele întâmplate cu ei, s-ar fi expus pe ea însăşi; şi asta n-o putea face. Şi apoi urmase şi scena aceea groaznică dintre ea şi Luce; până la urmă i-ar fi povestit şi despre aceasta, ceea ce ar fi însemnat o crimă, închise aşadar gura, lăsând fraza neterminată.

— Foarte bine, să-l luăm pe Mike, zise Neil, ca şi când propoziţia ei ar fi fost încheiată. Ce este atât de misterios în persoana lui? Câţi ca el putem găsi pretutindeni?

— Neil, dacă ai de gând să vorbeşti ca Luce Daggett, îţi jur că nu mai discut niciodată cu tine.

Fu atât de surprins de reacţia ei că scăpă ţigara pe jos, se aplecă s-o ridice şi se aşeză din nou în scaun privind-o nedumerit.

— Pentru Dumnezeu, dar ce s-a întâmplat? întrebă el.

— O, omul acela îngrozitor!

Atâta reuşi ea să spună.

— Soră, mă consideri cu adevărat prieten? Vreau să spun, ca pe cineva cu adevărat de partea

ta?

— Bineînţeles! Nu ştiu de ce mă mai întrebi.

— Luce este cel care te nelinişteşte sau Mike? Îl cunosc pe Luce, îl suport de peste trei luni şi n-am avut niciodată senzaţia pe care o am acum, de fapt, de când a venit Michael. În două săptămâni locul acesta s-a transformat într-un adevărat cazan sub presiune. Mă aştept să facă explozie din clipă în clipă. Deocamdată însă nu e niciun pericol. Dar să aştepţi să explodeze ceva ce ştii că trebuie să explodeze este foarte greu de suportat. E ca şi când am fi din nou în linia întâi.

— Ştiam că ai o părere proastă despre Michael, dar nu chiar aşa, zise ea cu buzele strânse.

— Nu am deloc o părere proastă despre Michael, este un băiat admirabil. Dar el a provocat schimbarea, nu Luce.

— Asta-i ridicol! Cum ar fi putut Michael să schimbe ceva? Este aşa de… aşa de liniştit!

Ei bine, se gândi el, nu este nimic de făcut. Oare ea îşi dădea seama ce se întâmplă, ce se întâmplă cu ea, cu el, cu noi toţi?

— Poate pentru că *tu eşti alta* de când a sosit Michael, zise el calm. Fără îndoială că îţi dai seama că dispoziţia noastră sufletească şi atitudinea noastră sunt influenţate de starea ta. Chiar şi în cazul lui Luce. Şi de când a venit Michael te-ai schimbat, ai devenit altă persoană, cu dispoziţie diferită, cu atitudini diferite.

„O, Dumnezeule, soră Langtry, ţine-te bine, nu lăsa să se ghicească nimic”. Îl privi cu un fel de interes politicos, blândă, calmă şi impasibilă. În spatele acestui paravan, mintea ei se străduia să găsească o soluţie rapidă, un model de comportament şi de atitudine care, dacă nu va putea chiar să-l liniştească pe Neil, cel puţin să i se pară logic, ţinând seama de ceea ce ştia el despre ea; cu acest prilej se convinsese că o cunoştea mai bine decât ar fi putut bănui. Tot ceea ce spusese era adevărat, dar ea n-ar fi recunoscut în ruptul

capului; era mult prea conştientă de fragilitatea echilibrului lui sufletesc, de dependenţa lui faţă de ea. Şi acum o forţa să ia o hotărâre înainte că lucrurile să i se fi clarificat pe deplin în minte.

— Sunt obosită, Neil, zise ea şi pe chipul ei se răsfrânse toată încordarea acelei zile atât de dificile şi de lungi. Pur şi simplu durează de prea mult timp. Sau poate că sunt prea slabă. Nu ştiu. Aş dori să ştiu. Îşi umezi buzele. Nu arunca toată vina numai asupra lui Michael, te rog. Lucrurile sunt mult prea complicate pentru a le simplifica în felul acesta. Dacă m-am schimbat, asta porneşte dinlăuntrul fiinţei mele. Ne apropiem de sfârşitul unei etape, suntem pe punctul de a începe o altă existenţă. Mă pregătesc pentru asta şi cred că şi voi toţi faceţi acelaşi lucru. Şi sunt atât de obosită. Nu-mi îngreuia situaţia, te rog. Ajută-mă.

Cu Neil se petrecea ceva extraordinar; simţea această schimbare aproape fizic în timp ce o asculta pe sora Langtry care se recunoştea învinsă. Ca şi când, pe măsură ce ea se prăbuşea, resursele lui interne se amplificau pentru a le alimenta pe ale ei, acum aproape epuizate. Asta era, se gândi el exaltat; devenise dintr-o dată la fel de umană ca şi el, o persoană care avea şi ea anumite limite în privinţa capacităţii de a îndura şi de a se stăpâni. Văzând-o atât de slabă, el se simţea mai puternic, forţa lui nu mai era eclipsată de aceea a surorii Langtry.

— Când te-am cunoscut am fost convins că eşti turnată din fierul cel mai dur, zise el încet. Aveai tot ceea ce îmi lipsea mie. Să pierzi câţiva oameni într-o luptă? Ai fi fost mâhnită, desigur, dar nu ai fi ajuns în Pavilionul X numai pentru atâta lucru. Nimic nu te-ar fi putut aduce într-un loc cum este Pavilionul X. Şi cred că atunci erai exact ceea ce îmi trebuia mie. Dacă nu ar fi fost aşa, n-ai fi putut face nimic pentru mine, or m-ai ajutat enorm. Enorm. Nu vreau să te prăbuşeşti acum. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să te ajut. Dar este atât

de plăcut să simt că balanţa se mai înclină un pic şi în partea mea!

— Înţeleg, spuse ea zâmbind. Apoi oftă. O, Neil, îmi pare rău. Într-adevăr, mă simt cam ciudat. Nu că aş încerca să-mi găsesc o scuză. Nu, ai dreptate în ceea ce priveşte dispoziţia mea sufletească şi atitudinea mea. Dar sper să depăşesc situaţia.

— De fapt, de ce este internat Michael în Pavilionul X? întrebă el.

— Credeam că ai altceva mai bun de făcut decât să mă întrebi aşa ceva, răspunse ea uimită. Nu am voie să discut despre boala unui pacient cu alt pacient.

— Numai dacă îl cheamă Benedict sau Luce. Dădu din umeri. Ei, nu face nimic, oricum a meritat să încerc. Nu te-am întrebat din pură curiozitate. Este un om periculos. Atât de integru! Imediat ce rosti aceste cuvinte regretă că le spusese, fiindcă îi era teamă că se va îndepărta de el tocmai acum, când o simţise atât de aproape.

Cu toate acestea, ea nu luă o atitudine defensivă, se ridică doar în picioare.

— E timpul să-mi fac apariţia în salon. Asta nu înseamnă însă că te dau afară, Neil; dimpotrivă, îţi sunt foarte recunoscătoare.

Ajungând la uşă se opri să-l aştepte, apoi continuă:

— Sunt de acord cu tine, este un bărbat periculos. Dar şi tu eşti aşa, şi Luce, şi Ben. În alt fel, poate, însă cu toţii sunteţi periculoşi.

CAPITOLUL V

În seara aceea, sora Langtry părăsi salonul mai devreme ca de obicei şi refuză oferta lui Neil de a o însoţi; porni agale spre camera ei. Ce cumplit este să nu ai pe nimeni căruia să te destăinui. Dacă ar încerca să-l abordeze în chestiunea aceasta pe colonelul Donaldson, cu siguranţă că ar fi trimis-o imediat şi pe ea la un psihiatru! Cât despre sora şefă… N-avea pe nimeni căruia să-i poată vorbi deschis, nici măcar vreo colegă de-a sa, pentru că cea care îi fusese mai apropiată plecase atunci când Baza Cincisprezece îşi redusese activitatea.

Ziua care trecuse fusese una dintre cele mai nefericite din toată viaţa ei, o înlănţuire de întâlniri şi evenimente supărătoare, chinuitoare, derutante. Michael, Luce, Neil şi ea însăşi se perindau prin faţa ochilor ei, se suceau, se răsuceau şi ţopăiau ca nişte imagini în sala oglinzilor strâmbe care transformă formele fireşti în privelişti groteşti.

Probabil că exista o explicaţie logică pentru ceea ce văzuse sau crezuse că vede în salon. În legătură cu Michael, instinctele ei o purtau într-o anumită direcţie, în timp ce comportarea lui şi unele dintre afirmaţiile pe care le făcuse o dirijau în altă parte. Oare de ce nu-l respinsese, de ce nu-l îmbrâncise sau nu-l trântise la pământ? De ce stătuse proţăpit acolo ca un prostănac, lăsându-se dominat timp de câteva clipe, care ei i se păruseră o eternitate, de acea prezenţă fizică respingătoare? Pentru că ultima dată când mai lovise pe cineva se angajase într-o luptă pe viaţă şi pe moarte care avusese drept rezultat trimiterea lui în Pavilionul X? S-ar putea să fi fost şi asta, deşi ea nu ştia ce anume declanşase conflictul. În hârtiile lui nu se menţiona nimic concret. De ce stătuse acolo nemişcat şi-l lăsase pe Luce să se zgâiască pofticios la el? De ce n-a plecat pur şi simplu din încăpere? Când o zărise pe ea în uşă, ochii lui

exprimau ruşine şi dezgust, dar după aceea se închisese complet în sine. Lucrurile nu se legau în niciun fel.

Reauzea şoaptele gâfâite ale lui Luce – eu sunt orice, orice vrei tu să fiu… tânăr, bătrân, mascul, femelă – pentru mine e tot una… eu sunt cel mai bun… sunt un fel de Dumnezeu… Cu toată experienţa ei de soră medicală, nu i se mai întâmplase să întâlnească oameni ca Luce şi nici nu ştiuse că există asemenea specimene. Oameni care se puteau autoregla în aşa fel, încât să-şi folosească funcţia sexuală la orice nivel, ca şi cum ar fi participat la un simplu experiment. Cum ajunsese Luce în halul acesta? Imaginându-şi suferinţa îndurată de Luce înainte de a deveni ceea ce era, se simţi copleşită. Avea atâtea haruri, era frumos, inteligent, sănătos şi tânăr. Şi totuşi, nu avea nimic pe dinăuntru. Un vid absolut.

Gândindu-se apoi la Neil, îşi dădu seama că, preocupată mai ales de el, nu avusese timp să se înţeleagă prea bine nici pe ea însăşi. În răstimpul destul de lung de când îl cunoştea pe Neil, nu-l considerase niciodată un bărbat puternic, dar iată că se dovedise a fi un om cu resurse nebănuite. Un bărbat în adevăratul înţeles al cuvântului. Dumnezeu să te ferească de mânia lui! Ochii aceia albaştri, blânzi, străluciseră ca două bucăţi de diamant.

Cel mai tare o şoca propria atitudine faţă de Michael: o slăbiciune şi o tresărire a inimii de care nu fusese conştientă. Nu mai simţise niciodată în viaţă aşa ceva, nici atunci când fusese convinsă că este îndrăgostită. Dacă Michael ar fi sărutat-o, l-ar fi tras în jos, pe podea, şi s-ar fi lăsat posedată de el ca o căţea în călduri…

Ajunsă în camera ei, se uită în sertarul de sus, dar reuşi să se stăpânească şi să nu întindă mâna după somnifer. Mai devreme fusese absolut necesar să recurgă la el, căci ştia că dacă n-ar fi dormit după-amiază, nicio forţă din lume nu ar fi

putut s-o facă să se mai întoarcă în Pavilionul X. Tratament de şoc. Dar acum şocul trecuse, deşi urmaseră multe alte şocuri, mai recente. Sora Langtry îşi făcuse datoria, se întorsese la Pavilionul X, înapoi în coşmarul în care se transformase acesta.

Neil avea dreptate, fără îndoială. Schimbarea se produsese în ea, se datora lui Michael şi îi afecta foarte mult pe toţi. O, proastă fusese să nu-şi dea seama că presentimentul ei referitor la furtună nu avea nimic de-a face cu pavilionul şi cu pacienţii: începea şi se termina cu ea. De aceea trebuia să înceteze. *Trebuia!* Trebuie, trebuie, trebuie… O, Doamne, am înnebunit, sunt la fel de nebună ca toţi cei care au trecut prin Pavilionul X. Dumnezeule, unde o să ajung? Unde, unde?

Într-un colţ al camerei, pe podea, era o pată pe care o făcuse mai de mult, când vărsase conţinutul unei sticle. Îşi aminti că atunci fusese foarte supărată. Pata era şi acum în acelaşi loc, amintindu-i de stângăcia de atunci.

Sora Langtry luă o găleată cu apă şi o perie, se lăsă în patru labe şi frecă scândura până când pata dispăru. Acum locul frecat era foarte alb, iar restul podelei, prin contrast, părea murdar. Aşa că luă bucăţică cu bucăţică şi frecă toată podeaua, până când aceasta deveni albă, curată şi strălucitoare. Acum se simţea mai bine. Mult mai bine ca după somnifer. Şi era suficient de obosită ca să doarmă bine.

CAPITOLUL VI

— Vă spun eu că are ea ceva! insista Nugget.

Tresări apoi ca scuturat de friguri şi începu să tuşească din străfundul plămânilor.

— O, Doamne, ce rău îmi este! zise el şi scuipă cu o uimitoare precizie într-un trunchi de palmier peste umărul lui Matt.

Erau toţi şase la plajă, goi, aşezaţi în cerc; priviţi de departe păreau un cerc de bolovani, maronii şi liniştiţi, aşezaţi acolo intenţionat, pentru a împlini un ritual sau oracol. Era o zi minunată, foarte caldă, dar nu caniculară şi cu umiditate redusă.

În ciuda vremii splendide, stăteau cu spatele spre mare, plajă şi palmieri. Priveau în propriile suflete.

Discutaseră despre sora Langtry. Neil convocase un consiliu. Matt, Benedict şi Luce considerau că, din punct de vedere fizic, e ceva mai slăbită, dar în rest era foarte bine; Nugget şi Neil credeau că se întâmplă ceva foarte rău cu ea, iar Michael, spre enervarea lui Neil, continua să se abţină ori de câte ori i se cerea părerea.

Câţi dintre noi sunt cu adevărat cinstiţi? se întreba Neil. Construim fel de fel de teorii despre orice – de la dermatite la malarie şi la bolile femeieşti, ca şi cum am crede cu adevărat că este vorba de o suferinţă a trupului. Şi eu nu mă încumet să sugerez că ar putea fi şi altceva, nu numai o suferinţă fizică. Aş dori să-l zdrobesc pe Michael, dar până acum nu i-am descoperit niciun punct slab. Iar el n-o iubeşte. Eu o iubesc! El n-o iubeşte! E corect ca ea să nu mă poată vedea pe mine din cauza lui? De ce n-o iubeşte? Îmi vine să-l omor pentru ceea ce îi face.

Discuţia nu se încingea, lâncezea, fiind întreruptă de tăceri prelungite, căci tuturor le era teamă, însemna atât de mult pentru ei şi până atunci nu avuseseră niciodată prilejul să fie

îngrijoraţi din cauza ei. În marea agitată a sentimentelor lor, era singura stâncă neclintită de care se agăţau disperaţi în căutarea salvării. Aveau nenumărate metafore pentru ea – far călăuzitor, Madonna, stânca neclintită, vatra căminului, sprijinul şi salvarea lor. Fiecare avea propriile sale amintiri legate de ea şi nişte convingeri pe care nu le împărtăşeau nimănui şi, de aici, un motiv absolut personal ca s-o iubească.

Pentru Nugget, ea era singura persoană, în afară de mama lui, căreia îi păsase suficient de mult de el ca să fie îngrijorată de sănătatea lui precară. Transferat de la secţia de chirurgie toracică şi abdominală în exclamaţiile recunoscătoare ale tuturora acelora care se bucurau să scape de el, ieşise dintr-o lume zgomotoasă, rău mirositoare, în care nimeni nu avea niciodată timp să-l asculte, ceea ce-l silise să vorbească întotdeauna pe un ton ridicat, cerând să i se dea atenţie. Era bolnav, dar nimeni nu-l credea. Când venise la Pavilionul X avea dureri de cap, desigur, nu la fel de violente ca o migrenă, însă le resimţea tot atât de acut, aidoma unui protest surd împotriva tensiunii sale musculare. Şi atunci ea se aşezase pe marginea patului lui şi ascultase cu atenţie şi cu răbdare descrierea simptomelor, manifestând interes şi multă grijă pentru el. Cu cât era mai patetic în descrierea suferinţei sale, cu atât părea ea mai puternic impresionată. Îi adusese prosoape reci, o grămadă de pilule de diferite culori… şi apoi, ce încântare şi uşurare era pentru el că putea discuta cu ea şi se puteau sfătui în legătură cu medicaţia cea mai potrivită pentru acest fel de durere de cap, total diferită de toate celelalte pe care le mai avusese… Bineînţeles, îşi dădea seama că asta era o tactică a ei, Nugget nu era prost. Chiar dacă diagnosticul din foaia lui de observaţie nu se schimbase, ei îi păsa cu adevărat de el, pentru că îi dăruia o parte din timpul său preţios, şi acesta era

pentru Nugget singurul criteriu al afecţiunii. Era atât de drăguţă, atât de fină şi, cu toate acestea, întotdeauna se purta cu el de parcă ar fi interesat-o într-adevăr persoana lui.

Pentru Benedict, sora Langtry era net superioară oricărei alte femei. El făcea o distincţie clară între femei şi fete. Femelele erau născute aşa – fie femei, fie fete – şi nu se puteau schimba. Pe fete le considera dezgustătoare. Râdeau de el, de felul cum arăta, îl chinuiau cu bună ştiinţă şi se purtau cu cruzimea unor pisici. Însă femeile erau nişte fiinţe calme, iubite de Dumnezeu care asigurau perpetuarea speciei. Bărbaţii omorau, schilodeau, păcătuiau trupeşte, fetele erau gata să sfâşie lumea în bucăţi, dar femeile întruchipau viaţa şi lumina. Iar sora Langtry simboliza în cel mai înalt grad perfecţiunea; nu se uitase niciodată la ea fără să se simtă animat de dorinţa de a o spăla pe picioare, de a muri pentru ea dacă era nevoie. Se străduia să nu se gândească niciodată la ea într-un mod murdar căci avea convingerea că Dumnezeu i-o scosese în cale pe sora Langtry ca să-i arate drumul adevărat şi să-i dea răspuns la toate incertitudinile lui. Acelaşi lucru îl simţea şi în privinţa lui Michael; mai mult chiar, de când venise Michael, începuse să vadă în el şi în sora Langtry o singură persoană, indivizibilă, excepţional de bună şi de blândă, în timp ce toţi ceilalţi pacienţi ai Pavilionului X erau la fel ca restul lumii, nişte simple obiecte.

Nugget era o nevăstuică, un şobolan, un hârciog. Ştia că e o prostie să-şi imagineze aşa ceva, totuşi se gândea că, dacă Nugget şi-ar fi lăsat barbă, aceasta ar fi arătat întocmai ca nişte favoriţi de rozătoare. De câte ori îl vedea pe Nugget la baie bărbierindu-se, abia se stăpânea să nu-l îndemne să se radă mai adânc, căci, cu siguranţă, favoriţii de hârciog îi erau ascunşi sub piele. Matt era o excrescenţă, o mărgică neliniştită, o stâncă stupidă, un glob ocular, o stafidă, o caracatiţă întoarsă pe

dos cu toate tentaculele retezate, o lacrimă singuratică, singuratică şi opacă, căci şi lacrimile erau opace. Neil îi sugera un versant de munte bătrân, ros de ploaie, un pilastru brăzdat de crăpături, două scânduri puse cap la cap şi potrivindu-se în caneluri, urmele lăsate de nişte degete chinuite pe un stâlp de lut, o păstaie adormită care nu se mai putea deschide pentru că Dumnezeu îi lipise marginile cu clei ceresc şi râdea de Neil, cum mai râdea! Luce şi Benedict, acel Benedict pe care l-ar fi plămădit Dumnezeu dacă l-ar fi plăcut mai mult: lumină şi viaţă şi cântec. Dar Luce era Răul, trădarea lui Dumnezeu, o insultă adusă lui Dumnezeu, o intenţie întoarsă pe dos. Şi dacă Luce era aşa, ce-l interesa pe Benedict?

Neil era foarte îngrijorat. Simţea că ea îi scapă printre degete şi nu putea suporta ideea aceasta. Cu niciun preţ. Nu acum, când începea, în sfârşit, să se înţeleagă pe sine, să vadă cât de mult semăna cu tatăl său, bătrânul din Melbourne. Simţea cum îi cresc puterile şi se bucura de această creştere. Ce supărător era totuşi faptul că trebuise să vină un Michael ca să ţină oglinda în care să se poată vedea, în sfârşit, aşa cum era cu adevărat. Ce crudă poate fi uneori viaţa! Să ajungă să se cunoască graţie ajutorului unui om care, în acelaşi timp, anula motivul pentru care era atât de nerăbdător să ştie totul despre sine… Honour Langtry îi aparţinea lui Neil Parkinson şi nu avea deloc intenţia s-o lase să-i scape. Trebuie să fie o cale de a o aduce înapoi. Trebuie să fie!

Pentru Matt, Honour Langtry era veriga de legătură cu cei de acasă, o voce în întuneric mai dragă decât toate celelalte voci. Ştia că nu-şi va mai recăpăta vederea niciodată, şi câteodată, noaptea, stătea întins în pat şi încerca să-şi amintească cum suna vocea soţiei lui, clinchetul de

clopoţel al glasurilor fiicelor lui, dar nu reuşea. Însă glasul surorii Langtry era ferm şi adânc întipărit în celulele creierului lui, despre care ştia cu siguranţă că este pe moarte, era singurul ecou care îi parvenea din alte timpuri şi locuri, ca şi cum s-ar fi cristalizat în ea. Dragostea lui pentru ea era total lipsită de orice dorinţă de apropiere carnală. Pentru el, care n-o văzuse niciodată, ea nici nu avea trup. Oricum, nu avea puterea să se gândească la trupuri. Perspectiva reîntâlnirii cu Ursula îl înspăimânta pentru că, fără îndoială, ea se aştepta ca el să fie devorat de dorinţă, însă dorinţa murise. Chiar şi numai ideea de a se urca pe trupul soţiei sale şi de a se mişca încoace şi încolo îl umplea de repulsie, evocându-i imaginea unui şarpe sau a unui piton care se încolăceşte fără noimă în jurul unui obstacol întâmplător. Căci Ursula aparţinea unei lumi pe care o văzuse, în timp ce sora Langtry era o lumină în întuneric. Fără chip, fără trup. Simboliza puritatea absolută a luminii.

Luce se străduia să nu se gândească deloc la ea, căci ori de câte ori îi apărea în minte, chipul ei purta expresia aceea de scârbă nedisimulată. Ce naiba avea femeia asta? Oare chiar nu era în stare să-şi imagineze cât de bine s-ar simţi cu el? Tot ce dorea de la ea era să-i ofere şansa de a-i arăta ce pierde ignorându-l şi era singura dată când nu ştia cum să convingă o femeie să-l pună la încercare. De regulă era atât de uşor! Nu înţelegea. Dar o ura. Ar fi vrut să se poată răzbuna pentru privirea aceea dezgustată, pentru repulsia pe care i-o provocase. Astfel încât, în loc să se gândească la sora Langtry, încerca să-şi imagineze amănuntele picante ale unei eventuale răzbunări; şi, indiferent ce idee îi venea, se termina invariabil cu sora Langtry în genunchi la picioarele lui, recunoscând că greşise şi implorându-l să-i mai dea o şansă.

Michael încă n-o cunoştea, dar se simţea uşor zgândărit de o senzaţie de plăcere la gândul că o întâlnise, ceea ce îi accentua starea de disconfort. Lăsând la o parte relaţiile sexuale, experienţa lui în materie de femei era foarte limitată; singura femeie pe care o cunoscuse cu adevărat fusese mama lui, dar aceea murise când el avea numai cincisprezece ani. Murise pentru că hotărâse la un moment dat că nu mai avea pentru ce să trăiască. Fusese o lovitură cumplită şi pentru el, şi pentru tatăl său, şi amândoi se simţiseră oarecum vinovaţi, fără a şti însă ce anume îi făcuseră ca să o scârbească de viaţă. Sora lui avea cu doisprezece ani mai mult decât el, aşa că n-o cunoştea aproape deloc. Pe când mai mergea încă la şcoală descoperise ce minunat era să simtă că fetele îl găsesc interesant şi atrăgător, dar explorările pe care le făcuse ca urmare a acestei descoperiri nu fuseseră niciodată mulţumitoare. Fetele cunoscute de el erau întotdeauna geloase pe faliţii pe care îi luase sub aripa sa protectoare şi se simţeau jignite de tendinţa lui de a se gândi mai întâi la aceştia şi abia după aceea la ele. Avusese o legătură destul de îndelungată cu o fată din Maitland, o legătură mai mult trupească ce nu-i oferise nimic altceva în afară de sex în variante foarte diferite. Îi convenise genul acesta de relaţie, pentru că nu-l solicita pe alte planuri, iar el se simţea liber faţă de ea. Războiul pusese capăt relaţiei şi la puţin timp după ce el plecase în Orientul Mijlociu ea se măritase cu altcineva. Când aflase, nu se simţise prea tare lezat; era mult prea absorbit de efortul încununat de succes de a supravieţui ca să aibă timp să se gândească prea mult la treaba aceasta. Lucrul cel mai supărător era însă că absenţa unei relaţii sexuale nu părea să-l deranjeze, ba, dimpotrivă, se simţea mai puternic şi mai liniştit fără ea. Sau poate că avea norocul să se numere printre oamenii care pot renunţa la viaţa sexuală. Nu ştia şi nici nu era preocupat să afle motivul.

Principalul sentiment pe care îl avea faţă de sora Langtry era afecţiunea. Nu-şi dădea bine seama dacă în atracţia pe care o simţea era ceva intim şi nici nu ştia de când începuse să-i placă. Dar în dimineaţa aceasta suferise un şoc. Luce spunea tot felul de aiureli, dar el reuşise să-şi controleze mânia ca să nu ajungă la momentul acela oribil când ştia că va fi cuprins de dorinţa de a ucide. Şi iată că momentul acela venise; tocmai deschisese gura să-i spună lui Luce ceea ce merita când ea făcuse un zgomot la uşă. În primul moment fusese copleşit de ruşine – cum trebuie să fi arătat el şi Luce? Ce explicaţie ar fi putut să-i dea? Aşa că nici măcar nu făcuse vreo încercare să lămurească lucrurile. Şi după aceea el o atinsese şi se întâmplase ceva cu ei amândoi, ceva mai profund decât o simplă atracţie trupească: ştia că şi ea simţise acelaşi lucru. În anumite situaţii nu mai era nevoie nici de cuvinte, nici de priviri. O, Doamne, oare de ce nu se putuse ca sora de la Pavilionul X să fie tocmai acea cotoroanţă bătrână pe care şi-o imaginase înainte de a se fi internat? Nu se punea problema să aibă o relaţie personală cu sora Langtry, căci unde ar fi putut duce… şi totuşi! O, da, chiar şi numai gândul la ea era minunat. Promitea o trăire emoţională care ţinea foarte puţin de latura trupească. Îşi dădu seama că nu fusese niciodată, până atunci, realmente fermecat de o femeie aşa cum era în momentul de faţă.

— Ascultaţi, zise Neil, cred că trebuie să recunoaştem un lucru. Sora Langtry lucrează de un an la Pavilionul X şi mie mi se pare logic să fie plictisită de Baza Cincisprezece, de Pavilionul X şi de noi. Nu ne vede toată ziua decât pe noi. Mike, tu eşti cel mai nou aici, ce crezi?

— Cred că dintre voi toţi, eu sunt cel mai puţin îndreptăţit să emit o părere, aşa că îl voi întreba pe Nugget. Tu ce crezi?

— Eu nu sunt de acord, zise Nugget vehement. Dacă sora ar fi sătulă de noi, eu aş fi primul care mi-aş da seama.

— Nu sătulă, pur şi simplu plictisită! Este o diferenţă, zise Neil cu răbdare. Oare nu suntem cu toţii plictisiţi? De ce ar fi ea altfel? Chiar credeţi că dimineaţa, când se trezeşte, sare în sus de bucurie la gândul ca peste câteva minute ne va vedea din nou? Hai, Mike, aş vrea să aud opinia ta, nu a lui Nugget sau a altuia dintre noi, pentru că tu eşti nou venit aici şi vezi lucrurile mai clar. Crezi că-i face plăcere să stea cu noi?

— Nu ştiu, v-am mai spus! întreabă-l pe Ben, zise Michael şi îl privi pe Neil direct în ochi. Nu sunt deloc în măsură să emit păreri.

— Sora Langtry este o femeie mult prea bună ca să fie plictisită de noi, zise Benedict.

— Dar este frustrată, spuse Luce.

Matt chicoti:

— Pavilionul X este locul frustraţilor.

— Nu în sensul acesta, nătărăule cu ochelari de cal. Vreau să spun că este şi ea femeie şi nu face nimic…

Un val de indignare îl invadă pe Luce, dar lăsa impresia că se bucură de supărarea lor, ba chiar că o savurează, rânjind satisfăcut.

— Ştii, Luce, eşti atât de josnic încât ar trebui să te urci pe o scară ca să ajungi până la nivelul unui melc, zise Nugget. Îmi vine să vomit.

— Spune-mi şi mie ceva ce nu te face să vomiţi, ripostă Luce dispreţuitor.

— Umileşte-te, Luce, zise Benedict blând. Fii cât mai smerit. Toţi oamenii trebuie să înveţe ce înseamnă umilinţa şi smerenia înainte de a muri şi nimeni dintre noi nu ştie când se va întâmpla asta. Poate mâine, poate peste cincizeci de ani.

— Nu-mi mai ţine predici, amărâtule, mârâi Luce. Dacă o ţii tot aşa o să ajungi la casa de nebuni în cel mult o săptămână după ce vei reveni la viaţa civilă.

— N-o să apuci ziua aia, spuse Benedict.

— Sigur că nu, jur că nu. Am să fiu mult prea ocupat ca să devin celebru.

— Nu pe banii mei, în orice caz, zise Matt. N-o să dau niciun penny ca să te văd cum te pişi!

— Dacă ai putea să mă vezi cum mă piş, ţi-aş da eu un penny! replică Luce râzând în hohote.

— Neil are dreptate, spuse Michael dintr-o dată foarte tare.

Ciorovăiala încetă; se întoarseră cu toţii spre el, privindu-l curioşi pentru că în vocea lui răsunase un ton pe care nu-l mai auziseră niciodată până atunci – plin de pasiune, plin de supărare, plin de autoritate.

— Sigur că este sătulă de noi şi nici n-am putea să-i facem o vină din asta. Acelaşi lucru în fiecare zi, Luce înţepându-i pe toţi şi toţi înţepându-l pe Luce! De ce naiba nu puteţi să vă vedeţi fiecare de treburile voastre şi s-o lăsaţi în pace pe ea? Indiferent ce are, e treaba ei, nu a voastră! Dacă ar fi vrut să vă împărtăşească necazurile ei, v-ar fi spus ea singură ce are! Sunteţi în stare să înnebuniţi un om sănătos! Daţi-i pace! Se ridică în picioare. Hai în apă, Ben. Să ne spălăm, să încercăm să fim curaţi, deşi, cu murdăria asta din jur, ar putea să dureze şi o săptămână.

În sfârşit, o mică fisură în armura lui, gândi Neil, dar fără plăcere, urmărindu-i pe cei doi cu privirea. Spatele lui Michael era foarte drept. Să-l ia naiba, ţine la ea. Dar problema este: ea ştie? Nu cred şi, în ce mă priveşte, dacă am să pot, am să las lucrurile aşa cum sunt.

— E prima dată când văd că ţi-ai pierdut cumpătul, îi spuse Benedict lui Michael, intrând în apă.

Michael se opri cu apa până la brâu şi privi chipul întunecat pe care era întipărită îngrijorarea.

— A fost o prostie, zise el. Întotdeauna este stupid să te laşi scos din sărite. Eu nu sunt

impulsiv şi de aceea nu pot să sufăr când oamenii se străduiesc cu tot dinadinsul să mă facă să-mi pierd cumpătul. Este atât de inutil. De aceea am şi plecat. Dacă aş mai fi rămas aş fi fost de-a dreptul ridicol!

— Dar eşti suficient de puternic ca să rezişti acestei tentaţii, replică Ben visător. Ce n-aş da să fiu şi eu aşa!

— Haide, băiete, tu eşti cel mai bun dintre noi toţi, zise Michael afectuos.

— Chiar crezi, Mike? Eu mă străduiesc din răsputeri, dar nu e deloc uşor. Am pierdut prea mult.

— Te-ai pierdut pe tine însuţi, Ben, atât şi nimic mai mult. Dar eul tău nu face decât să te aştepte să-l regăseşti şi să-l aduci înapoi.

— Războiul e de vină. A făcut din mine un ucigaş. Dar acum ştiu că războiul nu este, de fapt, decât o scuză. Principalul vinovat sunt eu. Pur şi simplu nu am fost suficient de puternic ca să fac faţă încercării la care m-a supus Dumnezeu.

— Ba nu, e războiul, zise Michael mângâind cu mâna suprafaţa apei. Ne-a schimbat pe toţi, nu numai pe tine. Suntem cu toţii în Pavilionul X din cauza războiului, din cauza a ceea ce ne-a făcut el nouă. Dacă n-ar fi fost războiul, am fi fost bine cu toţii. Oamenii spun că războiul este ceva firesc, dar eu nu sunt de aceeaşi părere. Poate că este firesc pentru specie, firesc pentru bătrânii care îl pornesc, dar pentru oamenii care trebuie să-l poarte – nu, este cel mai nefiresc mod de viaţă pentru un om.

— Dar asta a fost vrerea Domnului, zise Benedict, afundându-se în apă până la gât; apoi ţâşni din nou afară. Dumnezeu m-a trimis la război. Nu m-am oferit voluntar, pentru că, în timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a spus să aştept. Dacă El va considera că trebuie să fiu pus la încercare, mă va trimite. Şi m-a trimis. Aşa că trebuie să fie ceva firesc.

— La fel de firesc ca naşterea şi căsătoria, zise Michael posomorât.

— Ai intenţia să te căsătoreşti? întrebă Benedict, cu capul întors într-o parte, de parcă i-ar fi fost teamă că n-o să audă bine răspunsul.

Michael se gândea; se gândea la sora Langtry, care avea o educaţie aşa de aleasă, provenea dintr-o familie atât de bună, ofiţer şi doamnă în acelaşi timp. Făcea parte dintr-o clasă socială cu care avusese foarte puţin a face înainte de război, iar în timpul războiului se hotărâse să păstreze aceeaşi distanţă.

— Nu, zise el în cele din urmă. Nu prea cred că mai am ceva de oferit. Nu mai sunt cum eram. Poate că ştiu prea multe despre mine însumi. Cred că pentru a trăi cu o femeie şi a creşte copii trebuie să ai anumite iluzii despre tine însuţi, iar eu nu mai am aşa ceva. Am fost acolo şi am făcut tot drumul din nou, înapoi, dar nu m-aş fi aflat în locul ăsta dacă n-ar fi fost războiul; crezi că înţelegi ceva?

— O, da, bineînţeles, răspunse imediat Benedict ca să-i facă plăcere prietenului său pentru că, de fapt, nu înţelesese nimic.

— Am ucis oameni. Am încercat să omor chiar şi un compatriot. Cum aş mai putea fi cel de dinainte de război? Am adunat bucăţi de oameni sau le-am spălat cu furtunul de pe turelele tancurilor pentru că nu mai erau suficient de mari ca să poată fi înmormântate în mod decent. Am răscolit în mormane de carne şi de măruntaie omeneşti ca să culeg plăcuţele de identificare. Mai rău ca într-un abator. Eram atât de îngrozit, încât nu credeam că am să mă mai pot mişca vreodată din loc. Am plâns atât de mult. Şi atunci îmi pun întrebarea – să cresc un fiu ca să treacă şi el prin toate astea? În niciun caz, chiar dacă aş rămâne singur pe lume şi ar trebui să repopulez pământul!

— Sentimentul vinovăţiei, zise Benedict.

— Nu, sentimentul amărăciunii, spuse Michael.

CAPITOLUL VII

Întrucât trecuse bine de ora patru, salonul surorilor era aproape gol în momentul în care intră sora Langtry. Era o încăpere mare şi aerisită, căci avea uşi-ferestre care dădeau în verande de ambele părţi. Oricine ar fi fost arhitectul care proiectase această încăpere, e clar că îi fuseseră dragi surorile, căci salonul era foarte intim. Pe scaunele din pai împletit se aflau perne şi huse de creton în culori vesele. E drept că mucegaiul şi spălatul reuşiseră să şteargă aproape complet imprimeul, dar lucrul acesta avea mai puţină importanţă, încăperea era veselă şi avea un efect reconfortant asupra surorilor care o foloseau.

Când intră în salon, sora Langtry văzu că singura lui ocupantă era sora Sally Dawkin de la neuro, o femeie arţăgoasă, de vârstă mijlocie, grasă şi bună la suflet, întotdeauna copleşită de treburi; se ştia că secţia de neurologie era foarte grea pentru surori. De fapt, sora Langtry nu-şi imagina că ar putea exista o ramură a medicinii mai deprimantă decât aceasta, îndeosebi pe timp de război. Un braţ amputat nu mai creşte la loc, dar organismul se descurcă şi fără el. Nici creierul, nici măduva spinării nu mai cresc la loc, dar aici ceea ce lipseşte nu este unealta, ci operatorul care pune în funcţiune instrumentul. Neurologia era o secţie în care, oricât de religios ai fi fost, uneori te simţeai tentat să reconciliezi eutanasia cu etica umanitară.

Sora Langtry ştia că putea depăşi cele mai neplăcute situaţii în care ar fi pus-o Pavilionul X, dar n-ar fi rezistat niciodată la neurologie. Sora Dawkin gândea exact invers. Ceea ce era, de fapt, foarte bine.

— Ceaiul e gata şi nu-i rău deloc, zise sora Dawkin privind-o cu un chip strălucitor. Mă bucur să te văd, Honour.

Sora Langtry se aşeză la măsuţa mică din pai împletit, îşi luă o ceaşcă şi o farfurie curate, turnă întâi laptele, apoi şi ceaiul. După aceea se lăsă pe spate şi îşi aprinse o ţigară.

— Ai întârziat, Sally, zise ea.

Sora Dawkin mormăi:

— Da, sunt ca Moise, mereu în întârziere.

— E minunat dacă mai ai puterea să şi glumeşti, zise sora Langtry zâmbind.

— Aşa este. La ce poţi să te aştepţi, cu munca pe care o am?

Sora Dawkin se aplecă să-şi dezlege ghetele, apoi îşi ridică fusta de la uniformă şi-şi desprinse ciorapii din jartiere. Sora Langtry putu admira în voie izmenele militare cunoscute sub numele de „moartea pasiunii", înainte ca ciorapii să fie scoşi de pe picioare şi aruncaţi pe un scaun liber.

— Honour, draga mea, ori de câte ori mă gândesc la tine nu te invidiez de loc, cum stai acolo, la capătul bazei, cu o jumătate de duzină de ţicniţi pe cap şi nimeni să te ajute. Parcă aş zice că-i prefer pe cei treizeci de pacienţi ai mei şi cohorta aceea de femei care mă ajută. Însă astăzi este una din zilele când aş fi fericită să schimb locul cu tine.

În faţa scaunului surorii Dawkin era un lighean urât de tablă galvanizată plin cu apă în care voia să-şi bage picioarele. Acestea erau acum goale, scurte, groase, umflate, iar tălpile nu aveau nimic ce ar fi putut semăna cu o boltă plantară. În timp ce sora Langtry o privea amuzată şi mişcată, sora Dawkin îşi vârî amândouă picioarele în apă, stropind din belşug de jur-împrejur.

— O, ce bineeee esteeeee! Să fiu sinceră, cred că n-aş mai fi fost în stare să fac nici măcar un pas.

— Ai un edem din cauza căldurii, Sally. Ar fi bine să iei ceva înainte să se agraveze şi mai rău, remarcă sora Langtry.

— Ceea ce mi-ar trebui mie ar fi vreo optsprezece ore de stat în pat cu picioarele în sus,

spuse nefericita şi chicoti. Sună bine, nu-i aşa? Scoase un picior din apă şi îşi pipăi cu degetele carnea umflată şi pufoasă de deasupra gleznei. Ai dreptate, sunt groaznic de umflate. Necazul meu este că nu prea mai întineresc.

La uşă se auzi un pas ferm, cunoscut. Sora şefă îşi făcu o apariţie spectaculoasă cu vălul ei alb perfect apretat care forma un romb ireproşabil pe spate; uniforma albă nu făcea nici cea mai mică cută, iar strălucirea pantofilor era de-a dreptul orbitoare. Când le văzu pe cele două surori, zâmbi glacial şi se hotărî să se apropie.

— Bună ziua, tună ea.

— Bună ziua! răspunseră ele în cor, ca nişte şcolăriţe ascultătoare.

Sora Langtry nu se ridică în picioare din consideraţie pentru sora Dawkin care, oricum, nu se putea ridica.

Sora şefă zări ligheanul şi se dădu un pas înapoi.

— Soră Dawkin, crezi oare că este un lucru de bun gust să te speli pe picioare în public?

— Depinde de public şi de picioare, doamnă. Trebuie să mă înţelegeţi, eu am venit la Baza Cincisprezece de la Moresby şi acolo n-am fost prea răsfăţate.

Sora Dawkin îşi scoase un picior din apă şi-l privi cu un ochi de specialist.

— Ce-i drept, nu este un picior prea arătos. Şi-a pierdut forma slujind patria. Dar, continuă ea, punându-şi piciorul la loc în apă şi stropind din belşug împrejurul ligheanului, nicio secţie de neuro fără personal suficient nu este prea arătoasă.

Sora şefă pufni pe nas, vru să spună ceva, dar se răzgândi, dându-şi seama că mai era un martor; preferă să se întoarcă brusc pe călcâie şi să părăsească încăperea.

— Cotoroanţă bătrână! zise sora Dawkin. Îi arăt eu ei, de bun gust! Nu mă poate înghiţi de când am avut curajul să-i cer să-mi mai repartizeze nişte surori, şi asta în faţa unul medic american venit în

vizită. Ei bine, îi mai cerusem de câteva ori în particular, dar fără niciun rezultat, aşa că ce aveam de pierdut? Am şase paraplegii, nouă hemiplegii şi trei come, ca să nu mai vorbesc despre toţi ceilalţi. Crede-mă, Honour, dacă n-ar fi fost trei sau patru pacienţi care să se descurce singuri, ba încă să ne mai dea şi nouă câte o mână de ajutor din când în când, nu ştiu ce aş fi făcut; mai mult ca sigur ne-am fi scufundat de tot, încă de acum două săptămâni. Scoase un zgomot urât. Perdelele împotriva ţânţarilor! Abia aştept să aud că-mi spune că perdelele de la Pavilionul D nu sunt bine drapate, că în aceeaşi secundă smulg o perdea din astea, i-o înfăşor în jurul gâtului şi o sugrum!

— Sunt de acord că merită multe, dar chiar s-o sugrumi! Haide, haide, Sally! zise sora Langtry amuzată.

— Vacă bătrână! N-a fost în stare să momească niciun taur până acum!

Dar torentul de vorbe veninoase ale surorii Dawkin se întrerupse brusc în momentul în care îşi făcu apariţia sora Sue Pedder. În prezenţa ei orice revărsare de injurii devenea imposibilă. Una era să-ţi descarci nervii în faţa surorii Langtry care era, dacă nu din aceeaşi generaţie cu ea, cel puţin o soră medicală cu multă experienţă şi o persoană de încredere. În afară de aceasta, lucraseră împreună încă din timpul şederii în Noua Guinee şi Marotai şi erau bune prietene, în timp ce sora Pedder era un copil care nu petrecuse mai mult de 48 de ore într-un loc stresant ca Moresby. De fapt, nimeni nu şi-o putea imagina pe sora Pedder lucrând timp de patruzeci şi opt de ore fără întrerupere.

Avea numai douăzeci şi doi de ani, era extrem de drăguţă şi vioaie; lucra la blocul operator şi nu venise de multă vreme la Baza Cincisprezece. Se spunea în glumă că până şi bătrânul urolog Carstairs începuse să necheze şi să lovească cu copita în podea când sora Pedder intrase pe uşa sălii de operaţie. Mai multe surori şi pacienţi îşi

pierduseră banii în pariuri pe seama maiorului Carstairs, despre care se spunea că e mort de mult, dar îi era ruşine să-şi recunoască înfrângerea.

Surorile care fuseseră lăsate să gireze Baza Cincisprezece până la completa ei lichidare erau, în general, persoane cu experienţă, veterani de război şi cu şcoala vieţii în junglă absolvită. Singura excepţie o constituia sora Pedder care, în general, nu era considerată ca făcând parte din grup, fiind privită cu oarecare reticenţă de către unele din surori.

— Helo, fetelor! li se adresă sora Pedder veselă. Trebuie să mărturisesc că nu prea am văzut multe din stelele pavilioanelor în ultima vreme. Cum mai e viaţa la pavilioane?

— Ceva mai grea decât la sala de operaţii unde îţi petreci timpul făcând ochi dulci doctorilor, replică sora Dawkin. Dar profită cât mai poţi. Dacă ar fi după mine, te-aş trece de la sala de operaţii la neuro.

— O, nu! scânci sora Pedder. Nu pot să suport neurologia!

— Cu atât mai rău! replică sora Dawkin fără urmă de simpatie în voce.

— Nici eu nu pot suporta neurologia, zise sora Langtry, ca s-o facă pe biata fată să se simtă ceva mai bine. Acolo e nevoie de o spinare solidă, de un stomac solid şi de o minte solidă. Mie mi se moaie genunchii cât ai număra până la trei!

— Şi mie la fel, se grăbi să spună sora Pedder. Luă o înghiţitură de ceai, constată că este călduţ şi stătut, dar îl înghiţi pentru că n-avea încotro.

Se lăsă o tăcere penibilă, care o înspăimânta aproape la fel de mult ca gândul de a fi transferată la neurologie.

În disperare de cauză, se întoarse spre sora Langtry, care era întotdeauna foarte drăguţă, dar cam prea distantă, după părerea ei.

— Apropo, Honour, m-am întâlnit cu unul din pacienţii tăi acum vreo două săptămâni şi am

descoperit că-mi fusese coleg de şcoală. Nu-i aşa că e interesant?

Sora Langtry se îndreptă de spate şi îi aruncă surorii Pedder o privire mult mai intensă decât ar fi meritat cele spuse de ea.

— Fiica directorului de bancă din Cucuieţii-din-Deal! murmură ea încet. Domnul fie lăudat! Mă întrebam de mai multe zile oare care dintre noi o fi, dar uitasem cu totul de tine.

— Cucuieţii-din-Deal? întrebă sora Pedder jignită. Ei bine, nu este chiar Sydney, dar nici Cucuieţii-din-Deal, să ştii!

— Nu te supăra, dragă Sue, Cucuieţii-din-Deal este porecla pe care o dă Luce oraşului său natal, o îmblânzi sora Langtry.

— O, Luce Daggett! zise sora Dawkin înţelegătoare, aruncându-i o privire cu subînţeles surorii Pedder. Dacă te întâlneşti cu el pe ascuns te previn că trebuie să-ţi pui chiloţi de tablă şi să nu-l laşi să-şi ia cu el bomfaierul.

Sora Pedder roşi şi privirea i se adumbri. Ce cumplit ar fi să se trezească transferată la neuro cu cotoroanţa asta de şefă!

— Te asigur că nu e nevoie să-ţi faci griji în privinţa mea, îi zise ea mândră. Îl cunosc pe Luce de pe vremea când amândoi eram doar nişte copii.

— Cum era pe atunci, Sue? întrebă sora Langtry.

— O, nu prea diferit faţă de Luce, cel pe care-l cunoaşteţi cu toţii. Sora Pedder începu să se simtă mai la largul ei. Toate fetele erau nebune după el, era aşa de chipeş. Însă mama lui spăla rufe pe la oameni, aşa că o duceau destul de greu. Părinţii mei m-ar fi omorât dacă ar fi aflat că mă întâlnesc cu el, însă, din fericire, eu eram cu câţiva ani mai mică decât Luce, aşa că atunci când am terminat şcoala primară, el plecase deja la Sydney. Toţi i-am urmărit cariera şi nu am pierdut niciuna din piesele în care a jucat la radio, căci staţia noastră locală de radio avea obiceiul să retransmită

emisiunile de la Sydney. Însă la Teatrul Royal n-am apucat să-l văd. Unele dintre colegele şi prietenele mele s-au dus până la Sydney ca să-l vadă, dar mie nu mi-au dat voie părinţii.

— Cum era tatăl lui?

— Zău că nu-mi mai aduc aminte. Era şeful gării, dar a murit la scurt timp după începerea recesiunii. Mama lui era o femeie foarte mândră şi nu voia să trăiască din ajutorul primit de pe urma lui. Prefera să spele rufe.

— Mai avea alţi fraţi sau surori?

— Avea două surori mai mari, nişte fete foarte frumoase. Alcătuiau cea mai frumoasă familie din district, dar fetele n-au făcut prea mare lucru în viaţă. Una dintre ele a dat în darul beţiei, iar despre cealaltă se povestesc lucruri nu tocmai cuviincioase. A rămas acasă împreună cu mama ei şi a păstrat copilul, o fetiţă.

— Era bun la învăţătură?

— Extrem de inteligent. De fapt, toţi erau aşa.

— Se înţelegea bine cu profesorii?

Sora Pedder râse amuzată.

— O, nu, deloc. Toţi profesorii îl detestau. Era atât de sarcastic, dar, în acelaşi timp, atât de alunecos, încât n-au reuşit niciodată să-l prindă cu ceva suficient de grav ca să-i poată aplica o pedeapsă mai serioasă. Şi mai avea şi obiceiul de a-i sâcâi după aceea pe profesorii care îl pedepsiseră.

— Da, într-adevăr, nu s-a schimbat prea mult, zise sora Langtry.

— Este mult mai frumos acum, zise sora Pedder visătoare. Cred că n-am văzut în viaţa mea un bărbat atât de frumos, adăugă ea zâmbind.

— Ooo! Cineva o să-şi cam frângă gâtul, chicoti sora Dawkin, clipind din ochi fără răutate.

— N-o lua în seamă, Sue, zise sora Langtry încercând să menţină activă sursa de informaţii care i se oferea. Sora şefă o persecută şi are şi un edem din cauza căldurii.

Sora Dawkin îşi scoase picioarele din lighean, şi le şterse cu un prosop, apoi îşi culese ciorapii şi pantofii de pe unde îi lăsase.

— Nu-i nevoie să vorbiţi despre mine ca şi când n-aş fi de faţă, zise ea. Sunt aici cu toate cele 91 de kilograme ale mele. O, sărmanele mele picioare, se simt mult mai bine! Să nu beţi apă din găleată, fetelor, e plină de sare de Epsom. Am plecat. Am timp să trag şi un pui de somn.

Se strâmbă şi continuă:

— Numai ghetele astea nenorocite pe care suntem obligate să le purtăm în timpul zilei îmi distrug picioarele.

— Ţi-ai ridicat picioarele patului? strigă în urma ei sora Langtry.

— Oho, de mult, draga mea! se auzi într-un târziu răspunsul ei. E incomparabil mai uşor să-mi descopăr ghetele astfel.

Replica aceasta le făcu să râdă pe cele două fete rămase singure, însă imediat ce râsul se stinse, se aşternu o linişte stânjenitoare.

Sora Langtry stătea şi se întreba dacă era bine s-o prevină pe sora Pedder în privinţa lui Luce, sau cel puţin să încerce. În cele din urmă decise că era de datoria ei s-o facă, dar asta n-o împiedică să constate cât de neplăcută putea fi uneori împlinirea datoriei. Era perfect conştientă de dificultăţile cu care se confrunta sora Pedder în Baza Cincisprezece şi-i înţelegea foarte bine însingurarea între aceste surori mai în vârstă. Şi totuşi, Luce reprezenta un pericol real, iar sora Pedder arăta foarte bine, coaptă şi nubilă, gata să cadă în păcat. Pe de altă parte, fiindcă Luce reprezenta pentru ea copilăria şi locurile natale, garda îi era cu siguranţă descoperită.

— Sper ca Luce nu te necăjeşte, Sue, zise ea în cele din urmă. Uneori este foarte dificil.

— Nu! răspunse sora Pedder, alungându-şi starea de reverie.

Sora Langtry luă ţigările şi chibriturile şi le puse în coşuleţul de la picioare.

— Ei, sunt convinsă că ai suficientă experienţă ca să poţi avea singură grijă de tine. Însă nu uita că Luce este internat în Pavilionul X pentru că are anumite tulburări de comportament. Noi ne descurcăm cu el, dar nu ştiu cum te-am putea ajuta, dacă ţi-ar face vreun rău.

— Vorbeşti despre el de parcă ar fi lepros, zise sora Pedder indignată. În fond şi la urma urmelor, nu este nicio ruşine să fii obosit de luptă. Se întâmplă chiar şi celor mai minunaţi şi bravi bărbaţi!

— Aşa ţi-a spus? întrebă sora Langtry. Acesta este adevărul, zise sora Pedder cu suficientă ezitare în glas pentru ca sora Langtry să înţeleagă că între ei se petrecuse deja ceva ce o pusese oarecum pe gânduri pe sora Pedder. Asta era interesant.

— Nu, nu este adevărat. Luce n-a fost în viaţa lui mai aproape de linia frontului decât în camera de serviciu a unei unităţi de bază.

— Atunci ce caută în Pavilionul X?

— N-aş putea să-ţi spun mai mult decât că s-a purtat în aşa fel încât comandantul său a considerat că este preferabil să fie trimis aici.

— Uneori este într-adevăr straniu, zise sora Pedder, gândindu-se la mişcarea aceea de du-te-vino hidoasă, lipsită de pasiune, de afecţiune şi de muşcăturile acelea sălbatice. Avea vânătăi atât de mari pe gât, încât se felicitase că avusese prevederea să-şi ia cu sine un fond de ten mai închis la culoare.

— Atunci ascultă sfatul meu şi nu te mai întâlni cu Luce, zise sora Langtry, apucând coşul şi ridicându-se în picioare. Zău aşa, Sue, nu fac pe sora şefă cu tine şi nici nu-ţi ţin predici. Nu am nici cea mai mică dorinţă să mă amestec în chestiunile tale personale, dar întâmplarea face ca Luce să fie pacientul meu. Stai cât mai departe de el.

Dar asta era prea mult pentru sora Pedder. Pufni indignată, simţindu-se umilită.

— Este un ordin? întrebă ea albindu-se la faţă.

Sora Langtry îi aruncă o privire mirată, uşor contrariată.

— Nu. Numai sora şefă poate da ordine.

— Atunci n-ai decât să-ţi bagi sfatul ăla al tău undeva! strigă furioasă sora Pedder, apoi încremeni. Disciplina în care fusese crescută îi era încă prea proaspătă în minte ca să poată spune astfel de lucruri fără a se îngrozi imediat de propriul său curaj.

Oricum, furia ei se prăbuşi în gol, căci sora Langtry plecase din cameră fără să lase impresia că ar fi auzit ceva.

Mai rămase câteva minute, muşcându-şi buza de sus până-i dădu sângele, sfâşiată între atracţia extraordinară pe care o simţea pentru Luce şi sentimentul că acestuia nu-i păsa de ea nici cât de o ceapă degerată.

PARTEA a IV-a

CAPITOLUL I

Sora Langtry avu nevoie de aproape o săptămână ca să depăşească starea de confuzie şi stânjeneală pe care i-o provocaseră evenimentele petrecute în salon. Slavă Domnului, Michael nu părea să-şi dea seama de nimic, căci continua să fie la fel de curtenitor şi prietenos ca de obicei. Era o adevărată salvare pentru orgoliul ei, dar asta nu-i atenua cu nimic suferinţa pe care o resimţea în toată fiinţa sa. Dar, oricum, fiecare zi pe care o mai petrecea aici încercând să supravieţuiască era o zi mai puţin în Pavilionul X, o zi mai aproape de eliberare.

Când intră în pavilion, la vreo două săptămâni după incident, într-o seară, aproape că se izbi de Michael care ieşea grăbit din spălătorie, cu o expresie de îngrijorare pe chip şi cu cana de tinichea în mână.

— Acoperă, te rog, cana cu ceva, Michael, zise ea automat.

El se opri ezitând între urgenţa misiunii sale şi autoritatea ei.

— Este pentru Nugget, îi explică el. Are o durere de cap teribilă şi îi vine să vomite.

Sora Langtry trecu pe lângă el şi luă din spălătorie o cârpă curată dintr-un teanc care se afla chiar în spatele uşii. Luă cana din mâinile lui Michael şi puse cârpa peste ea.

— Aşadar, Nugget are o migrenă, zise ea calm. Nu are migrene foarte des, dar când i se întâmplă este de-a dreptul distrus, sărmanul băiat.

Intră în salon, aruncă o privire spre Nugget care stătea întins nemişcat pe patul său, cu o cârpă udă pe ochi, apoi luă fără zgomot un scaun greu şi îl aşeză lângă patul lui.

— Ce pot face pentru tine, Nugget? întrebă ea blând, punând încet cana pe noptiera lui.

El abia îşi mişcă buzele.

— Nimic, soră, mulţumesc.

— Cât crezi că o să mai dureze?

— Câteva ore bune, şopti el şi două lacrimi i se prelinseră pe sub cârpă. Abia a început. Ea nu-l atinse.

— Stai liniştit şi nu fi îngrijorat. Sunt aici şi am să stau lângă tine.

Mai rămase într-adevăr lângă el încă un minut, apoi se ridică şi se duse în biroul ei. Acolo îl găsi pe Michael care părea foarte îngrijorat.

— Eşti sigură că nu e nimic grav, soră? Nu l-am văzut niciodată pe Nugget zăcând atât de liniştit. Nici măcar nu geme.

Ea râse.

— E în ordine. Nu este altceva decât o migrenă obişnuită, atât şi nimic mai mult. Durerea este atât de puternică, încât nu îndrăzneşte nici măcar să se mişte sau să facă cel mai mic zgomot.

— Dar n-ai putea să-i dai ceva? o rugă Michael, iritat de nepăsarea ei. Ce-ai zice de un pic de morfină? Asta ajută întotdeauna.

— Nu în cazul migrenei, zise ea sigură de sine.

— Aşadar n-ai de gând să faci nimic ca să-l ajuţi.

Tonul lui o indispuse.

— Pe Nugget nu-l ameninţă nicio primejdie. Pur şi simplu se simte îngrozitor de rău. În aproximativ şase ore va vomita şi în felul acesta va scăpa de partea cea mai neplăcută a suferinţei sale. Te rog să mă crezi, îmi pare foarte rău să ştiu că suferă atât de cumplit, dar nu-mi pot permite să-l fac dependent de un drog ca morfina. Ai petrecut suficient timp aici ca să-ţi dai seama care este adevăratul necaz al lui Nugget, aşa că nu înţeleg de ce mă scoţi pe mine vinovată. Evident, nu sunt şi nu mă consider infailibilă, dar nu-mi place ca pacienţii să-mi spună ce am de făcut în meseria mea.

El râse din toată inima, apoi îi puse un braţ pe umăr şi o scutură prieteneşte.

— Bravo, soră, bine faci, zise el şi în ochi îi sclipi ceva ce era mai mult decât căldură.

Şi ei i se lumină privirea. Se simţea nespus de recunoscătoare. Nu putea fi nicio îndoială în privinţa modului în care o privea: în acel moment, toate ezitările i se spulberară: ştia că îl iubeşte. Nu se mai chinuia, nu mai încerca să-şi disece sentimentele. Îl iubea şi se simţea de parcă ar fi ajuns la sfârşitul unei călătorii pe care nu dorise s-o facă.

El îi examină chipul, apoi buzele i se depărtară, ca şi când ar fi vrut să spună ceva. Ea aştepta cu sufletul la gură. Dar el nu vorbi. Ea înţelegea că este pradă unei frământări cumplite, parcă vedea aievea cum se străduieşte să-şi exprime în cuvinte dragostea, dar nu reuşea… oare de frică? Din spirit de prevedere? Mâna care îi ţinea braţul deveni din nou o mână prietenească şi nimic mai mult.

— Ne vedem mai târziu, zise el şi ieşi din încăpere.

Luce nu-i dădu nici măcar răgazul să-şi revină. Se repezi înăuntru şi începu să-i vorbească.

— Aş dori să stăm puţin de vorbă, soră. Acum, zise el alb la faţă.

— Desigur, reuşi ea să îngâne şi şi-l scoase pe Michael din minte.

Luce se apropie de biroul ei, în vreme ce ea se aşeză pe scaunul său.

— Am de încheiat o socoteală cu dumneata.

— Da? Atunci stai jos, zise ea calm.

— Nu durează mult, drăguţa mea, spuse el rânjind şi arătându-şi dinţii în spatele buzelor ridicate. De ce mi-ai stricat treaba cu Miss Cucuieţii-din-Deal?

Sora Langtry deschise ochii larg.

— Ţi-am stricat-o?

— Ştii al naibii de bine că da. Totul mergea strună şi era atât de frumos şi dintr-o dată vine şi-mi spune că nu mai poate să se-ntâlnească cu dealde Luce Daggett pentru că discuţia ei cu tine a făcut-o să vadă lucrurile cu totul altfel decât înainte, şi consideră că nu se cuvine să aibă relaţii cu mine.

— Într-adevăr, nu se cuvine să aveţi legături pe ascuns, zise sora Langtry. Ofiţerii nu au voie să întreţină relaţii intime cu soldaţii.

— O, ce Dumnezeu, soră! Doar ştii la fel de bine ca şi mine că regula aceasta este încălcată în locul acesta blestemat în fiecare noapte. Şi cu cine altcineva să întreţină relaţii dacă nu cu soldaţii? Cu medicii militari? Nu este nici măcar un singur medic militar în toată Baza Cincisprezece căruia să i se mai scoale chiar la vederea Gretei Garbo! Ofiţerii pacienţi? Sunt cu toţii nişte schilozi, cărora li se scoală numai în faţa Sfintei Fecioare!

— Dacă vrei cu tot dinadinsul să fii josnic şi vulgar ai putea cel puţin să nu huleşti, Luce, izbucni ea cu ochii scânteietori şi chipul palid.

— Dar este un subiect josnic şi vulgar şi simt că am poftă să fac ceva mai rău decât să hulesc. Ce fată bătrână şi amorţită eşti, soră Langtry! Nimic rău despre sora Langtry, nu-i aşa? Niciun fel de bârfe?

Luce se aplecă peste biroul ei, îşi puse mâinile pe el şi faţa i se apropie la câţiva centimetri de a ei, aşa cum mai făcuse şi data trecută, acum însă expresia ce se aşternuse pe chipul lui era total diferită.

— Să-ţi spun ceva! Să nu îndrăzneşti să-mi stai vreodată în cale, că am să te fac să regreţi că te-ai născut. Îmi făceam plăcerea cu Miss Cucuieţii-din-Deal într-o mie de feluri pe care tu n-ai să le cunoşti niciodată, păstaie uscată ce eşti!

Insulta lui pătrunse acolo unde nu era sigur dacă ar mai fi putut pătrunde şi altceva. O văzu cum se aprinde la faţă sub lovitura insultei şi profită

imediat de micul avantaj pe care îl câştigase asupra ei, ca s-o împroaşte cu tot veninul adunat în el.

— Căci eşti uscată, aşa e? Nu eşti femeie, eşti numai o improvizaţie, un surogat de femeie, asta eşti! Uită-te la tine, arzi de dorinţa de a te culca cu Mike, dar nu poţi nici măcar să-l tratezi ca pe un bărbat! Cine vă vede poate să-şi închipuie că este căţeluşul tău. „Mike, vino aici, Mike du-te acolo!" Dar ce-ţi închipui, că o să te roage în genunchi? Nu-l interesezi suficient pentru asta, iubito.

— Luce, te osteneşti degeaba să mă scoţi din sărite, zise ea încet şi rece. Prefer să consider că nu mi-ai spus nimic. Dacă sora Pedder a hotărât să-şi reconsidere atitudinea faţă de tine, mă bucur pentru amândoi, dar mai ales pentru ea. Făcând pe grozavul faţă de mine n-ai să reuşeşti să-i schimbi sentimentele surorii Pedder.

— Soră Langtry, nu eşti un iceberg, căci icebergurile se mai şi topesc! Eşti un bolovan. Dar am să găsesc eu o cale să ţi-o plătesc, poţi să fii sigură. Am să te fac să plângi cu lacrimi de sânge!

— Ce melodramă penibilă! zise ea dispreţuitoare. Luce, nu mi-e frică de tine. Mi-e silă, asta da, dar nu mi-e teamă. Văd clar prin tine. Întotdeauna am văzut foarte limpede: nu eşti decât un scamator îngâmfat!

— Bine, ai să vezi! replică el îndârjit. Am să găsesc eu ceva despre care tu crezi că îţi aparţine şi o să-mi facă o plăcere enormă să-ţi distrug acel ceva.

Michael. Ea şi Michael. Dar Luce nu putea distruge nimic aici. Numai Michael putea. Sau ea.

— O, ieşi afară, Luce, ieşi afară! Îmi iroseşti timpul.

„Cotoroanţa dracului!" zise Luce, privindu-şi mâinile crispate, de parcă i-ar fi stârnit mirarea. Se uită apoi, pe rând, la patul pe care Ben zăcea inert şi la toţi cei din jurul lui. „Cotoroanţa dracului!" zise el mai tare, de astă dată adresându-i-se lui Ben. Ştii bine despre cine vorbesc, nu-i aşa?

Despre iubita voastră soră Langtry, curva dracului! Îşi ieşise complet din fire, prea obsedat de propria sa ură ca să mai ţină seama de faptul că, de regulă, Ben nu răspundea la provocări. Dar simţea nevoia să-şi reverse furia asupra cuiva, şi singurul la îndemână era Ben.

— Crezi că îi pasă de tine? continuă el. Ei bine, nu, puţin îi pasă, aşa să ştii! Nu-i pasă decât de marele sergent erou Wilson. Nostim, nu-i aşa? Langtry îndrăgostită de un poponar halterofil!

Ben se ridică încet în picioare.

— Nu mai vorbi aşa! Ţine-ţi limba aia veninoasă în gură şi nu te mai lega de sora Langtry şi de Michael. Vocea îi era blândă.

— O, tâmpit caraghios ce eşti! Ce trebuie să fac ca să te conving? Langtry nu este nimic altceva decât o fată bătrână şi stupidă care s-a îndrăgostit de cel mai mare pederast din armata australiană. Luce străbătu spaţiul dintre patul lui şi cel al lui Ben cu paşi mărunţi şi uşor aplecat în faţă, ceea ce îl făcea să pară uriaş şi înspăimântător.

— Este un poponar, Ben, înţelegi? Despre Mike vorbesc!

Furia începea să-l cuprindă pe Benedict, pojghiţa de blândeţe se topea văzând cu ochii şi la suprafaţă răzbătea ceva mult mai profund, ca nişte oase care ies dintr-o rană.

— Lasă-i în pace, Luce! zise el aparent calm. Nici nu ştii despre ce vorbeşti.

— Ba ştiu, ştiu, Ben! Am citit în actele lui! Iubitul tău Michael este poponar!

La colţurile gurii lui Ben pocniră două băşicuţe de salivă, iar el începu să tremure, ca apucat de friguri.

— Eşti un mincinos!

— De ce aş minţi? E scris negru pe alb în hârtiile lui, a regulat în fund jumătate din batalion! Luce se retrase un pas, considerând că nu este bine să stea prea aproape de Ben. Şi dacă Michael este

poponar, urlă el, incapabil să se stăpânească, tu ce te faci?

Benedict scoase un scâncet jalnic, dar, înainte ca muşchii lui încordaţi să se poată dezlănţui cu violenţa care îi împingea înainte trupul ca o umbră uriaşă, Luce începu să scoată o serie de sunete sacadate care imitau perfect răpăitul unei mitraliere. Benedict sări în sus, apoi se trase înapoi cu trupul pradă unor convulsii violente.

— A! Îţi aminteşti, bătrâne? Sigur că n-ai uitat răpăitul acesta! Aşa răsuna arma ta în timp ce ucidea toţi oamenii aceia nevinovaţi! Gândeşte-te la ei, Ben băiatule! Zeci şi zeci de femei şi copii şi oameni bătrâni, toţi morţi! I-ai ucis cu sânge rece, aşa că poţi la fel de bine să te târăşti pe jos în Pavilionul X şi să te bălăceşti în mocirlă ca Mike Wilson!

Furia lui nu mai cunoştea margini. Benedict se lăsase pe pat cu capul pe spate, cu ochii închişi şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă, o întruchipare vie a disperării omeneşti.

— Ieşi afară, Luce, se auzi vocea lui Matt din spatele lui Luce.

Luce sări în sus, dar, amintindu-şi că Matt nu vede, îşi şterse sudoarea de pe faţă.

— Du-te dracului! zise el şi îşi luă pălăria de pe pat, împingându-l la o parte cu brutalitate pe Matt. Îşi puse nonşalant pălăria pe cap şi ieşi din salon îndreptându-se spre uşa din faţă.

Matt auzise aproape toată discuţia, dar atâta timp cât considerase că nu există un pericol iminent ca violenţa să izbucnească nu voise să intervină, căci se temea să nu agraveze situaţia băgându-se între ei şi fiind sigur – ba chiar sperând – că Ben poate să-i vină de hac lui Luce.

Pipăi marginea patului lui Ben, se aşeză şi întinse mâna atingându-i uşor braţul.

— Gata, Ben, stai liniştit, zise el blând, mângâindu-i faţa înlăcrimată. Ticălosul a plecat şi n-o să te mai necăjească. Sărmanul de tine!

Dar Benedict părea că nu aude nimic. Lacrimile i se uscaseră, îşi ţinea braţele încrucişate şi se legăna în pat de pe o parte pe cealaltă.

Scena petrecută în salon rămăsese necunoscută celorlalţi, pentru că Nugget nu putea fi pus la socoteală, Michael se dusese până la pavilionul cel mai apropiat, ca să împrumute puţin zahăr, iar Neil invadase pur şi simplu biroul sorei Langtry, imediat după plecarea lui Luce. O găsi şezând la birou cu faţa îngropată în palme.

— Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut ticălosul?

Ea îşi dădu la o parte mâinile şi lăsă să i se vadă chipul care nu trăda niciun fel de tulburare şi nici nu era scăldat în lacrimi. Avea o expresie calmă, reţinută.

— Nu mi-a făcut nimic, zise ea.

— Trebuie să fi făcut ceva. L-am auzit tot drumul cât am venit spre Pavilion.

— Cabotinisme de-ale lui. Doar e actor! Nu, s-a înfuriat pentru că i-am stricat idila pe care o avea cu una dintre surori. Fata din Cucuieţii-din-Deal, fiica directorului de bancă, mai ţii minte?

— Îmi amintesc cât se poate de bine, zise el aşezându-se şi respirând uşurat. A fost singura dată când am simţit o undă de simpatie pentru Luce.

Neil scoase ţigările. Ea luă repede una şi trase cu sete fumul în piept.

— Interesul pe care îl manifestă pentru fată este, în mod clar, vindicativ, zise ea. Mi-am dat seama de asta chiar atunci când am aflat ce se întâmplase. Nu cred că s-a gândit vreodată mai înainte la ea, dar când a revăzut-o aici în carne şi oase şi-a dat seama că ar putea să-i fie de folos într-un anumit fel.

— A, da, bineînţeles, zise Neil, închizând ochii. Lucius Ingham, vestitul actor de teatru şi Rhett Ingham, renumitul actor de cinema de la Hollywood, catadicseşte să se coboare până la locuitorii din Cucuietii-din-Deal.

— Eu cred că Miss Cucuieţii-din-Deal s-a simţit atrasă de Luce încă din copilărie, dar era prea înfumurată ca să arate că îi place fiul spălătoresei. Şi cam prea tânără că să-i trezească lui poftele. Aşa că dacă o poate compromite acum, lucrul acesta este o adevărată desfătare pentru el.

— Bineînţeles. Neil deschise ochii şi o privi intens. Cred că nu i-a făcut prea mare plăcere să i se bage beţe în roate.

Ea râse scurt.

— E un fel de a spune.

— Aşa mi s-a părut. Nu auzeam ce spune, dar am auzit tonul pe care vorbea.

Studie un timp vârful ţigării, apoi zise:

— Aş îndrăzni să spun că Luce al nostru este foarte furios pe chestia asta. Te-a ameninţat cumva cu ceva?

— Nu în mod special. Era mult mai preocupat să scoată în evidenţă lipsurile mele ca femeie. Faţa i se strâmbă într-o grimasă de dezgust. Pfui! Pur şi simplu i-am dat de înţeles că spune prostii.

— Aşadar, niciun fel de ameninţări? insistă Neil.

Uşor iritată, sora Langtry răspunse cam repezit:

— Ce-ar putea să-mi facă Luce? Să mă ia cu asalt? Să mă omoare? Haide, să fim serioşi! Chestiile astea se întâmplă în romane, nu în realitate. Nu i se iveşte nicicum prilejul pentru aşa ceva. Şi apoi, ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că cel mai important lucru pentru Luce este să-şi pună propria piele la adăpost. Nu va face niciodată vreun gest pentru care să poată fi pedepsit. Se rezumă doar să-şi întindă aripile lui întunecate deasupra capetelor celorlalţi şi lasă ca imaginaţia noastră să facă „munca murdară”. Numai că pe mine nu mă impresionează trucurile lui.

— Sper să ai dreptate, soră.

— Neil, atâta timp cât stau pe acest scaun, nu-mi pot permite să mă las speriată de niciun pacient, zise ea foarte serioasă.

El ridică din umeri, renunţând să mai insiste.

— Voi trece acum la alt subiect, cu uşurinţa caracteristică familiei Parkinson şi am să te informez că am auzit astăzi un zvon. De fapt, e ceva mai mult decât un zvon, cel puţin aşa cred.

— Îţi mulţumesc foarte mult, spuse ea sinceră, ce fel de zvon?

— Baza se va desfiinţa.

— De unde ai aflat? Niciuna din surori nu ştie încă nimic.

— De la scumpul nostru colonel Donaldson, Cureluşă-sub-bărbie.

Rânji, apoi continuă:

— Tocmai treceam pe lângă sediul lui în după-amiaza aceasta, iar el stătea în balcon, exact ca Julieta după vizita lui Romeo, visând extaziat la întoarcerea în strada Macquarie. M-a invitat sus să bem ceva şi mi-a spus, aşa ca de la ofiţer la ofiţer şi de la gentleman la gentleman, că probabil că nu va dura mai mult de o lună. Comandantul a auzit vestea în dimineaţa aceasta de la sediul Diviziei.

Chipul ei oglindea o consternare pe care Luce nu reuşise s-o provoace.

— O, Doamne, numai o lună!

— Plus-minus o săptămână. După toate probabilităţile, vom ridica ancora înainte de începerea sezonului ploios. Neil se uită la ea perplex. Mă uluieşti, zău aşa. Ultima oară când am mai avut o discuţie sinceră despre aceeaşi chestiune îmi amintesc că tremurai la gândul că nu vei rezista până la sfârşit. Acum tremuri la fel de tare la gândul că sfârşitul este atât de aproape.

— Atunci nu mă simţeam bine, zise ea cam ţeapănă.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, acum nu te simţi bine.

— Nu mă înţelegi. Pavilionul X – o să-i simt lipsa, asta e!

— Chiar şi lui Luce?

— Chiar şi lui Luce. Dacă n-ar fi fost Luce, nu v-aş fi cunoscut pe ceilalţi nici pe jumătate atât de

bine cât vă cunosc acum. Zâmbi oarecum înciudată. Şi nici pe mine însămi nu m-aş fi cunoscut la fel de bine.

Michael bătu la uşă şi îşi băgă capul înăuntru.

— Sper că nu vă deranjez, soră. Ceaiul e gata.

— Ai reuşit să faci rost de lapte?

— Bineînţeles.

Ea se ridică imediat în picioare, uşurată la gândul că poate întrerupe conversaţia cu Neil într-un mod atât de firesc.

— Haide, Neil. Şi ia şi biscuiţii, eşti mai aproape de ei.

Îl aşteptă pe Neil până când acesta găsi cutia cu biscuiţi şi îl lăsă s-o ia înainte, apoi îi urmă pe cei doi bărbaţi în salon.

CAPITOLUL II

Ajungând în dreptul patului lui Nugget, le făcu semn lui Neil şi Michael să meargă mai departe fără ea şi trecu în spatele paravanului pe care cineva îl desfăşurase în jurul patului lui Nugget. Zăcea nemişcat şi nu simţi prezenţa ei, aşa că ea se mulţumi să-i schimbe compresa de pe ochi şi apoi îl lăsă în pace.

Când ajunse la masă descoperi că Luce lipsea. Se uită la ceas şi fu surprinsă să constate că era mult mai târziu decât îşi imaginase.

— Dacă nu are grijă cum se poartă, Luce o să-şi strice firma în ultimul moment. Ştie cineva unde este? întrebă ea.

— A ieşit, veni brusc răspunsul lui Michael.

— A minţit, zise Benedict, legănându-se înainte şi înapoi.

Sora Langtry se uită mai atentă la el. Arăta mai răvăşit ca de obicei, mai ursuz şi legănatul era ceva mai deosebit.

— Te simţi bine, Ben?

— Foarte bine. Ba nu, foarte rău, foarte rău. A minţit. Are venin pe limbă.

Sora Langtry se uită spre Michael şi îi întâlni privirea; ridică o sprinceană întrebător, dar el, la fel de uluit ca şi ea, scutură energic din cap. Neil avea un aer tot atât de nedumerit.

— Ce s-a întâmplat, Ben? întrebă ea. Ce e rău?

— Totul. Minciuni. Şi-a vândut de mult sufletul.

Neil se aplecă puţin înainte ca să-l poată bate pe umăr:

— Nu te lăsa, Ben. Lasă-l încolo pe Luce.

— El este *Răul!*

— Ai plâns, Ben? întrebă Michael, aşezându-se lângă el.

— A vorbit despre tine, Mike. Numai murdării.

— Nu există nimic murdar în legătură cu mine, Ben, aşa că n-are rost să-i faci plăcerea de a te

necăji.

Michael se ridică în picioare şi aduse şahul, începând să aşeze piesele pe tablă.

— Astă seară eu joc cu negrele, zise el.

— Dar eu *sunt* negru.

— Foarte bine, atunci eu am să iau albele şi tu poţi să rămâi cu negrele. Avantajul meu, zise Michael împăciuitor.

Faţa lui Benedict se schimonosi, capul începu să-i tremure şi lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

— O, Mike, n-am ştiut că erau copii acolo, strigă el.

Michael nu-i dădu nicio atenţie, în schimb mută pionul din faţa regelui cu două pătrăţele mai în faţă şi aşteptă. După o clipă, Benedict deschise ochii, văzu mişcarea şi făcu şi el acelaşi lucru, suspinând şi ştergându-şi nasul cu dosul palmei ca un copil. Michael mută pionul din faţa reginei şi îl puse în linie cu cel din faţa regelui şi din nou Benedict făcu şi el exact aceeaşi mişcare; lacrimile începuseră să i se usuce. Când Michael luă calul de pe partea regelui şi sări cu el peste pionul din faţa acestuia, punându-l în faţa nebunului de pe partea regelui, Benedict chicoti dând din cap:

— N-ai să înveţi niciodată, nu-i aşa? întrebă el jucându-se cu un nebun.

Sora Langtry scoase un oftat de uşurare şi se ridică, zâmbind tuturor în chip de „noapte bună” înainte de a pleca. Neil se ridică şi el, înconjură masa şi se duse spre locul în care şedea Matt uitat cu totul în timpul acestei scurte crize.

— Hai la mine în cameră să stăm puţin de vorbă, zise Neil, atingându-i uşurel umărul. Colonelul Donaldson mi-a făcut un cadou în după-amiaza asta şi aş dori să-l împart cu tine. Are etichetă neagră exact la fel ca Luce, dar pe dinăuntru – ah, pe dinăuntru e aur curat.

Matt făcu o mutră mirată:

— Dar nu s-a dat stingerea?

— Oficial, da, aşa presupun, dar se pare să suntem cu toţii puţin şocaţi în seara asta. Altfel cum îţi explici faptul că sora a plecat fără să ne bage în pătucuri. În afară de asta, Ben şi Mike sunt cufundaţi în partida lor de şah şi apoi, să nu-l uităm pe Nugget – dacă adormim înainte să vomite o să ne strice somnul.

Mişcările lui Matt păreau cam şovăielnice, dar zâmbea şi se vedea clar că îi face plăcere.

— Tare aş vrea să mergem şi să stăm puţin de vorbă. Şi să dezleg şi ghicitoarea: Ce obiect are etichetă neagră pe dinafară şi aur curat pe dinăuntru?

Dormitorul lui Neil era o cămăruţă minusculă, de doi pe trei metri în care reuşise să înghesuie un pat, o masă şi un scaun netapiţat, precum şi numeroase etajere fixate destul de superficial în perete, în locurile unde nu ajungea cu capul. În încăpere erau împrăştiate peste tot ustensilele de pictor, deşi o persoană avizată ar fi remarcat imediat că îşi limitase tehnicile la procedee mai puţin trainice decât uleiul. Creioane, cartoane, cărbune de desen, perii, pensule, acuarele, borcane cu apă murdară, creioane şi multe altele erau împrăştiate pretutindeni, claie peste grămadă. În haosul acesta nu exista absolut niciun fel de ordine. Sora Langtry renunţase de mult la ideea de a-l face să-şi deretice camera şi se împăcase cu gândul că trebuie să suporte cu stoicism observaţiile usturătoare ale surorii şefe cu privire la dezordinea din camera căpitanului Parkinson.

Comportându-se ca o gazdă perfectă, Neil îl instală comod pe Matt pe pat, apoi dădu mai multe lucruri jos de pe scaun şi le puse pe podea, după care se aşeză şi el la masă. În faţa lui se aflau două pahare mari pentru spălatul dinţilor şi două sticle de whisky scoţian Johnnie Walker, cu etichetă neagră. Neil rupse sigiliul, apoi scoase cu grijă dopul uneia dintre sticle şi turnă câte o porţie generoasă în fiecare din cele două pahare.

— Noroc! zise el şi trase o duşcă.

— Noroc, răspunse Matt, imitându-l.

Traseră puternic aer în piept de parcă ar fi fost doi înotători ce săriseră într-o apă neaşteptat de rece.

— Am făcut o pauză cam lungă, spuse Neil, simţind că-i dau lacrimile. Dumnezeule, cum mai arde, aşa e?

— Are un gust divin, zise Matt şi mai luă o înghiţitură.

Făcură o pauză ca să respire adânc şi să savureze din plin efectul băuturii.

— Totuşi, trebuie să se fi întâmplat ceva în după-amiaza aceasta, dacă Ben a avut o asemenea criză, zise Neil. Ştii ceva?

— Luce a început să imite răpăitul unei mitraliere şi să-i amintească lui Ben că omorâse civili. Sărmanul Ben a izbucnit în lacrimi! Ticălosul ăsta de Luce! Mi-a spus să mă duc dracului şi a plecat din salon. Cred că omul ăsta este posedat de diavol.

— Sau este chiar diavolul însuşi, zise Neil.

— O, nicio grijă, e din carne şi oase.

— Atunci ar trebui să fie mai atent. Altfel, s-ar putea ca într-o bună zi unul dintre noi să-i verifice imortalitatea.

Matt râse şi întinse paharul.

— Mă ofer voluntar.

Neil îi umplu din nou paharul, apoi şi-l umplu şi pe al său:

— Dumnezeule, ce nevoie simţeam de aşa ceva! Se vede că iubitul nostru colonel ştie să citească gândurile.

— Chiar de la el este? Credeam că glumeşti.

— Nu, nu glumeam. Este chiar de la el personal.

— Dar ce Dumnezeu l-a apucat?

— O, presupun că face parte din proviziile lui ilicite şi şi-a făcut socoteala cam cât mai poate să toarne pe gâtlejul personal înainte ca Baza Cincisprezece să fie lichidată. După aceea s-a

gândit să facă pe Moş Crăciun cu noi şi să ne ofere surplusurile.

Mâna lui Matt începu să tremure.

— Mergem acasă?

Blestemându-şi limbuţia cauzată de efectul relaxant al băuturii, Neil îl privi blând pe Matt, dar, evident, oricât de blândă ar fi fost privirea lui, nu putea străbate prin ochii orbi ai lui Matt.

— Cam peste o lună, bătrâne.

— Aşa de repede? O să afle!

— Mai devreme sau mai târziu tot trebuie să afle.

— Credeam că am ceva mai mult timp.

— Oh, Matt, o să înţeleagă.

— Oare? Neil, n-o mai vreau! Nici nu mă mai pot gândi la ea. Se aşteaptă să i se întoarcă bărbatul şi, când colo, pe cine o să vadă? Oricum, nu un soţ.

— Asta nu poţi s-o spui deocamdată. Aşteaptă să vezi ce-o să se întâmple. Oricum, cu cât te gândeşti mai mult, cu atât e mai rău pentru tine.

Matt oftă, apoi bâjbâi după pahar.

— Ce bine îmi pare că ai avut asta la îndemână, e ca un anestezic.

Neil schimbă subiectul.

— Luce trebuie să fi fost într-o dispoziţie execrabilă astăzi, dacă a reuşit să ne întoarcă pe toţi pe dos. Înainte de a se lua de Ben a mai avut o răfuială şi cu sora, zise el.

— Ştiu.

— Ai auzit şi tu?

— Am auzit ce i-a spus lui Ben.

— Vrei să spui că n-a fost numai treaba cu mitraliera?

— A fost mult mai mult. A venit spumegând de furie din biroul surorii Langtry şi s-a năpustit asupra lui Ben pentru că a reacţionat la cuvintele urâte pe care le spunea despre sora Langtry. Dar ceea ce l-a zdrobit de fapt pe Ben a fost ceea ce a spus Luce despre Mike.

Neil întoarse capul şi se uită la Matt ca la ceva deosebit de preţios.

— Ce anume i-a spus despre Mike?

— O, o ţinea una şi bună că Mike e homo. Poţi să-ţi imaginezi o asemenea enormitate? Zicea că a citit despre asta în hârtiile lui Mike.

— Ticălosul!

O, uneori soarta era blândă, îşi zise Neil. Să primească o informaţie atât de preţioasă şi tocmai de la un nevăzător care n-avea cum să vadă efectul spuselor sale…

— Hai de, Matt, mai ia puţin.

Matt simţea băutura urcându-i-se rapid la cap. Neil se uită la ceas şi, văzând că trecuse de unsprezece, se ridică în picioare, îl sprijini cu un braţ pe Matt pe după talie şi îl ridică în picioare, deşi nici el nu se simţea foarte sigur pe ale sale.

— Haide, bătrâne, e timpul să mergem la culcare.

Benedict şi Mike tocmai puneau de o parte cutia de şah. Mike veni repede să-i ajute pe Neil şi împreună îl urcară pe Matt în pat, îl dezbrăcară şi îl culcară, de astă dată fără bluza de la pijama.

— E terminat, zâmbi Michael.

Privindu-i chipul calm şi puternic şi gândindu-se că ar fi vrut să-l distrugă, Neil se simţi cuprins de un val de duioşie accentuată şi de aburii băuturii. Îşi puse braţele pe umerii lui Mike şi îşi lăsă capul pe piept, gata-gata să izbucnească în plâns.

— Hai să bem şi noi un păhărel, zise el abătut. Haideţi amândoi, şi tu, şi Ben, să beţi un păhărel cu bătrânul Neil. Dacă nu veniţi am să plâng, pentru că eu sunt fiul tatălui meu. Dacă încep să mă gândesc la voi şi la el şi la ea o să mă apuce plânsul.

— Nu putem să te lăsăm să plângi, zise Michael destins. Haide, Ben, suntem invitaţi.

Ben termină de aranjat cutia de şah în dulap şi veni lângă ei. Neil întinse un braţ şi-l bătu uşor pe umăr.

— Hai să bem un păhărel, zise el. Mai este încă o sticlă şi jumătate. Eu nu mai beau, dar nu pot suferi să văd că rămâne nebăută toată licoarea aceasta minunată!

Benedict se dădu înapoi.

— Eu nu beau, spuse el.

— O dată o să-ţi facă bine, spuse Michael pe un ton ce nu admitea replică. Haide, nimeni nu este mai sfânt ca tine, bătrâne!

Aşa că porniră toţi trei, Michael şi Ben sprijinindu-l pe Neil între ei. Ajungând la capătul coridorului, Michael se întinse şi stinse lumina de deasupra mesei. Se auzi zgomotul discordant al perdelei din capace de bere pe care Luce o dăduse la o parte cu un gest sfidător, ca şi când s-ar fi aşteptat ca sora Langtry să-l mai aştepte şi la ora aceea.

Cei trei bărbaţi se opriră şi privirile lor se încrucişară cu aceea a lui Luce. Michael blestemă în gând greutatea trupului lui Neil, căci se temea ca nu cumva la vederea lui Luce, Ben să se lase cuprins de o nouă criză. Dar chiar în momentul acela, Nugget reuşi să scape de durerea sa de cap şi începu să vomite.

— O, Dumnezeule, ce zgomot dezgustător! zise Neil revenindu-şi din toropeală.

Îi împinse pe Benedict şi pe Michael la el în cameră şi închise uşa cu un gest hotărât.

CAPITOLUL III

Luce îşi continuă drumul spre patul său, fără a mai arunca nicio privire în direcţia camerei lui Neil. Era singur în salon şi nu-i ţinea tovărăşie decât zgomotul oribil care venea dinspre patul lui Nugget.

Era atât de obosit, încât abia se mai putea mişca. Umblase ore în şir pe potecile din cadrul Bazei Cincisprezece, în sus şi în jos, de-a lungul plajelor, printre pâlcurile de cocotieri. Se gândea, se tot gândea… Se simţea cuprins de dorinţa feroce şi oarbă de a o biciui pe sora Langtry până când ar fi zdrobit-o, până i-ar fi văzut capul rostogolindu-se ca o minge de fotbal. Idioata dracului! Luce Daggett nu era destul de bun pentru ea şi, ca şi cum această insultă n-ar fi fost suficientă, se mai îndrăgostea şi de un halterofil poponar. E tâmpită! Dacă l-ar fi luat pe el ar fi avut o viaţă de prinţesă, pentru că era sigur că va fi bogat, bogat, şi vestit, mai ceva decât Clark Gable şi Gary Cooper la un loc. Nu se putea să-ţi doreşti ceva atât de mult cum îşi dorea el şi să nu reuşeşti. Chiar şi ea spusese acelaşi lucru. Fiecare minut, fiecare oră şi fiecare zi din momentul în care plecase din Cucuieţi fuseseră dedicate numai şi numai acestui scop: să devină un mare actor.

În ziua când sosise la Sydney era un adolescent de cincisprezece ani, dar ştia că biletul său de intrare în înalta societate este actoria. Şi tânjea de mult după lumea mare. Nu văzuse niciodată o piesă de teatru şi nici nu fusese la cinema, dar le auzise adesea pe colegele sale de şcoală vorbind cu admiraţie despre actori şi îşi băgase în cap şi ceea ce îi sugeraseră întotdeauna, anume că ar trebui să îmbrăţişeze meseria de actor. Dar voia să facă totul singur, n-avea chef de nicio muiere care să-l îmboldească de la spate pentru ca după aceea să se

laude că fusese meritul ei, că fusese ideea ei strălucită.

Începu să muncească la un depozit pe strada Day, luând postul chiar de sub nasul altor câteva sute de oameni care îl solicitaseră. Directorul nu putuse rezista la vederea băiatului cu păr frumos şi chip strălucitor şi, pe deasupra, înzestrat cu o minte ageră. Şi tânărul cel chipeş se dovedi a fi şi un bun muncitor.

Luce nu avu nevoie de foarte mult timp ca să descopere de ce anume este nevoie ca să devină actor. Acum avea de lucru, aşadar avea şi ce mânca. Mânca bine şi crescu repede, astfel încât foarte curând păru mai mare decât vârsta lui. Se învârtea pe la Repins şi bea nenumărate ceşti de cafea, se ţinea după Doris Fitton de la Teatrul Independent şi era cunoscut, din vedere, şi la Genesians. În cele din urmă reuşi să obţină câte un rolişor la radio pentru programele 2GB, ABC şi, mai târziu, chiar şi pentru 2CH. Avea o voce minunată pentru radio, cu un timbru cald şi plăcut şi o ureche bună, astfel că, frecventând lumea bună vreo şase luni, reuşi să scape de accentul australian.

Îi invidia pe cei care îşi putuseră permite să termine liceul şi să meargă la facultate şi încerca să se autoeduce citind tot ceea ce i se recomanda, deşi mândria îl împiedica să întrebe de-a dreptul ce anume ar trebui să citească. Reuşea să obţină cu dibăcie aceste informaţii de la prieteni, apoi se ducea la bibliotecă şi citea plin de râvnă.

Când împlini optsprezece ani, câştiga suficient cu micile roluri de la radio ca să-şi poată permite să renunţe la slujba de la depozitul de pe strada Day. Închirie o cămăruţă pe strada Hunter şi o aranjă cât mai frumos cu putinţă. Îşi tapetă pereţii de jur-împrejur cu cărţi serioase, fără să spună însă nimănui că pe cele mai multe le cumpărase de la tarabe din piaţă, la preţul de trei pence duzina. Opt

pence dăduse numai pe un set din romanele lui Dickens legate în piele.

Îi plăcea să iasă cu fetele în oraş, dar acestea aflară curând că, dacă Luce le scotea în oraş, ele erau cele care plăteau. Şi, după ce reflectau puţin, cele mai multe se hotărau să plătească în continuare pentru privilegiul de a fi văzute împreună cu un bărbat în stare să sucească capul oricui. Descoperi curând lumea femeilor mai în vârstă care nu doreau nimic altceva decât să-i achite notele de plată în schimbul plăcerii de a se bucura de compania lui în timpul zilei şi a penisului lui în timpul nopţii.

În această perioadă începuse să se antreneze pentru a intra în erecţie oricând şi în orice împrejurări, indiferent cât de urâtă şi respingătoare ar fi fost femeia cu care se nimerea să se afle în pat. În acelaşi timp îşi elabora şi nişte mici texte pe care le şoptea la urechea clientelor sale, flatându-le. Şi cadourile începură să curgă: costume, pantofi, sacouri şi pălării, bufoni şi ceasuri, cravate şi cămăşi, lenjerie fină. Nu-l tulbura deloc faptul că primea atâtea lucruri, fiindcă ştia că plăteşte cu vârf şi îndesat pentru ele.

Nu se simţi stânjenit nici când descoperi că erau o mulţime de bărbaţi gata să-i îndulcească situaţia financiară în schimbul favorurilor lui sexuale, ba chiar, cu timpul, începu să prefere bărbaţii bătrâni femeilor bătrâne, căci erau mai cinstiţi în privinţa nevoilor lor şi a obligaţiilor pecuniare şi nici nu mai trebuia să-şi bată capul să-i convingă că erau frumoşi şi irezistibili. Bărbaţii în vârstă aveau şi gusturi mai rafinate. De la ei învăţă cum să se îmbrace impecabil, cum să se poarte ca un adevărat aristocrat în orice împrejurări, fie că era vorba de un cocktail, fie de un banchet ministerial şi cum să-i adulmece pe oamenii de lume.

După numeroase roluri mici în piese mici, montate la teatre mici, dădu probe şi pentru Royal Theatre şi fu cât pe-aci să obţină rolul râvnit. A

doua oară când se prezentă la concurs i se repartiza un rol important într-o dramă. Critica îl tratată cu blândeţe şi, când citi cronicile, înţelese că pornise pe calea cea bună.

Dar venise anul 1942, avea 21 de ani, astfel că a fost nevoit să se înroleze. Considera că segmentul de viaţă care se scursese de atunci şi până acum fusese absolut inutil, o pierdere de timp, o nemeritată irosire. O, nu fusese foarte greu. Nu-i trebuise mult ca să găsească prostul care trebuia prostit, un ofiţer de carieră ceva mai în vârstă care era un homosexual mai mult în plan spiritual decât fizic. Asta până în momentul în care îl cunoscuse pe Luce, noul lui asistent. Omul se îndrăgostise sincer, patetic şi violent, iar Luce se folosise de avantajele pe care i le oferea această patimă cu tot sângele rece de care era în stare. Relaţia durase până pe la mijlocul anului 1945, când Luce, plictisit şi nerăbdător, ştiind că războiul se apropia de sfârşit, puse capăt legăturii amoroase printr-o diatribă de repudiere plină de dispreţ şi ironie usturătoare. Urmase o tentativă de sinucidere şi mai multe nereguli descoperite în registrele de evidenţe, precum şi lipsuri la echipamentul care trecuse prin mâinile lor. Comisia de anchetă înţelesese repede de ce este în stare Luce în privinţa capacităţii de distrugere şi rezolvase lucrurile cât se poate de simplu. Îl trimisese la Pavilionul X. Şi aici rămăsese.

Dar nu pentru mult timp, îşi spusese atunci.

„Nu pentru mult timp”, şopti şi acum în întunericul salonului.

Un prieten din cadrul personalului medical îl oprise astăzi în timp ce se plimba furios prin Bază şi îi spusese că spitalul urma să fie dezafectat cât de curând. Mersese apoi împreună cu acesta în camera lui şi băuseră o bere în cinstea evenimentului. Dar acum, când reintrase în atmosfera Pavilionului X, înţelese că visurile pentru perioada imediat următoare mai pot aştepta.

Mai întâi să acţioneze. Şi prima acţiune pe care o avea de îndeplinit era să-i vină de hac surorii Langtry.

CAPITOLUL IV

Neil se ţinu de cuvânt şi nu-şi mai turnă de băut, însă umplu cele două pahare pentru Benedict şi Michael.

— Dumnezeule, m-a turtit de tot, zise el, clipind des din ochi. Ce treabă stupidă. O să-mi trebuiască vreo câteva ore ca să-mi revin.

Mike sorbi puţin din pahar şi apoi plimbă conţinutul pe limbă.

— E tare, aşa e. Curios lucru, niciodată nu mi-a plăcut whiskyul, zise el.

Benedict părea să fi trecut cu bine peste primele ezitări, căci îşi goli destul de repede paharul, apoi îl întinse ca să i se mai toarne. Neil îl servi imediat, fiind convins că avea să-i prindă bine.

Luce era, fără îndoială, un ticălos. Dar i se părea atât de straniu modul în care i se furnizase o informaţie pe care o dorise atât de mult şi pe care nu mai spera s-o obţină vreodată. Căci ceea ce voia el să ştie îi venise, indirect, de la Luce. Privi cu atenţie chipul lui Mike, străduindu-se să descopere vreo trăsătură care să-i confirme cumva afirmaţiile lui Luce. Ei bine, orice e posibil. În ceea ce îl privea pe el, niciodată nu s-ar fi gândit la o asemenea dezlegare a enigmei. De fapt, nici nu credea, indiferent ce ar fi fost scris în documentele lui Michael. Bărbaţii de felul acesta se dau întotdeauna de gol prin ceva. Dacă nu se trădează prin nimic, înseamnă că nu au ce ascunde. Dar sora Langtry ştia ce scrie în hârtiile lui şi nu avea atâta experienţă în privinţa bărbaţilor cum avea el, care îşi petrecuse ultimii şase ani lungi de viaţă aproape numai printre bărbaţi. Oare avea şi ea îndoieli în privinţa lui Michael? Bineînţeles că avea! N-ar fi om dacă nu ar avea astfel de dubii, iar în ultima vreme nu mai era foarte sigură nici de ceea ce se petrecea cu ea însăşi. Între ea şi Michael

nu se întâmplase nimic. Deocamdată. Aşa că mai avea timp.

— Credeţi că sora Langtry ştie că noi suntem îndrăgostiţi cu toţii de ea? întrebă el articulând cu efort cuvintele, totuşi foarte clar.

Benedict privi în sus cu ochii sticloşi.

— Nu suntem îndrăgostiţi, Neil! Noi o iubim.

— Ei, e prima femeie pe care o întâlnim după atâta amar de vreme, zise Michael. Ar fi ciudat dacă n-am iubi-o. Este foarte drăguţă.

— Chiar este drăguţă, Mike? Chiar aşa?

— Da.

— Nu ştiu. Cred că drăguţă nu este cuvântul potrivit. Eu fac asocierea între drăguţ şi nătâng, prostuţ. Năsuc cârn, gropiţe în obrăjori, râs cristalin. Dar că nu este nici pe departe aşa. Când o cunoşti prima oară, ţi se pare toată numai fier-beton şi apret şi are o limbă ca un brici de Bengal. Nu este frumoasă. Extrem de atractivă, dar nu frumoasă. Nu, n-aş spune că drăguţă e cuvântul cel mai potrivit.

Mike puse paharul jos, reflectă o clipă, apoi zâmbi şi scutură din cap.

— Dacă ţie aşa ţi se pare, Neil, dă-mi voie să-ţi spun că eşti foarte bolnav. Mie mi s-a părut de la început drăgălaşă. M-a făcut să râd – nu de ea, bineînţeles. Nu, eu n-am văzut în ea niciun fel de fier-beton şi nici apret. Cel puţin nu la început. Acum văd. Atunci mi s-a părut drăguţă.

— Şi tot mai e drăguţă?

— Aşa am spus, nu?

— Crezi că ştie că o iubim cu toţii?

— Nu în felul în care crezi tu, răspunse Michael apăsat. Sora Langtry este un om devotat, care până acum nu şi-a petrecut viaţa visând la dragoste. Nu are o mentalitate de şcolăriţă. Am un sentiment ciudat în legătură cu ea – cred că atunci când se va termina războiul va continua să-şi exercite meseria.

— Nu există nicio femeie care să nu opteze pentru căsătorie atunci când i se iveşte ocazia, zise Neil.

— Toate trăiesc pentru dragoste.

Expresia de pe chipul lui Michael deveni compătimitoare.

— Haide, Neil, eşti băiat mare! Crezi că bărbaţii nu pot trăi pentru dragoste? Dar dragostea are diferite forme şi grade de intensitate şi e valabilă pentru ambele sexe!

— Ce ştii tu! oftă trist Neil, simţindu-se dojenit, cam aşa cum i se întâmpla în prezenţa tatălui său, şi lucrul acesta nu era drept. Michael Wilson nu era Longland Parkinson.

— Nu ştiu de ce cred asta. Poate că intuiesc cum stau lucrurile. Nici nu poate fi altceva, nu-i aşa? Evident, ar fi absurd să pretind că aş fi expert în problemă, dar sunt anumite lucruri pe care le ştiu fără să le fi învăţat vreodată. Oamenii îşi găsesc până la urmă propriul echilibru şi fiecare este unic în felul său. Se ridică în picioare şi se întinse.

— Mă întorc imediat. Mă duc numai să văd ce mai face Nugget.

Când Michael se întoarse câteva clipe mai târziu, Neil privi în sus, spre el, oarecum înveselit. Improvizase un al treilea pahar dintr-un borcan în care ţinea acuarelele şi îşi turnă în el whisky.

— Până la fund, Mike, zise el. Acum mă simt alt om, aşa că vreau să sărbătoresc evenimentul.

CAPITOLUL V

Ceasul deşteptător al surorii Langtry sună la ora unu noaptea. Îl pusese din cauza lui Nugget, căci dorea să vadă ce e cu el cam la o oră după ce avea să-i treacă durerea de cap. Pe de altă parte, era ceva cu băieţii şi avea o presimţire sumbră. Nu strica să fie cu ochii pe ei.

Încă de pe când era stagiară se obişnuise să se mişte foarte repede, aşa că se sculă din pat, îşi scoase pijamaua, îşi trase pe ea pantalonii şi jacheta – fără a-şi mai bate capul să-şi pună şi lenjerie, apoi îşi legă pantofii de zi. La ora aceasta, nu-i va păsa nimănui dacă poartă sau nu uniforma regulamentară. Ceasul şi cheile erau pe birou, alături de lanternă. Le puse într-unul din cele patru buzunare ale tunicii şi strânse cu grijă cureaua. Corect. Gata. Deie Domnul să nu fie nimic deosebit în Pavilionul X.

Când se strecură în vârfui picioarelor în coridor, prin perdeaua din capace de bere, totul părea liniştit. Chiar prea liniştit, de parcă ar fi mocnit ceva undeva. Ceva lipsea şi ceva era în plus, astfel încât atmosfera din pavilion i se părea străină. După câteva secunde îşi dădu seama ce era: nu se auzea răsuflarea regulată a băieţilor adormiţi, iar de sub uşa camerei lui Neil răzbătea o dâră de lumină şi se auzea murmur de voci. Numai perdelele de la patul lui Matt şi al lui Nugget erau trase în jos.

Ocoli patul lui Nugget, se strecură neauzită în spatele paravanului şi văzu că stătea cu ochii larg deschişi şi privirea ştearsă, absentă.

— Ai reuşit să vomiţi? întrebă ea, după ce verifică lighenaşul de lângă el şi văzu că era gol.

— Da, soră. Michael a adus alt lighenaş.

Vocea îi era stinsă şi apatică.

— Te simţi mai bine?

— Mult mai bine.

Îi luă pulsul, temperatura şi tensiunea şi le înregistră apoi în foaia de observaţie care atârna la picioarele patului, luminând-o cu lanterna.

— Crezi că dacă îţi fac o ceaşcă de ceai ai s-o poţi bea?

— Dacă am să pot? Vocea lui arăta că se înviorase puţin numai la gândul ceaiului. Mi-e gura uscată ca iasca.

Ea zâmbi şi trecu alături, în salon. Nimeni nu ştia să facă ceaiul aşa cum îl făcea ea, cu uşurinţa şi economia de mişcări ce erau rezultatul unor ani îndelungaţi de experienţă şi ai trecerii ei prin nenumărate pavilioane, încă din anii de stagiatură. Când lăsa pregătirea ceaiului în seama unuia dintre băieţi, întotdeauna trebuia să se producă câte un mic accident – frunzuliţele de ceai cădeau pe jos, apa era prea fierbinte şi distrugea aroma sau prea rece şi nu se obţinea infuzia dorită – însă atunci când îl făcea ea, totul era perfect. Reveni cu ceaiul la patul lui Nugget incredibil de repede, ţinând cana aburindă în mână. O puse pe noptieră, îl ajută pe Nugget să se ridice în capul oaselor, apoi îşi trase un scaun şi rămase lângă el în timp ce bea cu poftă, suflând nerăbdător ca să-l răcească şi sorbind cu înghiţituri mici, ca o păsărică.

— Ştii, soră, zise el, făcând o pauză, atunci când am durerile astea mă gândesc că n-am să le uit toată viaţa; îmi spun că pot să descriu în mii de feluri durerea aceasta şi apoi, după ce mi-a trecut, nu sunt în stare să-mi amintesc cum a fost. Nici vorbă să mai pot descrie ceva, şi singurul cuvânt care îmi vine pe buze este „îngrozitor”.

Ea zâmbi.

— Asta este o caracteristică a creierului nostru, Nugget. Cu cât o amintire este mai dureroasă, cu atât pierdem mai repede cheia de la cămăruţa în care este zăvorâtă în creier. Este foarte sănătos să uiţi un lucru atât de dureros şi deprimant. Oricât ne-am strădui, nu putem niciodată retrăi o emoţie cu intensitatea ei iniţială. De fapt, nici n-ar trebui

să ne dăm osteneala, dar aşa e firea omului. Nu te strădui prea des să-ţi aminteşti şi, mai ales, nu te strădui atât de tare. Uită durerea. Gata, s-a dus. Nu este acesta lucrul cel mai important?

— Ba da, zău că da, zise Nugget înflăcărat.

— Mai vrei ceai?

— Nu, mulţumesc, soră. A fost minunat.

— Atunci dă-te jos din pat, te ajut eu să te ridici. Ai să dormi ca un bebeluş dacă îţi aranjez din nou patul şi îţi schimb pijamaua.

În timp ce el se aşeză tremurând pe scaun, ea scutură patul, întinse cearşafurile, apoi îl ajută să-şi pună o pijama curată. După aceea îi băgă grijulie perdeaua de ţânţari sub saltea.

Aruncă o privire rapidă spre patul lui Matt şi constată că acesta dormea într-o poziţie neobişnuită de abandon total, cu gura uşor deschisă şi scoţând un zgomot suspect. Pieptul îi era dezgolit. Dar dormea atât de adânc, încât lucrul acesta nu părea să-l supere. Fremăta neîncrezătoare din nări, apoi înţelese, şocată; dinspre el venea un miros incontestabil de băutură!

Un moment rămase nemişcată între paturile goale, cu o cută adâncă săpată pe frunte. Apoi se întoarse hotărâtă şi dădu buzna în camera lui Neil, fără să mai bată la uşă. Începu să vorbească imediat ce deschise uşa:

— Uite ce este, băieţi, îmi pare rău că trebuie să mă port ca sora şefă, dar n-am încotro!

Neil şedea pe pat, Benedict pe un scaun, amândoi aveau umerii căzuţi şi privirile tulburi. Pe masă erau două sticle de Johnnie Walker, una goală şi cealaltă aproape plină.

— Nătărăilor! izbucni ea. Vreţi să ajungem cu toţii la Curtea Marţială? De unde aţi luat astea?

— Iubitul nostru colonel, zise Neil făcând mari eforturi ca să articuleze clar cuvintele.

Sora Langtry strânse buzele.

— Dacă el n-are minte şi vă dă aşa ceva, tu ar fi trebuit să fii mai cu scaun la cap, Neil, şi să nu le

iei! Unde sunt Luce şi Michael?

Neil reflectă profund la această întrebare şi, în cele din urmă, răspunse, făcând pauze lungi între cuvinte:

— Mike s-a dus să facă un duş. Nu e o companie agreabilă la petrecere. Luce n-a fost aici, s-a dus la culcare. Supărat.

— Luce nu este în pat, şi nici în salon.

— Atunci am să ţi-l găsesc, soră, zise Neil, luptându-se să se ridice de pe pat. N-am să lipsesc mult, Ben. Trebuie să dau de Luce. Pentru soră. Sora îl vrea pe Luce. Eu nu-l vreau pe Luce, dar sora îl vrea. Naiba ştie de ce. Dar cred că mai întâi am să vărs.

— Dacă vomiţi aici, te dau cu nasul în borâtură, strigă ea furioasă. Şi stai pe loc. În halul în care eşti n-ai fi în stare să te găseşti nici pe tine însuţi. O, îmi vine să vă omor pe toţi!

Mânia începu să i se mai domolească şi o notă de afecţiune răzbătu din vocea ei.

— Acum vreţi să fiţi băieţi de treabă şi să lichidaţi urmele festinului? E trecut de unu noaptea!

CAPITOLUL VI

După ce răscoli toată veranda fără să dea de urma lui Luce sau a lui Michael, sora Langtry porni spre clădirea băii cu pas de soldat, cu bărbia sus şi umerii traşi înapoi. Oare ce îi apucase să se poarte în felul acesta? Că doar nu era lună plină! Ca şi când s-ar fi aflat departe de orice supraveghere, la capătul lumii. Era atât de preocupată de gândurile ei, încât dădu peste frânghia de rufe pe care o întinseseră băieţii ca să-şi poată spăla singuri lucrurile. Se împiedică în prosoape, cămăşi, pantaloni şi chiloţi. Naiba să-i ia şi pe ăştia! Atât era de enervată, ca nici nu băgă în seamă latura umoristică a coliziunii ei cu frânghia de rufe. Le puse pe toate la loc, grămadă, şi îşi continuă drumul.

Clădirea urâtă a băii era chiar în faţă. Avea o uşă mare de lemn care dădea într-o încăpere foarte mare, ca un hambar, cu duşuri pe un perete şi chiuvete pe peretele opus. În fund erau câteva căzi de rufe şi nu exista niciun fel de perete despărţitor, paravan sau alt loc unde s-ar fi putut ascunde un bărbat. Pardoseala cobora într-o pantă uşoară spre mijlocul încăperii unde se afla canalul de scurgere şi era în permanenţă udă pe partea dinspre peretele cu duşuri.

În timpul nopţii, un bec slab ardea mereu în tavan, dar baia era rareori frecventată în ultimul timp după căderea întunericului, întrucât băieţii din Pavilionul X se bărbiereau şi făceau duş dimineaţa, iar latrina se afla în cu totul altă parte, separat de baie. Venind din întunericul nopţii fără lună de afară, sora Langtry îmbrăţişa cu privirea întreaga încăpere. Toată acea scenă incredibilă din faţa ochilor ei era luminată din plin, ca la teatru. Un duş uitat deschis continua să curgă, în colţul cel mai îndepărtat, picurându-şi perdeaua transparentă de apă. Michael era gol şi ud şi îl

privea hipnotizat pe Luce. Acesta era şi el gol, zâmbitor şi în erecţie, la distanţă de un metru şi jumătate de Michael!

Niciunul din ei nu o observă în cadrul uşii. Ea se simţi cuprinsă de o senzaţie de panică, văzând în scena care se derula în faţa ochilor ei o variaţiune a unei scene similare, cea din salon. Timp de o clipă rămase paralizată, apoi se simţi depăşită. Era o situaţie pe care n-o putea rezolva singură, căci nu avea experienţă în acest domeniu. Ieşi din cameră şi o luă la fugă înapoi spre pavilion, alergând cum nu mai alergase în viaţa ei, urcă în goană scările, trecu prin salon pe lângă patul lui Michael şi se năpusti în camera lui Neil. Acesta şi Benedict păreau că stau în poziţia în care îi lăsase. Ba nu, ceva se schimbase totuşi: sticlele de whisky şi paharele dispăruseră. Să-i ia naiba. Erau beţi! Toţi trebuie să fie beţi!

— La baie! reuşi ea să articuleze, gâfâind. Repede!

Neil păru să-şi vină în fire, oricum, se ridică în picioare şi se puse în mişcare mai repede decât crezuse ea că ar fi posibil şi nici Ben nu arăta prea rău. Îi mână iute afară din cameră ca pe nişte oi, înapoi prin salon, pe scări în jos, apoi spre baie. Neil se agăţă în frânghia de rufe şi căzu, dar ea nu-l aşteptă, îl apucă pe Ben de braţ şi se repezi cu el înăuntru.

Scena din baie se schimbase. Luce şi Michael erau acum aşezaţi pe vine, ca nişte luptători în ring, cu braţele pe jumătate întinse, mişcându-se în cerc. Luce continua să râdă.

— Haide, iubitule! Doar ştii că-ţi place! Ce-i cu tine? Ţi-e frică? Sau e prea mare pentru tine? Haide, nu te mai preface! Ştiu totul despre tine!

La prima vedere, chipul lui Michael părea liniştit, chiar distant, dar în spatele acestei aparenţe clocotea ceva cumplit şi înfricoşător, deşi Luce nu părea înspăimântat defel. Michael nu vorbea, nu reacţiona în niciun fel când şuvoiul de vorbe se

revărsă peste el. Părea că nici nu-l observă pe Luce, atât de absorbit era de frământarea sa lăuntrică.

— Încetaţi! ordonă sever Neil.

Scena se dizolvă imediat. Luce sări ca un arc şi se întoarse cu faţa spre cele trei persoane din uşă. Michael mai rămase o clipă în aceeaşi poziţie de apărare. Apoi se lăsă să cadă pe spate, sprijinindu-se de perete şi trăgând adânc aer în piept, ca şi când ar fi suflat în foale. Începu apoi să tremure din tot corpul, incapabil să se mai controleze. Dinţii îi clănţăneau în gură atât de tare, încât zgomotul se auzea de la distanţă, iar diafragma continua să pompeze aer în partea superioară a trunchiului.

Sora Langtry trecu pe lângă Luce, şi Michael o văzu atunci pentru prima oară, printre şiroaiele de transpiraţie care îi inundaseră chipul; gura îi era întredeschisă şi respira cu greu, ca într-un fel de agonie. La început nu-şi dădu seama că ea se află acolo, apoi îi aruncă o privire disperată, de parcă ar fi chemat-o în ajutor. Dar în clipa următoare îşi pierdu orice speranţă, întoarse capul resemnat într-o parte, ca şi când n-ar mai fi avut niciun rost. Se încovoia din ce în ce mai mult, însă fără să cadă, căci era în continuare sprijinit de zidul din spate. Era atât de stors de puteri, încât părea că se micşorase. Sora Langtry se întoarse.

— Niciunul dintre noi nu este în stare, în momentul de faţă, să raporteze aceste evenimente, zise ea adresându-se lui Neil.

Apoi se întoarse spre Luce cu o privire plină de dispreţ şi scârbă.

— Sergent Daggett, discutăm mâine dimineaţă, întoarce-te, te rog, imediat în salon şi nu mai pleca de acolo sub niciun motiv.

Luce avea un aer triumfător, victorios – jubila de-a dreptul. Ridică din umeri, îşi adună hainele de pe unde fuseseră aruncate în spatele uşii, o deschise şi ieşi. Atitudinea lui demonstra clar că

avea intenţia să le facă cât mai multe greutăţi a doua zi de dimineaţă.

— Căpitane Parkinson, te fac răspunzător de comportarea sergentului Daggett. Când vin mâine dimineaţă vreau să găsesc totul în cea mai perfectă ordine şi ferească Dumnezeu să prind pe cineva mahmur. Sunt foarte, foarte supărată! Aţi abuzat de încrederea pe care v-am acordat-o. Sergentul Wilson nu se va mai întoarce în salon în noaptea aceasta şi nici mâine, decât după ce voi vorbi cu sergentul Daggett. Acum înţelegeţi? Sunteţi în stare să vă conformaţi?

Ultima frază fusese rostită pe un ton ceva mai puţin aspru, iar privirea i se mai îmblânzise.

— Nu sunt chiar atât de beat pe cât crezi, zise Neil, uitându-se în jos spre ea cu o privire aproape la fel de întunecată ca a lui Ben. Tu eşti şefa. Totul va fi exact aşa cum doreşti.

Benedict nu rostise niciun cuvânt şi nu se clintise din loc de când intraseră în încăpere, dar când Neil se întoarse ţeapăn pe călcâie ca să plece, făcu o săritură bruscă şi ochii lui încetară s-o mai contemple ficşi pe sora Langtry, îndreptându-se spre chipul extenuat al lui Michael care continua să zacă epuizat, rezemat de perete.

— I s-a întâmplat ceva? întrebă el îngrijorat.

Ea dădu din cap, reuşi să zâmbească slab şi-i răspunse:

— Nu-ţi face griji, Ben, o să-l iau cu mine. Du-te înapoi în salon cu Neil şi încearcă să dormi.

Rămasă singură în baie cu Michael, sora Langtry se uită de jur-împrejur după hainele lui, dar tot ce reuşi să găsească fu un prosop. Probabil că venise gol la duş, cu prosopul legat în jurul şoldurilor. Evident, regulamentul nu permitea aşa ceva, dimpotrivă, stipula clar că oricine ieşea afară în timpul nopţii trebuia să aibă trupul acoperit din cap până în picioare. Fără îndoială însă că nu se aşteptase nicio clipă că va fi descoperit.

Sora Langtry luă prosopul din cui şi se îndreptă spre el, oprindu-se în dreptul duşului ca să-l închidă.

— Haide, zise ea. Pune-ţi te rog asta. Vocea ei era foarte obosită.

El deschise ochii, dar nu se uită la ea, luă prosopul şi şi-l înfăşură neîndemânatic în jurul mijlocului, cu mâinile încă tremurând. Apoi se îndepărtă încet de perete, ca şi când n-ar fi fost sigur că se poate lipsi de sprijinul lui. Totuşi reuşi să meargă.

— Tu cât ai băut? întrebă ea mâhnită, apucându-l de braţ şi conducându-l afară.

— Cam patru linguri, răspunse el copleşit de tristeţe. Unde mă duci?

Şi dintr-o dată se eliberă din strânsoarea ei, ca şi când gestul ei autoritar i-ar fi lezat mândria.

— Mergem în blocul meu. Am să te duc să stai până mâine dimineaţă într-una din camerele libere de acolo. Nu te poţi întoarce în salon până nu raportez incidentul şi acum nu vreau să fac asta.

El o urmă fără să mai protesteze, învins. Ce ar putea să-i spună acestei femei ca s-o facă să refuze să creadă ceea ce văzuse cu proprii ochi? Probabil că semăna foarte mult cu scena din salon, dar într-o variantă mult mai gravă. Iar el era complet epuizat, nu mai avea nicio fărâmă de energie după lupta aceea cumplită pe care o dăduse cu el însuşi. Căci ştia care ar fi fost deznodământul chiar în momentul în care apăruse Luce; dacă s-ar fi lăsat antrenat de furie, l-ar fi omorât pe acest ticălos îngâmfat.

Fuseseră două lucruri care îl împiedicaseră să-l sugrume imediat pe Luce: unul era amintirea acelui sergent major şi a durerii profunde care a urmat după aceea, în fiecare zi, culminând cu suferinţa ce se numea Pavilionul X şi sora Langtry, iar al doilea era dorinţa de a-şi prelungi desfătarea pe care i-ar fi adus-o uciderea lui Luce. Astfel că, în momentul în care Luce făcuse prima mişcare,

Michael începu să lupte din răsputeri pentru a nu-şi pierde controlul.

Luce arăta bine şi părea zdravăn, dar Mike ştia că nu are nici îndrăzneala, nici experienţa lui. Şi, mai ales, dorinţa de a ucide. Şi ştiuse dintotdeauna că, în spatele bărbatului ţanţoş, în spatele dorinţei insaţiabile de a-i chinui pe alţii, se ascundea un laş. Luce credea că se putea descurca la infinit cu trucurile lui, că oamenii se speriau atunci când îşi dădeau seama de răutatea lui. Dar Mike ştia foarte bine că, în momentul când va fi dat de gol, se va prăbuşi. Când luase poziţia de atac, ştia că este în joc tot viitorul lui, dar nu-i mai păsa. Avea de gând să-i smulgă masca lui Luce, dar când sărmanul ticălos se va prăbuşi intenţiona să-l omoare oricum, pentru simpla plăcere de a ucide.

Distrus de două ori. Trebuia să recunoască pentru a doua oară că nu era cu nimic mai presus de toţi oamenii dispuşi să se omoare între ei. Să recunoască faptul că ar fi fost în stare să dea totul la o parte pentru simpla plăcere de a ucide. Era o pornire bestială, ştiuse întotdeauna lucrul acesta. Aflase multe lucruri despre propria persoană cu care putea continua să trăiască. Dar asta? Oare faptul că avea această poftă în trup îi închisese gura când dorise să-i vorbească surorii Langtry despre dragostea lui? Ieşise la suprafaţă, avea să izbucnească în afară. Simţi că se cufundă într-un fel de umbră, în ceva fără nume şi înspăimântător. Asta este. Asta trebuie să fie.

Mulţumesc lui Dumnezeu că a venit ea la timp! Dar cum va putea oare să-i explice vreodată?

CAPITOLUL VII

În timp ce urcau scările de la blocul în care locuia, sora Langtry îşi dădu seama că toate camerele libere erau încuiate. Asta nu însemna că se recunoştea învinsă. Existau modalităţi diverse de a pătrunde într-o cameră încuiată, iar surorile medicale care aveau experienţa vieţii în căminele de surori se pricepeau întotdeauna să intre sau să iasă din incinte aparent imposibil de violat. Dar i-ar fi luat timp. Aşa că deschise uşa de la camera ei, întoarse comutatorul şi se dădu într-o parte, făcându-i loc lui Michael să treacă.

Ce neplăcut! Cu excepţia surorii şefe, el era singurul om care mai pătrunsese în camera ei, pentru că toate surorile preferau să se strângă în salonul surorilor atunci când simţeau nevoia unui contact social, căci să mergi în camera unei colege era o adevărată excursie. În pofida supărării sale, îşi privi acum pentru prima oară camera cu alţi ochi, remarcând aspectul ei total impersonal. O celulă mai curând decât o cameră de locuit, deşi era mai mare decât o celulă. Avea un pat de campanie îngust, asemănător cu cele din pavilion, un scaun netapiţat, un birou, un paravan în spatele căruia atârnau hainele şi două etajere fixate pe perete pe care se aflau mai multe cărţi.

— Aşteaptă aici, îi spuse ea. Mă duc să caut ceva de îmbrăcat pentru tine şi să încerc să deschid una din camerele alăturate.

Fără a mai aştepta să-l vadă aşezat pe scaunul de lângă pat, închise uşa şi plecă, luminându-şi drumul cu lanterna. Era mai uşor să încerce să găsească ceva de îmbrăcat la unul din pavilioanele învecinate decât să mai facă tot drumul până la Pavilionul X, iar pe de altă parte simţea că nu poate suporta gândul de a-l revedea pe Luce înainte de a se crăpa de ziuă. Avea nevoie mai întâi de timp de reflecţie. O vizită la Pavilionul B avu

drept rezultat obţinerea unei pijamale şi a unui halat în schimbul promisiunii solemne că le va înapoia a doua zi de dimineaţă.

Cea mai potrivită cameră pentru a-l caza pe Michael până dimineaţa era, evident, cea învecinată cu camera ei. Aşa că se puse pe treabă, încercând să îndepărteze şipcile de la obloanele ferestrei. Lacătele erau solide şi n-ar fi putut fi deschise cu acele de păr. Gata. Patru şipci date la o parte ar trebui să fie destul. Îndreptă lumina lanternei prin deschizătura astfel formată, ca să se asigure că mai este pat înăuntru. Îl descoperi cam în aceeaşi poziţie cu patul din camera ei, cu salteaua rulată şi făcută sul. Asta era tot. Se va descurca pentru o noapte fără cearşafuri. Nu îi era prea tare milă de el pentru asta.

Se întoarse apoi în camera ei, de unde lipsise cam trei sferturi de oră. Noaptea era caldă şi umedă şi sora Langtry transpirase îngrozitor. Simţea o durere într-o parte a corpului. Se opri o clipă să-şi maseze locul dureros cu o mână, apoi aruncă o privire spre scaun. Mike nu mai era acolo. Se culcase în pat, cu spatele spre ea şi părea adormit. Dormea! Cum putea oare să doarmă după ce trecuse prin ce trecuse?

Dar constatarea aceasta o bucură nespus. De fapt, de ce era atât de furioasă? De ce simţea atât de mult nevoia să despice firul în patru? Pentru că se îmbătaseră cu toţii? Pentru că Luce încercase din nou să-şi facă numărul? Sau pentru că nu mai era sigură în privinţa lui Michael? Da, e drept, li se urcase puţin băutura la cap, dar, la urma urmelor, erau şi ei oameni, sărmanii de el. Luce? Nu conta nici cât o ceapă degerată pentru ea. Îşi dădu seama că, în cea mai mare parte, supărarea ei se datora nesiguranţei pe care o simţea în privinţa lui Michael.

Era şi aproape epuizată. Hainele se lipiseră de ea, aveau pete mari de transpiraţie şi o zgâriau, pentru că se gândise că nu e nevoie să-şi mai pună

şi lenjerie pentru o vizită scurtă la Pavilionul X. Ei bine, nu-i nimic, imediat ce-l va muta în camera de alături se va duce să facă un duş. Se apropie de pat fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Ceasul de pe birou arăta că era trecut de două şi jumătate, Iar el dormea atât de profund, încât nu avea inima să-l trezească. Nici atunci când trase de sub el cearşaful de deasupra ca să-l învelească, Michael nu făcu nicio mişcare.

Sărmanul Michael! Căzuse victimă lui Luce care voia să se răzbune în felul acesta pe ea pentru că îi stricase idila cu Miss Cucuieţii-din-Deal. Seara aceasta trebuie să fi fost pentru Luce o adevărată mană cerească, toţi ameţiţi de băutură, Nugget ţintuit la pat de migrena sa, astfel că drumul era liber în momentul în care Michael se dusese la baie. Îi plăcea să creadă că Michael nu făcuse nimic care să fi provocat avansurile lui Luce, dar dacă ar fi fost aşa, i-ar fi spus imediat lui Luce să plece sau ar fi plecat el. Nu-i era frică de Luce din cauza fizicului său, niciodată nu-i fusese frică de el în sensul acesta. Dar poate că toată acea forţă îl înspăimântase în alt fel? Ce n-ar fi dat să ştie mai exact!

După cum se prezenta situaţia, se părea că ea va fi aceea care îşi va petrece ce mai rămăsese din noapte în camera cealaltă, fără cearşafuri, dacă nu se hotăra să-l trezească. Între timp, putea să amâne luarea deciziei până va fi făcut un duş. Luă halatul de bumbac din cuiul unde stătea atârnat şi se duse la baie, îşi scoase pantalonii şi sacoul şi se băgă sub jetul de apă călduţă cu o plăcere indescriptibilă, era ca în extaz. Spălatul îi dădea adesea o senzaţie care mergea dincolo de simpla curăţare a pielii. Halatul ei era un chimono larg, care se strângea în jurul mijlocului cu un cordon. Nu mai aşteptă să se usuce complet, ceea ce într-o noapte atât de umedă era, oricum, destul de dificil, se şterse repede cu un prosop, apoi îşi trase halatul

pe ea, petrecu o parte peste cealaltă şi legă cordonul la mijloc.

Şi apoi, se gândi ea, în timp ce îşi aduna lucrurile, să mă ia naiba dacă înţeleg de ce trebuie să fiu eu aceea care să dorm pe o saltea plină de gândaci. N-are decât să se scoale frumuşel şi să se mute în camera cealaltă.

Ceasul arăta ora trei şi cinci minute. Sora Langtry lăsă hainele ude pe podea şi se apropie de pat. Puse o mână pe umărul lui Michael. Atingerea mâinii ei era uşoară, ezitantă, pentru că nu-i plăcea ideea că trebuie să-l trezească, şi rămase aşa, pentru că în ultima clipă se hotărî să nu-l mai trezească. Prea obosită ca să se mai amuze de lipsă ei de fermitate în luarea unei decizii, se lăsă greu pe scaunul de lângă pat şi lăsă mâna să i se odihnească pe pielea lui, incapabilă să reziste unei dorinţe care o stăpânea de mult timp: să-l *simtă.* Era o senzaţie mai presus de puterile ei. Încercă să-şi amintească ce simţise altădată atunci când mângâiase pielea goală a bărbatului iubit, dar nu reuşi, poate pentru că între el şi celălalt bărbat pe care îl iubise cândva se interpusese o fâşie de viaţă atât de diferită, încât toate amintirile senzoriale i se şterseseră din memorie. Peste şase ani de zile, timp în care îşi îngropase propriile nevoi şi dorinţe în spatele nevoilor mai urgente ale altora. Avu un şoc când îşi dădu seama că nu le simţise lipsa. Sau, oricum, nu la modul insuportabil.

Dar Michael era o realitate, şi sentimentul ei pentru el era o realitate. Îşi dorea de mult să atingă viaţa din el ca şi când ar fi avut tot dreptul s-o facă. Acesta este bărbatul pe care îl iubesc, îşi zise ea. Nu mă interesează cine este, ce este. Îl iubesc.

Mâna ei se mişcă pe umărul lui, la început timid, apoi cu tot mai mult curaj, în cercuri mici, atingerea devenind din ce în ce mai mult mângâiere. Era clipa ei de bucurie, nu-i era câtuşi de puţin ruşine că el nu făcuse nimic din care să reiasă ca ar fi dorit această mângâiere. Dar ea îl

mângâia pentru propria plăcere, din dorinţa de a-şi oferi o amintire plăcută. Total absorbită de plăcerea de a-i simţi trupul, se aplecă şi îşi lipi faţa de spatele lui, o lăsă un timp acolo, apoi se întoarse ca să-i simtă gustul pielii cu buzele. Dar când el se mişcă, ea încremeni de spaimă, văzându-şi taina dată în vileag. Furioasă pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă, sări în picioare. El o apucă de ambele braţe, o ridică atât de repede şi cu atâta uşurinţă, încât nici nu-şi dădu seama ce se petrece cu ea. Când îşi reveni se trezi aşezată pe pat, cu un picior îndoit sub ea. Mâinile lui îi cuprinseseră spatele, îşi pusese capul pe pieptul ei şi simţea că tremură. Mâinile ei îl îmbrăţişau oarecum posesiv şi rămaseră un timp nemişcaţi în această poziţie, până când el încetă să mai tremure.

Strânsoarea mâinilor lui pe spatele ei slăbi; braţele lui îi mângâiară talia, apoi începu să tragă de nodul de la cordon. Îl desfăcu şi dădu halatul la o parte, în aşa fel încât să-şi poată lipi faţa de pielea ei. Unul din sânii ei se odihnea în palma lui făcută căuş. Gestul avea în el ceva aproape reverenţios care o mişcă profund. El ridică capul, trupul lui se despărţi de al ei, dar faţa ei se întoarse automat pentru a contempla chipul lui. Îşi mişcă uşor umerii ca să-l ajute să-i scoată halatul şi îşi lipi sânii de pieptul lui, îi înconjură umerii cu braţele, cu gura lipită de a lui.

Abia atunci dădu voie iubirii ei să iasă la suprafaţă, să ţâşnească din străfundurile sufletului unde stătuse ascunsă. Închise ochii care fuseseră până acum larg deschişi şi strălucitori, simţind dragostea pentru el în fiecare părticică a trupului ei. Iar el nu se putea să n-o iubească, din moment ce-i producea o bucurie atât de imensă, trezindu-i senzaţii de mult uitate, chiar lipsite de importanţă pe lângă sentimentul acesta de fericire dureroasă, uimitor de proaspăt şi straniu.

Se ridicară în genunchi. Mâinile lui alunecară în jos pe coapsele ei cu o încetineală ezitantă, ca şi când ar fi dorit să prelungească momentul, iar ea nu avea puterea nici să-l ajute, nici să-i reziste, atât de mult dorea să se lase cât mai curând pătrunsă de acest miracol.

PARTEA a V-a

CAPITOLUL I

Cu puţin înainte de ora şapte, în dimineaţa următoare, sora Langtry ieşi încet din camera ei, îmbrăcată în uniforma completă de zi – fustă gri, văl alb, capă roşie, manşete şi guler de celuloid. Soarele de argint de la gâtul ei era atât de bine lustruit, încât părea nou. Se îmbrăcase cu deosebită grijă, căci dorea să arate aşa cum se simţea, ca o persoană cu amprenta iubirii întipărită pe chip şi pe trup. Zâmbi şi ridică privirea în sus, să salute venirea acestei zile noi, apoi se întinse ca să-şi relaxeze muşchii obosiţi.

Drumul până la Pavilionul X nu i se păruse niciodată atât de lung sau atât de scurt, pentru că nu regreta nici faptul că trebuise să-l lase dormind, nici că era nevoită să-şi revadă pacienţii. Ea nu dormise deloc şi nici el nu adormise până pe la ora şase, când ea se ridicase din pat şi ieşise afară. Înainte de a face duş, îşi aminti că trebuia să pună la loc şipcile dizlocate din oblonul camerei de alături, astfel că lipsise cam o jumătate de oră. Când se întorsese în cameră, el dormea adânc. Îl lăsase aşa, dându-i o sărutare tainică pe buzele neştiutoare. O să mai aibă destul timp, ani întregi. În curând vor pleca cu toţii acasă şi n-o să-i fie greu să se deprindă cu viaţa la ţară. Şi apoi, Maitland nu era foarte departe de Sydney, iar viaţa la o fermă de vaci cu lapte nu era deloc mai grea decât la fermele de oi sau de cereale din vest.

În mod normal, cineva era deja sculat la ora şase şi jumătate, după cum şi ea ar fi trebuit să fie în pavilion la ora şase şi să fi făcut ceaiul de dimineaţă. Dar în dimineaţa aceasta, totul era liniştit, toate perdelele împotriva ţânţarilor erau lăsate în jos, cu excepţia celei de la patul lui Michael.

Îşi lăsă coşul şi capa în biroul ei, apoi se duse în sufragerie, unde infirmierul pusese deja pe masă

raţia de pâine proaspătă, o cutie de unt şi un borcan neînceput de gem – din nou de prune. Spirtiera nu voia să funcţioneze şi când, în cele din urmă, reuşi s-o convingă că singura ei menire era să producă apă caldă, sora Langtry pierduse toate avantajele ce decurgeau din duşul de dimineaţă. Căldura zilei combinată cu radiaţia puternică a spirtierei o făcuseră să transpire abundent. Se apropia sezonul ploilor. Umiditatea crescuse în ultima săptămână cu douăzeci la sută. După ce făcu ceaiul şi termină de uns pâinea cu unt, puse totul pe scândura care servea drept tavă şi o duse afară pe verandă. Se întoarse apoi să ia şi ceainicul şi îşi zise că acum totul e gata. Ba nu, mai lipsea ceva. După ce consumaseră o asemenea cantitate din whisky-ul colonelului, fără îndoială că vor fi cu toţii mahmuri. Deşi noaptea trecută se supărase foarte tare pe ei şi nu-i fusese milă de ei, acum îşi mai revenise – în parte şi datorită lui Michael – aşa că se duse la ea în birou să caute sticluţa cu aspirină. Trase sertarul cu medicamente şi descoperi o sticluţă cu cafeina din care îşi propuse să dea fiecăruia câte o lingură. Era o metodă verificată în spital de vindecare rapidă a mahmurelii şi care salvase reputaţia multor tineri, medici şi surori. Trecând prin faţa uşii lui Neil, se opri, bătu la uşă, apoi băgă capul înăuntru şi-i spuse:

— Neil, ceaiul e gata! Înalţă-te şi străluceşte! Aerul din dormitorul lui mirosea îngrozitor, aşa că îşi trase repede capul afară şi se îndreptă spre salon.

Nugget se trezise şi gemu slab când ea îi trase perdeaua de jur-împrejur, o răsuci şi o aruncă cu o mişcare precisă în cercul de deasupra patului. Avea timp mai târziu s-o aranjeze potrivit normelor de drapaj impuse de sora şefă.

— Cum te mai simţi?

— Bine, soră.

— Bună dimineaţa, Matt! zise ea blând, repetând figura cu plasa împotriva ţânţarilor.

— Bună dimineaţa, Ben!

Evident, patul lui Michael era gol. Se îndreptă spre patul lui Luce şi fericirea muri brusc în ea. Ce-o să-i spună? Oare cum se va comporta în timpul discuţiei pe care nu o putea amâna foarte mult după micul dejun? Dar Luce nu era în pat. Perdeaua era scoasă de sub saltea, iar când o dădu la o parte constată că patul mototolit era acum rece.

Se întoarse spre Benedict şi Matt, dar aceştia şedeau amândoi în capul oaselor pe marginea patului şi se ţineau cu mâinile de cap, ca şi când până şi cea mai mică mişcare le-ar fi provocat dureri atroce.

— Blestemat să fie Johnnie Walker! şopti ea, văzându-l şi pe Neil cum mergea clătinându-se spre oficiu, verde la faţă.

Ei, se părea că tot ea trebuia să-l găsească pe Luce, ca de obicei. Aşa că deschise uşa de lângă patul lui Michael, străbătu veranda şi coborî apoi scările spre clădirea băii.

Era o zi aşa de frumoasă, cu toată umiditatea aceasta crescută – gândi ea, clipind orbită de strălucirea soarelui în picăturile de rouă şi ameţită de nesomn. Lumina nu i se păruse niciodată atât de limpede, atât de strălucitoare, atât de blândă ca în dimineaţa aceasta. Când descoperi frânghia de rufe ruptă zâmbi şi păşi peste mormanul de şorturi, cămăşi, chiloţi şi alte desuuri şi încercă să şi-l imagineze pe dragul de Neil, cel atât de mândru, beat şi luptându-se să scape din încleştarea cu lenjeria de corp.

În baie era linişte. Prea multă linişte. Luce era foarte liniştit. Suspect de liniştit. Tăcea rezemat pe jumătate de zid, jumătate întins pe podeaua aspră de beton, cu un brici strâns ţinut în mână. Pielea lui aurie strălucitoare era brăzdată de şiroaie de

sânge uscat, o baltă de sânge închegat i se formase peste o gaură pe care o avea în abdomen şi pardoseala din jurul lui era toată roşie de sânge.

Ea se apropie numai atât cât avea nevoie ca să vadă exact ce-şi făcuse: îşi mutilase organele genitale şi îşi deschisese abdomenul printr-o tăietură de harakiri. Folosise propriul brici, acela cu mâner de abanos, pe care îl prefera în locul aparatului de ras, pentru că se putea bărbieri mai adânc. Strângea mânerul în degete şi degetele lui erau, indiscutabil, singurele care atinseseră vreodată acest mâner. Felul în care strângea mânerul nu avea nimic nefiresc, după cum la fel de naturală era şi poziţia lamei pline de sânge a briciului. Slavă Domnului! Slavă Domnului! Capul lui era lăsat mult pe spate şi ei i se păru că distinge privirea batjocoritoare a ochilor lui strecurată pe sub pleoapele întredeschise. Dar văzu în ei strălucirea aurie a morţii, nu privirea lui aurie, atât de plină de vitalitate cândva.

Sora Langtry nu ţipă. După ce văzu tot ce era de văzut, se comportă în continuare ca un automat. Ieşi repede pe uşă şi o închise, apoi apucă lacătul care atârna deschis în inelul fixat pe uşă, îl trecu şi prin inelul de pe tocul uşii şi cu mişcări febrile reuşi să-l împingă în sus, făcându-l să se închidă. Apoi se întoarse şi se rezemă cu spatele de uşă, închizând şi deschizând gura ca într-un coşmar, dârdâind fără întrerupere. Dârdâitul încetă după-aproximativ cinci minute, când reuşi să-şi dezlipească şi mâinile de uşă.

Îşi simţea coapsele ude pe partea interioară şi timp de o secundă oribilă crezu că făcuse pe ea, apoi îşi dădu seama că era numai transpiraţie şi urmarea nopţii petrecute cu Michael.

Michael, oh, Michael! Lovi cu pumnul în uşă într-un acces de furie sălbatică, de disperare. Dumnezeu să-l pedepsească pe Luce cu chinurile iadului pentru ceea ce făcuse! O, de ce nenorociţii

aceia beţi nu-l păziseră mai bine? Oare trebuia să facă chiar totul singură? Luce, ticălosule, până la urmă tot tu ai câştigat! Ticălosule, nenorocitule, nebunule, să duci ideea de răzbunare atât de departe…

Oh, Michael! Chipul îi era plin de lacrimi, lacrimi de durere din cauza bucuriei întrerupte atât de brutal, a dimineţii minunate care zăcea zdrobită la picioarele ei, într-o baltă de sânge. O, Michael, Michael! Michael al meu… Nu era drept. Nici nu apucaseră măcar să stea de vorbă. Nu avuseseră timp să lege firele relaţiei lor anterioare şi să le împletească într-un singur fir comun. Iar acum, îndreptându-şi spinarea şi depărtându-se de uşa aceea blestemată, înţelese cât se poate de clar că nu există niciun fel de speranţă de fericire pentru ea şi Michael. Nu se va putea înfiripa niciun fel de relaţie. De niciun fel. Până la urmă tot Luce câştigase.

Străbătu drumul prin bază ca un robot, cu paşi repezi, la început fără să ştie încotro o poartă, apoi îndreptându-se spre unica destinaţie posibilă. Simţind urma lacrimilor pe obraji, ridică o mână ca să se şteargă, se tamponă cu vălul şi îşi netezi sprâncenele. Aşa. Aşa, soră Langtry, *soră* Langtry, răspunzi de aceşti oameni, eşti răspunzătoare de toată această nenorocire, este datoria ta! Datoria ta blestemată! Datoria, aminteşte-ţi DATORIA! Nu este numai datoria faţă de tine însăţi, este datoria faţă de pacienţii tăi. Sunt cinci la număr şi trebuie protejaţi cu orice preţ de consecinţele gestului lui Luce Daggett.

CAPITOLUL II

Colonelul Donaldson şedea pe veranda micului său pavilion particular, mestecând în ceai cu un gest absent, fără a se gândi la ceva anume. Era o zi ca oricare alta. După o noapte petrecută cu sora Heather Connolly aşa era întotdeauna, dar noaptea trecută fusese mai deosebită, pentru că discutaseră mult despre desfiinţarea Bazei Cincisprezece şi despre posibilitatea de a continua relaţia şi în viaţa civilă.

Fiindcă îi plăcea să mestece foarte mult ceaiul, încă mai învârtea linguriţa în ceaşcă în momentul în care sora Langtry dădu colţul pavilionului său, cu un mers ferm, şi se opri în iarba din faţa verandei, privind în sus, spre el.

— Raportez că am o sinucidere! zise ea cu o voce tare.

Colonelul Donaldson dădu să sară de pe scaun, apoi căzu la loc şi reuşi să pună linguriţa cu grijă, încet pe farfurie, înainte de a se ridica, de astă dată fără grabă, de pe scaun. Merse până la balustradă, se sprijini uşor de ea şi privi în jos, spre sora Langtry.

— O sinucidere! Dar asta e cumplit! Cumplit!

— Da, domnule, răspunse ea pe un ton rigid.

— Cine?

— Sergentul Daggett, domnule. La baie. Îngrozitor. S-a ciopârţit cu briciul.

— O, doamne, doamne! şopti el slab.

— Doriţi să aruncaţi mai întâi o privire sau preferaţi să mă duc direct la Poliţia Militară? întrebă ea, împingându-l în mod inexorabil să ia decizii pentru care simţea că nu are energia necesară.

Îşi tamponă faţa cu batista. Sângele îi fugise din obraji, aşa că nasul roşu strălucea acum în toată splendoarea. Mâna îi tremura îngrozitor. Găsi că e

mai cuminte s-o bage în buzunar, apoi se depărtă de ea şi porni spre interiorul pavilionului său.

— Cred că ar fi mai bine să arunc eu mai întâi o privire, zise el şi ridică arţăgos vocea. Unde mi-e pălăria? Unde naiba mi-e pălăria?

Arătau cât se poate de normal în timp ce străbăteau aleile complexului, însă sora Langtry fu aceea care imprimă ritmul mersului, obligându-l pe colonel să gâfâie alături de ea.

— Ai vreo idee… soră… de ce? întrebă el, gata să-şi dea sufletul şi încetini pasul, dar constată că ea continua să meargă în acelaşi ritm, fără niciun fel de consideraţie pentru el.

— Da, domnule, ştiu de ce. L-am surprins ieri seară pe sergentul Daggett în baie, încercând să-l molesteze pe sergentul Wilson. Îmi închipui că la un moment dat, în timpul nopţii, sergentul Daggett a fost cuprins de un fel de sentiment de vinovăţie sau de remuşcări şi a hotărât să-şi ia viaţa în acelaşi loc unde se produsese atacul, la bale. Este limpede că a existat o motivaţie de ordin sexual, căci şi-a mutilat oribil organele genitale.

Cum putea să vorbească atât de uşor când mergea atât de repede?

— Ai milă de mine, soră, mergi mai încet! strigă el şi abia după aceea păru să înregistreze ceea ce îi spusese ea despre organele genitale şi se simţi scârbit şi cutremurat ca de atingerea unei meduze.

Colonelul aruncă numai o privire rapidă în baia pe care sora Langtry o descuiase cu o mână sigură. Se grăbi să iasă repede afară, căci simţea că îi vine să vomite. Era însă ferm hotărât să nu se facă de ruşine în faţa acestei femei pentru nimic în lume. Timp de câteva secunde trase adânc aer în piept, prefăcându-se că se plimbă cu mâinile la spate şi vrând să dea impresia că reflectă profund. De fapt nu făcea decât să-i ofere stomacului său răgazul necesar să se liniştească; se opri apoi brusc în faţa surorii Langtry care aşteptase impasibilă şi îl

privea acum cu un dispreţ nedisimulat. Naiba s-o ia de femeie!

— Mai ştie cineva de asta? întrebă el, scoţându-şi batista ca să-şi tamponeze faţa, care, treptat, începea să revină la culoarea iniţială.

— În ceea ce priveşte sinuciderea, nu cred, zise ea rece. Din păcate, încercarea de molestare a fost văzută de căpitanul Parkinson, de sergentul Maynard şi de mine personal, domnule.

Colonelul plescăi din limbă.

— Foarte regretabil. La ce oră a avut loc încercarea de molestare a sergentului Wilson?

— Aproximativ la ora unu şi jumătate noaptea, domnule.

El îi aruncă o privire bănuitoare şi exasperată.

— Dar ce dracu' făceaţi cu toţii noaptea în baie? Şi cum de ai permis să se întâmple aşa ceva, soră? De ce nu ai avut grijă să laşi un infirmier în timpul nopţii în pavilion, dacă nu ai soră în schimbul de noapte?

Ea îi răspunse printr-o privire lipsită de orice expresie.

— Dacă vă referiţi la atacul împotriva sergentului Wilson, domnule, trebuie să vă spun că nu aveam niciun motiv să presupun că sergentul Daggett avea asemenea intenţii. Dacă vă referiţi la sinucidere, vă raportez că nu am avut niciun indiciu cu privire la intenţiile sergentului Daggett în legătură cu propria persoană.

— Aşadar, nu ai nicio îndoială că este vorba de o sinucidere, soră?

— Niciuna. Nu aţi văzut şi dumneavoastră? Briciul de Bengal era ţinut în mână la fel ca pentru bărbierit, numai că, în loc să radă suprafaţa pielii, a făcut o incizie, prin apăsarea mai puternică a mâinii.

Îi era ciudă că, din cauza stomacului, nu putea să stea mai mult lângă cadavru, ca să-l examineze atent, aşa cum părea că făcuse ea, aşa că schimbă tactica.

— Repet, de ce nu ai lăsat pe cineva de pază peste noapte în pavilion? Şi de ce nu mi-ai raportat atacul împotriva sergentului Wilson imediat?

Ea deschise ochii mari, mirată.

— La ora două noaptea, domnule? Am fost sincer convinsă că nu mi-aţi fi fost deloc recunoscător dacă v-aş fi deranjat în toiul nopţii ca să vă raportez un caz ce nu era o urgenţă medicală în adevăratul sens al cuvântului. L-am despărţit înainte ca sergentul Wilson să fie agresat fizic, iar în momentul când am plecat, sergentul Daggett era în deplinătatea facultăţilor sale mintale. Căpitanul Parkinson şi sergentul Maynard au fost de acord să-l supravegheze pe sergentul Daggett în timpul nopţii. Întrucât sergentul Wilson fusese îndepărtat din pavilion, nu am considerat necesar să-l pun pe sergentul Daggett sub arest, nici să cer ajutor din partea personalului. De fapt, conchise ea calm, speram că nu va fi deloc nevoie să vă atrag atenţia asupra acelui incident. Aveam senzaţia că, după ce voi sta de vorbă cu sergentul Wilson şi cu sergentul Daggett, după ce s-ar fi liniştit amândoi, totul s-ar fi putut rezolva tacit, fără atâta tevatură. În momentul în care am plecat din pavilion eram foarte optimistă în privinţa aceasta.

Colonelul Donaldson se agăţă de altă afirmaţie a ei.

— Spuneai că l-ai îndepărtat pe sergentul Wilson din pavilion. Cum adică?

— Sergentul Wilson se afla într-o stare severă de şoc emoţional, domnule, astfel încât am considerat că, în asemenea împrejurări, era preferabil să-l tratez la mine, nu sub nasul sergentului Daggett.

— Aşadar sergentul Wilson a stat cu dumneata toată noaptea.

Ea îl privi drept în ochi, fără niciun fel de teamă.

— Da, domnule, toată noaptea.

— Toată noaptea? Eşti sigură că a stat acolo toată noaptea?

— Da, domnule. De fapt, se află şi acum tot acolo. Nu voiam să-l aduc înapoi în pavilion înainte de a fi discutat cu sergentul Daggett.

— Şi ai stat cu el toată noaptea, soră Langtry?

O teamă oribilă i se strecură în minte. Colonelul nu se gândea să-i acuze pe cei doi, pe ea şi pe Michael, fiindcă întreţinuseră raporturi sexuale, căci era absolut convins că ea nu e în stare de aşa ceva. Îi trecuse prin minte ceva mult mal cumplit – crima. Îl bănuia pe Mike de crimă.

— Nu m-am dezlipit de lângă sergentul Wilson decât acum o jumătate de oră, când am venit la serviciu, domnule, şi l-am descoperit pe sergentul Daggett la numai câteva minute după sosirea mea. Era mort de mai multe ore, zise ea, tonul vocii nelăsând loc pentru niciun fel de argumente.

— Înţeleg, spuse colonelul cu buzele strânse. Frumoasă încurcătură, nu-i aşa?

— Nu sunt de acord, domnule. Nu este absolut deloc frumoasă.

Colonelul Donaldson reveni la primul subiect de discuţie, ca o muscă pisăloagă:

— Şi eşti absolut sigură că sergentul Daggett nu a făcut şi nu a spus nimic din care să reiasă intenţia lui de a se sinucide?

— Absolut nimic, domnule, zise ea ferm. La drept vorbind, mă surprinde faptul că s-a sinucis. Nu că ar fi de neconceput că şi-a luat viaţa: Dar a vărsat atâta sânge, atâta sânge… atât de murdar şi de urât. Iar în ceea ce priveşte atacul împotriva masculinităţii lui, mi-e greu să înţeleg. Dar aşa e cu oamenii. Niciodată nu fac ceea ce te aştepţi să facă. Sunt cât se poate de sinceră şi de cinstită faţă de dumneavoastră, domnule colonel. Aş putea să mint şi să spun că starea de spirit a sergentului Daggett era favorabilă sinuciderii, dar nu vreau să ocolesc adevărul. Faptul că sergentul Daggett nu a avut un comportament de sinucigaş nu-mi zdruncină convingerea că s-a sinucis. Nu poate fi nimic altceva.

El se întoarse şi se îndreptă spre Pavilionul X, impunând un ritm pe care, în sfârşit, şi ea păru să-l accepte. Ajungând la frânghia de rufe ruptă se opri ca să înfigă de câteva ori bastonul de promenadă în grămada de rufe, ca o supraveghetoare de cămin mixt pentru adolescenţi în căutare de pete suspecte pe îmbrăcăminte.

— Se pare că aici a avut loc o luptă, zise el.

— Da, domnule. Între căpitanul Parkinson şi câteva cămăşi.

— Cred că ar fi bine să-i văd mai întâi pe căpitanul Parkinson şi pe sergentul Maynard, înainte de a trimite după autorităţi, zise el şi porni înainte.

— Bineînţeles, domnule. Eu nu am mai fost în pavilion de când am descoperit cadavrul, astfel încât presupun că niciunul dintre ei nu ştie ce s-a întâmplat. Chiar dacă vreun pacient a încercat să intre în baie, nu a putut, pentru că am încuiat lacătul înainte să vin la dumneavoastră.

— Ăsta a fost, în sfârşit, un lucru cu cap, zise el sobru şi brusc, îşi dădu seama că viaţa îi oferea ocazia mult visată de a o zdrobi definitiv pe sora Langtry. Un bărbat în camera ei toată noaptea, o afacere sexuală sordidă care culminează cu un omor – e suficient ca s-o dea gata. Va fi ţintuită la stâlpul infamiei şi apoi dată afară în mod ruşinos din armată. O, ce binecuvântare!

— Dă-mi voie să-ţi spun, soră Langtry, începu el, subţiindu-şi buzele, că ai procedat extrem de uşuratic în această chestiune, de la început până la sfârşit, şi voi considera că este de datoria mea personală să fac în aşa fel încât să primeşti pedeapsa pe care o meriţi cu prisosinţă.

— Mulţumesc, domnule! exclamă ea, aparent fără niciun fel de ironie. Totuşi, eu consider că la originea acestei nenorociri se află două sticle de Johnnie Walker care au fost consumate în întregime de pacienţii din Pavilionul X noaptea trecută. Şi dacă aş şti cine a fost nătărăul care i-a

dat căpitanului Parkinson, un bolnav cu instabilitate psiho-emoţională, acele două sticle de whisky, mi-ar face mare plăcere să consider că este de datoria *mea* personală să fac în aşa fel încât să-şi primească pedeapsa pe care *el o* merită cu prisosinţă.

Colonelul se împiedică de trepte şi trebui să se apuce cu mâna de balustradă ca să nu cadă. Nătărăul acela? Ce tâmpit era! Uitase complet de cele două sticle de whisky. Şi ea ştia. O, da, ştia, bineînţeles! Va trebui să renunţe la răzbunare. Trebuia să bată imediat în retragere. Naiba s-o ia de femeie! Calmul şi insolenţa ei erau nemaipomenite. Dacă şcoala de surori nu reuşise s-o domolească, nimic pe lumea asta n-ar fi fost în stare.

Matt, Nugget, Benedict şi Neil şedeau la masa de pe verandă şi arătau îngrozitor. Sărmanii de ei! Nu apucase să le dea cafeina şi acum nu mai putea, cu Donaldson de faţă.

La vederea colonelului, luară cu toţii poziţie de drepţi. Acesta se aşeză greoi pe unul din capetele băncii şi fu nevoit să sară imediat mai spre mijlocul ei, când banca se înclină periculos.

— Pe loc repaus, domnilor, spuse el. Căpitane Parkinson, mi-ar face plăcere să beau o ceaşcă de ceai.

Ceainicul mai fusese umplut de câteva ori, astfel încât ceaiul pe care îl turnă Neil cu o mână nu tocmai sigură era foarte proaspăt. Colonelul luă în mână cana fără să pară că observă cât e de urâtă şi îşi îngropă recunoscător nasul în ea. Dar în cele din urmă fu nevoit s-o aşeze la loc.

— Am înţeles că sergenţii Wilson şi Daggett au fost implicaţi ieri noapte într-un incident petrecut la baie, zise el, parcă pentru a da de înţeles că acesta era motivul pentru care venise atât de devreme la Pavilionul X, străbătând întreg complexul.

— Da, domnule, răspunse Neil prompt. Sergentul Daggett a încercat să-l agreseze sexual pe sergentul Wilson. Sora Langtry ne-a luat pe noi doi, vreau să spun pe mine şi pe sergentul Maynard, şi am mers cu toţii la baie, unde am ajuns la timp pentru a-i despărţi.

— Aţi văzut incidentul cu ochii voştri sau aţi auzit numai relatarea surorii Langtry despre el?

Neil îi aruncă colonelului o privire grăitoare, fără a încerca măcar să-şi disimuleze dispreţul.

— Am văzut cu ochii noştri, bineînţeles. Tonul vocii lui părea să spună că se simţea nevoit să facă pe plac unui om ce manifesta un interes inexplicabil de lasciv pentru acest incident. Sergentul Wilson fusese probabil surprins la duş. Era în pielea goală şi ud. Sergentul Daggett era şi el în pielea goală, dar complet uscat. Era într-o stare de excitaţie maximă. În momentul în care sora Langtry, sergentul Maynard şi cu mine am intrat în baie, tocmai încerca să-l prindă în braţe pe sergentul Wilson, care adoptase o poziţie defensivă, pentru a-l ţine la distanţă.

Neil îşi curăţă gâtlejul, privi grijuliu peste umărul lui Donaldson şi continuă:

— Din fericire, sergentul Wilson nu băuse prea mult din whisky-ul pe care din întâmplare îl avusesem seara trecută, căci altfel, lucrurile ar fi luat o cu totul altă întorsătură.

— Foarte bine, foarte bine, ajunge! spuse colonelul tăios, simţind fiecare nuanţă din vocea lui Neil ca o împunsătură de spadă în coaste, iar aluzia la sticlele de whisky ca pe o măciucă în cap.

— Sergent Maynard, confirmi relatarea căpitanului Parkinson?

Benedict ridică pentru prima oară privirea. Chipul lui exprima durerea şi resemnarea cuiva care este conştient de faptul că a ajuns pe o cale fără întoarcere, iar ochii îi erau roşii din cauza whiskyului.

— Da, domnule, aşa s-a petrecut, zise el cu greutate, de parcă şi-ar fi scos cuvintele cu cleştele din gâtlej, lăsând impresia că ar fi stat acolo zile la rând, pentru a se concentra exclusiv asupra celor câteva cuvinte.

— Luce Daggett era o pată pe faţa pământului. Murdar. Dezgustător…

Matt se ridică repede şi puse mâna, fără să bâjbâie, pe braţul lui Ben, făcându-l să se ridice imediat în picioare.

— Haide, Ben, zise el grăbit. Repede! Du-mă la plimbare! După băutura din noaptea trecută mi-e tare rău!

Colonelul Donaldson nu făcu nicio obiecţie, căci orice aluzie la whisky avea darul să-l îngrozească. Rămase liniştit tot timpul cât Ben îl conduse rapid pe Matt afară de pe verandă, apoi se întoarse din nou spre Neil.

— Ce s-a mai întâmplat după ce aţi pus capăt incidentului prin sosirea voastră?

— Sergentul Wilson se resimţea de pe urma şocului. Avea convulsii, respira cu greutate. Mi s-a părut că e mai bine să plece împreună cu sora Langtry, aşa că i-am sugerat să-l mute pe sergent din pavilion, să-l ducă, să zicem, în pavilionul ei, cât mai departe de sergentul Daggett. În felul acesta, sergentul Daggett nu mai era supus nici unei tentaţii pentru tot restul nopţii. Trebuie să spun că şi sergentul Daggett era oarecum timorat, iar eu n-am făcut decât să-i întreţin această stare, căci, sincer vorbind, sergentul Daggett nu se numără printre prietenii mei.

Tot timpul cât vorbise, sora Langtry se mulţumise să-l privească politicos, dar când îl auzi spunându-i colonelului că fusese ideea lui să-l îndepărteze pe Michael din pavilion, ochii ei se lărgiră şi îl privi cu recunoştinţă. Ce bărbat nobil, minunat! Colonelului nu-i va trece niciodată prin minte că Neil nu avea niciun amestec, căci era convins că numai bărbaţii ştiu să-şi asume

responsabilităţi şi să ia decizii. Dar se părea că Neil ştia foarte bine şi unde avusese ea intenţia să-l conducă pe Michael pentru a-şi petrece restul nopţii, şi asta o puse pe gânduri. Oare ultima parte a nopţii i se citea pe faţă sau, pur şi simplu, Neil ghicise adevărul?

— Cum s-a comportat sergentul Daggett după ce v-aţi întors în pavilion, căpitane Parkinson? întrebă colonelul.

— Cum s-a comportat sergentul Daggett? Neil închise ochii. O, ca de obicei. E un ticălos cu limba otrăvită. Nu regreta nimic în afară de faptul că fusese prins. Plin de răutate ca întotdeauna. Şi încercând să ne scoată pe toţi din sărite, dar mai ales pe sora Langtry. Luce o detestă.

Colonelul se simţi neplăcut impresionat să audă vorbindu-se atât de urât despre un om mort, dar îşi dădu seama că ei nu ştiau de moartea lui Luce. Încercă să grăbească deznodământul.

— Unde se află acum sergentul Daggett? întrebă el fără ocol.

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează, zise Neil. În ceea ce mă priveşte, aş fi fericit să ştiu că nu mai pune niciodată piciorul în Pavilionul X.

— Înţeleg. Bine, căpitane, îmi dau seama că vorbeşti sincer.

Era evident că Donaldson se străduieşte să ţină seama de fragilitatea echilibrului emoţional al pacienţilor din Pavilionul X, dar când se întoarse spre Nugget începu să dea semne de nerăbdare.

— Soldat Jones, stai foarte liniştit, după cum se vede. Ai ceva de adăugat?

— Cine, domnule colonel, eu? Eu aveam migrenă, zise Nugget plin de importanţă. Forma clasică, domnule, aţi fi fost încântat să vedeţi. Cu un prodrom de două zile constând din letargie şi o uşoară disfazie urmată de o oră de aură scotomatoasă în câmpul vizual al ochiului drept, apoi o nevralgie hemi-craniană stângă. Eram ca şi mort, domnule.

— Stelele verzi nu se cheamă scotomatoze, soldat Jones.

— Ale mele erau scotomatoze, zise Nugget hotărât. Erau fascinante, domnule colonel. Zău aşa, nici vorbă de migrena obişnuită: Uite, de exemplu, dacă mă uitam la ceva mare, să zicem o uşă, o vedeam perfect, nicio problemă. Dar dacă mă uitam la o bucăţică din acel lucru mare, să zicem clanţa unei uşi sau un cârlig de pe perete, ei bine, atunci vedeam numai partea stângă din clanţă sau din cârligul respectiv. Jumătatea dreaptă – nu ştiu ce să spun! – pur şi simplu nu mai era acolo. În mod sigur, scotomatoze, domnule.

— Soldat Jones, spuse colonelul obosit, dacă şi cunoştinţele dumitale în domeniul militar s-ar fi ridicat la nivelul celor legate de propria dumitale simptomatologie, dumneata ai fi fost acum mareşal, iar noi am fi mărşăluit prin Tokio încă din 1943. Când vei reveni la viaţa civilă îţi sugerez să studiezi medicina.

— Nu pot, domnule, spuse Nugget cu regret. N-am bacalaureatul. Dar am să încerc să urmez şcoala de infirmieri, domnule.

— Foarte bine, omenirea va pierde, poate, un Pasteur, dar va câştiga încă un bărbat-soră medicală. Ai să te descurci admirabil, soldat Jones.

Trăgând cu coada ochiului, colonelul observase că Matt se întorsese singur fără Benedict şi se oprise în uşă, ascultând cu atenţie.

— Caporal Sawyer, ai ceva de spus?

— Eu n-am văzut nimic, zise Matt tern.

Colonelul îşi muşcă buzele şi trase adânc aer în piept.

— A fost vreunul dintre dumneavoastră, domnilor, la baie, după incidentul cu atacul sergentului Daggett asupra sergentului Wilson?

— Regret, zise Neil, părând că-şi cere scuze, ne pare rău că ne-aţi prins nebărbieriţi şi nespălaţi, dar după mica noastră aventură din noaptea trecută

am simţit cu toţii nevoia să bem câteva găleţi de ceai în dimineaţa asta.

— Cred că ar trebui să le dai nişte aspirine, soră, zise colonelul privind-o fix.

Ea ridică din sprâncene şi zâmbi uşor.

— Le am gata pregătite, domnule.

Colonelul se hotărî să ajungă la deznodământ.

— Presupun că niciunul dintre dumneavoastră nu ştie că sergentul Daggett a fost găsit mort în baie, zise el sec.

Dar informaţia lui nu avu efectul scontat. Niciunul nu se arătă surprins, şocat, mâhnit sau, cel puţin, interesat. Rămăseseră impasibili, de parcă ar fi făcut o banală remarcă despre vreme.

— Dar de ce-o fi făcut Luce una ca asta? întrebă Neil, dându-şi seama că Donaldson se aştepta totuşi la o reacţie din partea lor.

— Pagubă-n ciuperci! zise Matt.

— Există totuşi un Dumnezeu pe lumea asta! exclamă Nugget.

— Ce te face să crezi că a fost vorba de o sinucidere, căpitane Parkinson?

Neil făcu o mutră mirată.

— Păi, nu este? E cam tânăr ca să moară de moarte naturală, nu-i aşa?

— Ba da, aşa este. Nu a murit de moarte naturală. Dar de ce presupui că este vorba de sinucidere? insistă Colonelul.

— Dacă nu a avut un atac de inimă sau vreo congestie de vreun fel oarecare, atunci înseamnă că şi-a pus singur capăt zilelor. Nu vreau să spun că n-am fi fost încântaţi să-i dăm o mână de ajutor, dar noaptea trecută nu prea era potrivită pentru crime, a fost o noapte stropită cu whisky.

— Cum a murit, domnule? întrebă Nugget. Şi-a tăiat gâtul? S-a înjunghiat? Sau poate s-a spânzurat?

— Tare ai vrea să ştii, nu-i aşa? exclamă colonelul plictisit. A făcut ceea ce japonezii numesc harakiri.

— Cine l-a găsit? întrebă Matt care rămăsese în uşă.

— Sora Langtry.

De astă dată reacţia lor fu exact aceea la care se aşteptase atunci când le anunţase moartea lui Luce. Se lăsă o tăcere apăsătoare, şi toate privirile se întoarseră spre ea. Nugget abia se ţinea să nu izbucnească în plâns. Matt încremenise. Neil avea o privire disperată.

— Draga mea, îmi pare atât de rău, zise el în cele din urmă.

Dar ea scutură din cap, le zâmbi afectuos şi spuse:

— Nu face nimic, după cum vedeţi, nu s-a întâmplat nimic, am supravieţuit, vă rog, nu mai faceţi, mutrele astea de înmormântare.

Colonelul Donaldson oftă şi se bătu cu palmele peste coapse, schiţând parcă un gest de apărare. Ce poţi să faci cu nişte oameni care nu simţeau niciun regret la aflarea veştii că unul din camarazii lor murise, în schimb erau zdrobiţi de durere pentru că scumpa lor soră Langtry trecuse printr-o experienţă neplăcută. Se ridică în picioare.

— Bună ziua, domnilor. Vă mulţumesc pentru ceai şi pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

— Ştiau, spuse el, în timp ce străbătea pavilionul împreună cu sora Langtry. Diavolii ăştia ştiau că e mort!

— Aşa credeţi? întrebă ea rece. Vă înşelaţi, domnule. Au încercat pur şi simplu să vă scoată din sărite. N-ar fi trebuit să le permiteţi căci asta îi face şi mai răi.

— Madam, când o să am nevoie de sfatul dumitale, o să ţi-l cer, pufni el furios.

Apoi îşi aminti de poziţia lui delicată şi de atitudinea dictatorială a surorii Langtry şi nu se putu abţine să nu adauge maliţios:

— Va avea loc o anchetă.

— Bineînţeles, replică ea calmă.

Era prea mult, mai ales după noaptea pe care o petrecuse.

— Se pare că nu este nicio mistificare, zise el obosit. Din fericire pentru el, sergentul Wilson are un alibi de nezdruncinat, furnizat chiar de dumneata. Cu toate acestea, îmi rezerv dreptul să mă pronunţ abia după ce şi poliţia militară va examina cadavrul. Dacă şi cei de la poliţia militară vor fi de acord că este vorba de o sinucidere, îmi închipui că ancheta va fi o simplă formalitate. Oricum, asta urmează să decidă colonelul Seth.

Oftă, apoi îi aruncă rapid o privire piezişă.

— Ce noroc pe sergentul Wilson! Ar fi minunat dacă surorile din toate celelalte pavilioane s-ar dovedi la fel de grijulii cu pacienţii lor.

Sora Langtry se oprise în dreptul perdelei din capace de la sticlele de bere, întrebându-se în sinea sa cum de existau unii oameni pe care simţeai nevoia să-i loveşti, dar erai şi uimit să constaţi că ripostează în acelaşi fel. Aşa se întâmplase cu ea şi colonelul Donaldson, încă din clipa când s-au cunoscut. Erau totdeauna într-un fel de competiţie, ca să vadă cine loveşte mai tare. Şi tocmai de aceea, n-ar fi vrut să-l lase să plece înainte de a-i scoate din cap bănuielile îndreptate împotriva lui Michael. I se adresă, aşadar, cu o voce mieroasă:

— Le voi cere băieţilor să nu pomenească nimic despre cele două sticle de whisky, ce părere aveţi? N-are niciun rost să se pomenească despre asta în cazul în care poliţia militară va ajunge la concluzia că este vorba de o sinucidere.

El se crispă şi ar fi dat orice s-o poată plesni peste chipul ei zâmbitor şi să-i strige că n-are decât să spună tuturor că el le dăduse ţicniţilor whisky, dar ştia că e imposibil, aşa că se mulţumi să zică:

— Cum crezi, soră. *Eu* în orice caz nu voi spune nimic.

— Încă nu l-aţi văzut pe sergentul Wilson, domnule. L-am lăsat dormind, dar se simţea perfect. Poate fi interogat, de asta sunt sigură.

Merg acum cu dumneavoastră la pavilionul nostru. Aş fi vrut să-l culc într-una din camerele libere de acolo, dar erau toate încuiate, aşa că a trebuit să-l ţin chiar la mine în cameră, să nu-l scap din ochi nicio clipă. N-a fost prea comod, mai ales că în încăpere nu există decât un singur pat îngust.

Scorpia! Scorpia dracului! Dacă soldatul Nugget Jones era un potenţial Pasteur, ea era un potenţial Hitler. Şi trebuia să recunoască, nici chiar în zilele lui cele mai bune n-ar fi reuşit s-o egaleze pe sora Langtry. Era atât de obosit, şi toată această întâmplare îi provocase un şoc puternic.

— Am să-l văd mai târziu pe sergent, soră. La revedere.

CAPITOLUL III

Sora Langtry îl urmări cu privirea pe colonel fără să se clintească din loc până când acesta se depărta de-ajuns în direcţia pavilionului său, apoi coborî rampa din faţa Pavilionului X şi o porni într-acolo.

Dacă ar fi avut măcar cât de cât răgazul să se gândească la cele ce se întâmplaseră! Cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut acum era să fie mereu cu un pas înaintea celorlalţi. Nu avea încredere în colonelul Donaldson nici cât negru sub unghie. Fără îndoială că se va întoarce în pavilionul lui şi o va trimite imediat pe sora şefă să-i percheziţioneze camera. Michael trebuia mutat de urgenţă. Dar ar fi vrut să fi avut ceva mai mult timp la dispoziţie înainte să-l revadă, câteva ore preţioase în care să găsească maniera cea mai potrivită de a spune ceea ce trebuia spus. Câteva ore preţioase! Dar nici câteva zile nu i-ar fi fost de ajuns pentru asta!

Atmosfera era încărcată. Alţi oameni ar fi putut s-o pună pe seama apropierii musonului, dar sora Langtry ştia mai bine cum stăteau lucrurile. Erau în viaţă lucruri pe care le construiai cu grijă şi răbdare şi apoi, dintr-o dată, totul se prăbuşea atât de repede, de parcă n-ar fi avut niciun fel de temelie. Asta era perfect valabil şi în situaţia ei şi a lui Michael. Cum şi-a putut ea imagina că va ieşi ceva trainic dintr-o situaţie absolut artificială? Oare nu tot ea fusese aceea care refuzase să-l încurajeze pe Neil Parkinson exact din acest motiv? De regulă, un bărbat se culcă cu o femeie pe care o cunoaşte sau pe care, cel puţin, crede că o cunoaşte. Dar pentru Michael, sora Langtry nu putea reprezenta nimic real, era o plăsmuire, o fantasmă. Singura Langtry pe care o cunoştea el era sora Langtry. Dar în privinţa lui Michael nu-şi făcuse planuri, nu dorise decât să-l iubească şi să

suporte apoi toate consecinţele. Ca şi cum undeva, în străfundul conştiinţei sale ar fi ştiut cât de fragilă, de neviabilă era o astfel de relaţie.

Cu ani în urmă, o soră de la şcoala de surori de la spitalul Prince Albert le dusese pe stagiare la o conferinţă specială pe tema accidentelor emoţionale care pot surveni în timpul exercitării profesiei de soră medicală. Printre altele se vorbea şi despre posibilitatea ca o soră să se îndrăgostească de unul din pacienţii ei. Conferenţiarul spusese că, dacă o soră se îndrăgosteşte de un pacient, trebuie să aibă grijă ca acesta să fie un pacient cu o boală acută. Niciodată, pentru nimic în lume, să nu se îndrăgostească de un bolnav cronic. Dragostea se poate dezvolta şi deveni durabilă în cazul unui pacient cu abdomen acut sau cu un femur fracturat. Dar dragostea pentru un paraplegic sau un tuberculos nu se va transforma niciodată într-o relaţie viabilă. O relaţie viabilă – era o expresie pe care sora Langtry n-o uitase niciodată.

Sigur, Michael nu era bolnav şi, cu atât mai mult, unul cronic. Dar ea îl cunoscuse în împrejurările şi în atmosfera specifice Pavilionului X şi chiar dacă el n-ar fi fost infectat, ea era, în mod sigur. Prima şi singura ei datorie ar fi fost să vadă în Michael numai un pacient internat în Pavilionul X. Lucrul acesta îi reuşise cu Neil Parkinson, dar pe Neil Parkinson nu-l iubea, astfel încât glasul datoriei a fost mai puternic.

Şi iată că acum se străduia să poarte două pălării în acelaşi timp, dragostea şi datoria, amândouă faţă de unul şi acelaşi bărbat. Unul şi acelaşi pacient. Datoria îi spunea că este pacient. Nu conta că nu corespundea definiţiei curente a unui pacient de spital. Pentru că aici se punea problema datoriei care trebuia să fie pe primul plan. Şi toată dragostea din lume n-ar fi putut modifica regulile care fuseseră stabilite de ani şi ani de zile.

Şi atunci, ce pălărie să port? se întreba ea. Dragostea sau datoria? Şi urcă ceva mai încet ca de obicei cele câteva trepte care duceau spre pavilionul ei. Am să fiu iubita sau infirmiera lui? Cine este el? Pacientul sau iubitul meu? O bruscă adiere de vânt îi prinse capătul vălului şi i-l ridică de pe gât. Mi-am răspuns la toate întrebările, îşi zise ea. Port pălăria datoriei.

Când deschise uşa îl văzu pe Michael îmbrăcat în pijamaua şi halatul pe care le împrumutase de la Pavilionul B, şezând liniştit pe scaunul netapiţat. Mutase scaunul departe de patul care era acum strâns cu grijă şi nu lăsa în niciun fel să se bănuiască plăcerile sălbatice şi dezlănţuite care se consumaseră acolo. Într-un fel, aspectul de castitate spartană al patului fu ca un şoc. Cu câteva clipe înainte de a intra, ea îşi imaginase scena care avea să urmeze şi în această scenă el se afla încă în pat şi în pielea goală.

Dacă s-ar fi întâmplat aşa, poate că ar fi fost în stare să fie blândă, poate că s-ar fi aşezat lângă el pe saltea, poate că ar fi reuşit – în pofida pălăriei datoriei pe care o purta – să-şi ia inima în dinţi şi să facă lucrul după care tânjea cel mai mult: să-şi pună braţele în jurul gâtului lui, să-şi ofere gura pentru una din sărutările acelea fierbinţi, să-şi revigoreze amintirile nopţii atât de cumplit umbrite acum de trupul acela fără viaţă care încă mai zăcea în baie.

Se opri în uşă, fără să zâmbească, incapabilă să vorbească sau să se mişte, stoarsă complet de puteri. Dar expresia chipului ei probabil că era mult mai grăitoare pentru că el se ridică imediat în picioare şi se apropie de ea, însă nu atât de mult încât s-o poată atinge.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Ce e cu tine? Ce-ai păţit?

— Luce s-a sinucis, zise ea simplu şi se opri simţindu-se din nou sleită de puteri.

— *S-a sinucis?*

La început rămase cu gura căscată, dar mirarea şi repulsia îi dispăruseră de pe faţă mai repede decât s-ar fi cuvenit şi fură înlocuite cu un fel de consternare ciudată, oribilă, ca şi când ar fi fost vorba de propria lui acţiune.

— O, Dumnezeule, Dumnezeule! zise el încet, lăsând impresia că trăgea să moară.

Vinovăţia şi disperarea i se citeau clar pe faţă.

— Ce-am făcut? zise el şi repetă „Ce-am făcut!" cu o voce de om bătrân, slăbit.

Ea tresări imediat, se apropie de el şi îl prinse cu amândouă mâinile de braţ, privindu-l în faţă.

— Tu n-ai făcut nimic, Michael, absolut nimic! Luce s-a *autodistrus,* mă auzi? Te folosea pe tine ca sa se răzbune pe mine, înţelegi? Nu ai de ce să te simţi vinovat. Nu înseamnă că l-ai încurajat, că l-ai împins spre sinucidere!

— Oare? întrebă el aspru.

— Încetează! strigă ea înspăimântată.

— Ar fi trebuit să rămân acolo cu el, nu să stau aici cu tine. N-aveam dreptul să-l părăsesc.

Năucită se uita la el ca şi când l-ar fi văzut atunci pentru prima oară. În cele din urmă reuşi să schiţeze un mic zâmbet batjocoritor.

— Pe cuvântul meu, încă nu mi-a fost dat să aud asemenea compliment la adresa mea.

— O, soră, nu asta am vrut să spun, strigă el mâhnit. Nu mi-aş îngădui să te rănesc pentru nimic în lume!

— Nici acum nu poţi să-mi spui Honour?

— Aş vrea să pot, căci ţi se potriveşte, da, ţi se potriveşte perfect. Dar eu întotdeauna mă gândesc la tine ca la Sora noastră, chiar şi acum. Pentru nimic în lume n-aş vrea să te rănesc, soră. Dar dacă aş fi rămas acolo unde îmi este locul, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată! El ar fi rămas în viaţă, iar eu m-aş fi simţit acum liber. Este numai vina mea!

Suferinţa lui nu însemna nimic pentru ea, pentru că nu ştia ce anume o provocase. Cine era el? Ce

era el? O cuprinse o senzaţie de greaţă şi ameţeală care încet-încet punea stăpânire pe întreaga sa fiinţă, de la vârful degetelor, până la ochii cărora încă nu le venea să creadă. Cine era acest om care, după ce făcuse dragoste toată noaptea cu ea în modul cel mai gingaş şi mai sincer cu putinţă, o dădea acum la o parte în favoarea lui *Luce?* Ar fi fost în stare să suporte orice – oroare, durere, regret – nu însă şi dacă erau provocate de dragul lui Luce. Niciodată în viaţă nu se mai simţise atât de umilită ca femeie. O repudia de dragul lui Luce Daggett, îl prefera pe el!

— Înţeleg, zise ea încercând să se stăpânească. Am făcut o mulţime de greşeli, nu-i aşa? O, ce proastă am fost! Râsul ei amar izbucni atât de firesc, încât Michael tresări. Aşteaptă-mă o clipă, vrei? îl rugă ea, întorcându-se cu spatele. Aş vrea să mă spăl mai întâi înainte de a te duce înapoi în Pavilionul X. Colonelul Donaldson vrea să-ţi pună câteva întrebări şi aş prefera să nu te mai găsească aici.

Pe o etajeră de sub fereastră se afla un lighenaş cu puţină apă: Sora Langtry se grăbi să se aplece deasupra lui, pentru ca lacrimile să-i curgă direct în apă. Se clăti de mai multe ori, apoi îşi apăsă ochii cu prosopul, în încercarea de a opri şuvoiul acesta de lacrimi stupide.

El era ceea ce era, dar oare asta însemna că, automat, dragostea ei pentru el nu avea nicio valoare? Faptul că îl prefera pe Luce în locul ei nu însemna oare că nu mai are nimic demn de dragoste în el? O, Michael, Michael! Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de dezonorată, de trădată, Honour fără onoare, asta este. Dar, de fapt, n-are niciun motiv să se simtă frustrată. Michael este el însuşi, şi probabil că e un om minunat, căci altfel nu l-ar fi iubit niciodată. Dar prăpastia dintre vocea raţiunii şi feminitatea ei rănită era de netrecut. Nicio rivalitate cu o altă femeie n-ar fi

putut s-o doară în felul acesta. Cântărită şi apoi dată deoparte în favoarea lui *Luce!*

Ce idiot era colonelul Donaldson să-l suspecteze pe Michael de uciderea lui Luce! Ce păcat că nu fusese martor la scena asta! I-ar fi spulberat imediat orice urmă de îndoială. Dacă exista un singur om căruia îi părea rău că Luce e mort, acela era Michael Wilson. Ar fi putut s-o facă, se gândi ea. În timpul nopţii ea lipsise suficient de mult timp din cameră ca el să parcurgă drumul până la baie, sa înfăptuiască omorul şi să se întoarcă. Dar n-o făcuse. Nimeni n-ar fi putut s-o convingă vreodată că Michael ar fi fost făptaşul. Sărmanul Michael! Probabil că avea dreptate, dacă ar fi rămas în Pavilionul X, Luce nu s-ar mai fi sinucis. Victoria lui asupra ei ar fi fost deplină. Definitivă!

O, Dumnezeule, ce încurcătură! Ce încâlceală de patimi, ce confuzie de motive. De ce îl mutase pe Michael din pavilion? În momentul acela i se păruse că e cel mai înţelept lucru pe care-l putea face. Dar plănuise oare, în subconştient, să profite de această ocazie ca să-l aibă pe Michael numai pentru ea? În Pavilionul X nu exista nicio posibilitate, căci erau cu toţii extrem de atenţi la cuantumul de timp pe care îl petrecea cu fiecare din ei. Din moment ce se aruncase în braţele lui Michael imediat după şocul provocat de scena din baie, de ce să-i găsească o vină în faptul că se folosise de ea?

Lacrimile i se uscaseră. Puse deoparte prosopul şi se apropie de oglindă. Foarte bine, lacrimile nu lăsaseră urme pe obraz, vălul era încreţit. Pălăria datoriei nu o trădase niciodată. Dragostea da, însă datoria niciodată. Niciodată. Cu datoria ştiai întotdeauna cum stai, ce trebuie să-i dai şi ce-ţi dădea ea în schimb. Deschise un sertăraş întunecat undeva, în fundul sufletului ei, îşi aruncă dragostea acolo şi îl închise bine, apoi îşi netezi în oglindă vălul şi îl aranja deasupra frunţii, la fel de calmă şi degajată ca instructoarea aceea de atunci, care îi

spusese că o astfel de dragoste nu reprezintă o relaţie viabilă. Se întoarse spre el.

— Haide, spuse ea blând, am să te duc acum la locul tău.

Michael mergea alături de ea poticnindu-se din când în când, atât de absorbit de propria nenorocire, încât abia dacă îi percepea prezenţa. De astă dată nu-şi mai punea întrebarea dacă va începe din nou sau nu – iată că începuse şi de astă dată pentru tot restul vieţii. Dar de ce trebuia să i se întâmple aşa ceva tocmai lui? Oamenii continuau să moară. Şi asta din cauza lui.

Dar ispita de a sta întins în patul ei, de a simţi mirosul aşternuturilor ei, de a-şi lipi trupul de al ei… Acum ei îi pare rău, dar atunci se simţiseră atât de bine împreună. Era o dragoste despre care nici nu bănuia că poate să existe şi totuşi exista. Ca un vis. Urmase apoi ceva hidos, care se născuse în ruşinea cumplită pe care o simţise când fusese surprins în pielea goală şi compromis de Luce Daggett. Se născuse în momentul în care simţise murind în el respectul pentru sine însuşi, atunci când îşi dăduse seama că şi el era însetat de sânge şi dorea cu patimă să ucidă.

Chipul lui Luce îl urmărea pretutindeni. Luce în diferite ipostaze – Luce râzând, Luce bătându-şi joc de ei, Luce privindu-l uluit atunci când făcea curat după el, în sufragerie, Luce în baie, incapabil să priceapă de ce nu-i erau acceptate avansurile. Luce inconştient de faptul că moartea plutea deasupra capului lui ca o sabie a lui Damocles. *Nătărău tâmpit!* Aşa cum îi spusese Luce lui cândva, exact aşa se adresa acum şi Michael fantomei lui Luce: Nătărău tâmpit ce eşti! Nu ţi-ai dat seama că o căutai cu lumânarea? N-ai înţeles că războiul anulează reticenţele pe care le are omul faţă de uciderea unui seamăn de-al său, ba dimpotrivă, îl face să se obişnuiască şi să se desfete la acest gând? Bineînţeles că nu ştiai. Nu ai

trecut niciodată de biroul bazei de aprovizionare a armatei.

Pentru el nu mai exista viitor. Poate că nici nu existase vreodată. O, Dumnezeule, ce nefericit era! Şi ea, ea pe care n-o cunoscuse, ea nu va şti niciodată. Îl privise acum ca pe un ucigaş. Şi asta şi era: ucisese speranţa.

CAPITOLUL IV

În momentul în care ajunseră la pavilion, Michael se grăbi să plece de lângă ea. Singura privire pe care i-o aruncase o tulburase profund, căci ochii lui verzi înlăcrimaţi exprimau o asemenea sfâşiere lăuntrică, încât ea ar fi fost în stare să-i ofere orice fel de consolare i-ar fi cerut. Dar nu, el plecase în grabă din preajma ei, iar în momentul în care îl zări pe Ben şezând neconsolat într-un colţ se apropie de el şi se aşeză pe pat.

Incapabilă să suporte acest nou afront, sora Langtry se duse în biroul ei, pe cât de iritată pe atât de tristă. Era clar, pentru Michael, oricare altă persoană era mai importantă decât ea.

Când intră Neil cu o ceaşcă de ceai şi o farfurie cu pâine cu unt, în primul moment se simţi tentată să-l dea afară, dar o anume expresie de pe chipul lui o opri. Nu mai era vorba de vulnerabilitatea lui, ci de dorinţa de a o ajuta şi de îngrijorarea pentru persoana ei, astfel încât nu-l putea alunga.

— Ia şi mănâncă, zise el, ai să te simţi mai bine.

Îi era foarte recunoscătoare pentru ceai, dar nu credea că va putea înghiţi pâinea cu unt. Totuşi, după ce dădu pe gât prima ceaşcă de ceai, cu a doua reuşi să înghită şi o jumătate de felie de pâine şi după aceea se simţi într-adevăr mai bine.

Neil se aşeză pe scaunul pentru vizitatori şi o privea acum intens, mâhnit de necazul ei, dar şi frustrat din cauza propriei neputinţe, căci era obligat să respecte restricţiile pe care i le impusese chiar ea. Ce dorea ea să facă sau să-i ofere lui Michael nu-l privea, şi tocmai lucrul acesta îl exaspera, pentru că el era mai bun. Un bărbat mai bun pentru ea în toate privinţele. Avea senzaţia că şi Michael era convins de lucrul ăsta, dar cum s-o lămureşti pe ea? Nici n-ar fi vrut să audă.

Când ea împinse deoparte farfuria, el se hotărî să vorbească:

— Îmi pare nespus de rău că tocmai tu, dintre noi toţi, ai fost cea care l-ai descoperit pe Luce. Nu cred că arăta prea bine.

— Nu, deloc. Dar sunt în stare să fac faţă unor astfel de situaţii, nu trebuie să-ţi faci griji din pricina mea.

Ea zâmbi fără să-şi dea seama cât de tare o trăda chipul său. Arăta de parcă ar fi trecut prin străfundul infernului ca să ajungă până în faţa lui.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc fiindcă ai luat asupra ta vina de a-l fi îndepărtat pe Michael din pavilion.

El dădu din umeri.

— Am făcut bine, nu-i aşa? Lasă-l pe colonelul Cuceluşă-sub-bărbie să-şi chinuiască imaginaţia cu fel de fel de tablouri sexy. Căci, dacă i-aş fi spus că eu eram atât de beat, încât numai tu erai capabilă să iei decizii, nu m-ar fi crezut.

Ea se încruntă.

— Aşa este.

— Eşti sigură că te simţi mai bine, soră?

— Mă simt perfect, mulţumesc. Dacă simt, în general, ceva, ei. Bine, am impresia că am fost escrocată. El ridică din sprâncene.

— Escrocată? Este un cuvânt urât.

— Nu cred. Ştiai că l-am dus pe Michael în pavilionul meu sau a fost pur şi simplu o lovitură la întâmplare?

— Era o chestiune de logică. Unde altundeva ai fi putut să-l duci? Mi-am dat seama încă de aseară că n-o să vrei să-l trimiţi pe Luce în faţa poliţiei militare, aşa că nu puteai să-l duci pe Michael în alt pavilion, căci s-ar fi născut fel de fel de suspiciuni.

— Eşti foarte perspicace, Neil.

— Nu cred că îţi dai cu adevărat seama cât de perspicace sunt.

Nefiind în stare să răspundă, ea întoarse capul şi se uită pe fereastră.

— Haide, ia o ţigară, o îmbie el compătimind-o sincer, căci ştia că sunt anumite lucruri despre care

nu-i era permis să vorbească.

Ea se întoarse spre el.

— N-am curaj, Neil. Sora şefă trebuie să vină dintr-o clipă în alta. Până la ora asta, colonelul trebuie să-i fi spus deja, şi ei, şi celorlalţi medici şi fără îndoială că abia aşteaptă să poată muşca. Nu lasă ea să-i scape o asemenea ocazie.

— Dar dacă îmi aprind o ţigară pentru mine şi tragi şi tu puţin din ea? Ai nevoie de ceva mai tare decât un ceai.

— Dacă îndrăzneşti să pronunţi cuvântul whisky în faţa mea, Neil Parkinson, îţi jur că te ţin încuiat în camera ta o lună de zile. Şi mă descurc şi fără ţigară, te rog să mă crezi. Trebuie să încerc să mai salvez câte ceva din resturile reputaţiei mele, căci altfel sora şefă mă va da afară cu surle şi trâmbiţe. O să-mi miroasă gura a tutun.

— Ei bine, dar oricum, întrucât colonelul este cel care ne-a făcut cadou băutura, l-am putut înfrunta cu armele lui.

— Asta îmi aminteşte de două lucruri. În primul rând, v-aş fi foarte recunoscătoare dacă niciunul dintre voi n-ar pomeni vreun cuvânt despre whisky. În al doilea rând, ia ce a mai rămas din sticlă şi dă-le băieţilor câte o lingură ca să le treacă mahmureala.

El se strâmbă.

— Pentru asta chiar că îmi vine să-ţi sărut şi mâinile, şi picioarele.

În acel moment, sora şefă năvăli pe uşă cu nările fremătând ca un câine de vânătoare care amuşină prada. Neil dispăru schiţând un gest vag de salut spre sora şefă şi lăsând-o pe sora Langtry să-şi înfrunte singură superiorul.

CAPITOLUL V

Vizita surorii şefe marcă începutul altei corvezi obositoare. Era urmată de comandantul Bazei, un colonel blând, mic de statură, cu şapcă roşie şi care se ocupa de spitale numai la modul abstract. Se simţea total neajutorat ori de câte ori avea de-a face cu pacienţi în carne şi oase. În calitatea sa de comandant al Bazei Cincisprezece, trebuia să stabilească procedura de anchetare. După ce examină rapid baia, telefonă la sediul diviziei şi ceru să i se trimită un sergent de la serviciul de cercetări speciale. Comandantul bazei era un om foarte ocupat şi nu se arătă prea interesat de acest caz clar – după părerea lui – de sinucidere absolut dezgustător, astfel încât fu foarte mulţumit să paseze instrumentarea cazului unui tânăr deosebit de inteligent şi capabil, pe nume John Penniquick, ofiţerul de intendenţă. Apoi, cu mintea eliberată de această povară, se întoarse la problemele complicate pe care le ridica desfiinţarea unui spital.

Căpitanul Penniquick era cel puţin la fel de ocupat ca şi comandantul, dar, în acelaşi timp, se dovedise un ofiţer deosebit de eficient şi sârguincios, astfel că în momentul în care sosi sergentul de la serviciul de cercetări speciale îl informă pe scurt.

— Am să-l interoghez pe oricare din ei dacă vei crede de cuviinţă, însă „porumbelul” este în întregime al dumitale. Numai în cazul că vei constata că nu e „porumbel”, ci „uliu”, strigă şi vin în zbor, zise el privind pe deasupra ochelarilor în direcţia sergentului Watkin, pe care îl găsea inteligent, vioi şi plăcut.

După ce petrecu zece minute în baie împreună cu patologul Bazei Cincisprezece, sergentul Watkin străbătu distanţa dintre baie şi scările din

spatele Pavilionului X, apoi traversă pavilionul şi ajunse la rampa din faţă. Sora Langtry nu era în biroul ei, dar auzi zgomotul făcut de perdeaua din capace de bere şi veni imediat. „O femeie de nădejde”, îşi zise în gând sergentul. „Are într-adevăr stofă de ofiţer”. În semn de recunoaştere, o salută cât se poate de politicos, scoţându-şi pălăria.

— Helo, îi răspunse ea zâmbind.

— Sora Langtry? întrebă el.

— Da.

— Sunt de la serviciul de cercetări speciale al diviziei şi am venit să fac cercetări în legătură cu moartea sergentului Lucius Daggett. Numele meu este Watkin, zise el cu o voce joasă, aproape adormită. Dar nu era adormit deloc. Refuză ceaşca de ceai pe care i-o oferi ea şi intră direct în subiect.

— Va trebui să stau de vorbă cu pacienţii dumitale, dar aş dori să-ţi pun mai întâi dumitale câteva întrebări, dacă nu te superi.

— Te rog, zise ea liniştită.

— Briciul. Era al lui?

— Da. Sunt sigură că era al lui. Sunt mai mulţi băieţi care folosesc brice de Bengal, dar cred că Luce era singurul care avea un brici cu mâner de abanos.

Se hotărâse să fie foarte sinceră şi, în felul acesta, îşi asuma răspunderea şi pentru obiectele lor personale.

— Cred că nu ai niciun fel de dubii cu privire la faptul că este vorba de o sinucidere, nu-i aşa? Am văzut cum ţine Luce briciul în mână. Degetele sunt strânse spasmodic în jurul mânerului, exact cum l-ar fi ţinut şi în viaţă, iar mâna şi braţul îi erau pline de sânge, aşa cum eră firesc să se întâmple după ce-şi făcuse o incizie de felul acesta. Câte tăieturi au fost?

— De fapt, numai trei. Dar două erau deja de prisos, căci era suficientă doar una ca să-l dea gata repede.

— Ce spune medicul patolog? Aţi adus pe cineva din afară sau aţi recurs numai la serviciile maiorului Menzies?

El râse.

— Ce-ar fi ca eu să mă întind şi să trag un pui de somn pe unul din paturile libere din pavilionul dumitale, iar dumneata să conduci ancheta?

Ea se simţi jignită, se crispă şi luă o înfăţişare de fetiţă dojenită.

— O, fac pe şefa, nu-i aşa? Îmi pare rău, îmi cer scuze! Însă sunt oripilată.

— Nu face nimic, soră. Poţi să întrebi tot ce doreşti. Mă distrează la culme. La drept vorbind, n-am prea mari dubii în privinţa sinuciderii şi înclin să-ţi dau dreptate în legătură cu felul în care ţine briciul. Maiorul Menzies e convins că sergentul Daggett şi-a provocat singur rănile. Voi mai pune câteva întrebări oamenilor în legătură cu briciul şi, dacă relatările lor se potrivesc, atunci cred că totul poate fi rezolvat foarte repede.

Ea scoase un oftat de uşurare şi îi zâmbi.

— O, îmi pare atât de bine! Ştiu că toată lumea crede că pacienţii cu tulburări de comportament sunt în stare de orice, dar asta nu este valabil pentru băieţii mei. Toţi sunt foarte blânzi; numai sergentul Daggett era violent.

El îi aruncă o privire curioasă.

— Sunt soldaţi, nu-i aşa, soră?

— Bineînţeles.

— Şi cei mai mulţi dintre ei au luptat în linia întâi. Pot să pariez, căci altfel şi-ar fi păstrat echilibrul emoţional. Îmi pare rău că trebuie să te contrazic, soră, dar băieţii dumitale nu pot fi nişte oameni blânzi.

În felul acesta îi dăduse de înţeles că va proceda la o cercetare cât se poate de minuţioasă a cazului. Aşadar, totul depindea de ce credea el despre moartea lui Luce, ca şi de sinceritatea lui atunci când afirmase că nu are dubii în privinţa sinuciderii.

Cercetările scoaseră la iveală faptul că, într-adevăr, singurul care avea brici cu mâner de abanos era Luce. Matt avea unul cu mâner de fildeş, Neil un set de trei brice cu mâner de sidef care fuseseră făcute la comandă pentru tatăl său înainte de primul război mondial. Michael, Benedict şi Nugget foloseau aparate de ras.

Băieţii din Pavilionul X nu încercară în niciun fel să-şi ascundă aversiunea faţă de camaradul lor mort şi nici nu obstrucţionară investigaţiile printr-unul din mijloacele la care ar fi putut să recurgă în situaţia lor de bolnavi psihic. La început, sora Langtry se temuse că vor fi recalcitranţi, pentru că singurătatea, izolarea şi lipsa de activitate îi făceau să se poarte uneori copilăreşte, aşa cum se întâmplase în ziua sosirii lui Michael. Dar se dovediră cu toţii cât se poate de cooperanţi. Sergentului Watkin îi făcea de-a dreptul plăcere să stea de vorbă cu ei şi, evident fără să recunoască, asculta cu mult interes tot ce îi povesteau, inclusiv descrierea lirică a lui Nugget referitoare la scotomatele care îl împiedicaseră să vadă mai mult decât clanţa uşii şi gaura cheii, de fapt doar jumătatea lor stângă.

Michael fusese singurul pacient din Pavilionul X pe care ofiţerul de intendenţă Penniquick dorise să-l interogheze personal. De fapt, avu cu el o conversaţie mai mult prietenească în biroul său, pentru simplul motiv că în Pavilionul X era greu de găsit un loc izolat.

Deşi Michael nu-şi dădea seama, însăşi înfăţişarea lui pledase în favoarea lui. Se prezentase în ţinută regulamentară, însă fără şapcă, aşa că nu salutase la întoarcerea în birou, ci se mulţumise să ia poziţie de drepţi până când fusese invitat sa ia loc.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, sergent Wilson, zise căpitanul John Penniquick, care nu avea nimic

altceva pe birou decât hârtiile referitoare la cazul lui Lucius Daggett.

Raportul medicului acoperea două pagini scrise de mână şi conţinea, în afara descrierii amănunţite a rănilor, şi afirmaţia că nu se constatase, nici în stomacul, nici în sângele victimei prezenţa vreunei substanţe străine, cum ar fi barbiturice sau compuşi ai opiului. Raportul sergentului Watkin era mai lung, scris tot de mână şi cuprindea relatări ale conversaţiilor pe care le avusese cu sora Langtry şi pacienţii din Pavilionul X. În vreme de război, autopsiile se făceau destul de sumar, fără a se recurge de fiecare dată la cercetarea amprentelor digitale. Dacă sergentul Watkin ar fi descoperit ceva suspect, evident că şi-ar fi făcut datoria până la capăt. Dar un sergent din serviciul de cercetări speciale nu ştia prea multe despre amprentele digitale. Oricum, nu i se păruse nimic suspect, iar medicul fusese şi el de aceeaşi părere.

— Doream să-ţi pun doar câteva întrebări cu privire la împrejurările care au dus la moartea sergentului Daggett, zise ofiţerul de intendenţă oarecum stânjenit. Aveai vreo bănuială că Luce Daggett intenţiona să-ţi facă avansuri? S-a mai întâmplat şi altă dată?

— O dată, zise Michael. Dar fără niciun rezultat. Sincer vorbind, nu cred că sergentul Daggett era homosexual, domnule. Voia numai să facă rău, atât şi nimic altceva.

— Dumneata ai înclinaţii homosexuale?

— Nu, domnule.

— Îţi repugnă homosexualii?

— Nu, domnule.

— De ce nu?

— Am luptat alături de ei şi sub comanda lor, domnule. Am avut prieteni cu asemenea înclinaţii, chiar un prieten foarte bun şi cu toţii erau băieţi de treabă. E singurul lucru pe care îl cer unui om – să fie de treabă. Consider că homosexualii sunt la fel

ca toţi ceilalţi oameni, unii buni, alţii răi, alţii indiferenţi. Ofiţerul schiţă un zâmbet vag.

— Ai idee de ce îi treziseşi interesul sergentului Daggett?

Michael oftă.

— Cred că a pus mâna pe hârtiile mele şi le-a citit, domnule. Altfel nu-mi imaginez de ce m-ar fi provocat în două rânduri. Îl privi drept în ochi pe ofiţer. Dacă mi-aţi citit hârtiile, cu siguranţă ştiţi că nu este prima oară când sunt implicat într-un caz cu homosexuali.

— Da, ştiu, este foarte neplăcut pentru dumneata. Ai părăsit camera surorii Langtry în timpul nopţii?

— Nu, domnule.

— Aşadar, după incidentul din baie nu l-ai mai văzut pe sergentul Daggett?

— Nu, domnule, nu l-am mai văzut.

Ofiţerul dădu din cap, satisfăcut.

— Mulţumesc, sergent Wilson. Asta e tot.

— Şi eu vă mulţumesc, domnule.

După ce plecă Michael, căpitanul Penniquick adună toate hârtiile referitoare la moartea sergentului Lucius Daggett, le făcu teanc, apoi scoase o foaie de hârtie albă şi începu să scrie raportul către superiorii săi.

CAPITOLUL VI

Deşi Baza Cincisprezece urma să se desfiinţeze abia după trei-patru săptămâni, pentru cei cinci pacienţi ai Pavilionului X, ca şi pentru sora care îi avea în grijă, sentimentul apartenenţei la una şi aceeaşi colectivitate dispăruse o dată cu moartea lui Lucius Daggett. Erau plini de menajamente unii faţă de alţii în aşteptarea rezultatului anchetei, fiecare fiind frământat de atâtea gânduri nerostite şi imposibil de formulat în cuvinte, încât nu putea stabili decât un contact formal cu ceilalţi. Nenorocirea generală devenise ceva palpabil, iar cea individuală dureroasă, secretă şi ruşinoasă. Nu se putea vorbi despre ele, nu se puteau preface că sunt veseli. Toţi se rugau ca anchetatorii să-i scoată din cauză.

Fără a se lăsa copleşită de propriile frământări, ca nu cumva să-i scape de sub supraveghere, sora Langtry urmărea neliniştită vreun semn de prăbuşire sufletească la oricare dintre ei, inclusiv Michael. Dar, lucru curios, nu se produse nimic de felul acesta. Erau închişi în sine, asta da, dar nu rupţi de realitate. Se depărtaseră de ea, formaseră un cerc restrâns în care ea era invitată numai pentru lucruri lipsite de importanţă – să facă ceaiul de dimineaţă, să-i dea jos din paturi, să-i pună să facă curat, să-i trimită la plajă, sau la culcare. Erau mereu curtenitori şi politicoşi, niciodată calzi şi apropiaţi.

Ei îi venea să dea cu pumnii în pereţi, să strige că nu merita să fie pedepsită în felul acesta, că şi ea suferea, şi ea simţea nevoia să facă parte din cercul lor, că o ucideau pur şi simplu purtându-se astfel. Bineînţeles că nu putea face aşa ceva şi nu întreprinse nimic. Întrucât nu putea interpreta reacţia lor decât în lumina propriei nevinovăţii, înţelese foarte bine că băieţii sunt, de fapt, prea delicaţi ca să-i spună ceea ce gândesc. Că nu

fusese în stare să-şi facă datoria. Nebunie, trebuie să fi trăit o clipă de nebunie, de vreme ce fusese în stare să piardă din vedere ceea ce trebuia să facă pentru toţi pacienţii ei, părăsindu-i spiritual pentru a-şi satisface propria plăcere fizică. Îşi pierduse complet echilibrul interior care s-ar fi cuvenit s-o avertizeze că o asemenea concluzie era mult prea simplistă.

Honour Langtry cunoscuse diverse feluri de suferinţe, dar niciodată una ca aceasta, copleşitoare, neîntreruptă, asfixiantă. Nu era vorba de groaza de a se duce la Pavilionul X, ci de conştiinţa amară a faptului că nu mai exista un Pavilion X spre care s se îndrepte: unitatea familiei fusese sfărâmată.

— Ei bine, verdictul a fost pronunţat, îi spuse ea lui Neil într-o seară, trei zile mai târziu după moartea lui Luce.

— Când ai aflat? o întrebă el ca şi când nu l-ar fi interesat prea mult.

Neil continuase să vină seara să stea la taifas cu ea, dar discuţia era întotdeauna lipsită de importanţă. Câteva observaţii banale despre lucruri banale.

— În după-amiaza asta, de la colonelul Donaldson, care i-a luat-o înainte sorei-şefe. Întrucât mi-a comunicat-o şi ea mai târziu, am auzit sentinţa de două ori. Sinucidere. Rezultat al unei stări acute de depresiune nervoasă ca urmare a unei dispoziţii maniacale – vorbe mari, dar oricum, trebuia spus ceva impresionant.

— Au mai zis şi altceva? întrebă el, aplecându-se să-şi scuture scrumul de la ţigară.

— O, nu ne bucurăm niciunul de prea multă simpatie, îţi poţi imagina, dar nu ni s-a adus niciun fel de învinuire oficială.

— Ţi-ai primit săpuneala? întrebă el pe un ton lejer.

— Oficial, nu. Totuşi, sora şefă mi-a zis ceva în legătură cu părerea ei despre faptul că l-am ţinut pe Michael la mine. Din fericire, reputaţia mea ireproşabilă m-a salvat. Când s-a pus problema la modul concret, nu şi-a putut imagina ca *eu* să-l iau pe Michael cu mine din alte motive decât strict profesionale. Aşa cum spunea chiar ea, pur şi simplu nu face impresie bună. Şi pentru că nu face impresie bună, am lăsat-o şi eu baltă. De fapt, se pare că în ultima vreme nu mai duc lucrurile la bun sfârşit.

În ultimele trei zile, imaginaţia lui fusese chinuită de gândul la ea şi la Michael, pe care îi vedea în cele mai diferite ipostaze şi atitudini, toate cu conotaţie sexuală. Trădarea ei îl rodea, indiferent cât s-ar fi străduit să nu fie pătimaş, să manifeste înţelegere. Nu exista loc pentru înţelegere în sufletul lui unde se cuibăriseră suferinţa şi gelozia, dublate de hotărârea nestrămutată de a obţine ceea ce dorea, ceea ce îi trebuia, în pofida preferinţei ei vădite pentru Michael. Ea se întorsese spre Michael fără a se mai gândi la ceilalţi, şi nu putea s-o ierte pentru că procedase aşa. Dar sentimentele lui pentru ea erau la fel de puternice şi intense ca întotdeauna. „O să fie a mea, îşi zise el. N-am să renunţ la ea. Sunt fiul tatălui meu. A trebuit să se întâmple aceasta ca să-mi dau seama cât de mult îi semăn. E o senzaţie stranie, dar deosebit de plăcută."

Iar ea, sărmana, suferea cumplit. Nu-i făcea plăcere să fie martorul suferinţei ei, nici nu dorea ca ea să sufere, dar îşi dădea seama că, în cazul ei, aceasta ar putea fi calea care s-o conducă înapoi, acolo unde îi era locul şi unde era şi locul lui, al lui Neil mai curând decât al lui Michael.

— N-o lua în tragic, zise el.

Ea se gândi că se referea la săpuneala pe care o primise şi zâmbi trist:

— Ei bine, acum faptul e consumat, oricum, mulţumesc lui Dumnezeu. Păcat că viaţa împreună

cu Luce n-a fost ceva mai plăcută. Nu i-am dorit moartea, dar aş fi preferat să nu fi fost nevoiţi să-i suportăm prezenţa în viaţă. Numai că acuma mă simt ca în iad.

— Oare numai Luce să fie cauza? întrebă Neil. Poate că acum, când verdictul se pronunţase, vor fi în stare să se relaxeze amândoi suficient ca să poată comunica din nou.

— Nu, replică ea mâhnită. Cauza sunt eu, eu şi nimeni altcineva.

Michael bătu la uşă şi intră.

— Ceaiul e gata, soră.

Ea nu se mai gândi la continuarea discuţiei cu Neil şi privi peste umărul acestuia, în direcţia lui Michael.

— Intră, te rog, o clipă, vreau să vorbesc cu tine. Neil, vrei să mă scuzi un moment? Vin şi eu îndată, dar poţi profita de timp ca să le dai şi celorlalţi vestea.

Michael închise uşa după Neil. Chipul lui exprima un amestec de nefericire şi spaimă. Şi stânjeneală. Şi teamă. Ca şi când ar fi preferat să fie oriunde în altă parte pe lumea asta, numai nu în faţa biroului *ei.*

În privinţa aceasta, sora Langtry nu se înşela. Ar fi preferat sa fie oriunde în altă parte. Dar ceea ce vedea ea pe chipul lui îl privea numai pe el, nu avea nimic de-a face cu ea. Îi era groază la gândul că s-ar putea prăbuşi în faţa ei, dezvăluindu-i motivele suferinţei pe care o încerca pentru ea. Dar asta ar fi însemnat să dea drumul unui zăgaz care trebuia să rămână închis pentru totdeauna. Totul se terminase, poate că nici nu se întâmplase nimic şi, oricum, era sigur că nu se va mai întâmpla nimic niciodată. Un adevărat haos. Se simţea năpădit de o cumplită învălmăşeală de gânduri în timp ce stătea ţintuit locului, dorindu-şi ca lucrurile să se fi petrecut altfel şi ştiind că aşa ceva era imposibil. Suferind pentru ea, fără ca ea să ştie, fiind de acord că nu trebuia să ştie, luptând împotriva lui însuşi şi

a ceea ce dorea. Ştiind că dorinţa ei n-o putea face fericită. Şi dându-şi seama, în timp ce-i privea chipul, că o rănise foarte tare. O parte din toate aceste frământări i se oglindeau pe chip, aşa cum stătea acolo, în picioare, în faţa biroului ei, aşteptând.

Şi dintr-o dată ea se învăpăie, biciuită de privirea aceasta care îi rănea şi mai mult mândria, provocându-i o suferinţă inimaginabilă.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, n-ai putea să nu mă mai priveşti în felul acesta? strigă ea sau, mai bine zis, gemu îndurerată. Ce îţi imaginezi că am de gând să fac cu tine, să cad în genunchi în faţa ta ca să te rog să repeţi performanţa de atunci? Ei bine, dacă vrei să ştii, aş prefera să fi murit! Să fiu moartă, moartă, auzi?

El tresări, se albi la faţă, strânse buzele şi nu spuse nimic.

— Pot să te asigur, sergent Wilson, că nu mă gândesc câtuşi de puţin la o relaţie personală cu dumneata, zise ea înfierbântată. Pur şi simplu te-am chemat aici, singur, ca să-ţi comunic verdictul comisiei de anchetă în legătură cu moartea lui Luce – sinucidere. Ai fost scos din cauză împreună cu ceilalţi. Şi poate că acum o să încetezi cu demonstraţia asta dezagreabilă de autoflagelare. Asta e tot.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că cea mai mare parte a suferinţei pe care i-o provocase se datora expresiei pe care o văzuse în ochii lui şi pe care o interpretase ca o respingere din partea lui. Îngrozit, încercă să se pună în locul ei, să se simtă respins aşa cum se simţea ea, să trateze totul ca pe o chestiune de orgoliu personal feminin. Dacă ar fi fost mai isteţ, ar fi înţeles lucrul acesta de la început. Dar pentru el, reacţia ei era aproape de neconceput. Nu fiindcă n-ar fi fost un om sensibil, receptiv sau nu i-ar fi păsat de ea, ci pentru că acea parte a minţii lui care se concentrase asupra morţii lui Luce era total separată de aspectele personale

legate de ceea ce se întâmplase în camera ei. Erau atâtea alte chestiuni care îl frământaseră, atâtea alte lucruri de făcut, că nu avusese deloc răgazul să se gândească la impresia pe care şi-o făcuse ea despre purtarea lui. Iar acum era prea târziu.

Părea bolnav, sfâşiat de durere, surprinzător de neajutorat. Cu toate acestea, era, ca de obicei, stăpân pe sine.

— Mulţumesc, spuse el, fără nicio urmă de ironie în glas.

— Nu te mai uita la mine aşa!

— Te rog să mă ierţi, zise el, n-am să mă mai uit deloc.

Ea îşi concentră privirea asupra hârtiilor de pe birou.

— Sergent Wilson, te rog să crezi că îmi pare rău, zise ea pe un ton rece.

Hârtiile din faţa ei puteau fi scrise şi în japoneză, căci tot atât ar fi înţeles din cuprinsul lor. Şi dintr-o dată nu mai putu să suporte. Ridică privirea în care i se citea tot ce avea în inimă şi strigă:

— O, Michael!

Dar el nu mai era acolo.

Îi trebuiră cinci minute bune ca să-şi revină, atât de cumplit fusese şocul. Se aşeză pe scaun şi începu să tremure din toate mădularele. Timp de o clipă se întrebă serios dacă nu cumva era pe punctul de a-şi pierde minţile. Ce ruşine! Asemenea lipsă de autocontrol! Niciodată nu şi-ar fi închipuit că poate simţi o dorinţă atât de imperioasă să rănească o persoană iubită şi că, după aceea, sentimentul că a reuşit şi l-a rănit pe cel iubit poate fi atât de chinuitor. O, Dumnezeule, îşi zise ea, dacă aceasta este dragostea, vindecă-mă de ea! Vindecă-mă de ea sau lasă-mă să mor, căci nu mai pot trăi niciun minut în această stare de agonie…

Ajunse la uşă, se întinse să-şi ia pălăria din cui, apoi îşi aminti că trebuia să-şi schimbe

încălţămintea. Mâinile încă îi mai tremurau. Dură foarte mult până reuşi să-şi tragă ghetele şi să lege şireturile peste ghete.

Neil îşi făcu apariţia în momentul în care tocmai se apleca să-şi ia coşul.

— Pleci? întrebă el neplăcut surprins.

După remarca ei finală atât de încurajatoare înainte de venirea lui Michael, spera că va putea relua discuţia din punctul în care o întrerupseseră. Dar, ca de obicei, şi de astă dată Michael i-o luase înainte.

— Sunt îngrozitor de obosită, zise ea. Credeţi puteţi să vă descurcaţi fără mine în seara asta?

Întrebarea fusese pusă pe un ton sigur, dar ochi ei exprimau mai curând disperare decât siguranţă de sine. Neil se apropie, îi luă mâna în palmele sale şi mângâie uşor pielea ca să-i transmită puţină căldură.

— Nu, draga mea soră Langtry, nu ne putem descurca fără tine, spuse el zâmbind. Dar de data asta ne vom strădui. Du-te la culcare!

Ea îi răspunse cu acelaşi zâmbet prietenului care fusese alături de ea atâtea luni în Pavilionul X şi se întrebă uimită unde dispăruse toată dragostea pentru el, imediat după sosirea lui Michael. Necazul era că nu putea descifra logica dragostei, asta în cazul în care exista vreo logică sau vreo dragoste.

— Tu întotdeauna îmi iei durerea cu mâna, îi zise ea.

Era expresia pe care obişnuia s-o folosească el atunci când se referea la ea. Auzind-o din gura ei, îşi trase grăbit mâinile. Nu era momentul potrivit să-i mărturisească ceea ce dorea. Îi luă coşul din mână şi o conduse afară, până la intrarea în pavilion, ca şi când ea ar fi venit în vizită, iar el ar fi fost gazda, refuzând să-i dea coşul înainte de a ajunge în vârful rampei. Şi rămase acolo încă mult timp, până când silueta ei fragilă, înveşmântată în gri dispăru în depărtare. Un cor de broaşte se auzea

în apropiere şi dinspre mare răzbătea zgomotul valurilor care se izbeau de stânci. Aerul era apăsător, ca înainte de furtună. Dacă sora nu se grăbeşte, în curând o să se ude până la piele.

— Unde este sora? întrebă Nugget când Neil se aşeză pe scaunul ei şi se întinse după ceainic.

— O doare capul, zise Neil scurt, evitând să-i privească în ochi pe Michael, care arăta de parcă l-ar fi durut şi pe el capul.

Neil se strâmbă.

— Nu pot să sufăr să fac pe mămica. Cine vrea lapte?

— Eu, zise Nugget. Veşti bune, nu-i aşa? În sfârşit, Luce e mort şi îngropat. Uf, ce uşurare, trebuie să recunosc!

— Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui, zise Benedict.

— De sufletele noastre, ale tuturor, adăugă Matt.

După ce îi veni de hac ceainicului, Neil începu să împingă cănile cu ceai pe masă. Fără sora Langtry, ceaiul acesta de seară nu prea avea niciun haz, se gândi el uitându-se la Michael, pentru că acesta îşi aţintise privirea asupra lui Matt şi Benedict.

Cu un gest plin de importanţă, Nugget scoase o carte foarte voluminoasă, o aşeză într-un loc sigur, pentru ca nu cumva să se verse ceaiul pe ea şi o deschise la pagina întâi. Michael îl privi amuzat.

— Asta ce mai e? întrebă el.

— M-am gândit la ceea ce mi-a spus colonelul, explică Nugget aşezându-şi mâna pe cartea deschisă într-un gest de profund respect aşa cum un preot pune mâna pe Biblie. Nimic nu mă împiedică să urmez liceul la seral şi să obţin diploma. Iar după aceea mă pot duce la universitate să studiez medicina.

— Şi să faci ceva cu viaţa ta, zise Michael. Bravo ţie şi mult noroc, Nugget.

O, ce bine ar fi dacă aş putea să nu-l urăsc tot timpul, gândi Neil. Dar tocmai aceasta era marea lecţie pe care bătrânul voia s-o deprind la război – să nu-mi las inima să se aşeze în calea lucrurilor care trebuie să se întâmple şi să învăţ să trăiesc cu aceeaşi inimă şi după ce s-a produs inevitabilul. Cu un efort de voinţă, Neil reuşi să spună foarte calm:

— Cu toţii va trebui să facem ceva când vom lepăda uniforma. Mă întreb cum o să arăt în costum de om de afaceri – n-am purtat niciodată aşa ceva.

Apoi se rezemă de scaun curios să audă ce-o să spună Matt. Acesta, tremurând, zise:

— Oare cum o să-mi câştig existenţa? Întrebarea ţâşni parcă singură, ca şi când n-ar fi vrut s-o rostească niciodată. Trebuie să văd! Armata n-o să-mi dea pensie. Ei sunt convinşi că nu am nimic la ochi! O, Dumnezeule, Neil, ce-o să mă fac?

Toţi ceilalţi stăteau nemişcaţi, cu privirea aţintită asupra lui Neil. Ei bine, asta este, îşi zise el, la fel de mişcat ca toţi ceilalţi, având însă în minte un anumit scop care domina mila. Nu era momentul şi nici locul să intre în amănunte, dar se simţea suficient de îndreptăţit să verifice dacă Michael receptează mesajul.

— Aceasta este partea mea de contribuţie, Matt, zise Neil hotărât, cu mâna pe braţul lui Matt. Nu-ţi face niciun fel de griji. O să am grijă să nu duci lipsă de nimic.

— N-am primit niciodată pomană în viaţa mea şi nici n-am de gând să primesc, zise Matt, adoptând o atitudine mândră.

— Nu e vorba de milă sau pomană, insistă Neil. Este *partea mea* de contribuţie, cota-parte. Ştii ce vreau să spun. Noi am făcut un pact, noi toţi, dar trebuie să contribui şi eu cu partea mea. Şi când spuse asta se uită fix nu la Matt, ci la Michael.

— Da, foarte bine, zise Michael, care înţelese imediat ce se aştepta de la el.

Într-un fel, era preferabil să i se ceară acest lucru în loc să fie nevoit să-l ofere el. Înţelesese de mai mult timp că aceasta era singura soluţie, dar nu-i plăcea, astfel încât nu găsise puterea să ia iniţiativa.

— De acord, Neil. Aceasta este contribuţia ta.

Privirea lui părăsi chipul lui Neil şi se opri asupra lui Matt cu multă afecţiune.

— Nu e vorba de milă, Matt. Asta este partea lui de contribuţie, zise el.

CAPITOLUL VII

Sora Langtry ajunse acasă înaintea ploii. Aceasta se dezlănţui chiar în momentul în care închidea uşa în urma ei. În aceeaşi clipă, o sumedenie de vieţuitoare apărură de peste tot: ţânţari, lipitori, broaşte, păianjeni care se temeau sa nu-şi ude picioarele, furnici în valuri negre, molii, gândaci. Întrucât ferestrele ei aveau geamuri, de regulă nu era nevoie să tragă jos plasa împotriva ţânţarilor, dar acum, primul lucru pe care îl făcu fu să-i dea drumul din inel şi s-o drapeze deasupra patului.

Se duse la baie să facă un duş, apoi se înfăşură în halat, puse cele două perne mici una peste alta la căpătâiul patului şi se culcă pe ele cu o carte în mână, însă nu avu nici măcar puterea s-o deschidă, deşi somnul îi fugise deja. Renunţă la citit şi începu să asculte zgomotul picăturilor de ploaie care răpăiau pe acoperişul de tablă. Cândva, acesta fusese unul dintre cele mai încântătoare zgomote din lume. Pe când era copil, la ţară, asculta întotdeauna cu plăcere răpăitul ploii, căci ploaia însemna viaţă şi prosperitate. Dar aici, în clima aceasta sălbatică de permanentă creştere şi descompunere, ploaia însemna ruperea legăturii cu exteriorul, căci zgomotul ei era atât de puternic, încât nu auzeai pe nimeni decât dacă îţi ţipa în urechi, astfel că singura voce care putea răzbate prin acest vacarm era aceea a propriei conştiinţe.

Oroarea şi dezgustul pe care le simţise în momentul în care descoperise că este în stare să rănească o persoană iubită se transformase într-un dezgust faţă de ea însăşi. Pe de altă parte, simţea nevoia să se şi justifice în propriii ochi. Oare nu se comportase cu ea aşa cum niciun bărbat n-ar trebui să se poarte cu o femeie? Nu arătase că are o preferinţă perversă pentru Luce? Din toţi bărbaţii din lume îl alesese tocmai pe Luce!

Dar nu folosea la nimic. Se învârtea mereu în cerc fără să ajungă nicăieri. Îi era silă de ea însăşi! Cum de se întâmplase aşa ceva? Şi cine era Michael Wilson? Nu exista răspuns la aceste întrebări, aşa că la ce bun să şi le mai pună?

Perdeaua împotriva ţânţarilor făcea atmosfera irespirabilă. O aruncă la o parte cu un gest nervos, fără să audă bâzâitul insinuant al unui ţânţar. Sub perdea nu era niciodată suficientă lumină ca să poată citi şi acum se simţea ceva mai bine. Ar fi vrut să citească puţin în aşteptarea somnului. Dintr-o crăpătură a tavanului netencuit căzu o lipitoare şi se răsuci obscen pe piciorul ei gol. Încercă să şi-o smulgă cutremurându-se de scârbă, dar nu reuşi s-o desprindă. Îşi aprinse o ţigară şi fără a se mai sinchisi dacă se arde şi ea, apăsă vârful incandescent pe spatele vâscos al lipitorii. Era o lipitoare tropicală mare, lungă de vreo zece-doisprezece centimetri şi nu ar fi suportat s-o vadă cum creşte şi se umflă cu sângele ei, pentru ca după aceea să se rostogolească sătulă în jos, ca un bărbat egoist care se scoală de pe o femeie după ce a făcut dragoste.

Când scârboasa gânganie se fripse suficient ca să se desprindă de pielea ei, o strivi repede cu talpa piciorului, transformând-o într-o masă vâscoasă. Sora Langtry tremura convulsiv fără să se poată controla, se simţea de parcă ar fi fost violată şi mânjită. O, ce animal scârbos, respingător, oribil! O, Dumnezeule, ce climă îngrozitoare! Şi dilema asta teribilă…

Evident, locul în care lipitoarea îşi înfipsese mandibulele sângera fără oprire, căci ţesutul fusese impregnat cu o substanţă anticoagulantă pe care o conţinea saliva ei. Trebuia s-o trateze imediat, altfel, în căldura de aici, rana se va ulcera imediat…

Nu se întâmpla prea des ca Baza Cincisprezece să-şi facă simţită prezenţa la modul acesta violent, fizic, reamintindu-i toate greutăţile cu care îi era

dat să se confrunte, izolarea asta cumplită. Dintre toate locurile pe unde mai fusese, Baza Cincisprezece o impresionase cel mai puţin. De fapt, nu-i făcuse nicio impresie. Ca şi când ar fi fost numai un decor pe o scenă, fără substanţă şi fără o semnificaţie proprie, un liman al claustrării în care se interferau patimi, emoţii şi dorinţe umane dintre cele mai complicate. Baza Cincisprezece nici nu putea fi înţeleasă altfel decât ca un liman al claustrării lipsit de substanţă. Niciodată nu fusese imaginată şi construită o lume mai sterilă, mai aridă. Nici chiar punctele de prim-ajutor din linia întâi nu erau atât de lipsite de personalitate. Baza Cincisprezece fusese amplasată acolo unde primau necesităţile războiului şi nimeni nu se preocupase de confortul personalului sau de bunăstarea pacienţilor. Şi nu e de mirare că arăta ca un castel construit din cărţi de joc.

Cu piciorul ridicat pe scaunul de lemn, sora Langtry privea pereţii îmbibaţi de umezeală, cu pete mari de mucegai, gândacii care mişcau din antene şi se ascundeau prin toate colţurile şi nu mai era sigură dacă nu cumva trăieşte un coşmar.

„Ce bine o să fie când o să mă duc acasă, îşi spuse ea pentru prima oară. O, da, o să fiu foarte fericită când am să mă întorc acasă!”

PARTEA a VI-a

CAPITOLUL I

A doua zi după-amiază, în jurul orei patru, sora Langtry intră în salonul surorilor, simţindu-se ceva mai bine şi arzând de nerăbdare să bea o ceaşcă de ceai. În încăpere se aflau cinci surori care alcătuiau două grupuri. Sora Dawkin şedea singură pe un scaun, cu picioarele ridicate pe altul. Capul i se clătina pe pieptul larg într-o serie de smucituri mai mici, ce culminară cu una mai mare, suficient de puternică pentru a o trezi din somn. Tocmai era pe punctul să adoarmă din nou, când o văzu pe sora Langtry, dădu din mână şi o chemă spre ea.

În timp ce traversa încăperea ca să ajungă la prietena ei, se simţi cuprinsă de o ameţeală puternică urmată de panică. Nu dormea şi nu mânca cum trebuie şi dacă nu avea grijă se putea îmbolnăvi. Contactul cu pacienţii din Pavilionul X şi problemele acestora o făceau să înţeleagă clar că simptomele ei actuale erau un pretext pentru a o determina pe sora şefă s-o îndepărteze din Pavilionul X, scutind-o de umilinţa de a-i cere transferul. Tocmai de aceea, mândria îi dicta să doarmă şi să mănânce bine. Diseară va înghiţi un somnifer, deşi nu mai luase nimic de când cu incidentul din sufrageria Pavilionului X.

— Stai jos, draga mea, arăţi sfârşită, zise sora Dawkin arătând spre unul din scaune, dar fără a se ridica în picioare.

— Cred că nici tu nu eşti mult mai în putere din moment ce poţi să aţipeşti aici, zise sora Langtry aşezându-se.

— Am fost de serviciu astă-noapte, asta-i tot, zise sora Dawkin, schimbându-şi poziţia picioarelor. Cred că arătăm nemaipomenit – eu că o epavă, iar tu ca un afiş pentru recrutarea surorilor. Şi afurisita aia de femeie să îndrăznească să insinueze că ai fi avut alte motive! Ca şi când tu ai fi în stare să te coborî la ceva josnic şi meschin!

Sora Langtry se crispă. Sperase ca sora şefă să aibă bunul simţ să-şi ţină gura. Dar gâsca pălăvrăgise cu prietena ei cea mai bună, care îi spusese prietenei sale cele mai bune şi aşa mai departe. Toate surorile (şi, evident, şi medicii) ştiau că sora Langtry – auzi! tocmai ea – ţinuse un soldat în camera ei toată noaptea. Şi, evident, toată lumea vorbea despre sinuciderea prin harakiri. Nu ar fi avut niciun motiv să spere că o astfel de dramă nu va fi discutată şi răsdiscutată. Deşi, din fericire, reputaţia ei era atât de solidă, încât aproape nimeni nu credea că în comportamentul ei faţă de soldat se ascundea şi altceva în afara dorinţei sale sincere de a-l proteja pe acesta. Dacă ar şti, gândi sora Langtry, simţind aţintite asupra ei privirile colegelor de la celelalte două mese, dacă ar şti care sunt necazurile mele! Inversiune sexuală, crimă, umilire. Deşi problema crimei nu se mai punea, slavă domnului. Cu asta nu trebuie să-şi mai bată capul.

Sora Dawkin o privea cu ochi blânzi şi sinceri. Sora Langtry oftă şi se mişcă puţin, dar nu spuse nimic. Atunci sora Dawkin aborda un alt subiect.

— Se pare că de săptămâna viitoare mergem acasă, în scumpa noastră Australie şi o să ne reîntoarcem la viaţa civilă, zise ea.

Ceaşca surorii Langtry ratã contactul cu farfurioara şi ceaiul se vărsă pe masă.

— O, Doamne, ia te uită ce am făcut, exclamă ea, scoţând o batistă din coş.

— Îţi pare rău, Honour? o întrebă sora Dawkin.

— Am fost luată prin surprindere, atâta tot, răspunse ea, ştergând ceaiul cu batista şi storcând-o în ceaşca ei. Când ai auzit asta, Sally?

— Mi-a spus chiar sora şefă acum câteva minute. A venit ca o vijelie la Pavilionul D, pufăind ca un vapor pe mare şi mi-a scuipat noutatea asta cu gura strânsă de parcă ar fi mâncat numai piatră acră o săptămâna întreagă. E distrusă, bineînţeles. O să trebuiască să se întoarcă la

sanatoriul acela prăpădit unde lucra înainte de război. Niciunul din spitalele mari, nici chiar spitalele districtuale n-or să vrea s-o primească. Sincer vorbind, nu pricep cum de a ajuns aşa de sus în armată.

— Nici eu, zise sora Langtry, întinzându-şi batista udă pe un colţ al mesei şi turnându-şi apoi un alt ceai proaspăt într-o ceaşcă curată. Şi ai dreptate, niciun spital care se respectă n-o să vrea să audă de ea. Mie mi se pare că seamănă cu o femeie-maistru din schimbul de noapte de la o mare fabrică de produse alimentare. Dar dacă rămâne în armată o s-o ducă foarte bine. Şi are şi pensie mai bună căci, oricum, nu cred că mai are mult până să se pensioneze.

— A, dacă rămâne în armată înseamnă că are noroc, chiar mai mult decât merită. Sora Dawkin se întinse după ceainic şi-şi umplu din nou ceaşca. Ei bine, în ce mă priveşte, îmi pare rău că trebuie să mă întorc acasă, zise ea brusc. Urăsc locul ăsta, am urât toate locurile pe unde m-am perindat, dar mi-a fost dragă munca şi, Doamne, am iubit atât de mult libertatea.

— Da, libertate este cuvântul potrivit, nu-i aşa? Libertatea mi-a fost dragă şi mie… Îţi mai aminteşti de zilele acelea din Noua Guinee când nu mai rămăsese nimeni în stare să opereze în afară de noi două? N-am să uit cât oi trăi.

— Dar ne-am descurcat bine, nu-i aşa? Sora Dawkin zâmbi, strălucind de mândrie. I-am peticit pe băieţii ăia de parcă am fi fost membre ale Societăţii Regale de Chirurgie şi şeful ne-a propus pentru decoraţie. Nicio panglică de decoraţie nu-mi face mai multă plăcere decât aceea de Membru al Imperiului Britanic.

— Îmi pare rău că se termină totul, zise şi sora Langtry. N-o să mă împac deloc cu viaţa civilă. Din nou în spital, printre paturi, paciente, gemete, mofturi, of… Parcă văd că aterizez la obstetrică sau ginecologie. Cu bărbaţii e mult mai uşor!

— Nu-i aşa? Vreau să văd şi eu o pacientă sărindu-ţi în ajutor când eşti la ananghie! Nici vorbă! Când o femeie ajunge la spital se aşteaptă să fie servită tot timpul. În schimb, bărbaţii fac tot ce pot ca să ne convingă că nevestele nu se poartă niciodată cu ei aşa de bine ca surorile.

— Ce intenţionezi să faci în viaţa civilă, Sally?

— O, mai întâi să-mi iau o mică vacanţă. Aşa cred, zise sora Dawkin fără entuziasm. Apoi să-mi vizitez câţiva prieteni şi după aceea înapoi, la North Shore. Eu am urmat şcoala la Royal Newcastle, anii de stagiatură i-am petrecut la Crown Street, dar cel mai mult am lucrat la North Shore, aşa că acolo mă simt mai mult sau mai puţin ca acasă. Sora şefă o să fie fericită să mă vadă. Şi, de fapt, candidez pentru un post de soră şefă adjunctă şi cam asta e tot.

— Şi pe mine cred că mă aşteaptă sora şefă, zise sora Langtry gânditoare.

— La P.A., nu-i aşa? întrebă sora Dawkin, folosind abrevierea uzuală pentru Spitalul Regal Prince Albert.

— Da, la P.A.

— N-am văzut niciodată un spital atât de mare.

— De fapt, nu sunt foarte sigură că am să mă întorc la P.A., continuă sora Langtry. Îmi surâde ideea de a merge la Callan Park.

Ştiind că era vorba de un spital de boli mentale, sora Dawkin se îndreptă în scaun şi-i aruncă o privire curioasă prietenei sale.

— Vorbeşti serios, Honour?

— Cât se poate de serios.

— Dar surorile de la nebuni nu au niciun statut social. Nici nu cred că există vreun certificat pentru această specializare! Şi cred că ştii şi tu, surorile de la nebuni sunt considerate drojdia societăţii medicale!

— Am certificat de soră generalistă şi îl am şi pe acela de calificare în specialitate, astfel că mă pot întoarce oricând la munca de soră medicală

propriu-zisă. Dar după experienţa dobândită la Pavilionul X aş dori să văd cum se lucrează într-un spital de boli mentale.

— Nu este acelaşi lucru, Honour! Pacienţii de la X suferă de o instabilitate temporară, pe când cei care intră pe porţile unui spital de boli mentale sunt condamnaţi pe viaţă.

— Ştiu asta. Dar poate că lucrurile se vor mai schimba. Oricum, îmi place să sper. Dacă războiul va ajuta şi aici cum a ajutat în chirurgia plastică, se vor întâmpla multe lucruri şi în psihiatrie. Şi vreau să fiu la post când se vor produce schimbările.

Sora Dawkin o bătu prieteneşte pe mână.

— Bine, draga mea, tu ştii mai bine ce trebuie să faci, iar mie nu mi-a plăcut niciodată să ţin predici. Dar aminteşte-ţi ce se spune despre surorile de la boli mentale – că se ţicnesc mai rău decât pacienţii lor.

În momentul acela intră sora Pedder şi privi de jur-împrejurul camerei, ca să vadă spre ce grup să se îndrepte. Văzându-le pe sora Dawkin şi pe sora Langtry îi adresă un zâmbet larg celei dintâi şi un salut rece cu capul celeilalte.

— Ai auzit noutatea, tânără Sue? întrebă sora Dawkin iritată de lipsa ei de respect.

O politeţe elementară o obliga pe sora Pedder să se apropie de masă, dar făcu o mutră de parcă ceva i-ar fi mirosit foarte rău acolo.

— Nu, ce noutate? întrebă ea.

— Suntem aproape nişte relicve ale trecutului, draga mea.

Fata se învioră.

— Vrei să spui că mergem acasă? scânci ea.

— Ţupa-ţupa, zise sora Dawkin.

Surorii Pedder îi dădură lacrimile, iar gura ezita între râs şi plâns.

— O, slavă domnului!

— Ei bine, în sfârşit o reacţie corectă! Nu ca noi, deşte bătrâne, spuse sora Dawkin fără a se adresa cuiva anume.

În vreme ce lacrimile îi şiroiau pe obraz, ea îşi dădu seama care era punctul slab al surorii Langtry.

— Cum am să mai pot da ochii vreodată cu sărmana lui mamă? reuşi ea să articuleze foarte clar printre lacrimi, atât de clar încât toate capetele se întoarseră spre ea.

— O, şterge-ţi lacrimile, zise sora Dawkin dezgustată. Şi poartă-te ca un adult, pentru Dumnezeu! Dacă e un lucru pe care nu pot să-l sufăr, apoi astea sunt lacrimile de crocodil! Cu ce drept le judeci pe surorile mai în vârstă ca tine?

Sora Langtry sări în picioare îngrozită.

— Sally, te rog! strigă ea. Nu-i nimic, nu-i nimic!

Niciuna dintre surorile aşezate la celelalte mese nu se prefăcea că nu ascultă. Dimpotrivă, cele care şezuseră cu spatele spre masa surorii Langtry îşi întorseseră scaunele ca să privească scena mai bine. Nu o făceau din răutate, însă erau curioase să vadă cum o va muştrului Sally Dawkin pe sora asta mică, prostuţă şi îngâmfată.

— Toată noaptea singură în pavilion cu sergentul Wilson, ca să-şi revină din şoc! zise sora Pedder şi îşi scoase batista ca să poată plânge mai cu foc. Ce noroc pe tine că nu mai era nimeni în pavilion! Dar eu ştiu ce s-a întâmplat între tine şi sergentul Wilson, pentru că mi-a spus Luce!

— Tacă-ţi gura, târfă tâmpită ce eşti! tună sora Dawkin, prea furioasă ca să-şi mai controleze cuvintele.

— Nu-i nimic, Sally, las-o-n pace, o imploră sora Langtry.

— Nici vorbă, mugi sora Dawkin cu glasul ei de tunet care le făcea să tremure pe stagiare. Eu nu îngădui aşa ceva. Să nu mai îndrăzneşti să faci asemenea insinuări, fetiţo! Ar trebui să-ţi fie ruşine. Nu sora Langtry s-a tăvălit cu un soldat de rând, ci tu!

— Cum îndrăzneşti! exclamă sora Pedder.

— Îndrăznesc, uite că îndrăznesc, şi încă cum! zise sora Dawkin care, în pofida poziţiei în care stătea şi a faptului că era cu picioarele goale, exercita o autoritate incontestabilă asupra ei. Nu uita, drăguţo, că în câteva săptămâni lucrurile se vor schimba şi ai să fii din nou un rahat cu ochi în viaţa civilă. Şi te previn, să nu care cumva să vii să cauţi de lucru în vreun loc unde am să fiu eu, că nu te angajez nici ca îngrijitoare! Necazul cu voi, astea tinere, este că dacă ajungeţi să purtaţi uniformă de ofiţer credeţi că totul vă este permis…

Tirada ei se curmă brusc, pentru că sora Langtry scoase un ţipăt atât de sfâşietor, încât sora Dawkin şi sora Pedder uitară de cearta lor. Sora Langtry se prăbuşi pe o canapea şi izbucni în lacrimi. Plângea cu sughiţuri şi convulsii, nu cu lacrimi elegante ca ale surorii Pedder, sub privirile sincer îngrijorate ale surorii Dawkin.

O, dar ce uşurare simţea! Din cauza atmosferei sumbre, a afecţiunii surorii Dawkin şi a răutăţii surorii Pedder reuşise, în sfârşit, să dea afară ghemul acela negru de suferinţă care dospise în ea atâtea zile la rând.

— Vezi ce ai făcut? urlă sora Dawkin, ridicându-se greoaie de pe scaun şi aşezându-se alături de sora Langtry. Pleacă de aici! îi strigă ea surorii Pedder. Mişcă-te, să nu te mai văd!

Sora Pedder fugi îngrozită, în timp ce celelalte surori se strânseră în jurul ei, căci sora Langtry era iubită de colege.

Sora Dawkin ridică privirea spre colege, dădu din cap şi apoi începu s-o mângâie cu multă blândeţe pe sora Langtry pe spatele scuturat de convulsii. Lasă, lasă, o să fie bine, mormăi ea. Plângi să te uşurezi, de mult ar fi trebuit s-o faci. Draga de ea! Sărmana de tine, atâta suferinţă, atâta durere… Ştiu, ştiu, ştiu.

Iar sora Langtry continuă să plângă, mereu şi mereu, numai foarte vag conştientă de prezenţa

celorlalte colege şi a surorii Dawkin care îi vorbea pe un ton blând şi mângâietor.

CAPITOLUL II

Un infirmier îi transmise lui Michael vestea desfiinţării iminente a Bazei Cincisprezece şi începu să vorbească apoi incoerent, într-o explozie de bucurie la gândul întoarcerii definitive acasă.

Michael nu se duse imediat pe verandă după ce plecă infirmierul, ci rămase pe loc, cu o mână mângâindu-şi faţa, iar cu cealaltă masându-şi coapsa. Aşa de curând, gândi el abătut. Aşa de repede! Nu sunt pregătit pentru că mi-e frică. Nu sunt deprimat şi nici apatic. Pur şi simplu mă înspăimântă viitorul şi ceea ce mi-ar putea oferi. Dar asta e situaţia şi eu sunt suficient de puternic ca să-i fac faţă. Este cea mai bună soluţie pentru noi toţi. Şi pentru mine, şi pentru ea.

— Săptămâna viitoare pe vremea asta vom fi în drum spre Australia, zise el când se întoarse pe verandă.

Vestea fu întâmpinată într-o tăcere de gheaţă. Nugget era întins pe patul cel mai apropiat cu o carte de medicină pe care o luase de la colonelul Donaldson. Auzind ştirea, lăsă în jos cartea şi începu să privească în gol. Matt strânse crispat pumnii, iar chipul îi încremeni. Neil desena cu creionul o pereche de mâini care, întâmplător, erau ale lui Matt. Scăpă creionul pe hârtie şi îmbătrâni deodată cu zece ani. Numai Benedict, care se legăna pe picioarele din spate ale unui scaun ce nu fusese niciodată gândit pentru aşa ceva, păru că nu se sinchiseşte de această noutate.

Apoi, pe chipul lui Nugget începu să se contureze un zâmbet vag:

— Acasă! zise el cu o voce nesigură, apoi repetă cu mai mult curaj: Acasă! Am s-o văd pe mama!

Dar tensiunea de pe chipul lui Matt nu slăbi în intensitate, şi Michael ştia că se gândeşte la întâlnirea cu soţia sa.

— Ce stupid! zise Neil, punând din nou mâna pe creion şi descoperind că stricase poza frumoasă a mâinilor lui Matt.

Puse jos creionul, se ridică în picioare, se duse până la balustradă şi se întoarse cu spatele la toţi.

— Ce aiureală stupidă! zise el adresându-se palmierilor.

— Ben! strigă Michael pe un ton aspru. Ben, ai auzit? E timpul să mergem acasă. Mergem înapoi, în Australia!

Dar Benedict continua să se legene, înainte şi înapoi, cu ochii închişi şi chipul impasibil, în timp ce scaunul scârţâia îngrijorător sub el.

— Eu am să-i spun surorii Langtry, zise Michael dintr-o dată ferm. Nu se adresase cuiva anume, însă privea intens spre Neil.

Neil nu se întoarse, dar spatele lui zvelt şi elegant îşi schimbă imediat alura. Nu mai arăta deloc copleşit, lipsit de forţă şi vigoare. Spatele lui sugera un om puternic şi agresiv.

— Nu, Mike, n-ai să-i spui nimic, zise el.

— Trebuie, spuse Michael, fără a încerca să se justifice şi fără a se uita nici la Matt, nici la Nugget, nici la Benedict, deşi atât Matt, cât şi Nugget erau crispaţi.

— Nu poţi să-i spui nimic, Mike. Absolut nimic. Nu poţi să-i spui fără consimţământul nostru, şi noi nu ţi-l dăm.

— Pot să-i spun şi am să-i spun. Acum ce mai contează? Chiar dacă va afla, tot nu se mai poate schimba nimic. Am hotărât deja ce vom face în această situaţie. Se întinse şi puse mâna pe umărul lui Ben, ca şi când legănatul acela l-ar fi iritat, iar Benedict se opri imediat. Eu mi-am luat partea cea mai mare, pentru că eu sunt singurul care pot s-o fac şi pentru că toate astea s-au întâmplat mai mult din vina mea decât a oricui altcuiva. Dar nu doresc să sufăr în tăcere. Nu sunt un erou chiar atât de mare. Da, ştiu că nu sunt singurul care suferă. Dar *eu* am să-i spun.

— Nu poţi, Mike, spuse Neil cu o voce ca de oţel. Dacă faci asta, atunci ajută-mă să te omor. E prea periculos.

Michael nu răspunse ironic, aşa cum poate că ar fi făcut Luce, dar pe chipul lui nu se citea niciun pic de teamă.

— N-ar avea niciun rost să mă omori, Neil, şi tu ştii prea bine asta. Au fost destui morţi.

În acel moment se auzi pasul uşor al surorii Langtry. Toţi amuţiră. Când ieşi pe verandă, sora Langtry se opri şi îi privi pe toţi puţin nedumerită, întrebându-se oare ce dispută întrerupsese prin venirea ei. Dacă cineva i-o luase înainte şi le dăduse vestea cu privire la Baza Cincisprezece, nu înţelegea de ce ar fi trebuit să se certe din cauza aceasta. Dar ei ştiau cu toţii despre desfiinţarea Bazei şi se certau.

— Pasul acesta, spuse dintr-o dată Matt, rupând tăcerea. Mersul acesta minunat! Este singurul mers de femeie pe care-l cunosc. Pe când vedeam nu ascultam mersul oamenilor. Dacă ar intra acum în încăpere soţia mea n-aş fi în stare să o recunosc după mers.

— Nu, mai cunoşti şi alţi paşi de femeie, nu numai pe ai mei, spuse sora Langtry, şi traversă încăperea, oprindu-se în spatele lui şi punându-i mâinile pe umeri.

El închise ochii care nu vedeau şi se lăsă puţin pe spate, dar nu atât cât s-o jignească.

— Mai auzi şi mersul surorii şefe o dată pe săptămână cel puţin, zise sora Langtry.

— O, ea! exclamă el zâmbind. Dar sora şefă duduie ca un TMS, zise el.

— Ca un TMS? întrebă ea nedumerită.

— Un Tambur Major Supradimensionat, zise el.

Ea izbucni în râs, îl strânse mai tare de umeri râzând din toată inima, într-un abandon total. O, Matt, nu cred că există descriere mai bună ca aceasta. Stai să-i spun lui Sally Dawkin. Pentru asta o să te adore toată viaţa.

— Soră, ai auzit vestea cea bună? strigă Nugget din spatele cărţoiului lui. Mă duc acasă, am s-o văd pe mama!

— Este într-adevăr o veste foarte bună.

Neil rămăsese în picioare cu spatele spre ei. Sora Langtry se aplecă să privească desenul reprezentând mâinile lui Matt, apoi se îndreptă, îşi luă mâinile de pe umerii lui Matt şi se îndepărtă puţin de ei. În cele din urmă reuşi să privească şi la Michael, a cărui mână încă se mai odihnea pe umărul lui Benedict, o parodie a gestului pe care îl făcuse ea pe umerii lui Matt. Ochii lor se întâlniră, înarmaţi împotriva suferinţei, rigizi şi neclintiţi în hotărârea lor. Se priviră ca doi străini, politicoşi, dar fără niciun fel de participare emoţională.

Ea se răsuci pe călcâie şi intră în salon.

Neil îşi făcu apariţia la puţin timp după aceasta şi închise uşa în urma lui cu aerul că ar fi dorit să aibă o pancartă cu NU DERANJAŢI! pe care s-o poată atârna pe clanţa uşii. Se uită la ea, la ochii ei umflaţi până la pomeţi şi îi spuse trist:

— Ai plâns.

— Ca o cascadă, recunoscu ea imediat. M-am făcut de râs chiar în mijlocul salonului surorilor şi, închipuieşte-ţi, nici măcar nu eram singură, am avut un public numeros. O reacţie întârziată, aşa cred. Tânăra soră din Cucuieţi – ştii care, fiica directorului de bancă – a nimerit într-un moment nepotrivit şi a început să mă acuze de moartea lui Luce. Înfuriată la culme, prietena mea, sora Dawkin de la Pavilionul D, a început să se certe cu cealaltă şi, dintr-o dată, m-am trezit, nici eu nu ştiu cum, într-o mare de lacrimi. Ridicol, nu-i aşa?

— Chiar aşa s-a întâmplat?

— Crezi oare că aş fi fost în stare să inventez aşa ceva?

Redevenise ea, cea de altădată, calmă şi stăpânită.

— Şi acum te simţi mai bine? întrebă el şi îi oferi una din ţigările sale.

Ea zâmbi uşor.

— În profunzime, da. La suprafaţă, exact invers, mă simt groaznic. Ca un obiect smotocit de o pisică. Dar mecanismul meu interior este intact.

— E o metaforă cam stranie, zise el amabil.

Ea reflectă puţin.

— Depinde de ce anume a smotocit pisica. Să zicem că ar fi un şoricel mecanic. Eu mă consider ceva mecanic.

Neil oftă.

— O, soră, fie cum vrei tu. Renunţ la acest subiect şi te las în pace.

— Mulţumesc, apreciez lucrul acesta, zise ea.

— Şi într-o săptămână se termină totul, spuse el ca să continue cumva conversaţia.

— Da, bănuiesc că vor să ne scoată pe toţi de aici înainte să înceapă musonul.

— Te întorci în Australia – adică, vreau să spun, după ce te eliberezi din armată?

— Da.

— Ce-o să faci, dacă îmi permiţi să te întreb?

Cu ochii umflaţi încă de plâns, arăta ca o imagine îndepărtată în timp a ei înseşi.

— Am să mă angajez ca soră la Callan Park. Întrucât tu eşti din Melbourne, s-ar putea să nu ştii că acesta este un mare spital de boli mentale la Sydney.

El se simţi şocat, apoi înţelese că ea vorbea foarte serios.

— O, Dumnezeule, să-ţi iroseşti viaţa în felul acesta!

— Câtuşi de puţin, replică ea crispată. Este o muncă folositoare şi necesară. Simt o nevoie acută să fac în continuare ceva folositor şi necesar. Am noroc, să ştii. Familia mea este suficient de înstărită pentru ca, atunci când voi fi prea bătrână ca să mai pot munci, să nu fiu nevoită să mă gândesc la ce voi mânca a doua zi. Aşadar, îmi pot permite să fac ce doresc cu viaţa mea.

Pleoapele ei congestionate de plâns se ridicară, lăsând ochii să-şi aţintească privirea asupra lui.

— Dar tu? Tu ce ai de gând să faci, Neil?

Aşadar, aşa stăteau lucrurile. Din vocea ei, din privirea ei, din atitudinea ei reieşea clar că nu are ce căuta în existenţa ei postbelică.

— O, am să mă duc la Melbourne, zise el cu uşurinţă. Sincer vorbind, mi-ar plăcea să mă întorc în Grecia, în Pelopones, unde am o vilă în apropiere de Pilos. Dar părinţii mei şi, mai ales, tata nu mai sunt tineri şi, ca să fim sinceri, nici eu nu cred că am să întineresc, aşa că înclin să cred că voi merge mai curând la Melbourne decât în Grecia. În plus, Grecia ar fi însemnat să continui să pictez, or eu nu sunt decât un pictor priceput şi atâta tot. Lucrul acesta m-a durut destul de tare, dar acum nu mă mai face să sufăr. A devenit un amănunt nesemnificativ. Am învăţat atât de multe în aceşti şase ani, iar Pavilionul X mi-a desăvârşit admirabil educaţia. În zilele din urmă am analizat priorităţile şi am ajuns la concluzia că pot să-i fiu de ajutor bătrânului – vreau să spun, tatălui meu. Am să calc pe urmele lui. Va trebui să încep să învăţ cum se conduc afacerile familiei.

— O să fii foarte ocupat.

— Da, am să fiu. Se ridică în picioare. Acum am să te rog să mă scuzi, dacă e vorba să plecăm într-adevăr peste o săptămână trebuie să încep să-mi strâng lucrurile.

Ea rămase cu privirea la uşa care se închise în urma lui şi oftă. Dacă Michael n-ar fi însemnat absolut nimic pentru ea şi tot ar fi fost ceva: îi arătase care este diferenţa dintre afecţiune şi dragoste. Îi era drag Neil, dar, nu era nicio îndoială, nu-l iubea. Drăguţul de Neil, atât de calm, de curtenitor, de blând, bine crescut, gata în orice moment să facă orice pentru ea. O partidă foarte bună. Şi, în plus, un bărbat frumos! Dăruit cu toate avantajele sociale. Să-l preferi pe Michael nu era un lucru înţelept. Dar ceea ce preţuia ea la

Michael era fermitatea lui, aerul acesta al lui care spunea că nimeni şi nimic nu va putea să-l abată vreodată de la drumul pe care şi-l alesese. Poate că este o enigmă acest Michael, dar faptul că nu îl cunoscuse n-o împiedicase să-l iubească. Iubea puterea din el. La Neil nu-i plăcea tocmai faptul că era gata întotdeauna să renunţe la propriile dorinţe în favoarea dorinţelor ei.

Trebuie să fi fost destul de neplăcut pentru Neil să-şi dea seama că relaţia cu ea nu va avea nici un viitor după război. Se simţea totuşi uşurată la gândul că el nu părea deosebit de afectat de această decizie a ei, că nu se simţea respins. Senzaţia că îl face să sufere o însoţise permanent, încă din ziua incidentului din sufragerie, dar de atunci se întâmplaseră atâtea lucruri, încât nu mai avusese timp să se gândească prea mult la ceea ce simţea Neil. Astăzi îşi arătase din nou afecţiunea pentru ea, dar nu părea să sufere din cauza deciziei ei. Şi era atât de bine! Să poată spune ceea ce simţea şi să constate că Neil nu era mâhnit de atitudinea ei. În sfârşit, o zi bună după atâtea săptămâni nefericite.

CAPITOLUL III

Dar săptămâna care urmă nu fu prea agreabilă. De regulă, când oamenii se pregătesc să părăsească o incintă în care au locuit câteva luni de zile se produce o mare învălmăşeală şi agitaţie, fel de fel de necazuri, începând de la animalele favorite şi terminând cu vehiculele. Dar dezintegrarea rapidă a Bazei Cincisprezece nu a decurs în acest fel. Locuitorii ei fuseseră expediaţi, în cea mai mare parte, cu luni în urmă, iar ceea ce mai rămăsese era numai un nucleu care urma să fie lichidat în modul cel mai eficient şi competent. Niciunul din locuitorii Bazei nu era împovărat de fleacurile cu care se încarcă de obicei oamenii, căci împrejurimile Bazei Cincisprezece nu ofereau posibilitatea achiziţionării de obiecte de artizanat, confecţii, mobile sau alte asemenea lucruri care se puteau procura în preajma teatrelor de război din Europa, India, Orientul Apropiat sau Africa de Nord. Cele mai multe dintre surori nu aveau decât câteva cadouri modeste, majoritatea primite de la pacienţii lor, cea mai mare fiind amintiri confecţionate chiar de ei, în salon, dar, în general, se putea spune că locuitorii Bazei Cincisprezece vor avea la plecare acelaşi bagaj ca şi la sosire.

Se afişase deja data limită, căreia personalul bine educat i se conforma cu uşurinţă. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la altceva. Data limită era, de fapt, un fel de clopoţel de alarmă, la sunetul căruia toată lumea trebuia să fie gata să părăsească baza imediat.

Sora şefă se agita tot timpul, plasele împotriva ţânţarilor o interesau acum mai puţin decât scadenţarele pe care le elaborase şi le purta cu ea peste tot, bifând diversele acţiuni împreună cu surorile, care ar fi simţit o mare bucurie s-o poată strânge de gât. Acum, când existenţa Bazei Cincisprezece se apropia de sfârşit, tot ceea ce şi-

ar fi dorit surorile ar fi fost să aibă ceva mai mult timp ca să stea cu pacienţii lor.

Pavilionul X se afla în afara zonei principale de activitate, departe de toate celelalte pavilioane încă locuite. Cei cinci pacienţi şi sora care îi avea în grijă erau mai degrabă abătuţi şi stingheriţi decât bucuroşi. Se aşterneau tăceri apăsătoare care nu puteau fi rupte prea uşor, o bucurie silită apărea atunci când atmosfera devenea de-a dreptul copleşitoare şi lipsa de comunicare era evidentă. Sora Langtry era absentă foarte mult timp, căci sora şefă o băgase în diverse subcomisii însărcinate cu evacuarea. Iar cei cinci pacienţi îşi petreceau toată ziua la plajă, căci orarul de folosire a acesteia nu mai era de mult respectat.

Sora Langtry înţelese cu tristeţe că pacienţii ei se hotărâseră să se descurce, pe cât posibil, fără ajutorul ei, chiar dacă ar fi avut mai mult timp pentru ei. Neil părea s-o fi iertat, ceilalţi nu. Şi observă că se produsese o oarecare polarizare între ei. Nugget se separase de ceilalţi, animat de un ţel nou şi însufleţit de un optimism care părea să fie o combinaţie între perspectiva de a-şi revedea curând mama şi aceea de a-şi reorganiza viaţa civilă, orientându-se spre profesia de doctor. Durerile şi migrenele îi dispăruseră ca prin farmec. Neil şi Matt erau inseparabili. Sora Langtry ştia că Matt se bizuia în mare măsură pe Neil şi se simţea mai uşurat fiindcă avea cui să-i împărtăşească numeroasele probleme cărora va trebui să le facă faţă. Şi în felul acesta, Michael avea posibilitatea să se concentreze asupra lui Ben, ceea ce făcuse, de fapt, întotdeauna. Şi ei erau inseparabili.

Benedict nu se simţea bine, dar nu ştia ce poate face pentru el. Discutase cu colonelul Donaldson, dar, aşa cum prevăzuse, fără niciun rezultat, deşi fusese de acord, ba chiar promisese că va face tot posibilul să-l ajute pe Ben să obţină o pensie, în pofida diagnosticului de isterie înscris în fişa lui medicală. Când îl rugase pe colonel să examineze

posibilitatea trimiterii lui Ben direct într-o clinică specială de psihiatrie, atitudinea lui fusese implacabilă. Din moment ce ea nu avea alte motive să ceară acest lucru decât o vagă stare de neliniște din partea pacientului, ce ar fi vrut să facă? Îl examinase pe sergentul Maynard şi nu constatase nicio afecţiune. Cum să-i explice unui om care era un medic neurolog foarte competent, dar care nu avea nicio pregătire în domeniul tulburărilor de comportament că ea dorea să recupereze un om pe care îl vedea că se pierde, că alunecă şi e gata să se scufunde? Şi oare cum ar fi putut s-o facă? Asta n-o ştia nimeni pe lumea asta! Ben fusese întotdeauna un pacient destul de dificil, tocmai din cauza acestei tendinţe de a se închide în sine. Ceea ce o îngrijora cel mai mult în legătură cu Ben era faptul că, fără protecţia colectivităţii din Pavilionul X, ar fi fost în stare de un act disperat. Tocmai de aceea vedea ataşamentul lui Michael faţă de el ca un dar de la Dumnezeu, căci el se descurca cu Ben mai bine decât oricine altcineva, chiar mai bine decât ea.

Urmărindu-i îndeaproape începu să înţeleagă ce se întâmplase cu ei, ce se întâmplase cu ea. Interpretarea hiperemoţională pe care o dăduse comportamentului lor după moartea lui Luce începea să se estompeze. Izbucnirea aceea a ei din salonul surorilor îi făcuse probabil foarte bine. Fără să fie conştienţi de acest lucru, toţi locuitorii Pavilionului X începuseră să renunţe la legăturile dintre ei, unitatea familială care fusese Pavilionul X se destrămase. Iar ea, care reprezenta în această familie mama, era mult mai afectată de ceea ce constata decât pacienţii, care erau copiii ei. Ciudat, pe măsură ce puterea ei scădea, a lor părea să crească. Oare aşa se întâmplă cu mamele? Oare întotdeauna se străduiesc să păstreze unitatea familiei atunci când raţiunile naturale ale existenţei acesteia au dispărut?

Se duc într-o altă lume, îşi zise ea, şi eu îi trimit pe cei mai mulţi dintre ei bine înarmaţi pentru a face faţă acestei lumi noi. Sau, cel puţin aşa cred. Nu trebuie să mă lipesc de ei, nu trebuie să-i las nici pe ei să se lipească de mine. Trebuie să le dau drumul în lume cât mai demn şi firesc.

CAPITOLUL IV

Şi apoi veni începutul sfârşitului, cu huruit de camioane şi o mare agitaţie. Din fericire, musonul nu începuse încă să sufle cu toată puterea şi existau speranţe ca evacuarea să se termine înainte de sezonul musonului, altfel ar fi umblat cu toţii uzi leoarcă.

Apatia se transformase în euforie, oamenii credeau acum cu adevărat că totul se terminase. Dintr-o dată întoarcerea acasă încetase să mai fie un vis, era o realitate. În aer răsunau strigăte, exclamaţii vesele, frânturi de cântece.

Surorile crescute în spiritul unei discipline de fier se treziră dintr-o dată antrenate în frenezia generală fără să se poată opune în vreun fel. Erau îmbrăţişate, sărutate ca la Hollywood, uneori se mai zăreau şi ochi înlăcrimaţi, ceea ce le transforma în nişte femei adorabil de fâstâcite. Erau cu toate femei nemăritate, cele mai multe trecuseră deja de jumătatea drumului spre pensionare şi în acest loc uitat de lume dăduseră tot ce aveau mai bun în ele. Viaţa nu avea să le mai ofere nicicând o ocazie la fel de generoasă: băieţii aceştia erau fiii pe care nu-i avuseseră şi nu-i vor avea niciodată, iar ele se dovediseră nişte mame demne de ei. Dar acum totul se sfârşise şi, deşi mulţumeau Domnului pentru aceasta, ştiau că nimic nu avea să mai egaleze vreodată fericirea, suferinţa şi măreţia acestor ani.

În Pavilionul X, băieţii aşteptau gongul final în uniforma regulamentară, şi nu îmbrăcaţi, ca până atunci, cu ce aveau curat şi le cădea mai repede sub mână. Cufăraşele lor, rucsacurile şi sacoşele aşteptau rânduite pe podea, podea care, pentru prima oară în viaţa ei, era asaltată de nenumărate perechi de bocanci. Sosi un subofiţer care îi dădu surorii Langtry instrucţiunile de ultimă oră în

legătură cu locul unde trebuie să-şi conducă pacienţii spre îmbarcare şi supraveghe încărcarea bagajelor mari, pe care oamenii nu le puteau duce cu ei.

Când se întoarse cu faţa spre pavilion, după ce îl condusese pe subofiţer până la intrare, sora Langtry îl zări pe Michael singur în sufragerie făcând ceai. Ceilalţi erau strânşi, probabil, pe verandă, aşteptând să fie serviţi.

— Michael, zise ea din cadrul uşii, vino te rog să facem o plimbare. Mai avem numai o jumătate de oră şi aş dori foarte mult să petrecem zece minute împreună.

El se uită gânditor la ea. Semăna foarte mult cu acel Michael care venise aici într-o după-amiază, cu pantalonii verzi ai trupelor din junglă, cu jambiere americane, cu ghetele lustruite oglindă, totul curat şi îngrijit pe el.

— Şi eu aş dori, răspunse el serios. Dar lasă-mă să duc astea pe verandă mai întâi. Ne întâlnim în capul scărilor.

„Mă întreb dacă o să vină cu Ben după el”, îşi zise ea stând în lumina umedă a soarelui şi aşteptându-l pe Michael în capul scărilor. „Când îl vezi pe unul apare imediat şi celălalt”.

Dar Michael era singur şi porni alături de ea pe poteca ce ducea spre plajă.

— A venit prea repede, zise ea. Nu sunt pregătită.

— Nici eu, răspunse el.

Ea începu să vorbească repede.

— Este prima oară când am ocazia să te văd singur de când a murit Luce. Adică nu, de când s-a pronunţat sentinţa. A fost cumplit. Ţi-am spus atât de multe lucruri groaznice. Vreau sa ştii că n-am vrut să le spun, Michael, îmi pare tare rău!

El asculta în tăcere, abătut.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Eu sunt cel care ar trebui să-ţi ceară iertare.

După o pauză în care păru că deliberează profund, el continuă rar:

— Ceilalţi nu sunt de aceeaşi părere, eu însă am sentimentul că îţi datorez un fel de explicaţie, mai ales că acum nu mai contează chiar aşa de mult.

Ea nu auzi decât sfârşitul frazei lui.

— Nu mai contează aşa de mult, zise ea. Aş vrea să schimbăm subiectul, să te întreb ce ai de gând să faci de aici înainte. Te duci direct acasă, la ferma de vaci de lapte? Ce mai ştii de sora şi de cumnatul tău? Aş vrea să ştiu şi eu şi nu prea mai avem timp.

— Niciodată n-am prea avut timp, zise el. Păi, mai întâi trebuie să primesc ordinul de demobilizare. Apoi Ben şi cu mine vom merge la ferma mea. Tocmai am primit o scrisoare de la sora mea şi mi-a spus că numără zilele până la întoarcerea mea. Harold cumnatul meu – vrea să-şi reia slujba înainte să se prezinte prea mulţi dintre soldaţii demobilizaţi.

Ea rămase cu gura căscată de uimire.

— Tu şi Ben? Împreună?

— Da.

— Ben şi cu tine.

— Exact.

— Dar, pentru Dumnezeu, *de ce?*

— Sunt dator faţă de el, zise Michael.

Chipul ei se schimonosi.

— Haide, las-o baltă! izbucni ea.

El îşi trase umerii înapoi şi zise:

— Ben este singur pe lume, soră. Pe el nu-l aşteaptă nimeni. Şi are nevoie de cineva care să fie în permanenţă alături de el. Ăsta sunt eu. A fost greşeala mea, aş vrea să înţelegi acest lucru şi n-aş dori să se mai repete.

Sora Langtry era din ce în ce mai năucită. Se uita la el fără să priceapă nimic şi se întreba dacă va reuşi vreodată să dea de fundul misterului în care era învăluit Michael.

— Despre ce vorbeşti? Ce anume să nu se mai repete?

— Am spus şi mai înainte, spuse el cu răbdare. Ziceam că îţi sunt dator cu o explicaţie. Ceilalţi nu sunt de acord. Ei consideră că trebuie să rămâi în afara acestei chestiuni pentru totdeauna, dar eu vreau să-ţi spun. Înţeleg foarte bine de ce Neil se opune cu atâta înverşunare, dar eu continui să cred că ai dreptul la o explicaţie. Neil nu a fost cu tine în noaptea aceea, însă eu am fost şi asta îţi dă dreptul la o explicaţie.

— Ce explicaţie? Ce tot spui?

Exact în locul unde se termina poteca era un bidon gol de gaz. El se întoarse, puse piciorul pe el şi îşi privi îndelung gheata.

— Nu e prea uşor să găsesc cuvintele potrivite. Dar nu vreau să te mai uiţi la mine aşa cum te-ai uitat întotdeauna din dimineaţa aceea, fără să înţelegi ce s-a întâmplat. Sunt de acord cu Neil, faptul că îţi spunem nu e de natură să schimbe nimic, dar s-ar putea ca data viitoare când ne vom întâlni să nu mă mai priveşti de parcă jumătate din tine m-ar urî, iar cealaltă jumătate s-ar strădui şi ea să mă urască. Se îndreptă de spate şi se întoarse cu faţa spre ea. E greu, mai adăugă el.

— Nu te urăsc, Michael. N-aş fi putut să te urăsc niciodată. Ce-a fost a fost. Aşa că spune-mi, te rog, despre ce este vorba. Vreau să ştiu. Am dreptul să ştiu. Dar nu te urăsc. Nu te-am urât niciodată. N-aş fi putut niciodată să te urăsc.

— Luce nu s-a sinucis, zise el. Benedict l-a omorât.

Era din nou în mijlocul acelei întâmplări sângeroase, Luce întins pe jos într-o poziţie dizgraţioasă, fără niciun efect teatral – singurul efect era acela de oroare, or nu acesta era genul lui Luce. Luce se iubea şi se admira prea mult ca să-şi fi permis să moară atât de urât.

Brusc, păli atât de tare, încât lumina care se filtra printre frunzele palmierilor îi dădea o tentă

verzuie. Pentru a doua oară de când se cunoşteau, Michael se apropie imediat de ea şi o susţinu cu o mână de talie cu atâta putere, încât tot ce simţea ea era că el este alături.

— Haide, iubita mea, nu te lăsa! Haide, acuma, respiră adânc, fii fetiţă cuminte!

Vorbea blând ţinând-o cu tandreţe în braţe.

— Am ştiut tot timpul, zise ea rar când fu în sfârşit în stare să vorbească. Ceva nu era în regulă cu Luce. Nu i se potrivea deloc. În schimb se potrivea perfect cu Benedict.

Îşi recăpăta încet-încet culorile şi strânse din pumni într-un acces de furie îndreptat împotriva ei înseşi.

— O, ce proastă sunt!

Michael îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, privind-o ceva mai puţin stânjenit.

— Dacă nu m-aş fi gândit atât de mult la tine nu ţi-aş fi spus, dar nu suportam să văd că mă urăşti. Privirea ta mă ucidea. Şi Neil ştie.

Simţind că se îndepărtează şi divaghează cumva de la subiect, reluă ideea.

— Benedict nu va mai face niciodată aşa ceva, îţi dau cuvântul meu, soră. Cât timp voi fi alături de el şi voi avea grijă de el nu va mai face aşa ceva. Înţelegi, nu-i aşa? Trebuie să am grijă de el. Este răspunderea mea. El a făcut-o de dragul meu, din cauza mea, sau cel puţin aşa a crezut, ceea ce este aceiaşi lucru. Ţi-am spus atunci dimineaţa, îţi mai aminteşti? Ţi-am spus că făcusem o greşeală stând toată noaptea cu tine, că ar fi trebuit să mă întorc în pavilion să fiu cu ochii pe Ben. Dacă m-aş fi aflat acolo unde mi-era locul nu s-ar fi întâmplat nimic. E ciudat, am omorât mulţi oameni şi fără îndoială că printre ei erau unii mult mai buni decât Luce. Dar de moartea lui Luce eu sunt răspunzător. De moartea celorlalţi oameni răspunde regele. Regele va răspunde pentru ei în faţa lui Dumnezeu, nu eu. Eu aş fi putut să-l opresc pe Ben. Nimeni altcineva n-ar fi putut, pentru că

nimeni altcineva nu avea habar de ceea ce se petrecea în mintea lui Ben. Michael închise ochii. Am fost slab, m-am lăsat învins de mine însumi căci, Honour, doream atât de mult să fiu cu tine, atât de mult… Nici nu-mi venea să cred! Era o bucăţică de rai tocmai pentru mine, care fusesem atâta timp numai în iad… Te iubeam, dar nici nu îndrăznisem măcar să visez până atunci că şi tu mă iubeşti.

Ea dispunea de resurse uriaşe de energie. Le aruncă în joc fără să şovăie.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise ea. Sigur că mă iubeai.

— Dar m-am gândit în primul rând la mine, zise el, fericit că reuşeşte, în fine, să stea de vorbă cu ea. Dacă ai şti cât de mult îmi reproşez acest lucru. Nu era nevoie ca Luce să moară! Tot ce aş fi avut de făcut ar fi fost să mă duc în salon, să-i arăt lui Ben că sunt teafăr şi nevătămat, că Luce nu avea puterea să-mi facă rău!

Oftă din fundul sufletului, apoi continuă:

— În timp ce eu eram la tine în cameră, Ben rămăsese absolut singur, închipuindu-şi că Luce reuşise cumva să mă ucidă. Iar în momentul în care a ajuns la această concluzie, restul a venit de la sine. Dacă Neil ar fi ştiut ceva, poate nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar Neil avea altele pe cap. Şi eu nici măcar n-am fost acolo ca să fac curăţenie, ceilalţi au trebuit să se ocupe de asta. Sunt răspunzător pentru multe lucruri, Honour. Şi pentru felul în care te-am jignit – dar pentru asta nici nu există vreo scuză. Însă aş vrea să ştii că înţeleg cât de mult rău ţi-am pricinuit. Şi dintre toate lucrurile pentru care trebuie să răspund, faptul că te-am rănit pe tine mă doare cel mai tare.

Pe faţa ei, lacrimile curgeau şiroaie, mai mult din cauza durerii lui decât a ei.

— Şi acum nu mă iubeşti, Michael? întrebă ea. Nu pot suporta gândul să pierd dragostea ta!

— Ba da, te iubesc, dar dragostea noastră nu are niciun viitor. Nu putea să aibă şi nu a avut niciodată, chiar dacă n-ar fi existat Ben şi Luce. Dacă nu ar fi izbucnit războiul nu aş fi cunoscut niciodată o femeie ca tine. Ai fi cunoscut oameni ca Neil, nu ca mine. Prietenii mei, modul de viaţă pe care o duc eu, până şi casa în care locuiesc nu se potrivesc cu tine.

— Dar nu iubeşti un mod de viaţă, zise ea ştergându-şi lacrimile, iubeşti un bărbat şi împreună cu el îţi construieşti un mod de viaţă.

— Niciodată nu ţi-ai putea clădi viaţa alături de mine, eu nu sunt decât un lăptar, zise el.

— Asta e ridicol! Eu nu sunt o snoabă! Şi apoi, nu am nevoie de bani ca să fiu fericită.

— Ştiu. Însă tu faci parte din altă clasă decât mine, nu avem aceeaşi concepţie de viaţă.

Ea îl privi uluită.

— Oare, chiar aşa, Michael? Numai de la tine nu mă aşteptam să aud o afirmaţie atât de nedreaptă. Eu cred că avem aceeaşi concepţie de viaţă. Amândurora ne place să avem grijă de cei mai slabi decât noi şi amândoi avem acelaşi scop – să-i facem să se simtă cât mai stăpâni pe sine.

— Asta-i adevărat… Da, asta este foarte adevărat, zise el rar, apoi o întrebă.

— Honour, ce înseamnă dragostea pentru tine?

Lipsa aparentă de legătură a acestei întrebări cu ceea ce discutaseră până atunci o descumpăni o clipă.

— Ce înseamnă? repetă ea întrebarea căutând să câştige timp ca să găsească răspunsul corect.

— Da. Ce înseamnă dragostea pentru tine?

— Dragostea mea pentru tine, Michael? Sau pentru ceilalţi?

— Dragostea ta pentru mine, zise el, părând că se delectează cu această propoziţie.

— Păi… înseamnă să ne trăim vieţile împreună.

— Cum anume?

— Să locuiesc împreună cu tine. Să-ţi ţin casa, să-ţi cresc copiii şi să îmbătrânim împreună, zise ea.

Michael părea dus cu gândul departe. Cuvintele ei îl impresionau, asta vedea bine, dar nu aveau puterea să străbată prin platoşa aceasta de hotărâre calmă şi de nezdruncinat care i se citea pe faţă.

— Dar nu ai făcut niciun fel de ucenicie pentru o astfel de viaţă, zise el. Ai acum treizeci de ani şi te-ai pregătit pentru o cu totul altă formă de viaţă. Un alt mod de existenţă, nu-i aşa?

Michael făcu o pauză, fără să-şi ia ochii de pe chipul ei pe care se citea o expresie de teamă şi dezorientare. Începuse să înţeleagă, dar nu voia să accepte ceea ce înţelegea.

— Cred că niciunul din noi doi nu este potrivit pentru felul de viaţă pe care l-ai descris, continuă el. Când am început această discuţie, nu credeam că o să ajung să spun aşa ceva. Dar ştiu că ai o fire de luptător puternic şi nu te vei lăsa învinsă decât de un obstacol real, de netrecut.

— Da, aşa este, zise ea.

— Adevărata piedică este ceea ce am spus eu, niciunul dintre noi nu este potrivit pentru genul de viaţă pe care l-ai descris tu. Este prea târziu să ne mai punem acum întrebarea de ce. Sunt genul de om care nu are încredere în imboldurile venite dintr-o parte a personalităţii mele pe care nu pot să mi-o controlez în totalitate. Nu vreau să le depreciez numindu-le dorinţele mele trupeşti şi nu vreau ca tu să crezi că dispreţuiesc sentimentele mele pentru tine.

Michael o apucă de ambele braţe, aproape de umăr.

— Honour, ascultă-mă! Eu sunt genul de om care într-o noapte e în stare să nu vină acasă pentru că a întâlnit pe drum pe cineva care, după judecata mea, are mai multă nevoie de mine decât tine – asta nu înseamnă că te părăsesc sau că ar fi vorba de o altă femeie. Vreau să spun că aş fi convins că

te poţi descurca fără mine până mă întorc acasă din nou. Dar asta ar putea însemna două zile, după cum ar putea însemna şi doi ani. Aşa sunt eu. Războiul mi-a oferit şansa să înţeleg foarte bine cum sunt. Şi ţie ţi-a oferit şansa să vezi foarte bine cum eşti cu adevărat. Nu ştiu cât de mult eşti tu dispusă să accepţi ceea ce ai aflat despre tine însăţi, dar eu ştiu că dacă mi se face milă, atunci trebuie neapărat să ajut. Tu eşti o personalitate desăvârşită. Nu ai nevoie de ajutor. Iar dacă nu ai nevoie de ajutorul meu, atunci ştiu că te poţi descurca şi fără mine. După cum vezi, aici nu este vorba de dragoste.

— Este aproape un paradox, zise ea cu gâtul uscat.

— Probabil.

Michael făcu o pauză, încercând să-şi adune gândurile.

— Nu am o părere prea bună despre mine. Dacă aş avea n-aş simţi nevoia să ştiu că cineva are nevoie de mine. Dar eu simt nevoia ca oamenii să aibă nevoie de mine, Honour!

— Eu am nevoie de tine! zise ea. Am nevoie de tine cu inima, cu sufletul, cu trupul, cu fiecare părticică din fiinţa mea. Întotdeauna voi avea. O, Michael, sunt atâtea feluri de nevoi, atâtea variante de singurătate. Nu confunda puterea mea sufletească cu lipsa nevoii de a fi iubită, *te rog!* Am nevoie de tine ca să-mi umpli fiecare clipă a vieţii!

— Nu, nu ai, scutură el din cap neclintit. Eşti o personalitate absolut completă. Dacă n-ai fi fost, nu te-ai fi identificat cu persoana pe care am cunoscut-o eu – caldă, iubitoare, fericită să facă o meserie pe care numai puţine femei o îmbrăţişează. Aproape toate femeile sunt în stare să întemeieze un cămin, să crească copii. Dar tu eşti mult prea deosebită ca să fii fericită într-o astfel de colivie. Nu ai făcut niciun fel de ucenicie în acest domeniu. Şi în mod sigur, după un timp,

aşa ai să priveşti viaţa pe care mi-o descrii acum, o viaţă dedicată mie în întregime. Exact ca o colivie! Eşti o pasăre prea puternică, Honour. Ai nevoie să-ţi întinzi aripile într-un spaţiu mai larg decât acela al unei colivii.

— Sunt pregătită să înfrunt acest risc, zise ea, albă la faţă, dezolată, dar încercând totuşi să continue lupta.

— Dar eu nu. Dacă numai tu ai fi fost aşa, poate că aş fi riscat. Dar descrierea mi se potriveşte şi mie la fel de bine.

— Te laşi înlănţuit de Ben mai mult decât ai fi de mine.

— Dar pe Ben nu-l pot răni în felul în care aş putea să te rănesc în cele din urmă pe tine.

— Dar îngrijindu-l pe Ben vei fi ocupat în permanenţă şi nu vei mai putea ajuta pe nimeni altcineva întâlnit, cum spuneai, din întâmplare pe drum.

— Ben are nevoie de mine, zise el. Am să trăiesc pentru aceasta.

— Şi ce ai spune dacă m-aş oferi să împart cu tine povara îngrijirii lui Ben? întrebă ea. Atunci ai fi de acord?

— Poţi într-adevăr să oferi aşa ceva?

— Nu! zise ea. Nu te pot împărţi cu alde Benedict Maynard.

— Atunci nu mai este nimic de spus.

— În ce ne priveşte, nu. Honour stătea tot între braţele lui şi nu făcea niciun gest ca să încerce să se elibereze. Ceilalţi au fost şi ei de acord ca tu să ai grijă de Ben?

— Am făcut un pact, zise el. Am fost cu toţii de acord. Niciun fel de ospiciu pentru Ben, indiferent ce se întâmplă. Şi nici soţia şi copiii lui Matt n-or să moară de foame. Am fost cu toţii de acord.

— Cu *toţii? Sau* tu şi cu Neil?

Michael recunoscu că aşa este, strângând trist din buze.

— Acum e timpul să-ţi spun la revedere, zise el şi o cuprinse cu mâinile pe după umeri şi de gât. O sărută cu dragoste şi durere. Era un sărut în care se simţea resemnarea în faţa sorţii şi dorul după ceea ce ar fi putut fi. Un sărut voluptuos, plin de amintirile din noaptea aceea. Dar îşi smulse buzele brusc, mult prea repede. O viaţă întreagă şi tot n-ar fi fost de ajuns.

Apoi Michael luă poziţia de drepţi, zâmbi, se răsuci pe călcâie şi se depărtă.

Bidonul de gaz era tot acolo. Ea se aşeză pe el, ca să nu-l mai poată urmări cu privirea până se pierde în depărtare şi îşi aţinti privirile asupra ghetelor ei, examinând iarba gingaşă şi verde, milioanele de grăunţe din care este făcut nisipul.

Aşadar, asta a fost tot. Cum putea să rivalizeze ea cu Benedict, cu felul în care avea el nevoie de cineva ca Michael? De fapt, aici avea dreptate. Dar cât de singur trebuie să se simtă. Nu se întâmpla oare aşa întotdeauna? Cel puternic era abandonat în favoarea celui mai slab. Datoria – sau poate sentimentul vinovăţiei – făcea ca cel puternic să trebuiască să-l slujească pe cel slab. Cine înghite pe cine? Cel slab era cel care cerea sau cel puternic se oferea singur? Puterea era aceea care dădea naştere slăbiciunii, sau o revigora, sau o anihila? Ce era puterea şi ce era slăbiciunea? El avea dreptate, ea se putea descurca şi fără el. Oare asta însemna că nu are nevoie de el? O iubea pentru puterea din ea, dar nu putea trăi cu ceea ce iubea. Iubind, întorcea spatele iubirii. Pentru că aceasta nu-l satisfăcea sau nu putea să-l satisfacă.

Ar fi vrut să-i poată striga – O, Michael, uită lumea, lipeşte-te de mine! Cu mine vei cunoaşte o fericire la care nici nu ai visat! Numai că ar fi fost ca şi când ar fi strigat la lună. Oare o făcuse în mod deliberat? Se îndrăgostise de un bărbat care prefera să slujească decât să iubească? Chiar din ziua când venise în Pavilionul X îl admirase, şi iubirea ei crescuse din această admiraţie,

apreciindu-l pentru ceea ce era. Fiecare din ei iubea în celălalt puterea de caracter, capacitatea de dăruire. Dar se pare că tocmai aceste calităţi comune îi despărţiseră până la urmă. Doi poli pozitivi. Dragul, iubitul meu Michael… Am să mă gândesc la tine şi am să mă rog mereu pentru tine să fii puternic.

Privi în zare, spre plaja puţin cam răvăşită din cauza ultimelor zile cu vânt şi ploaie. Zări deodată doi pescăruşi albi, superbi, care planau unul lângă altul, aripă lângă aripă, de parcă ar fi fost legaţi. Dintr-o dată loviră puternic aerul cu aripile, îşi luară avânt şi dispărură. Asta doream şi eu, Michael! Niciun fel de colivie. Să zbor împreună cu tine spre albastrul cerului.

Era timpul să plece. Să-i conducă pe Matt, Benedict, Nugget şi Michael spre punctul de îmbarcare. Era datoria ei. Neil, ca ofiţer, urma să plece altă dată, nu ştia când. I se va spune la timp.

În timp ce mergea spre pavilion, alte gânduri începură s-o frământe. Aşadar, avusese loc o conspiraţie între pacienţii ei. O conspiraţie din care Michael făcuse parte de bună voie. Iar Neil fusese liderul conspiraţiei. N-avea nicio noimă. O, înţelegea să-i ascundă ceea ce se întâmplase cu adevărat la baie până când se încheia dosarul anchetei. Dar de ce se împotrivise atât de tare Neil dorinţei lui Michael de a-i spune şi ei adevărul, acum, când oricum nu mai avea prea mare importanţă? Neil o cunoştea destul de bine ca să fie sigur că nu va alerga la colonelul Donaldson să-i relateze adevărul. Atunci de ce? Ce s-ar mai fi putut schimba? Ar fi asigurat, poate, pentru Ben un loc într-un azil, însă ar fi avut drept consecinţă pentru toţi ceilalţi o demobilizare ruşinoasă, dacă nu cumva chiar o condamnare. Probabil că se hotărâseră să strângă rândurile împotriva ei, şi oricum, ar fi negat orice ar fi putut ea să-i spună colonelului. Dar de ce se luptase Neil ca ea să nu ştie? Dar nu numai Neil, şi Matt şi Nugget?

Ce spusese Michael chiar la sfârşit? Că făcuseră un pact. Soţia şi copiii lui Matt nu vor suferi de foame. Fără îndoială că Nugget va urma medicina, evident, tot fără a suferi de foame. Benedict nu va merge într-un ospiciu. Aşadar, Michael şi Neil… Îşi împărţiseră responsabilităţile între ei. Dar ce obţinea Neil în schimbul banilor pentru studiile lui Nugget şi pentru familia lui Matt? Cu două săptămâni în urmă ar fi spus: nimic. Acum nu mai era tot atât de sigură.

Neil nu părea să sufere prea mult. Acceptase destul de uşor faptul că fusese oarecum respins de ea, aşa că nu credea că suferă prea mult. Şi oare cine îi băgase în cap lui Michael toate teoriile astea învechite despre clasele sociale diferite de care ţineau ei? Cineva lucrase asupra conştiinţei lui Michael, încercând să-l convingă să renunţe la ea. Cineva? Neil!

CAPITOLUL V

Evacuarea fusese foarte bine organizată. Când ajunse la punctul de adunare cu cei patru pacienţi ai ei, aceştia fură luaţi foarte repede în primire, aşa încât abia avu timp pentru o ultime îmbrăţişare de rămas bun de la fiecare din ei. După aceea nici nu-şi mai putea aminti dacă Michael se uitase la ea sau dacă ea se mai uitase la el. I se păru inutil să mai aştepte să-i vadă încă o dată, aşa că se întoarse, se strecură printre grupurile de pacient: însoţiţi de surori şi se întoarse în Pavilionul X.

Pentru ea devenise un fel de a doua natură să facă ordine şi curăţenie, aşa că străbătu tot salonul, îndreptă cearşafurile, aranja plasele împotriva ţânţarilor pentru ultima oară conform regulilor instituite de sora şefă, deschise sertarele şi noptierele, strânse paravanul care ascundea masa.

Apoi se duse în biroul ei, îşi aruncă pantofii din picioare fără să le dezlege şireturile, se aşeză pe scaunul ei cu picioarele îndoite sub ea, ceea ce nu mai făcuse niciodată. Nu mai conta. Nu mai avea cine s-o vadă. Şi Neil plecase. Aşa o informase un sergent agitat care ţinea nişte hârtii în mână. Ea nu înţelesese cine greşise sau unde greşise, dar oricum, nu mai era nimic de făcut. Şi poate că era mai bine că nu mai trebuia să-l înfrunte pe şeful conspiraţiei. Ar fi avut prea multe întrebări incomode să-i pună. Îşi propti bărbia în mâini şi începu să viseze la Michael.

Două ore mai târziu, Neil se apropia de intrarea din spate a Pavilionului X, fluierând voios, foarte chipeş în uniforma lui de căpitan. Urcă sprinten scările şi intră în încăperea întunecoasă şi lipsită de viaţă. Simţi un şoc şi porni spre fosta lui cameră de dormit. Deschise uşa şi simţi alt şoc: bagajele lui nu mai erau aci. Nu mai rămăsese nicio urmă a căpitanului Parkinson, pacient al Pavilionului X.

— Helo! se auzi vocea surorii Langtry răzbătând prin peretele subţire. Cine-i acolo?

Şedea într-o poziţie în care n-o mai văzuse niciodată, nici profesională, nici plină de demnitate, rezemată într-o rână de birou cu picioarele încrucişate sub ea pe scaun şi pantofii aruncaţi pe podea. Camera era plină de fum. Ţigările şi chibriturile se aflau la vedere, în mijlocul mesei. Şi părea să fi stat mult timp aşa.

— Neil! exclamă ea făcând ochii mari la el. Credeam că ai plecat! Aşa mi s-a spus acum câteva ore!

— Eu plec de-abia mâine. Dar tu?

— Am să fiu repartizată pe lângă unul din pacienţii care sunt transportaţi pe targă până acolo unde merge acesta. Brisbane sau Sydney, aşa cred. Mâine sau poimâine. Se ridică în picioare. Să-ţi fac rost de ceva de mâncare.

— Nu te deranja, zău aşa. Nu mi-e foame. Sunt foarte bucuros că n-a trebuit să plec astăzi. Oftă fericit. În felul acesta eşti numai a mea, în sfârşit.

Ochii ei străluciră.

— Chiar aşa?

Felul în care rostise ea întrebarea îl făcu să stea puţin pe gânduri. După aceea se aşează însă pe scaunul pentru vizitatori şi zâmbi.

— Chiar aşa. Şi n-a fost prea uşor. Însă colonelul tot mai este sensibil la povestea aceea cu whisky-ul, aşa că a fost de acord să-mi amân plecarea. Şi mi-a făcut externarea din spital. Ceea ce înseamnă că din acest moment nu mai sunt pacient în Pavilionul X, ci numai locatar.

Ea încercă să-l ia pe ocolite.

— Ştii, Neil, simt că urăsc războiul şi tot ceea ce a făcut din noi. Simt că port o răspundere personală în privinţa aceasta.

— Da, şi iei asupra ta vinovăţia întregii lumi, nu-i aşa, Haide, soră, las-o baltă! răspunse el amabil.

— Nu, nu a întregii lumi, Neil. Numai acea parte din vinovăţie pe care tu şi ceilalţi aţi vrut s-o ascundeţi de mine, zise ea pe un ton dur, privindu-l în ochi.

Neil respiră profund.

— Aşadar, până la urmă, Michael nu şi-a putut ţine gura.

— Michael era îndreptăţit s-o facă şi eu eram îndreptăţită să aflu. Şi acum vreau să ştiu. Vreau să ştiu totul, Neil. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

El ridică din umeri, strânse din buze şi se foi puţin pe scaun ca şi când s-ar fi pregătit să relateze o întâmplare pe care el, personal, o considera neinteresantă. Ea îl privea intens, observând că peretele din spatele lui, care acum era gol, pentru că desenele se aflau în bagajele ei, forma pentru chipul lui un fundal de care avusese întotdeauna nevoie.

— Ei bine, eu simţeam nevoia să mai trag un whisky, aşa că m-am întors la mine, zise el aprinzându-şi o ţigară şi uitând să-i ofere şi ei una. Zgomotul pe care îl făcea Luce îi trezise pe Matt şi Nugget care se hotărâră să mă ajute să termin cea de-a doua sticlă. Îl lăsară numai pe Benedict să-l păzească pe Luce care se culcase. Din păcate, cred că-l cam uitasem pe Luce. Sau poate că pur şi simplu nu voiam să ne amintim de el.

În timp ce vorbea, amintirile din noaptea aceea îi reveneau în minte, făcându-l să simtă aproape cu aceeaşi intensitate oroarea de atunci.

— Ben a scotocit prin sacul lui şi a scos una din amintirile acelea ilicite pe care toţi reuşim să le ascundem cumva – un pistol provenind de la un ofiţer japonez. L-a pus pe Luce să-şi ia briciul şi l-a mânat la baie cu pistolul înfipt în coaste.

— Ben v-a povestit cum l-a mânat pe Luce la baie? întrebă ea.

— Da. Asta este tot ce am putut scoate de la el. Dar în legătură cu ceea ce s-a întâmplat propriu-zis

în baie, am numai o idee vagă. Nici Ben nu mai ştia foarte bine. Neil tăcu.

— Şi? insistă ea.

— L-am auzit pe Luce urlând îngrozitor, urla şi urla şi urla… Neil făcu o strâmbătură. Până am ajuns noi, era prea târziu pentru Luce. E o adevărată minune că n-a auzit nimeni, însă vântul bătea spre pâlcul de palmieri şi apoi suntem foarte departe de restul lumii. Venisem prea târziu, parcă am mai spus asta, nu?

— Da. Ai putea să-mi explici cam cum a procedat Ben?

— Presupun că Luce nu avea curajul să se lupte ca să scape şi poate că nici nu i-a venit să creadă că i se va întâmpla ce i s-a întâmplat, iar când a crezut era prea târziu. Nenorocitele astea de brice sunt atât de ascuţite… Cred că Ben l-a obligat pe Luce să ţină briciul cum trebuie, apoi l-a apucat de mână şi a făcut mişcarea. Parcă îl văd pe Luce tremurând şi urlând de frică fără să-şi dea seama ce-i făcea Ben. Poate nu ştii, dar nu există nimic mai ascuţit decât un brici de Bengal.

Ea se gândea încruntată.

— Dar mâna lui nu era învineţită, Neil, obiectă ea. Dacă ar fi fost aşa, maiorul Menzies ar fi remarcat. Şi Ben trebuie să-l fi strâns foarte tare pe Luce.

— Mâna nu se învineţeşte aşa de uşor, soră. Nu este ca braţul. Sigur că maiorul Menzies ar fi văzut vânătăile. Dar, oricum, nu e de la Scotland Yard, slavă Domnului. Şi apoi, după câte îl cunosc eu pe Ben, lucrurile trebuie să se fi petrecut foarte repede. Trebuie să se fi gândit foarte mult cum să-l omoare pe Luce. N-a făcut-o sub impulsul momentului. Dar, oricum, n-ar fi putut să-l ucidă fără să fie descoperit, pentru că în momentul în care s-a întâmplat lucrul acesta a înnebunit. A înnebunit în alt fel, nu ştiu cum să spun. În afară de aceasta, nu era îngrijorat că va fi prins. Dorea să-l omoare pe Luce în aşa fel, încât să fie sigur că

acesta va rămâne conştient până la sfârşit. Căci presupun că ceea ce dorea el cel mai mult era ca Luce să asiste la mutilarea propriilor organe sexuale.

— Luce era mort când aţi ajuns acolo?

— Nu chiar. Asta a fost salvarea noastră. L-am luat pe Ben de acolo exact înainte ca Luce să intre într-un fel de convulsii mortale, cu briciul tot în mână şi sângerând ca o fântână arteziană. Erau secţionate mai multe artere vitale. Aşa că în timp ce Matt l-a dus pe Ben afară şi a pândit să nu vină cineva, eu şi Nugget am făcut ordine. Asta n-a durat decât câteva minute. Ceea ce a fost mai greu a fost să aşteptăm până îşi dă Luce ultima suflare, pentru că nu aveam curajul să-l atingem.

— Nu se poate să nu-ţi fi trecut prin cap să faci ceva ca să-l salvezi, zise ea cu buzele strânse.

— O, draga mea, nu exista nici cea mai mică şansă de a-l salva, crede-mă! Dacă am fi fost în stare să-l salvăm, Ben nu ar fi fost într-o asemenea primejdie. Nu am studii medicale, dar sunt soldat. Recunosc că nu mi-a plăcut niciodată Luce, dar a fost un adevărat coşmar să stau lângă el ca să-l văd cum moare.

Cu faţa cenuşie, Neil se aplecă să-şi scuture scrumul ţigării şi o privi intens, cu ochii încărcaţi de suferinţă.

— Nugget s-a comportat cu totul remarcabil, nu ştiu dacă îţi vine să crezi. Se întâmplă să stai alături de un om luni întregi, fără să ştii ce zace în el. Şi nici în zilele care au urmat nu am avut nicio clipă senzaţia că e pe punctul de a face o criză.

Mâna îi tremura în momentul în care scutură scrumul.

— Cel mai complicat era să fim siguri că am făcut totul ca să pară o sinucidere, că nu am neglijat nimic din ceea ce ar fi putut trezi suspiciuni că este vorba de o crimă… Oricum, când am terminat, l-am dus pe Ben la baia cea mai apropiată şi în timp ce Matt stătea la pândă – este

excelent pentru treaba asta, aude absolut totul – Nugget şi cu mine l-am spălat cu furtunul. Era plin tot de sânge, dar, din fericire, nu călcase în sânge – căci nu cred că am fi reuşit să îndepărtăm urmele de paşi. I-am ars pantalonii de la pijama. Îţi aminteşti că ţi-a lipsit o pereche când ai predat lenjeria.

— Cum arăta Ben? întrebă ea.

— Foarte calm şi nu avea niciun fel de remuşcări. Cred că şi acum este convins în sinea lui că şi-a făcut o datorie creştinească. Pentru el, Luce nu era om, era un demon ieşit din iad.

— Aşadar, l-aţi acoperit pe Ben, zise ea rece. Toţi l-aţi acoperit.

— Da, toţi. Chiar şi Michael. În momentul în care i-ai spus ca Luce e mort, a înţeles ce se întâmplase. Mi-a părut tare rău pentru Michael. Îţi venea să crezi că făcuse crima cu mâna lui, aşa era de abătut şi tulburat, chinuit de remuşcări. Spunea întruna că ar fi trebuit să fie mai puţin egoist, că n-ar fi trebuit să rămână cu tine, că datoria lui era să stea cu Benedict.

Ea nu clipi – era şi aceasta o parte din vinovăţia ei.

— Şi mie mi-a spus tot aşa. Că n-ar fi trebuit să stea cu mine, că ar fi trebuit să stea *cu el.* El… cu el! Dar n-a spus nici *un nume!* Am crezut că vorbeşte despre Luce. Vocea i se frânse şi trebui să facă o pauză înainte să fie în stare să continue. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că vorbea de Benedict! Eram convinsă că se referă la Luce şi am presupus că are legături homosexuale cu el. Şi tot ce i-am spus după aceea! Cum l-am jignit! Şi ce încurcătură am produs! Mi se face rău numai când îmi amintesc!

— Dacă nu a rostit niciun nume, greşeala ta este firească. În documentele lui se menţiona chestiunea homosexualităţii.

— Tu de unde ştii?

— De la Luce, via Ben şi Matt.

— Neil, tu eşti un om foarte inteligent. Ai ştiut sau ai ghicit totul, nu-i aşa? Şi ai pus la cale toată această înscenare în mod deliberat. Cum ai putut face una ca asta?

— Dar ce altceva ai fi vrut să facem? întrebă el, preferând să folosească pluralul. Nu puteam să-l dăm pe Ben pe mâna autorităţilor! Omenirea nu pierdea nimic prin moartea lui Luce, iar Ben nu merită să fie închis pentru tot restul vieţii într-un ospiciu pentru că l-a omorât pe Luce! Uiţi un lucru! Noi am fost cu toţii internaţi în Pavilionul X şi am gustat din ceea ce este viaţa unui pacient într-o clinică de boli mentale.

— Da, înţeleg acest lucru, replică ea calm. Dar asta nu anulează faptul că aţi luat legea în propriile voastre mâini, că aţi hotărât să acoperiţi o crimă şi că aţi hotărât, de asemenea, să mă lipsiţi pe mine de orice posibilitate de a repara situaţia. Aş fi făcut-o imediat dacă aş fi ştiut. Este un om periculos, n-aţi înţeles niciunul din voi treaba asta? Locul lui Benedict este într-un azil de boli mentale. Aţi greşit cu toţii şi mai ales tu, Neil. Tu eşti ofiţer, cunoşti regulamentele şi trebuia să fii în stare să le aplici. Dacă invoci drept scuză propria ta boală înseamnă că trebuie să te internezi şi tu într-o astfel de instituţie. Fără a obţine consimţământul meu, fără a mi-l cere, m-aţi făcut părtaşă la crimă şi dacă n-ar fi fost Michael, n-aş fi aflat niciodată. Am o mulţime de motive să-i fiu recunoscătoare lui Michael, dar mai ales pentru că mi-a spus că Luce a fost ucis. Nici judecata lui Michael nu este prea corectă, dar, oricum, mai bună decât a voastră. Mulţumesc Domnului că mi-a spus!

Neil aruncă ţigara pe masă cu atâta violenţă, încât ea ricoşă în aer şi se rostogoli pe podea. Niciunul din ei nu-i dădu atenţie, căci erau prea absorbiţi de discuţie.

— Michael, Michael, Michael! strigă el, cu faţa crispată şi ochii plini de lacrimi. Mereu numai şi

numai Michael! Michael aşa, Michael pe dincolo, Michael în sus, Michael, Michael şi numai Michael. Pentru numele lui Dumnezeu, oare n-ai să scapi niciodată de această obsesie a ta cu Michael! M-am săturat până-n gât să tot aud numele ăsta! Din momentul în care l-ai văzut pentru prima dată, nu ai mai avut timp pentru niciunul din noi! Dar cu noi, cu ceilalţi, cum rămâne?

Ca şi în scena cu Luce, nu avea unde să se ducă, unde să se ascundă. Şedea acolo înfrântă şi înţelegea perfect strigătul lui Neil pornit din adâncul sufletului, iar supărarea ei împotriva lui dispăru.

Neil îşi freca ochii cu mâna şi făcea eforturi vizibile să se controleze, iar în momentul în care vorbi din nou, vocea lui suna ceva mai calm, mai rezonabil. O, Neil, gândi ea, cât de mult te-ai schimbat! Ai crescut! Acum două luni n-ai fi fost în stare să-ţi ţii firea într-un moment ca acesta.

— Uite ce este, zise el, ştiu că îl iubeşti. Chiar şi Matt, aşa nevăzător cum este, a înţeles asta de mult, aşa că să luăm asta ca un fapt împlinit şi să nu mai vorbim despre el. Înainte de sosirea lui Mike ne aparţineai tuturor. Îţi *păsa* de noi! Tot ce aveai, tot ce făceai era îndreptat spre noi, spre vindecarea noastră, dacă vrei. Dar când eşti bolnav nu poţi vedea lucrurile foarte obiectiv. Nici unuia dintre noi nu i-a trecut vreo clipă prin minte că ai putea să fii cu inima în altă parte decât în Pavilionul X. Iar când a venit Michael a fost clar ca lumina zilei pentru noi toţi că nu are nimic, că e sănătos. Pentru noi, asta însemna că nu va trebui să-ţi baţi deloc capul cu el. Dar, în loc să fie aşa, ţi-ai întors cu totul faţa de la noi şi te-ai dus spre el. Ne-ai abandonat. Ne-ai trădat! Şi de aceea a murit Luce. Luce a murit pentru că tu ai văzut puterea lui Michael, sănătatea lui şi forţa de caracter şi te-ai îndrăgostit de ele. Îl iubeai! Dar cum crezi că ne simţeam noi, ceilalţi?

Ea vru să strige: „Dar n-am încetat să am grijă de voi! Nu, nu, nu! Tot ce voiam era puţină fericire şi pentru mine, atâta tot! Am trăit atâta timp dăruind altora totul, încât în momentul în care mi s-a oferit ocazia să primesc şi eu ceva, nu mi s-a părut că ar fi chiar atât de mult! O, Neil, stagiul meu în Pavilionul X se apropia de sfârşit şi îl iubeam, îl iubeam. O, Dumnezeule, sunt atât de obosită să tot dau mereu! De ce nu poţi fi un pic mai generos să-mi dai voie să şi primesc ceva!”

Dar nu putea să spună nimic din toate acestea. În schimb, se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă, să fugă, să scape de el. El o prinse de încheietura mâinii în momentul în care trecea pe lângă el, o răsuci şi o ţinu strâns aşa, de amândouă mâinile, până când ea încetă să se mai lupte.

— Vezi! spuse el blând, slăbind strânsoarea şi mutându-şi mâinile pe braţele ei. Te-am ţinut cu mult mai strâns decât trebuie să-l fi ţinut Ben pe Luce şi totuşi nu ai niciun fel de vânătăi.

Ea ridică capul şi îl privi în faţă, mult mai sus decât în cazul lui Michael, căci Neil era foarte înalt. Chipul lui era serios şi relaxat, ca şi când ar fi înţeles foarte bine ce se petrecea cu ea şi nu-i făcea o vină din asta. Dar, în acelaşi timp, părea că vrea să spună că e gata să îndure orice ca să-şi atingă scopul final.

Până la această discuţie nu înţelesese mai nimic din personalitatea lui Neil, nu-şi dăduse seama câtă patimă şi fermitate zăceau în el. Nu-şi dăduse seama nici de profunzimea sentimentelor lui pentru ea. Poate că le ascunsese prea bine, că îşi ascunsese şi suferinţa cu aceeaşi pricepere. Poate. Sau poate că, aşa cum o învinuia el, fusese prea absorbită de Michael şi preferase să creadă că Neil nu este afectat de trădarea ei. Dar el era distrus! Cu toate acestea, ştiuse să acţioneze în aşa fel încât să îndepărteze ameninţarea pe care o reprezenta Michael. Bravo, Neil!

— Îmi pare foarte rău, zise ea pe un ton foarte sincer. Se pare că nu mai am puterea să-mi frâng mâinile, să plâng sau să mă târăsc în genunchi la picioarele tale. Dar îmi pare sincer rău. Tot ceea ce pot să-ţi spun este că şi noi, cei care ne îngrijim de voi, pacienţii noştri, suntem supuşi greşelii la fel ca oricare dintre pacienţii care păşesc pragul unui pavilion X. Nu trebuie să crezi că sunt un fel de zeitate, o fiinţă infailibilă. Nu sunt. Nimeni dintre noi nu este! Ochii i se umplură de lacrimi. Dar nici nu ştii, Neil, cât de mult aş vrea să fi fost!

El o îmbrăţişă uşor, o sărută pe frunte şi îi dădu drumul.

— Ei, ce-a fost a fost. Acum, după ce am stat de vorbă, mă simt ceva mai bine, dar şi mie îmi pare rău. Nu este nicio bucurie pentru mine să constat că te fac să suferi, chiar dacă tu nu mă iubeşti.

— Aş fi dorit să te iubesc, zise ea.

— Dar n-ai putut. Ştiu. Era inerent. M-ai văzut cum arătam în momentul când am venit în Pavilionul X, şi starea mea de atunci mi-a lipit o etichetă de labilitate emoţională de care nu cred că aş fi scăpat nici dacă n-ar fi venit Michael. Te-ai îndrăgostit de el pentru că era singurul bărbat întreg dintre noi. Niciodată nu s-a pierdut cu firea, nu s-a autocompătimit. N-ai fost nevoită să-i schimbi chiloţii, să faci curat după el sau să asculţi ore în şir aceleaşi litanii pe care le auziseşi de nenumărate ori de la mulţi alţi pacienţi, aşa cum s-a întâmplat cu mine.

— O, te rog, strigă ea. Niciodată, niciodată nu m-am gândit la tine în felul acesta.

— Aşa gândesc eu despre mine când privesc înapoi. Şi cred că e un portret mai exact decât eşti dispusă tu să admiţi. Dar acum m-am vindecat, ştii bine. Din locul în care mă aflu acum, nici nu pot înţelege cum de mi s-a întâmplat aşa ceva.

— Asta e bine, zise ea, păşind spre uşă. Neil, te rog, hai să ne luăm rămas bun acum, vreau să spun, chiar în momentul acesta. Şi te rog să nu

interpretezi greşit dorinţa mea, ia-o aşa cum este, şi nu ca un semn de neplăcere sau neglijenţă sau lipsă de afecţiune. Dar a fost una din zilele acelea pe care aş vrea să le văd cât mai curând încheiate. Şi îmi dau seama că n-o pot încheia împreună cu tine. Aş prefera să nu te mai văd, căci ar semăna cu un priveghi. Pavilionul X nu mai există.

El o însoţi în coridor.

— Atunci am să-mi ţin singur priveghiul. Dacă vei simţi vreodată nevoia să mă vezi, mă găseşti la Melbourne. Adresa mea este în cartea de telefon. Toorak. Parkinson, N.L.G. Mi-a trebuit mult timp până să găsesc femeia pe care o doream. Am treizeci şi şase de ani, aşa că probabil că nu-mi voi schimba prea curând sentimentele. Râse. Cum aş putea să te uit vreodată? Nu te-am sărutat niciodată.

— Atunci sărută-mă acum, zise ea aproape cu dragoste. Aproape.

— Nu. Ai dreptate, Pavilionul X nu mai există. Dar eu locuiesc încă în cadavrul lui care nu s-a răcit. Ceea ce îmi oferi tu este o favoare şi eu nu vreau favoruri. Niciodată, vreo favoare.

Ea îi întinse mâna.

— La revedere, Neil şi mult noroc. Sunt sigură că îl vei avea.

El îi luă mâna întinsă şi o strânse cu căldură, apoi o ridică la buze şi o sărută uşor.

— La revedere, Honour. Să nu uiţi niciodată, mă găseşti în cartea de telefon din Melbourne,

Ultimul drum de la Pavilionul X prin complex. Nici nu-i venea să creadă că totul se terminase. Ca şi când Baza Cincisprezece ar fi reprezentat ea însăşi un uriaş segment de viaţă de sine stătător. Acum totul se terminase. Şi se încheiase cu Neil, ceea ce era cât se poate de potrivit. Era un om adevărat. Dar acum îşi dădea seama de adevărul spuselor lui, atunci când afirmase că plecase din start cu un mare dezavantaj. Ea se gândea la el în

primul rând ca pacient. Şi îl băgase în aceeaşi oală cu toţi ceilalţi. Sărmanul, el, atât de sensibil, de fragil… Şi era o mare bucurie pentru ea să constate acum că nu mai exista nimic din toate astea. El credea că vindecarea i se produsese în ultimele săptămâni ale şederii în Pavilionul X, dar nu era adevărat. Vindecarea venise din el însuşi. Aşa că, cu toată durerea, oroarea şi suferinţa pe care le resimţea începu acest ultim drum de la Pavilionul X spre centrul complexului cu convingerea că existenţa Pavilionului X fusese un lucru bun.

Neil nu catadicsise nici măcar s-o întrebe dacă avea de gând să sesizeze justiţia pentru a face dreptatea pe care Neil considera că o făcuseră, iar ea că o eludaseră. Era oricum prea târziu. Mulţumea lui Dumnezeu că Michael îi spusese! Acum, când ştia ce făcuseră, se simţea în mare măsură eliberată de povara vinovăţiei pe care ar fi suportat-o în continuare în legătură cu comportarea ei faţă de băieţi. Dacă ei considerau că îi trădase apropiindu-se de Michael, şi ei o trădaseră. Pentru tot restul vieţii vor trebui să trăiască cu amintirea lui Luce Daggett. Şi ea la fel. Neil nu voia ca ea să ştie, pentru că se temea ca nu cumva intervenţia ei să-l elibereze pe Michael şi pentru că, în mod cinstit, voia s-o cruţe de povara părţii ei de vinovăţie. Pe jumătate bine, pe jumătate rău. Adică aproape normal.

PARTEA a VII-a

CAPITOLUL I

Când Honour Langtry coborî din tren la Yass, pe peron nu era nimeni care s-o întâmpine, ceea ce n-o deranja prea tare. Nu-şi anunţase familia că se întoarce. Să-i iubeşti era una, să-i întâlneşti şi să-i priveşti în faţă era altceva. Şi prefera să-i întâlnească acasă. Se întorcea, de fapt, la propria copilărie, care i se părea atât de îndepărtată. Cu ce ochi o vor privi acum? Ce gândesc despre ea? Preferase, aşadar, să mai amâne puţin momentul revederii. Proprietatea tatălui ei nu era foarte departe de oraş, aşa că avea toate şansele să găsească pe cineva care s-o ducă până acolo.

Se găsi într-adevăr cineva, dar era o persoană necunoscută, ceea ce-i dădu posibilitatea să se bucure în tihnă de cei câţiva kilometri de drum. Până când avea să ajungă ea acasă, ai ei vor fi aflat cu siguranţă de sosirea ei. Şeful gării o salutase şi o primise cu braţele deschise, apoi îi găsise pe cineva s-o ducă acasă. După aceea, fără îndoială că le telefonase părinţilor ei.

Erau cu toţii strânşi pe veranda din faţă şi o aşteptau. Tatăl ei se îngrăşase şi chelise. Însă mama ei părea neschimbată. Fratele ei Ian era întruchiparea tatălui, într-o ediţie mai tânără şi mai zveltă. Au urmat îmbrăţişări, sărutări; se dădeau câte un pas înapoi ca s-o privească mai bine, se auzeau exclamaţii şi propoziţii neterminate, căci mereu venea câte cineva care îi întrerupea.

Abia după cina la care mâncară o friptură de viţel, lucrurile părură să se mai domolească, intrând în normal. Charlie Langtry şi fiul său se duseră la culcare, căci ziua lor de lucru începea în zori. Faith Langtry îşi urmă fiica în dormitorul acesteia, ca s-o ajute să-şi desfacă bagajele şi să mai stea de vorbă.

Camera lui Honour era plăcută şi nepretenţioasă, dar foarte spaţioasă, astfel că se

băgaseră bani grei în mobilarea ei. Când se cheltuiseră banii, nimeni nu-şi bătuse capul în mod deosebit cu alegerea culorilor sau a liniei mobilierului, dar patul mare avea un aspect confortabil, la fel ca şi fotoliul cu huse din creton înflorat, în care se aşezase Faith Langtry. Mai erau şi o masă lustruită cu un scaun cu spătarul sculptat care reprezenta colţul ei de lucru, un dulap mare şi o oglindă ce acoperea toată suprafaţa unui perete, apoi o masă de toaletă micuţă şi încă un scaun.

În timp ce Honour se plimba între dulap, sertarele măsuţei de toaletă şi valizele aşezate pe pat, mama ei se delecta privind-o pe îndelete pentru prima oară de când se întorsese acasă. Bineînţeles că mai avusese concediu şi cât timp fusese în armată, dar permisiile erau scurte, totul respira atunci o atmosferă de grabă, puţin propice formării unor impresii de durată. Acum era altceva. Faith Langtry o putea privi în tihnă, fără să se gândească cum va fi mâine sau cum se vor descurca după ce ea va pleca din nou la datorie, sau cât de mari aveau să fie pericolele pe care va trebui să le înfrunte. Ian nu se putuse înrola în armată, era nevoie de prezenţa lui la câmp. Dar când am născut-o pe Honour, nu m-am gândit nicio clipă că îmi voi trimite la război fata, nu băiatul, îşi zise Faith Langtry. „Prima mea născută”. Sexul nu mai conta aşa de mult ca odinioară.

De fiecare dată când venise acasă, observaseră anumite schimbări la ea, de la culoarea uşor gălbuie a pielii până la micile ticuri şi obiceiuri care făcuseră din ea o femeie matură, adultă. Şase ani. Dumnezeu ştie cu ce au fost umpluţi aceşti şase ani, pentru că Honour nu voise niciodată să vorbească despre război când venea acasă şi când i se puneau întrebări, le para uşor. Dar, indiferent ce se va fi întâmplat în aceşti ani, acum, când o privea pe Honour, Faith Langtry înţelese că fiica lor se depărtase pentru totdeauna de locul copilăriei sale.

Era slabă. Asta era de aşteptat, bineînţeles. Avea câteva riduri, dar, slavă domnului, niciun fir de păr alb. Era severă fără să fie dură, extraordinar de hotărâtă în felul cum păşea, cum privea fără urmă de sfială. Şi, deşi nu va putea fi niciodată pentru mama ei o străină, era totuşi o persoană diferită faţă de cea pe care o cunoştea aceasta.

Cât de fericiţi fuseseră când se hotărâse să urmeze şcoala de surori, şi nu medicina, căci se gândeau că această alegere o va cruţa pe fiica lor de multe suferinţe. Dar privind-o acum se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să fi studiat medicina; poate că ar fi stat acasă şi asta ar fi însemnat, în ultimă instanţă, mai puţină suferinţă.

Din valize ieşiră la iveală medaliile şi decoraţiile ei – ce straniu să ai o fiică Membră a Imperiului Britanic! Şi cât de mândri vor fi Charlie şi Ian!

— Nu mi-ai vorbit niciodată de această medalie a ta, îi spuse Faith pe un ton de vag reproş.

Honour îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu ţi-am spus? Probabil că am uitat. Pe atunci eram foarte ocupată. Trebuia întotdeauna să mă grăbesc când scriam câte o scrisoare. Oricum, a fost confirmată abia de curând.

— Ai vreo fotografie, draga mea?

— Trebuie să fie pe undeva. Honour băgă mâna în buzunarul interior al unei valize şi scoase două plicuri, unul mult mai mare decât celălalt. Uite-le.

Se apropie de mama ei, se aşeză pe scaun şi se întinse după ţigări.

— Asta e Sally, şi Teddy şi Willa şi eu… Acesta e şeful de la Lae… Eu la Darwin, tocmai când mă pregăteam să plec nu mai ştiu unde… Moresby… Corpul de surori de la Morotai… în faţa Pavilionului X…

— Arăţi admirabil cu pălărie, trebuie să recunosc.

— Sunt mai comode decât vălurile, probabil pentru că se pot scoate imediat ce ajungi undeva în

interior.

— Ce este în celălalt plic? Alte fotografii?

Mâna lui Honour făcu un gest de parcă ar fi vrut să ia de acolo ambele plicuri, fără a-l mai deschide pe cel de-al doilea. După o clipă de ezitare îl deschise.

— Nu, nu sunt fotografii. Sunt portrete ale pacienţilor mei din Pavilionul X – ultima mea misiune, ca să zic aşa.

— Sunt foarte bine făcute, zise Faith, privind de aproape fiecare chip în parte, dar, spre uşurarea lui Honour, nu păru să acorde vreo atenţie specială portretului lui Michael, ca şi când n-ar fi avut mai multă importanţă pentru ea decât ceilalţi. Şi cum ar fi putut avea? Ce ciudat era că se aşteptase ca mama ei să vadă în el ceea ce văzuse ea chiar din prima clipă, când se întâlniseră pe coridorul din Pavilionul X.

— Cine le-a făcut? întrebă Faith, punându-le deoparte.

— Băiatul acesta, zise Honour punând portretul lui Neil deasupra celorlalte. Neil Parkinson. Nu e prea bun. Când a trebuit să-şi deseneze propriul chip, treaba n-a prea mers.

— Este suficient de bine făcut ca să-mi amintească de cineva pe care l-am cunoscut. De unde este?

— Din Melbourne. Din câte ştiu, tatăl lui este un fel de magnat sau cam aşa ceva.

— Longland Parkinson! exclamă Faith victorioasă. L-am cunoscut pe tipul ăsta, în ’39 la Cupa Melbourne. Pe atunci era cu tatăl şi cu mama sa. Purta uniformă. M-am întâlnit cu mama lui, cu Frances, de mai multe ori la Melbourne, când am mai avut treabă pe acolo.

Ce zicea Michael? Că în lumea ei ar fi întâlnit oameni ca Neil, nu ca el. Ce straniu. Într-adevăr, s-ar fi putut să-l cunoască pe Neil prin contactele sociale fireşti, dacă n-ar fi izbucnit războiul.

Faith răscoli prin teancul de portrete din nou, îl găsi pe acela pe care îl căuta şi îl puse deasupra.

— Cine este ăsta, Honour? Chipul acesta! Ce expresie are în ochi!

Îl privea ca vrăjită.

— Nu ştiu dacă îmi place, dar este un chip fascinant.

— Sergentul Lucius Daggett, Luce. A fost – s-a sinucis cu puţin timp înainte de desfiinţarea Bazei Cincisprezece! O, Dumnezeule, era cât pe-aci să spună că fusese ucis!

— Sărmanul băiat, mă întreb ce l-a putut duce la asta? Arată, aşa, cum să zic, deasupra unor astfel de lucruri. Faith îi înapoie portretele. Trebuie să spun că îmi fac mult mai multă plăcere decât nişte fotografii. Braţele şi picioarele nu-ţi pot spune mare lucru despre firea omului şi în fotografii mă străduiesc întotdeauna să descifrez fizionomia personajelor, dar tot ceea ce văd nu este decât o pată de lumină. Care a fost favoritul tău din acest grup?

Tentaţia era prea mare. Honour căută portretul lui Michael şi i-l întinse mamei sale.

— Acesta. Sergentul Michael Wilson.

— Serios? întrebă Faith privind neîncrezătoare spre fiica ei. Bine, tu îi cunoşti în carne şi oase. Un băiat bun, asta se vede… Arată a lucrător manual.

Bravo, Michael! se gândi Honour. Iată vocea soţiei crescătorului de vite înstărit care îl întâlneşte pe Neil Parkinson la curse şi îi recunoaşte instinctiv pe cei din aceeaşi clasă socială cu ea, aproape la fel de bine ca oricine altcineva, fără a fi în mod obligatoriu un snob. Pentru că Mami a mea nu este snoabă.

— Este crescător de vaci de lapte, zise ea.

— A, asta explică aerul lui de om de la ţară. Faith oftă şi se întinse. Eşti obosită, draga mea?

— Nu, Mami, câtuşi de puţin.

Honour puse portretele pe podea, lângă scaunul ei, şi îşi aprinse o ţigară.

— Ceva perspective de căsătorie? întrebă ea.

— Nu, răspunse Honour zâmbind.

— O, foarte bine, e mai bine să rămâi fată bătrână decât să te măriţi cu cine nu trebuie.

Fraza fusese rostită cam din vârful buzelor, ceea ce o făcu pe fiică să izbucnească în râs.

— Sunt întru totul de acord, Mami.

— Asta înseamnă că o să începi să lucrezi din nou ca soră?

— Da.

— Tot la Prince Albert?

Faith o cunoştea destul de bine ca să nici nu încerce măcar s-o întrebe despre un post într-un orăşel ca Yass – căci fiicei ei îi plăcuse întotdeauna să lucreze în spitale de marcă.

— Nu, spuse Honour şi se opri, căci n-avea chef să mai continue discuţia.

— Atunci unde?

— Mă duc într-un loc care se numeşte Morisset ca să mă calific ca soră pentru boli mentale.

Faith Langtry rămase cu gura căscată.

— Glumeşti.

— Nu, nu glumesc.

— Dar – dar e ridicol! Eşti soră principală! Poţi alege orice post doreşti cu experienţa pe care o ai. Soră de psihiatrie? Pentru Dumnezeu, Honour, mai bine cereai un post de gardiancă la închisoare! Leafa e mai bună!

Honour strânse buzele. Mama ei văzu dintr-o dată pe chipul fiicei sale expresia aceea de forţă şi fermitate care ei, personal, îi era atât de străină.

— Tocmai acesta este unul din motivele pentru care vreau să lucrez la psihiatrie. Timp de un an şi jumătate am îngrijit bolnavi care sufereau de tulburări emoţionale şi mi-am dat seama că îmi place munca în acest domeniu mai mult decât în oricare altă ramură a activităţii medicale. Surorile de la psihiatrie au un statut social atât de precar, încât dacă niciuna ca mine nu va pătrunde în acest domeniu, psihiatria nu se va redresa niciodată.

Printre altele, este nevoie de oameni ca mine acolo pentru că oamenii ca tine sunt oripilaţi numai când se gândesc la această ramură a medicinii. Când am telefonat la Departamentul Sănătăţii Publice pentru a cere informaţii în legătură cu posibilităţile de calificare în domeniul psihiatriei şi le-am spus cine sunt şi ce studii am, au crezut că nu sunt zdravănă. A trebuit să mă duc personal de două ori ca să-i conving că eu, soră principală, doream cu adevărat să mă calific în psihiatrie. Chiar şi la Departamentul Sănătăţii Publice, care girează spitalele de boli mentale, surorile de psihiatrie sunt privite ca infirmiere de nebuni.

— Este exact ceea ce vei deveni, zise Faith.

— Când un pacient se internează într-un spital de boli mentale intră într-o lume pe care nu o va mai părăsi, probabil, niciodată. Honour încerca să-i explice cu blândeţe mamei ei. Băieţii pe care i-am îngrijit eu nu se aflau chiar în stadiul acesta, dar erau suficient de suferinzi ca să mă facă să înţeleg că în astfel de locuri este nevoie de oameni ca mine.

— Honour, vorbeşti de parcă te pregăteşti să faci penitenţă, sau ai predica o anumită religie! Nu pot să cred că, indiferent ce s-ar fi întâmplat în timpul războiului, judecata ţi s-a deformat în aşa hal.

— Presupun că, într-adevăr, ceea ce spun lasă impresia că aş fi înflăcărată la gândul împlinirii unei misiuni, zise Honour gânditoare, aprinzându-şi încă o ţigară. Dar nu este aşa. Nu predic nimic. Dar nu pot concepe ca dorinţa mea sinceră de a-mi aduce partea de contribuţie la uşurarea suferinţei pacienţilor afectaţi de tulburări psihice să fie considerata o manifestare a propriei instabilităţi mentale!

— Foarte bine, foarte bine, draga mea, rosti Faith împăciuitoare. Am greşit când m-am exprimat aşa. Acum, te rog, nu te enerva dacă am să te întreb ce fel de certificat primeşti?

Honour izbucni în râs: indignarea îi dispăruse ca prin farmec.

— Mi-e tare teamă că nu primesc nimic, Mami. De fapt, nu există niciun fel de curs propriu-zis de calificare, nu se dă niciun fel de certificat, nimic. Chiar după ce voi termina pregătirea de specialitate, n-am să mai fiu sora Langtry, ci pur şi simplu infirmiera Langtry. Totuşi, după câte am înţeles, dacă mi se repartizează un salon devin infirmiera şefă Langtry sau, pe scurt, şefa.

— De unde ai aflat toate astea?

— M-am dus să stau de vorbă cu sora şefă de la Callan Park. Iniţial, acolo mă gândisem să merg, dar după ce am discutat puţin, m-a sfătuit să mă duc la Morisset. Se pare că procesul de instruire este la fel de bun, iar atmosfera mult mai agreabilă.

Faith se ridică şi începu să păşească prin încăpere.

— Morisset. Asta este lângă Newcastle, nu-i aşa?

— Da, pe direcţia spre Sydney. Cam cincizeci de kilometri de Sydney, ceea ce înseamnă că o să mă pot repezi până la Sydney ori de câte ori am să simt nevoia să mă mai relaxez şi cred că o să am, într-adevăr, mare nevoie de relaxare din când în când. Nu privesc lucrurile în roz, să ştii. Va fi foarte greu, mai ales că va trebui să fiu din nou stagiară. Dar să ştii, Mami, că prefer să fiu din nou stagiară şi să învăţ ceva nou, decât să înţepenesc la Prince Albert ca soră principală şi să trebuiască să fac plecăciuni tuturor, începând cu sora şefă şi terminând cu medicii şi intendentul, obligată să respect o grămadă de reguli şi dispoziţii la fiecare cinci minute. Nu cred că mă mai pot supune rigorilor unor regulamente foarte stricte, după felul de viaţă pe care am dus-o în armată.

Faith luă pachetul de ţigări al lui Honour, scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

— Mami, fumezi! exclamă Honour şocată.

Faith râse cu lacrimi.

— O, e plăcut să constat că tot mai ai unele prejudecăţi! Tu fumezi ca un coş de locomotivă, nu văd de ce n-aş fuma şi eu.

Honour se ridică, se duse la ea şi o îmbrăţişă.

— Ai dreptate. Dar te rog să stai jos cât mai confortabil. Indiferent cât am fi de emancipaţi, pentru fiecare dintre noi părinţii sunt ca nişte zei. N-au voie să aibă pofte lumeşti, n-au voie să aibă slăbiciuni omeneşti. Te rog să mă scuzi.

— Accept scuzele. Charlie fumează, Ian fumează, tu fumezi. M-am hotărât să nu rămân mai prejos. Ba trebuie să-ţi spun că am început să şi beau câte puţin. Îi ţin companie lui Charlie la un whisky în fiecare seară înainte de cină, şi e foarte plăcut.

— Şi foarte civilizat, zise Honour zâmbind.

— Ei bine, sper ca totul să fie bine, după voia ta, draga mea zise Faith, scoţând fumul pe gură. Deşi trebuie să mărturisesc că aş fi preferat să nu fi niciodată repartizată la un salon de alienaţi.

Honour se gândi mult înainte să vorbească, dorind ca vorbele ei să fie foarte clare.

— Mami, chiar şi cu tine îmi dau seama că nu pot vorbi despre cele ce mi s-au întâmplat în timpul cât am lucrat la Pavilionul X şi i-am îngrijit pe băieţii aceia. Şi cred că n-am să fiu niciodată în stare să vorbesc despre ei. Nu e vina ta, e vina mea. Dar sunt lucruri care pătrund mult prea adânc, sunt prea dureroase. Pur şi simplu, nu-mi pot stăpâni emoţiile. Tot aşa după cum nimeni n-a putut înţelege până n-a văzut cu ochii lui ce fel de lume era Pavilionul X. Şi ca să încerc să-ţi explic cu toate detaliile de care aş avea nevoie că să te fac să înţelegi – ei bine, mărturisesc că n-am puterea s-o fac. M-ar ucide. Tot ce pot să-ţi spun este că nu ştiu de ce gândesc aşa, dar simt că n-am terminat încă cu Pavilionul X, trebuie să mai urmeze ceva. Şi dacă voi fi soră psihiatră voi fi mai bine înarmată pentru ceea ce are să urmeze.

— Ce ar putea să urmeze?

— Nu ştiu. Am numai anumite idei, niciun fel de fapte.

Faith stinse ţigara, se aplecă să-şi sărute fiica cu tandreţe şi zise:

— Noapte bună, draga mea. E aşa de bine să te văd din nou acasă. Tot timpul eram îngrijoraţi pentru că nu ştiam exact unde te afli sau, mai bine zis, cât de aproape de linia frontului. După acest gen de griji, psihiatria e floare ia ureche.

Părăsi camera lui Honour şi se duse în dormitorul ei, aprinse fără milă veioza şi îndreptă fasciculul de lumină spre chipul adormit al soţului ei. Acesta se strâmbă, mormăi, apoi se întoarse cu spatele. Faith se urcă în pat, se lăsă greu peste umărul lui Charlie, începu să-l mângâie cu o mână pe obraz şi să-l scuture cu cealaltă.

— Charlie, dacă nu te trezeşti, te omor, zise ea.

El deschise ochii, se ridică în capul oaselor, îşi trecu degetele prin părul aproape inexistent şi căscă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, cunoscând-o prea bine ca să fie supărat.

Faith nu-l trezea pentru orice fleac.

— Honour, rosti ea cu chipul schimonosit. O, Charlie, nu mi-am dat seama înainte de a sta de vorbă cu ea pe îndelete.

— Despre ce e vorba? o întrebă el, trezindu-se de-a binelea.

— A plecat şi nu se va mai întoarce niciodată înapoi, zise ea când fu în stare să vorbească.

El se crispă.

— A plecat? Unde?

— Nu la modul concret, fizic. Este tot în camera ei. Iartă-mă, n-am vrut să te sperii. E vorba despre sufletul ei. O, Dumnezeule, noi am rămas nişte copii pe lângă ea! Mai bine am fi avut o fiică la mănăstire, călugăriţă – cel puţin acolo ştii că se află în siguranţă, lumea n-o poate atinge. Dar Honour pare să fie atinsă peste tot în sufletul ei.

Însă este mai puternică decât toată lumea. Nu prea ştiu ce spun, nu e chiar aşa, ar trebui să stai şi tu de vorbă cu ea şi atunci ai să înţelegi ce vreau să spun. Eu m-am apucat de fumat şi de băut, dar ea şi-a propus să rezolve toate problemele acestei lumi şi lucrul acesta este insuportabil. Nu pot asista neputincioasă la suferinţele fiicei mele.

— E din cauza războiului, zise Charlie Langtry. N-ar fi trebuit s-o lăsăm să plece în armată.

— Nu ne-a cerut voie, Charlie. Şi de ce-ar fi făcut-o? Avea douăzeci şi cinci de ani când a plecat. Era femeie adultă, aşa mi-am zis atunci, destul de matură ca să supravieţuiască. Da, războiul e de vină.

CAPITOLUL II

Aşadar, sora Langtry îşi scoase vălul, îşi puse o bonetă şi deveni infirmiera Langtry de la spitalul de boli mentale Morisset. Alcătuit dintr-o mulţime de clădiri împrăştiate pe o suprafaţă uriaşă, spitalul era amplasat într-un peisaj încântător: o salbă de lacuri îl mărgineau pe o latură, munţi sălbatici acoperiţi de păduri dese pe cealaltă, câmpuri fertile pe alta şi malul mării pe ultima latură.

La început, statutul ei fusese cam ciudat, pentru că la Morisset nimeni nu mai auzise ca o soră generalistă să renunţe la tot ceea ce obţinuse în cariera ei pentru a deveni stagiară la psihiatrie. Multe dintre colegele ei erau de aceeaşi vârstă cu ea, iar altele lucraseră în diferite servicii ale armatei în timpul războiului. Psihiatria părea să le atragă mai curând pe femeile mature decât pe tinerele fete. Cu toate acestea, situaţia surorii Langtry era ceva mai specială. Toată lumea ştia că sora şefă îi permisese să-şi dea examenul de atestare ca infirmieră după numai doi ani de stagiatură, în loc de trei, şi, la fel, toată lumea ştia că sora şefă nu numai că o respectă, dar o stimează. Se spunea că muncise cu multă ardoare în timpul războiului şi că pentru meritele ei primise titlul de Membru al Imperiului Britanic, dar sora Langtry nu pomenea niciodată despre acei ani.

Îi trebuiră şase luni ca să-i convingă pe toţi ceilalţi că nu făcea niciun fel de penitenţă, nici nu trăgea cu urechea în numele vreunei agenţii misterioase din Sydney, nici nu era câtuşi de puţin nebună. La sfârşitul primelor şase luni îşi dădu seama că infirmierele şefe o apreciau, pentru că lucra mult şi cu multă eficienţă, nu era niciodată bolnavă şi dovedise în nenumărate ocazii că pregătirea ei de soră generalistă era o adevărată mană cerească într-un loc ca Morisset, unde cei

câţiva doctori nu puteau să-i supravegheze pe toţi pacienţii pentru a depista la timp maladiile fizice care se adăugau suferinţelor psihice. Sora Langtry ştia să recunoască imediat o pneumonie incipientă, ştia cum s-o trateze şi reuşea admirabil să transmită cunoştinţele şi celorlalţi. Depista uşor un herpes, o tuberculoză, un abdomen acut, infecţii ale urechii medii şi interne, precum şi nenumărate alte afecţiuni de care sufereau pacienţii. Ştia, de asemenea, să deosebească o luxaţie de o fractură, o răceală de o alergie la polen, o migrenă de o hipertensiune. Astfel, ajunsese să fie foarte preţuită.

Munca era istovitoare. Se lucra doar în două schimburi, cel de zi de la 6:30 la 18:30 şi cel de noapte pe parcursul celorlalte douăsprezece ore. Majoritatea pavilioanelor găzduiau între şaizeci şi o sută douăzeci de pacienţi, nu dispuneau de femei de serviciu, doar de trei sau patru infirmiere, inclusiv infirmiera şefă. Fiecărui pacient trebuia să i se facă baie zilnic, deşi majoritatea pavilioanelor nu aveau decât o cadă şi un duş. Toată curăţenia, începând cu spălatul pereţilor, al aplicelor pentru iluminat şi terminând cu lustruitul podelelor, cădea în sarcina surorilor. Apa caldă era furnizată pentru fiecare pavilion de un boiler alimentat cu cărbune, pe care surorile trebuiau să-l umple cu cărbuni. Infirmierele îngrijeau îmbrăcămintea pacienţilor, începând cu spălatul şi terminând cu cârpitul rufelor. Deşi hrana era preparată într-o bucătărie centrală, se aducea în containere la fiecare pavilion, unde era reîncălzită şi porţionată de către surori, care adesea trebuiau să pregătească şi desertul sau să fiarbă legumele tot în pavilion. Toată vesela se spăla în pavilion. Pentru pacienţii care aveau regim alimentar special, infirmierele trebuiau să pregătească hrana în pavilion, pentru că nu exista bucătărie dietetică şi nici medic sau soră dieteticiană.

Oricât de sârguincioase ar fi fost surorile, nu reuşeau niciodată să facă faţă tuturor activităţilor şi, la fel ca şi în Baza Cincisprezece, pacienţii munceau cot la cot cu ele. Diversele „locuri de muncă” erau foarte apreciate şi primul lucru pe care îl învăţa o infirmieră nou venită aici era să nu se amestece în muncile pe care le executau pacienţii. Când se stârnea vreun scandal, de regulă, acesta se datora faptului că un pacient îi „furase” altuia serviciul, sau nu-l lăsa să-şi facă treaba. Munca se îndeplinea foarte corect şi exista o ierarhie strictă între pacienţi, care depindea de gradul de utilitate a muncii prestate de fiecare. Pardoseala strălucea întotdeauna ca oglinda, saloanele erau impecabile, grupurile sanitare străluceau.

Contrar opiniei larg răspândite cu privire la spitalele de boli mentale şi, poate, ca o trăsătură particulară a spitalului Morisset, aici domnea şi multă dragoste. Se făcuse tot ce era posibil ca să se creeze o atmosferă caldă, familială, şi marea majoritate a infirmierelor erau ataşate de pacienţii lor. Personalul medical făcea parte din aceeaşi comunitate cu pacienţii: formau adevărate familii – mamă, tată, copii mari – care trăiau şi munceau cu toţii la Morisset, astfel încât mulţi dintre membrii personalului considerau spitalul un adevărat cămin familial.

Viaţa socială era foarte activă şi îi atrăgea în egală măsură pe pacienţi, ca şi pe membrii personalului. În fiecare luni seară se proiectau filme, iar în restul zilelor se dădeau adeseori concerte la care pacienţii şi medicii participau cu entuziasm sau îngroşau rândurile asistenţei. O dată pe lună se organiza o seară de dans, urmată de un supeu bogat şi delicios. La dans, pacienţii se aşezau de-a lungul unui perete, iar pacientele de-a lungul peretelui opus, iar când se dădea semnalul de începere, bărbaţii traversau încăperea şi îşi alegeau partenerele preferate. Şi membrii

personalului aveau voie să danseze, dar era de dorit să danseze numai cu pacienţii.

Toate pavilioanele rămâneau încuiate, bărbaţii fiind separaţi de femei. Înainte şi după fiecare acţiune socială la care bărbaţilor li se permitea să se întâlnească cu femeile, se făcea o numărătoare foarte atentă a pacienţilor. Pacientele erau îngrijite în exclusivitate de personal medical feminin, iar pacienţii de către bărbaţi.

Foarte puţini pacienţi erau vizitaţi de rude sau prieteni şi foarte puţini aveau venituri personale. Unii dintre ei primeau o mică remuneraţie pentru munca pe care o prestau în cadrul spitalului. Majoritatea pacienţilor considerau spitalul drept casa lor. Mulţi dintre ei nici nu-şi mai aminteau de alt cămin, unii îl uitaseră pe cel vechi, alţii muriseră tânjind după casa pe care încă o mai ţineau minte, cu părinţi sau soţii iubitoare. Nu era un lucru neobişnuit să vezi un pacient mai în vârstă însoţit în orele de vizită de o soţie sănătoasă, care preferase să se interneze şi ea mai curând decât să se despartă de bărbatul său.

Fără să fie un paradis, era un loc suportabil, şi personalul de îngrijire înţelesese că nu are nimic de câştigat dacă îl transformă într-o vale a plângerii. Pacienţii erau şi aşa destul de nefericiţi. Evident, existau şi pavilioane mai rele, şi surori mai puţin bune, dar nu în proporţia în care se crede. Persoanele cu înclinaţii sadice, cel puţin în pavilioanele de femei unde lucra infirmiera Langtry, nu erau tolerate şi nici nu li se permitea infirmierelor şefe de pavilion să-şi conducă pavilionul ca pe un mic imperiu.

Uneori, apăreau situaţii de-a dreptul hazlii în acest loc uitat de lume. Unele pavilioane erau atât de departe de căminul surorilor, încât acestea erau duse şi aduse la lucru, la şi de la masă de câte un pacient cu un docar. Sora şefă şi intendentul făceau vizite zilnic, la toate pavilioanele, începând de la ora nouă dimineaţa. Mergeau de la un pavilion la

altul într-o şaretă trasă de un cal şi mânată de un pacient. Sora şefă şedea semeaţă în şareta descoperită şi ţinea deasupra capului o umbrelă de ploaie sau de soare, după caz. În miezul verii, calul purta întotdeauna pe cap o pălărie mare de pai cu nişte găuri speciale prin care îi ieşeau urechile.

Sora, Langtry ştia că de ce îi e frică n-avea să scape. Îi venea greu să revină la statutul de stagiară nu atât pentru că trebuia să asculte de anumite ordine, cât mai ales din cauza lipsei de confort, deşi era convinsă că i-ar fi fost infinit mai greu să se adapteze la noile condiţii dacă nu ar fi cunoscut acea moară de măcinat nervii care fusese războiul. Oricum, pentru o femeie care trecuse de treizeci de ani şi care fusese deja soră şefă de pavilion, lucrase la un post de prim-ajutor chiar în bătaia gloanţelor, apoi într-un spital militar pe linia frontului era destul de greu să-şi răstoarne camera cu susul în jos în fiecare marţi dimineaţă pentru inspecţia săptămânală a surorii şefe. Salteaua trebuia rulată sul, pentru ca sora şefă să se poată uita sub pat, cuverturile şi cearşafurile trebuiau împăturite conform unui regulament special şi aşezate deasupra saltelei. Încercă să nu protesteze pentru că i se permisese să locuiască singură în cameră, ca o mică concesie pentru vârsta şi statutul ei profesional.

Spre sfârşitul primului ei an de activitate la Morisset, începu să-şi între în ritm, şi personalitatea ei se afirmă din nou în toată plenitudinea. Nu se luptase să şi-o reprime, căci se dăduse la fund de bună voie, ca urmare a acţiunii unui mecanism subconştient de protecţie pentru perioada cât urma să fie stagiară şi să-şi însuşească deprinderi pe care încă nu le stăpânea foarte bine.

Dar adevărata fire iese întotdeauna la suprafaţă, şi personalitatea ei dobândise o vigoare proaspătă, poate şi datorită perioadei îndelungate de repaus impus. Reafirmarea acestei personalităţi n-o supăra, căci niciodată nu suportase prostia,

incompetenţa sau neglijenţa şi îi făcea chiar plăcere să lupte din nou împotriva lor.

Surprinse o infirmieră care maltrata o pacientă şi raportă incidentul infirmierei şefe care înclina să creadă că infirmiera Langtry era isterică, judecând după maniera în care interpretase incidentul.

— Su-Su este epileptică, zise infirmiera şefă, şi nu putem avea încredere în ea.

— Ce prostie! spuse infirmiera Langtry indignată.

— Nu mai face pe grozava cu mine numai pentru că eşti generalistă, ţipă infirmiera şefă. Dacă n-ai încredere în ce-ţi spun eu, n-ai decât să te uiţi în Cartea Roşie; stă scris acolo negru pe alb. În epileptici nu se poate avea încredere, sunt vicleni, şireţi şi răutăcioşi.

— Cartea Roşie greşeşte, zise Honour. O cunosc bine pe Su-Su, ca şi tine de altfel, şi este foarte cuminte. Ceea ce nu are de fapt legătură cu problema în cauză. Nici chiar în Cartea Roşie nu se recomandă ca pacienţii să fie bătuţi.

Infirmiera şefă se uita la ea ca şi când ar fi rostit o blasfemie, ceea ce aşa şi era. Cartea Roşie era un manual cu coperţi roşii, cuprinzând indicaţii pentru infirmierele de la boli mentale şi reprezenta singura sursă scrisă de autoritate pe care o aveau. Dar era foarte învechită, plină de inadvertenţe şi destinată unor persoane cu mentalitate degradant de joasă. Indiferent de boală, recomanda ca tratament principal clisma. Honour Langtry o răsfoise şi constatase atâtea greşeli, încât renunţă curând la ea, preferând să recurgă la alte posibilităţi de instruire în domeniul maladiilor mentale. Astfel, ori de câte ori mergea la Sydney profita de ocazie pentru a cumpăra diverse manuale de psihiatrie. Era convinsă că atunci când se va reforma domeniul îngrijirii bolilor mentale şi al tehnicilor de tratament, acestea vor reflecta exact ceea ce scriau acum cele mai recente manuale.

Incidentul cu Su-Su ajunse până la sora şefă, dar nimic n-o putea linişti pe Honour Langtry, nimic n-o putea face să dea înapoi. În cele din urmă, infirmiera vinovată fusese sancţionată disciplinar şi mutată la alt pavilion, unde era supravegheată cu mare grijă. Infirmiera şefă de pavilion nu fu sancţionată, dar recepţionă mesajul transmis în legătură cu Honour Langtry, poartă-te cât se poate de corect cu infirmiera Langtry, căci altfel vei regreta amar ziua în care ai încrucişat spada cu ea. Honour Langtry nu era numai inteligentă, dar se remarca printr-o fire independentă, nesupusă în faţa autorităţii şi, în plus, avea o limbă foarte ascuţită.

Când se dusese la Morisset, Honour Langtry ştia foarte bine că ferma lui Michael se afla la circa cinci kilometri spre nord-vest, deşi nu din acest motiv alesese spitalul în cauză. Atunci când optase pentru el se lăsase îndrumată de sora şefă de la Callan Park şi, numai după un an petrecut la Morisset, înţelese că fusese sfătuită admirabil.

În perioadele când nu era atât de epuizată încât să se rezume doar la astâmpărarea foamei înainte de a se prăbuşi în braţele lui Morfeu, în cazul în care nu era de gardă se gândea adesea la Michael. Şi la Benedict. Într-o zi îşi va lua inima în dinţi şi va porni spre Maitland în loc de Sydney. Da, dar nu acum. Încă nu. Revederea ar fi durut-o, căci rana nu se închisese, dar nu acesta era motivul pentru care amâna vizita la Michael. Voia să-i dea timpul necesar să se convingă că ceea ce încerca el să facă cu Benedict era un lucru sortit eşecului. Dacă învăţase ceva în primul an de şedere la Morisset, era tocmai acest lucru: că oameni ca Benedict nu trebuie lăsaţi într-un loc izolat, cum este o fermă, nu trebuia să li se permită să-şi limiteze cercul persoanelor cu care aveau legătură la un singur om, indiferent cât de blajin şi de afectuos ar fi acela. Într-un mediu ca acela oferit

de ferma lui Michael, starea lui Benedict nu putea decât să se înrăutăţească. Lucrul acesta o îngrijora, dar simţea că nu avea rost să intervină înainte de a trece suficient timp pentru ca Michael să înţeleagă că greşise şi că ea avusese dreptate.

În incinta spitalului Morisset exista şi un pavilion-închisoare pentru deţinuţii cu tulburări mentale. La vederea pavilionului acela izolat, cu uşile asigurate cu bare de fier şi păzit cu străşnicie de un personal de specialitate, Honour Langtry simţea întotdeauna că o cuprind fiorii. Aici ar fi locuit acum Benedict, dacă întâmplarea din baie ar fi avut alt deznodământ. Şi nu era un loc bun. Atunci cum putea să-l învinuiască pe Michael pentru că dorise, totuşi, să încerce ceva? Tot ceea ce putea face era să fie pregătită pentru eventualitatea în care Michael ar fi apelat la ajutorul ei sau să aprecieze exact momentul când ar fi putut să-şi ofere ea ajutorul.

CAPITOLUL III

Când fu anunţată într-o seară că o aşteaptă cineva în camera de vizită, Honour Langtry se gândi imediat la Michael. Dacă avusese răbdarea s-o caute şi să-i ia urma, însemna că avea mare nevoie de ea, deşi nu era exclus să fie vorba de Neil. Neil era destul de abil şi dispunea de suficiente resurse financiare ca s-o poată găsi fără probleme. Şi ar fi fost tipic pentru Neil, cel atât de temperat şi stilat, de care se despărţise cu optsprezece luni în urmă, să se fi plictisit în aşteptarea unui semn de viaţă de la ea şi să fi hotărât că venise momentul să ia iniţiativa. Ştia, de asemenea, că în orice moment mama ei s-ar fi putut întâlni cu mama lui, deşi Faith nu pomenise nimic în acest sens în ultima scrisoare pe care i-o trimisese.

Păşea cât se poate de calmă spre camera de vizită, cântărind în minte cele două variante de comportament din partea ei, în funcţie de bărbatul pe care avea să-l vadă. Căci era convinsă că nu poate fi vorba decât de un bărbat – Michael sau Neil.

Dar persoana care şedea aşezată pe scaun, cu picioarele întinse şi fără pantofi, nu era alta decât sora Sally Dawkin.

Honour se opri ca împietrită. O, Dumnezeule, oare de ce sunt femeile atât de proaste? se întrebă ea, compunându-şi la repezeală un zâmbet şi lipindu-şi-l pe chip la locul cuvenit pentru prima vizită pe care o primea la Morisset. Trăim cu toatele aşa, fixate asupra unui anumit bărbat. Oricât ai încerca să te autoconvingi de contrariul, timp de luni de zile, este de ajuns să descoperi cea mai mică şansă de a-l revedea, şi bărbatul redevine centrul existenţei noastre.

Sora Dawkin zâmbea cu toată faţa, dar nu se ridică în picioare.

— Am venit ceva mai devreme, dar n-am vrut să te scot din schimb aşa că am băut un ceai, m-am mai plimbat prin Wyong şi apoi m-am întors. Ce mai faci, Honour?

Infirmiera Langtry se aşeză pe un scaun cu faţa la ea, continuând să zâmbească.

— Bine. Dar tu?

— O, eu mă simt ca o minge din acelea legate de o rachetă cu un elastic şi nu ştiu cine o să cedeze mai întâi: eu sau elasticul.

— Asta nu se poate întâmpla cu tine, zise infirmiera Langtry, tu eşti imbatabilă.

— Spune-le asta şi picioarelor mele, că eu am renunţat. Pe tine poate or să te creadă, zise sora Dawkin, aţintind o privire furioasă asupra acestora.

— Tu şi picioarele tale! Sunt unele lucruri care nu se schimbă niciodată.

Sora Dawkin era îmbrăcată cam straniu, cu lucruri ce păreau aruncate pe ea la nimereală, aşa cum se întâmplă adesea cu surorile, căci ele sunt obişnuite numai cu uniforma şi vălul de soră.

— Eşti atât de schimbată, Honour, zise sora Dawkin privind-o cu atenţie. Arăţi mai tânără şi mai fericită!

Şi, într-adevăr, nu arăta mai în vârstă decât majoritatea infirmierelor stagiare, îmbrăcată cu aceeaşi uniformă pe care o purta pe vremea uceniciei la spitalul Prince Albert. Diferenţele erau nesemnificative. Uniforma infirmierelor de la Morriset consta dintr-o rochie pepit, alb cu roz, închisă până la gât, cu mâneci lungi, cu manşete şi guler de celuloid detaşabile. Pe deasupra purtau o uriaşă fustă albă, foarte apretată şi un corsaj mic pe piept, continuat cu bretele care se încrucişau la spate. Infirmiera Langtry era avantajată de această uniformă, care-i scotea în evidenţă talia foarte suplă, marcată de un cordon alb. Atât rochia, cât şi şorţul treceau de jumătatea gambei. Purta ghete negre cu şireturi, fără toc, şi ciorapi negri de bumbac, ca pe vremea stagiaturii la Prince Albert.

Boneta de la Morisset era mai puţin reuşită decât cea de la Prince Albert, căci avea formă de budincă, era prinsă la ceafă cu un elastic, iar în faţă cu o bandă rigidă în care se zăreau două perforaţii, ceea ce însemna că infirmiera Langtry se afla în al doilea an de stagiatură.

— Este din cauza uniformei. Te obişnuiseşi să mă vezi fără şorţ şi cu văl.

— Indiferent ce ai purta, arăţi ca o şcolăriţă.

— Ai obţinut postul de soră şefă adjunctă la North Shore?

Brusc, chipul surorii Dawkin se întunecă.

— Nu, n-am putut să rămân la Sydney. Ce să-i faci, n-am avut noroc. M-am întors din nou la Royal Newcastle, pentru că este mai aproape de casă, unde şi locuiesc de altfel. Cum merge treaba cu bolnavii mental?

— Îmi place teribil, zise Honour, cu ochii strălucitori. Evident, nu seamănă absolut deloc cu medicina generală, deşi avem şi cazuri de acestea. N-am văzut în viaţa mea atâtea crize de epilepsie ca aici. Dar ca soră de psihiatrie mă simt mai utilă, chiar mai importantă. Ca soră principală aş fi pierdut deprinderea de a îngriji la modul concret pacientul, pe când aici, tocmai asta fac. Bolnavii sunt un fel de rude pentru mine. Ştii de la început că or să rămână aici tot timpul cât vei sta şi tu, ba chiar şi după aceea, dacă nu cumva mor de vreo pneumonie – căci am descoperit că sunt mai plăpânzi decât cei cu creierul sănătos. Şi să ştii, Sally, dacă ai crezut vreodată că meseria de soră generalistă presupune ideea de sacrificiu, încearcă să vezi cum e când îngrijeşti bolnavi cu afecţiuni mentale. Oftă. Aş fi vrut să fi lucrat câţiva ani aici, înainte de a mă fi ocupat de Pavilionul X. Am făcut atâtea greşeli acolo din pură ignoranţă. Dar, ce să-i faci, mai bine mai târziu decât niciodată.

Sora Dawkin făcu o strâmbătură:

— A nu, nu, acesta este stilul meu de observaţii. Dacă nu eşti atentă, o să sfârşeşti ca mine, o

corcitură între cotoroanţă şi şopârlă.

— Nu mă pot gândi la ceva mai rău, zise infirmiera Langtry, zâmbind satisfăcută. O, dragă Sally, mă bucur atât de mult să te revăd! Nu ştiam cine poate să mă aştepte. Locul acesta este atât de departe, încât până acum nu s-a încumetat nimeni să vină până aici.

— Şi eu mă bucur să te văd. N-ai prea venit la întâlnirile noastre. N-ai încercat să ţii legătura cu cei de la Baza Cincisprezece?

— Nu. E ciudat, dar nu-mi plac amintirile, zise sora Langtry stingherită. Cred că trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt, să nu încerci să le întorci şi pe dos, ca să vezi cum arată acolo.

— Ceea ce spui tu seamănă cu tratamentul bolnavilor psihic.

Honour Langtry îşi încrucişă braţele în poală şi se aplecă înainte.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar, oricum, tot nu-mi plac amintirile.

— Cred că ai început să te prosteşti, zise sora Dawkin sigură de sine. Ştiam că aşa o să se întâmple, atâta vreme cât lucrezi într-un loc ca ăsta.

— Dar de ce m-ai întrebat despre Baza Cincisprezece, Sally?

— Aşa, într-o doară. Înainte de a pleca de la North Shore la Newcastle unul din băieţii tăi mi-a fost pacient.

Lui Honour i se făcu pielea ca de găină şi simţi că o ia cu frig.

— Cine? întrebă ea cu gura uscată.

— Matt Sawyer. Orbirea lui n-avea la bază o formă de isterie.

— Am ştiut asta. Ce era?

— O tumoră mare provocată de o contuzie puternică ce apăsa nervul optic. Un meningiom mare, care creştea pe măsura trecerii timpului. Numai că nu din cauza asta a fost internat la North Shore. A avut o hemoragie subarahnoidă.

Sora Langtry oftă.

— Asta înseamnă că a murit, bineînţeles.

— A intrat imediat în comă şi a murit peste o săptămână fără dureri. Păcat de familia lui, nişte fetiţe atât de nostime şi o soţie atât de drăgălaşă.

— Da, e păcat, zise Honour, fără niciun fel de inflexiune în voce.

Urmă apoi o scurtă tăcere în semn de reculegere. Honour se gândea ce reacţie o fi avut soţia lui Matt când aflase în sfârşit că este nevăzător. Ce efect avusese oare lucrul acesta asupra copiilor lui? Şi oare soţia sa înţelesese cât de jignitor fusese diagnosticul pe care i-l puseseră ca un stigmat pe frunte: isterie? Oare soţia lui preferase să creadă că mintea lui se încăpăţânase în refuzul de a vedea sau fusese convinsă că ceva mult mai grav îi cauzase orbirea? Fără îndoială, a doua presupunere pare mai aproape de realitate, asta dacă fotograful prinsese corect expresia privirii doamnei Sawyer din imaginea pe care Matt o ţinea pe noptiera sa. Ei bine, dormi în pace, dragul meu Matt, gândi ea cu tandreţe. Marea bătălie s-a terminat.

— Dar ce te-a făcut să pleci de la North Shore şi să te instalezi la Newcastle, Sally? întrebă ea nedumerită de hotărârea surorii Dawkin de a renunţ la postul de soră şefă adjunctă pe care şi-l dorise e atâta ardoare.

— Din cauza tatălui meu, zise sora Dawkin nefericită. Ateroscleroză, demenţă senilă, atrofie corticală, toate astea şi multe altele. A trebuit să-l internez în dimineaţa asta.

— O, Sally, îmi pare aşa de rău! Unde este? L-ai adus aici?

— Da, aici. Mi-a părut tare rău că a trebuit să recurg la soluţia asta; am încercat în fel şi chip s-o ocolesc, dar n-am avut încotro. M-am mutat la Newcastle cu speranţa că am să mă pot descurca, dar mama a trecut şi ea de şaptezeci de ani şi nu mai putea face faţă. Tata se scăpa mereu pe el sau

fugea până la băcănie gol puşcă, aşa că singura soluţie ar fi fost să renunţ cu totul la slujbă. Dar nu avem alte venituri, iar eu nu mai sunt la vârsta măritişului. Nu se va găsi niciun bărbat dispus să se înhame la căruţa familiei Dawkin.

— Nu-ţi face griji, o să se simtă bine, zise Honour, plină de încredere. Ne purtăm bine cu bătrâneii care au asemenea afecţiuni, şi sunt foarte mulţi în situaţia lui. O să trec mereu să-l văd. Aşa ai aflat că sunt aici?

— Nu. Credeam că te afli ia Callan Park, aşa că am încercat să-l internez pe tata acolo. M-am dus chiar să vorbesc cu sora şefă – mulţumesc lui Dumnezeu că sunt şi eu cadru medical, e o mare diferenţă! – şi ea mi-a spus că te găsesc aici. Şi-a amintit imediat de discuţia cu tine. Nu se întâmplă prea des ca surori generaliste cu statutul tău profesional să facă cerere de calificare ca îngrijitoare la psihiatrie, aşa cred. După cum îţi poţi lesne închipui, am considerat prezenţa ta aici ca o adevărată mană cerească. M-am învârtit toată ziua pe aici, sora şefă s-a oferit chiar să trimită după tine să te scoată din schimb, dar nu-mi plăcea ideea şi apoi, eu sunt cam laşă. Mi-era groază de momentul când va trebui să dau ochii cu mama, aşa că am preferat să-l mai amân şi să plâng puţin pe umărul tău.

— Asta poţi s-o faci oricând, Sally. Şi eu am plâns pe umărul tău.

Sora Dawkin se lumină la faţă.

— Da, bineînţeles. Tâmpita aia mică de Pedder!

— Nu cred că mai ştii ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu şi nici nu mă interesează. Cred că e deja măritată, aş putea să pariez pe salariul meu pe un an. Pedder nu avea stofă de femeie care să trăiască din munca ei.

— Să sperăm că soţul ei, indiferent cine o fi, este suficient de înstărit şi viguros.

— Da, zise sora Dawkin, puţin cam absentă. Ezită o clipă, apoi trase aer în piept ca şi când s-ar

fi pregătit să spună ceva neplăcut şi începu să vorbească cu poticneli.

— La drept vorbind, Honour, mai am şi alt motiv, în afară de tata, pentru care am venit să te văd. Când sora şefă de la Callan Park mi-a spus că eşti aici, mi-a căzut fisa. Ai citit vreun ziar din Newcastle?

Honour Langtry se albi la fată.

— Nu.

Sora Dawkin dădu din cap.

— Aşa mi-am zis şi eu. Când am aflat că eşti aici, am fost sigură că n-ai citit ziarele, pentru că dacă le-ai fi citit, n-ai mai fi fost aici acum.

Honour Langtry roşi, dar rămase la fel de dreaptă şi într-o atitudine la fel de mândră, aşa că surorii Dawkin îi veni destul de greu să continue.

— Afecţiunea ta pentru Michael Wilson era pentru mine un lucru limpede şi m-aş fi aşteptat să rămâneţi împreună după război. Dar când am citit relatarea din ziarul din Newcastle mi-am dat seama că nu se întâmplase aşa. Iar când am aflat că eşti aici, la Morisset, am avut senzaţia că te-ai instalat undeva aproape de el, dar nu foarte aproape, în aşa fel încât să poţi să te întâlneşti o dată cu el din întâmplare, sau să poţi să-i faci o vizită, după ce se vor mai linişti apele… Honour, aşa e că nu ai nici cea mai mică idee despre ce vorbesc?

— Nu, şopti Honour Langtry morocănoasă.

Sora Dawkin nu se lăsă impresionată. Mai avusese cazuri ca acesta şi ştia să procedeze cu tact şi cu blândeţe.

— Draga mea, Michael Wilson a murit acum patru luni.

Chipul infirmierei Langtry era lipsit de expresie, gol, fără viaţă.

— Nu-mi place să vorbesc de dragul de a vorbi şi nici nu-mi place să stau aici să te văd cum suferi, dar am fost sigură că nu ştii şi că trebuie să afli. Am avut şi eu cândva vârsta ta şi ştiu ce

înseamnă să speri. Speranţa poate fi uneori lucrul cel mai cumplit din lume şi sunt momente când lucrul cel mai bun pe care îl poţi face pentru cineva este să omori o speranţă fără speranţă. M-am gândit că, dacă îţi spun lucrul acesta acum, vei putea să iei altă hotărâre cu privire la viaţa ta înainte de a fi prea târziu, înainte de a ajunge ca mine. Şi e mai bine că ai aflat de la mine, decât de la cine ştie ce mic vânzător dintr-o prăvălie din Maitland într-o zi frumoasă.

— L-a omorât Benedict, zise ea fără nicio inflexiune în voce.

— Nu. El l-a omorât pe Benedict şi apoi s-a sinucis. Totul a pornit de la un câine pe care îl aveau şi care se luase la bătaie cu câinii altui fermier făcând prăpăd printre ei. Fermierul a venit la Michael şi s-a repezit la el. Atunci Benedict s-a repezit la fermier şi dacă Michael n-ar fi reuşit să-l stăpânească la timp pe Benedict, cu siguranţă că acesta l-ar fi omorât. Fermierul s-a dus la poliţie, dar când s-a întors la ferma lui Michael, totul se terminase. Amândoi erau morţi. Michael îi dăduse lui Ben o doză mai mare de barbiturice şi după aceea se împuşcase. N-a suferit deloc. Ştia foarte bine unde trebuie să ţintească.

Honour Langtry se prăbuşi literalmente, ca o păpuşă de cârpă.

O, Michael, Michael al meu! Toată dragostea şi durerea aceea îngropată ieşiră din nou la suprafaţă. O, Michael! Să nu-l mai vadă niciodată, niciodată, niciodată! Şi cât de tare îi fusese dor de el tot timpul! Şi în toate lunile acestea fusese atât de aproape şi ar fi putut să-l vadă în toate zilele libere, dar nu, nu se dusese la el. Murise şi nici măcar nu ştiuse.

Povestea cu Benedict se terminase aşa cum era de aşteptat. Acum înţelegea şi mai bine că nu s-ar fi putut termina altfel. Cât timp el era acolo, de faţă, Benedict se afla în siguranţă. Michael ştia foarte bine lucrul acesta, şi orice efort trebuie să-şi

găsească răsplata în satisfacţia muncii făcute cum se cuvine. Aşa că în momentul în care nu a mai fost sigur că se poate achita de această îndatorire l-a ucis pe Benedict foarte liniştit. După care nu mai avea de ales: trebuia să se sinucidă. Nicio închisoare din lume nu-l putea ţine prizonier pe Michael, nici Pavilionul X, nici spitalul Morisset. Era o pasăre, dar colivia în care accepta să trăiască trebuia să fie de concepţie proprie.

O, Michael! Michael! Ce înseamnă viaţa omenească! Retezată ca un fir de iarbă. Se întoarse îndârjită spre sora Dawkin:

— De ce n-a venit la mine? De ce n-a venit la mine?

Exista oare vreo modalitate de a spune adevărul fără a produce durere? Sora Dawkin se îndoia, totuşi încercă:

— Poate că, pur şi simplu, te-a uitat. Ei ne uită, ştii şi tu, zise ea blând.

Asta era de nesuportat.

— Nu au dreptul să ne uite! strigă Honour.

— Dar uită totuşi. Aşa e firea lor, Honour. Asta nu înseamnă că nu ne iubesc. Dar ei merg înainte, înainte! Nimeni nu-şi poate permite să trăiască în trecut. Strânse pumnul, arătând spre spitalul Morisset. Dacă n-ar fi aşa, am sfârşi cu toţii aici.

Puţin câte puţin, Honour îşi veni în fire.

— Ba, aşa se pare, zise ea rar. Dar eu, oricum, eu mă aflu aici.

Sora Dawkin se ridică în picioare, îşi puse pantofii, întinse mâna şi o ridică pe Honour de pe scaun.

— Aşa este, eşti aici, dar de cealaltă parte a gardului. Nu uita, acolo trebuie să rămâi, între cei care îngrijesc, nu între cei îngrijiţi, indiferent de proiectele tale de viitor.

Oftă, apoi zise:

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă mama.

„O, Sally, de fapt, tu eşti cea care ai probleme”, îşi zise Honour, mergând alături de prietena ei prin

foyer-ul camerei surorilor. Nu era un mod prea plăcut să-ţi închei viaţa – bani puţini, părinţi bătrâni şi nicio speranţă de ajutor de nicăieri. Şi urma singurătatea. Tot ceea ce dobândise sora Dawkin în schimbul datoriei împlinite era o altă datorie. Ei bine, hotărî Honour, în ce mă priveşte, m-am săturat de datorie. Mi-a guvernat întreaga existenţă. Şi l-a omorât pe Michael.

Merseră împreună până la locul unde Sally lăsase maşina pe care o împrumutase ca să-l aducă pe tatăl ei la spital. Înainte de a se urca în maşină, Honour se apropie de ea şi o îmbrăţişa strâns.

— Ai grijă de tine, Sally, şi să nu-ţi faci probleme pentru tatăl tău. O să-i meargă bine aici.

— O să am grijă, nu-ţi face probleme. Acum sunt la pământ, dar cine ştie? Poate câştig la loterie. Şi apoi Royal Newcastle nu e un loc chiar aşa rău. S-ar putea să devin soră şefă în loc de adjunctă.

Sally se urcă în maşină.

— Dacă te hotărăşti vreodată să vii la Newcastle, dă-mi un telefon şi ne întâlnim să mai stăm puţin la taclale. Nu e bine să pierzi total legătura cu lumea. Şi, în afară de asta, ori de câte ori o să vin în vizită la tata, o să trec şi pe la tine.

— Mi-ar face multă plăcere, dar nu cred că am să mai rămân mult timp aici. Este cineva la Melbourne căruia aş vrea să-i amintesc de existenţa mea înainte de a fi prea târziu.

— Bravo! Să faci ce simţi nevoia să faci cu viaţa ta.

Învârti cheia în contact, făcu un gest drăgăstos cu mâna şi se depărta.

Honour Langtry rămase un timp petrecând-o cu privirea şi făcându-i semn cu mâna. Apoi se întoarse spre cămin, cu privirea în pământ, privindu-şi ghetele.

Neil spusese că o va aştepta. Dacă mergea cu avionul, nici nu era aşa departe. Ar fi putut să se ducă la el imediat ce va avea patru zile libere la

rând. Şi dacă într-adevăr o aştepta, ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată la Morisset. Avea treizeci şi doi de ani acum şi ce realizase în viaţă? Cu ce se putea lăuda? Cu câteva diplome şi câteva panglicuţe, două-trei medalii. Nici soţ, nici copii, nici viaţă cu adevărat personală. Munca pentru alţii, câteva amintiri, un bărbat mort. Nimic suficient de aproape de sufletul ei.

Ridică fruntea şi privi pătratele de lumină galbenă din acest loc deprimant pentru cei fără speranţă şi fără viitor. Când urma să aibă patru zile libere la rând? Mai era de serviciu trei zile, apoi avea trei zile libere, pe urmă iar patru zile de serviciu şi după aceea patru zile libere. Deci cam peste zece zile.

O, se potrivea foarte bine. Nu trebuia să se ducă la Melbourne înainte de serbare. Aceasta urma să fie încununarea eforturilor lor, numai sărmana Marg să fie în stare să ţină minte cele două cuvinte pe care trebuia să le spună. Dar dorise atât de mult să participe şi ea la serbare, încât n-avuseseră inima s-o refuze. Ce noroc că infirmiera şefă descoperise că Annie ştie să cânte. Era o făptură mărunţică şi gingaşă, căreia pacienţii care lucrau la împletituri din lemn de trestie îi făcuseră o colivie aurită, ca decor pentru cântecul ei. „Nu sunt decât o pasăre într-o colivie de aur”. Sceneta cu şoarecele şi pisica va fi, desigur, un mare succes, numai Su-Su să reuşească să se ţină tare şi să nu facă o criză…

Şi infirmiera Langtry se opri ca şi când o mână uriaşă s-ar fi lăsat brusc în faţa ei ca o barieră, tăindu-i drumul. Ce e oare în mintea mea? Nu pot să-i părăsesc. Cine o să mai stea cu ei dacă cei ca mine dau bir cu fugiţii în căutarea unui vis? Pentru că nu este decât un vis! Un vis stupid de fetiţă necoaptă! Ăsta e rostul vieţii mele. Pentru această meserie mi-am făcut ucenicia, Michael ştia foarte bine. Şi Sally Dawkin are dreptate. Adevărul este crud, dar nu poţi scăpa niciodată de el şi dacă

doare, ei bine, nu este nimic altceva de făcut, decât să rabzi durerea. Ei ne uită. Optsprezece luni fără nicio veste de la el. Probabil că şi Neil a uitat. Pe vremea când eu eram centrul universului lui mă iubea şi avea nevoie de mine. Dar acum, de ce să mai aibă nevoie de mine? Şi de ce m-ar iubi acum? L-am trimis spre o altfel de viaţă, mai măreaţă, mai palpitantă, mai emoţionantă şi plină de femei. De ce Dumnezeu ar trebui să-şi amintească tocmai acel segment al existenţei care îi provocase cea mai mare suferinţă? Şi mai ales de ce mă aştept eu ca el să-şi amintească. Michael avea dreptate. Michael ştia. O pasăre puternică are nevoie de un spaţiu foarte mare ca să poată zbura.

Avea de împlinit aici o datorie. Câţi oameni erau în stare să facă ceea ce ei îi reuşea fără niciun efort? Câţi oare aveau pregătirea, cunoştinţele şi îndemânarea înnăscută pentru această profesiune? Căci infirmierele stagiare de la boli mentale reuşeau în proporţie de unu la zece să termine cursul de pregătire de trei ani. Dar ea avea această putere, această vigoare, care pentru ea era *dragoste.* Nu era un simplu loc de muncă, era însuşi destinul ei, cu rădăcinile adânc înfipte în sufletul ei. De fapt, asta îşi dorea cu adevărat. Datoria ei era să stea aici, printre oamenii aceştia pe care omenirea îi uitase sau cu care nu avea ce face, sau pe care uneori, pur şi simplu nu suporta să-i vadă.

Infirmiera Langtry porni din nou, de astă dată cu mers hotărât şi fără şovăire, înţelegându-se cu adevărat pentru prima dată. Şi înţelegând că datoria, cea mai indecentă dintre toate obsesiile, nu era decât o altă ipostază a iubirii.

[{1}] Chinstrap – cureluşă sub bărbie.

[{2}] *Sis* – prescurtare de la *Sister* – soră.

[{3}] Sis – prescurtare familiară de la sister (soră).

Table of Contents

PARTEA I 4
- CAPITOLUL I 5
- CAPITOLUL II 24
- CAPITOLUL III 26
- CAPITOLUL IV 31
- CAPITOLUL V 38
- CAPITOLUL VI 54
- CAPITOLUL VII 63
- CAPITOLUL VIII 73
- CAPITOLUL IX 86

PARTEA a II-a 97
- CAPITOLUL I 98
- CAPITOLUL II 105
- CAPITOLUL III 118

PARTEA a III-a 127
- CAPITOLUL I 128
- CAPITOLUL II 134
- CAPITOLUL III 144
- CAPITOLUL IV 146
- CAPITOLUL V 155
- CAPITOLUL VI 158
- CAPITOLUL VII 169

PARTEA a IV-a 179
- CAPITOLUL I 180
- CAPITOLUL II 191
- CAPITOLUL III 198
- CAPITOLUL IV 203
- CAPITOLUL V 206
- CAPITOLUL VI 210
- CAPITOLUL VII 216

PARTEA a V-a 222
CAPITOLUL I 223
CAPITOLUL II 228
CAPITOLUL III 243
CAPITOLUL IV 251
CAPITOLUL V 254
CAPITOLUL VI 260
CAPITOLUL VII 270
PARTEA a VI-a 273
CAPITOLUL I 274
CAPITOLUL II 282
CAPITOLUL III 289
CAPITOLUL IV 293
CAPITOLUL V 306
PARTEA a VII-a 318
CAPITOLUL I 319
CAPITOLUL II 330
CAPITOLUL III 338